

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KARIN SLAUGHTER

CRIMINAL

A NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

CRIMI

A NOVEL

UCIûE0P1c'i'ig'ss

New York

Criminal bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright© 2012 by Karin Slaughter

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc.
şirketinin bir bölümü olan The Random House
Publishing Group'un bir baskısı olan Delacorte Press
tarafından yayımlanmıştır.

DELACORTE PRESS, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari ve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data Slaughter,
Karin

Suçlu : bir roman / Karin Slaughter.

s. cm.

eISBN: 978-0-345-52851-3

I. Başlık.

PS3569.L275C75 2012

813'.54-dc23 2012001504

www.bantamdell.com Ceket

tasarımı: Carlos Beltrán v3.1

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakka

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Onuncu Onbirinci

Oniki Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Bölüm

Bölüm

YirmiOnyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi bir

Yirmi İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Yirmi

Yirmi Yirmi Bölüm

Bölüm Bölüm Altı

BölümDört Beş

Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
İkinci Bölüm Yirmi
Dokuzuncu Otuzuncu
Otuz Otuz Otuz Birinci
Üçüncü

İthaf Teşekkür

*Bu Yazarın Diğer Kitapları Yazar
Hakkında*

bir

15 Ağustos 1974

LUCY BENNETT

Tarçın kahverengisi bir Oldsmobile Cutlass, camları indirilmiş, sürücüsü koltuğunda kamburlaşmış bir halde Edgewood Caddesi'nde ilerliyordu. Konsoldan gelen ışıklar, sokak tabelasının altında duran kızların çizgisini izleyen dar, boncuk gözleri gösteriyordu. Jane. Mary. Lydia. Araba durdu. Tahmin edilebileceği gibi, adam çenesini Kitty'ye doğru eğdi. Kitty koşar adımlarla yanlarına gitti ve çivili topuklu ayakkabılarıyla engebeli asfaltta ilerlerken mini eteğini düzeltti. İki hafta önce, Juice Kitty'yi köşeye ilk , diğer kızlara on altı yaşında olduğunu söylemişti, on ikiden büyük görünmese de muhtemelen on beş yaşındaydı.

Hepsi ondan ilk görüşte nefret etmişti.

Kitty arabanın açık camına doğru eğildi. Sert vinil eteği bir çanın alt kısmı gibi yukarı kalkmıştı. Her zaman ilk o seçilirdi, bu da Juice dışında herkesin görebileceği bir sorun haline gelmişti. Kitty'nin özel ayrıcalıkları vardı. Erkekleri her şeyi yapmaya ikna edebiliyordu. Kız tazeydi, çocuk gibiydi, ancak hepsi gibi çantasında bir mutfak bıçağı taşıyordu ve onu nasıl kullanacağını biliyordu. Kimse onların yapmak istemiyordu, ama başka bir kıza sahip olmak - daha yeni bir kıza -Sanki hepsi sosyeteye takdim balosunda kenarda duruyormuşçasına canları yanıyordu.

Oldsmobile'in içinde pazarlık yapılmadı, çünkü teklif edilen şey hâlâ fiyatına değerdi. Kitty Juice'a işaret etti, başını sallamasını bekledi ve sonra arabaya bindi.

Olds dar bir ara sokağa geniş bir dönüş yaparken egzozundan mumer sesi geliyordu. Vites parka itilirken araba bir kez sarsıldı. Şoförün eli havalandı, Kitty'nin başının arkasına kenetlendi ve gözden kayboldu.

Lucy Bennett arkasını dönerek karanlık, ruhsuz caddeye baktı. Farlar yanmıyordu. Trafik yok. İş yok. Atlanta bir gece şehri değildi. Equitable binasından en son çıkan kişi genellikle ışıkları söndürürdü ama Lucy Flat-iron'un ampullerinin Central City Park'ın karşısında parladığını görebiliyordu. Gözlerini yeterince kısarsa, iş bölgesini demirleyen C&S tabelasının tanıdık yeşilini bulabilirdi. Yeni Güney. Ticaret yoluyla ilerleme. Nefret Edilemeyecek Kadar Meşgul Şehir.

Bu gece sokaklarda yürüyen adamlar varsa, akıllarında hiçbir iyilik yoktu.

Jane bir sigara yaktı, sonra paketi çantasına geri koydu. Paylaşacak biri değildi ama kesinlikle alacak biriydi. Gözleri Lucy'ninkilerle buluştu. İçlerindeki ölüme bakmak zordu. Jane de aynı şeyi hissetmiş olmalıydı. Gözlerini hızla kaçırdı.

Ağustos ayının ortası olmasına rağmen Lucy titriyordu, kaldırımından yükselen sıcaklık bir yangından çıkan duman gibi yayılıyordu. Ayakları ağrıyordu. Sırtı ağrıyordu. Başı bir metronom gibi çarpıyordu. Karnı bir kamyon dolusu beton yutmuş gibi hissediyordu. Ağzını pamuk doldurmuştu. Ellerinde sürekli iğneler batıyormuş gibi bir his vardı. Bu sabah lavaboda sarı saçlarından bir tutam çıkmıştı. İki gün önce on dokuz yaşına girmişti ve şimdiden yaşlı bir kadın olmuştu.

Yan sokakta kahverengi Olds yine sarsıldı. Kitty'nin başı yukarı kalktı. Arabadan inerken ağzını sildi. Oyalanmak yok. Müşteriye satın almayı yeniden düşünmesi için zaman tanımak yoktu. Kitty kapıyı kapatamadan araba uzaklaştı ve Kitty bir an topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanıp durdu, kaybolmuş, korkmuş ve sonra da kızgın görünüyordu. Hepsi öfkeliydi. Öfke onların sığınağı, rahatlığı, gerçekten kendilerinin diyebilecekleri tek şeydi.

Lucy, Kitty'nin köşeye doğru geri dönüşünü izledi. Parayı Juice'a verdi, ilerleme hızını korumaya çalışıyordu ama adam kolundan tutarak onu durdurdu. Kitty kaldırıma tükürerek

Juice para tomarını açıp her bir banknotu sayarken dehşete kapılmamış gibi görünmeye çalışıyordu. Kitty orada durmuş bekliyordu. Hepsini bekledi.

Sonunda Juice çenesini kaldırdı. Para iyiydi. Kitty sıradaki yerini aldı. Diğer kızların hiçbirine bakmadı. Boş gözlerle sokağa baktı, bir sonraki arabanın gelmesini, bir sonraki adamın ona başıyla selam vermesini ya da yanından geçip gitmesini bekledi. Gözlerinin diğer kızlarla aynı ölü bakışa sahip olması en fazla iki gün sürmüştü. Aklından neler geçiyordu? Muhtemelen Lucy ile aynıydı, her gece onu uykuya daldıran o tanıdık ilahi: *Bu ne zaman bitecek? Bu ne zaman bitecek? Bu ne zaman bitecek?*

Lucy bir zamanlar on beş yaşındaydı. Bu mesafeden o kızı zar zor hatırlayabiliyordu. Sınıfta not tutuyordu. Erkekler hakkında kıkırdardı. Her gün okuldan eve koşarak gelip dizisini izlediğini. Odasında en iyi arkadaşı Jill Henderson'la Jackson Five eşliğinde dans ettiğini. Lucy on beş yaşındaydı ve sonra hayat bir uçurum gibi açılmış ve küçük Lucy aşağıya, amansız karanlığa düşmüştü.

Kilo vermek için speed almaya başlamıştı. İlk başta sadece haplar. Arkadaşı Jill'in annesinin ecza dolabında bulduğu Benzedrine. Federaller çıldırıp hapları yasaklayana kadar azar azar, ihtiyatlı bir şekilde almışlardı. Ecza dolabı bir gün boştu ve ertesi gün -ya da öyle görünüyordu- Lucy'nin kilosu tekrar yüz elli poundun üzerine çıktı. Burnunu karıştıran ve yemek masasında tek başına oturan Şişko George dışında okuldaki tek kilolu çocuk oydu. Lucy ondan da tıpkı onun kendisinden nefret ettiği gibi nefret ediyordu, tıpkı aynadaki yansımasından nefret ettiği gibi.

Lucy'ye nasıl ateş edileceğini öğreten Jill'in annesiydi. Bayan Henderson aptal değildi; kayıp hapları fark etmiş, Lucy'nin sonunda bebeklik yağlarından kurtulmak için bir şeyler yaptığını görmekten memnun olmuştu. Kadın da aynı nedenle ilacı kullanıyordu. Clayton General Hastanesi'nde hemşireydi. Acil servisten, beyaz üniformasının cebinde diş gibi takırdayan cam Methedrine şişeleriyle çıkmıştı. Lucy'ye enjekte edilebilir amfetamin olduğunu söylemişti. Haplarla aynı, sadece daha hızlı.

İğne derisini ilk kez deldiğinde Lucy on beş yaşındaydı.

Bayan Henderson şırıngaya kırmızı bir kan damlattıktan sonra pistonu yavaşça bastırarak, "Her seferinde birazcık," dedi. "Onu sen kontrol et. Onun seni kontrol etmesine izin verme."

Gerçek bir baş dönmesi yoktu, sadece bir baş dönmesi ve tabii ki iştah kaybı vardı. Bayan Henderson haklıydı. Sıvı, haplardan daha hızlıydı, daha kolaydı. Beş kilo. On kilo. On beş. Sonra hiçbir şey. Böylece Lucy "her seferinde birazcık" diye yeniden tanımlamıştı, ta ki beş cc değil on cc geri çekene kadar, sonra on on beşe dönüştü, sonra kafası patladı ve yanıyordu.

Ondan sonra neyi önemsediydi? Hiçbir şeyi.

Erkekler mi? Çok aptalca. Jill Henderson? Ne sıkıcı. Kilosu mu? Bir daha asla.

On altı yaşına geldiğinde Lucy yüz kilonun biraz altındaydı. Kaburgaları, kalçaları, dirsekleri cilalı mermer gibi çıkıktı. Hayatında ilk kez elmacık kemikleri çıkmıştı. Koyu renk Kleopatra göz kalemi ve mavi göz farı sürüyor, uzun sarı saçlarını inanılmaz incelikteki poposuna uyarıcı bir şekilde vuracak şekilde ütülüyordu. Beşinci sınıftaki beden eğitimi koçunun, sınıfın geri kalanının çok hoşuna gidecek şekilde "Buhar Silindiri" lakabını taktığı küçük kız, manken gibi ince, kaygısız ve aniden popüler olmuştu.

Anaokulundan beri tanıdığı eski arkadaşları arasında popüler değildi. Hepsi onu bir atık, bir terk, bir ezik olarak reddediyordu. Lucy hayatında bir kez olsun umursamadı. Biraz eğlendiğiniz için sizi küçümseyen insanlara kimin ihtiyacı vardı ki? Lucy zaten sadece bir simge olmuştu - diğer kızın güzel, çekici, tüm erkeklerin flört ettiği kız olabilmesi için etrafta dolaşan şişman bir kız.

Yeni arkadaşları Lucy'nin mükemmel olduğunu düşünüyordu. Eski hayatından biriyle ilgili alaycı bir espri yapmasına bayılıyorlardı. Onun tuhaflığını benimsediler. Kızlar onu partilerine davet ettiler. Erkekler ona çıkma teklif etti. Ona eşitmiş gibi davrandılar. Sonunda bir gruba uyum sağladı. Sonunda hiçbir şey olarak göze *çarpıyordu*. Birçoğundan sadece biriydi. O sadece Lucy'ydi.

Peki ya eski hayatı? Lucy o hayatı yaşayan herkesi başka bir şey hissetmiyordu, özellikle de sözünü aniden kesip Lucy'nin kendini toparlaması gerektiğini söyleyen Bayan Henderson'ı. Lucy'nin işleri hiç olmadığı kadar yolundaydı. Yeni hayatından vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

Tüm eski arkadaşları, üniversiteye hazırlık konusunda takıntılı ve çoğunlukla hangi kız öğrenci birliğine gireceklerini tartışmaktan ibaret olan karelerdi. Viktorya ve Yunan Uyanışı tarzı konakları Milledge Caddesi ve Georgia Üniversitesi'ndeki Güney Lumpkin Sokağı'nı süsleyen bu kız öğrenci birliklerinin incelikleri on yaşından beri Lucy'nin dilinin bir parçasıydı ama amfetaminin cazibesi Yunancasını unutulmuş bir dil haline getirmişti. Eski arkadaşlarının onaylamayan bakışlarına ihtiyacı yoktu. Artık Bayan Henderson'a bile ihtiyacı yoktu. Onu buluşturabilecek bir sürü yeni arkadaşı vardı ve Lucy'nin ailesi harçlık konusunda cömert davranıyordu. Parasız kaldığı haftalarda annesi çantasından para eksildiğini hiç fark etmemişti.

Şimdi bunu görmek çok kolaydı, ama o zamanlar hayatının dibe vuruşu saniyeler içinde gerçekleşmiş gibi görünüyordu, Lucy'nin düşüşü için geçen iki tam yıl değil. Evde somurtkan ve asık suratlıydı. Geceleri gizlice dışarı çıkmaya ve ailesine aptalca şeyler hakkında yalan söylemeye başladı. Sıradan şeyler. Kolayca çürütülebilecek şeyler. Okulda Lucy sınıfta kaldı ve sonunda Şişko George'un önde, Lucy ve yeni arkadaşlarının arka sırada oturduğu ilkel İngilizce dersini bitirdi, çoğunlukla uyukluyor ve gerçek aşklarına geri dönene kadar zamanlarını bekliyorlardı.

İğne.

Lucy'nin hayatının her anına hükmeden o ince bilenmiş cerrahi çelik parçası, görünüşte zararsız olan o doğum aleti. Ateş etmeyi hayal ediyordu. Ete batan o ilk iğneyi. Ucun damarı delip geçtiği o sızı. Sıvı enjekte edilirken o yavaş yanma. Sistemine giren ilacın verdiği o ani coşku. Her şeye değerdi. Her fedakarlığa değerdi. Her kayba değerdi. Onu elde etmek için yapmak zorunda olduğu şeylere değerdi. İlaç kan dolaşımına girdiği anda unuttuğu her şeye değerdi.

Sonra aniden son tepenin, en büyük tepenin zirvesine geldi, aşağıya doğru hız treni yolculuğunda.

Bobby Fields. Lucy'den neredeyse yirmi yaş büyük. Daha akıllı. Daha güçlü. Babasının benzin istasyonlarından birinde tamirciydi. Bobby onu daha önce hiç fark etmemişti. Lucy onun için görünmezdi, sırma saçları olan tombul küçük bir kızdı. Ama iğne Lucy'nin hayatına girdikten sonra bu durum değişti. Bir gün garaja girdi, kot pantolonu yeni zayıflamış kalçalarına düşük geliyordu, ispanyol paçaları yerde sürtünmekten yıpranmıştı ve Bobby ona durup biraz konuşmasını söyledi.

Bobby de onu dinledi ve Lucy ancak o zaman daha önce kimsenin onu gerçekten dinlemediğini fark etti. Ve sonra Bobby yağ lekeli parmaklarıyla uzanıp yüzüne düşen bir tutam saç okşadı. Ve sonra, her nasılsa, binanın arka tarafındaydılar ve Bobby'nin eli Lucy'nin göğsündeydi ve Lucy onun tüm dikkatinin parlak parıltısı altında yaşadığını hissetti.

Lucy daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştı. Bir uçurtma kadar yüksekte olsa bile, hayır demesi gerektiğini biliyordu. Kendini kurtarması gerektiğini, kimsenin şımarık mallar istemediğini biliyordu. Çünkü şimdi ne kadar imkânsız görünse de, o zamanlar hâlâ bir parçası, bu küçük sapmaya rağmen bir gün UGA'ya gideceğini, seçtiği eve kendini adayacağını ve parlak geleceği babasının onayını almış ciddi bir genç adamla evleneceğini düşünüyordu.

Lucy'nin bebekleri olacaktı. Okul aile birliğine katılacaktı. Kurabiye pişirecek, çocuklarını steysin bir arabayla okula götürecek ve diğer anneler sıkıcı hayatlarından şikayet ederken onlarla birlikte mutfağında oturup sigara içecekti. Ve belki de diğer kadınlar evliliklerindeki geçimsizlikten ya da sancılı bebeklerinden bahsederken, Lucy pervasız gençliğini, iğneyle olan çılgın, hedonist ilişkisini hatırlayarak hoş bir şekilde gülümseyecekti.

Ya da belki bir gün Atlanta'nın ortasında bir sokak köşesinde duracak ve o ev gibi mutfığı, o yakın arkadaşları kaybetme düşüncesiyle midesinin bulandığını hissedecekti.

Çünkü on altı yaşındaki Lucy daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamışken, Bobby Fields pek çok kadınla birlikte olmuştu. Bir sürü genç kadınla. Onlarla nasıl konuşulacağını biliyordu. Onlara kendilerini nasıl özel hissettireceğini biliyordu. Ve en önemlisi, erkeğini nasıl hareket ettireceğini biliyordu.

Elini göğsünden kalçasına, kalçasından kasıklarına ve oradan da başka yerlerine götürünce Lucy o kadar yüksek sesle soludu ki babası iyi olup olmadığını öğrenmek için ce'den aradı.

"Ben baba," demişti, çünkü Bobby'nin eli o kadar iyi hissettirmişti ki, Lucy Tanrı'nın kendisine bile yalan söyleyebilirdi.

İlk başlarda ilişkileri bir sırdı, bu da tabii ki ilişkilerini daha heyecanlı kılıyordu. Aralarında bir bağ vardı. Aralarında yasak bir şey vardı. Neredeyse tam bir yıl boyunca gizli ilişkilerini sürdürdüler. Lucy her hafta babasıyla birlikte çeyreklikleri saymak için garağa giderken Bobby'nin bakışlarından kaçıyor. Daha fazla dayanamayana kadar Bobby yokmuş gibi davranırdı. Binanın arkasındaki kirli tualete giderdi. Babası yağlı elleriyle kızın kıcını öyle bir sıkardı ki, kız babasının yanına oturduğunda acıyı hissedirdi.

Bobby'ye duyduğu açlık neredeyse iğneye duyduğu açlık kadar yoğun. Okuldan kaçtı. Yarı zamanlı bir iş ve ailesinin asla doğrulama zahmetine girmediği sahte yatıya kalmalar uydurdu. Bobby'nin kendi evi vardı. Steve McQueen gibi bir Mustang Fastback kullanıyordu. Bira içiyor, uyuşturucu kullanıyor, Lucy için hız yapıyor ve Lucy de öğürmeden ona nasıl oral seks yapacağını öğreniyordu.

Sahte hayatını daha fazla sürdüremeyeceğini fark edene kadar her şey mükemmeldi. Ya da belki sadece istemiyordu. Mezuniyetine iki ay kala liseyi bıraktı. Bardağı taşıran son damla, ailesinin üniversitedeki erkek kardeşini ziyarete gittiği hafta sonu oldu. Lucy tüm zamanını Bobby'lerde geçirdi. Onun için yemek yaptı. Onun için temizlik yaptı. Bütün gece onunla sevişti ve gün boyunca saate bakarak onu sevdiğini söyleyebileceği ana kadar dakikaları saydı. Ve Lucy onu seviyordu, özellikle de akşam eve yüzünde kocaman bir sırıtış ve cebinde küçük bir sihir şişesiyle döndüğünde.

Bobby iğne konusunda cömertti. Belki de fazla cömert. Lucy'yi o kadar uçurdu ki dişleri takırdamaya başladı. Ertesi sabah eve geldiğinde hala kafası iyiydi.

Pazar günü.

Anne ve babasının geri dönmeden önce kardeşiyle birlikte kiliseye gitmeleri gerekiyordu ama işte oradaydılar, mutfak masasında oturuyorlardı,

Hala seyahat kıyafetleri içindeydiler. Annesi şapkasını bile çıkarmamıştı. Bütün gece beklemişlerdi. Lucy'nin geceyi geçirdiğini söylemesi gereken arkadaşını, yani tanığını aramışlardı. Kız önce yalan söylemiş ama birazcık baskıdan sonra Lucy'nin ailesine kızlarının tam olarak nerede olduğunu ve son birkaç aydır neler yaptığını anlatmıştı.

Lucy o sırada on yedi yaşındaydı ve hâlâ çocuk sayılırdı. Ailesi onu hapse attırmaya çalıştı. Bobby'yi tutuklatmaya çalıştılar. Diğer tamirhanelerin onu işe almasını engellemeye çalıştılar ama Bobby Atlanta'ya taşındı, orada ucuz olduğu sürece kimse arabasını kimin tamir ettiğini umursamıyordu.

Cehennem gibi iki ay geçti ve sonra Lucy aniden on sekiz yaşına girdi. İşte böyle, hayatı değişmişti. Ya da farklı bir şekilde farklıydı. Okulu bırakacak kadar büyümüştü. İçki içebilecek kadar büyümüştü. Domuzlar onu eve geri sürüklemeyen ailesini terk edecek kadar büyümüştü. Babasının kızırken Bobby'nin kızına dönüştü, Stewart Caddesi'nde bir apartman dairesinde yaşıyor, bütün gün uyuyor, Bobby'nin gece eve gelmesini bekliyor, böylece onu vurup beceriyor, sonra biraz daha uyumasına izin veriyordu.

Lucy'nin o sırada hissettiği tek pişmanlık kardeşi Henry'ye yönelikti. UGA'da hukuk okuyordu. Altı yaş büyüktü, kardeşten çok bir arkadaş gibiydi. Genelde uzun sessizlik anlarını paylaşırlardı ama o okula gittiğinden beri birbirlerine ayda iki ya da üç kez mektup yazıyorlardı.

Lucy Henry'ye mektup yazmayı çok severdi. Tüm yazışmalarında eski Lucy'ydi: erkekler konusunda aptal, mezuniyet için endişeli, araba kullanmayı öğrenmeye hevesli. İğneden bahsetmiyordu. Toplumun sınırlarının o kadar dışındaydılar ki, Lucy annesinin güzel gümüşlerini çalması diye onları eve getirmeye korkuyordu. Tabii annesi onların kapıdan girmesine izin verirse.

Henry'nin yanıtları her zaman kısıydı, ama sınavlarla uğraştığı zamanlarda bile Lucy'ye neler olup bittiğini bildirmek için bir iki satır göndermeyi başarıyordu. Kampüste ona katılacağı için heyecanlıydı. Küçük kızını arkadaşlarına göstereceği için heyecanlıydı. Her şey için heyecanlıydı, ta ki heyecanlanmayana kadar, çünkü ailesi ona sevgili kız kardeşinin

Atlanta'da otuz sekiz yaşında bir hippinin fahişesi olarak, uyuşturucu satıcısı bir dişli kafa.

Ondan sonra Lucy'nin mektupları açılmadan geri geldi. Henry'nin karalaması ona "Gönderene iade et." diyordu. Böylece Lucy'yi bir çöp gibi sokağa attı.

Belki de bir çöptü. Belki de terk edilmeyi hak ediyordu. Çünkü heyecanı geçtiğinde, yüksekler daha az yoğun ve düşükler neredeyse dayanılmaz hale geldiğinde, Lucy Bennett'a sokakta bir hayattan başka ne kalmıştı?

Bobby onu Atlanta'ya taşıdıktan iki ay sonra, onu kovdu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Genç ve ateşli tilkisi, her gece kapıda onu karşılayıp iğne için yalvaran bir keşe dönüşmüştü. Bobby ona bir şey vermeyi bıraktığında, o da sitede ona istediği her şeyi vermeye hazır başka bir adam bulmuştu. Bunun için bacaklarını açması gerekiyorsa ne olmuş yani? Ona Bobby'nin vermediğini veriyordu. Onun isteklerini karşılıyordu.

Adı Fred'di. Havaalanında uçakları temizlerdi. Lucy'ye onu ağlatacak şeyler yapmayı severdi ve sonra ona iğneyi verirdi ve her şey yeniden yoluna girerdi. Fred kendisinin özel olduğunu, Bobby'den daha iyi olduğunu düşünüyordu. Fred Lucy'nin gözlerindeki ışıltının kendisi için değil de uyuşturucu için olduğunu anladığında onu dövmeye başladı. Lucy hastaneye düşene kadar onu dövmeyi bırakmadı. Sonra Lucy taksiyle apartmana döndüğünde, yönetici ona Fred'in taşındığını ve adresinin olmadığını söyledi. Ve sonra yönetici Lucy'ye onunla kalabileceğini söyledi.

Bundan sonra olanların çoğu bulanıktı, ya da belki de o kadar netti ki göremiyordu, başkasının gözlüklerini takmanın gözlerinizi şaşı yapması gibi. Lucy neredeyse bir yıl boyunca adamdan adama, tedarikçiden tedarikçiye dolaştı. İğneyi almak için her şeyi yaptı, korkunç şeyler. Eğer hız dünyasında bir totem direği varsa, o en tepeden başlamış ve hızla dibe vurmuştu. Günden güne, hayatının baş döndürücü bir şekilde boşa aktığını hissediyordu. Yine de bunu durdurmak için kendini çaresiz hissediyordu. Acı devreye girecekti. İhtiyaç. Özlem. Bağırsaklarında sıcak asit gibi yanan özlem.

Ve en sonunda, en dibe. Lucy hız satan motorculardan çok korkuyordu, ama sonunda, kaçınılmaz olarak, hız sevgisi

kazandı. Onu bir beyzbol topu gibi oradan oraya savurdular, herkes bir darbe aldı. Hepsi Vietnam'da savaşmıştı ve dünyaya, sisteme öfkeliydi. Lucy'ye de öfkeliydiler. Daha önce hiç aşırı doz almamıştı, en azından hastanelik olacak kadar kötü değildi. Bir, iki, üçüncü kez, Grady acil servisinin önünde bir Harley' arkasına bırakılmıştı. Motorcular bundan hoşlanmadı. Hastaneler polisleri getiriyordu ve polisleri satın almak pahalıydı. Bir gece Lucy'nin kafası çok iyiydi ve içlerinden biri Charlie'yle dövüşürken öğrendiği bir numarayla onu eroinle uyuttu.

Eroin, Lucy'nin hayatındaki son çivi n. Hızda gibi, o da çabuk dönüştü. O ölümcül his. O tarifsiz mutluluk. Zaman kaybı. Uzay. Bilincin.

Lucy seks için hiç para almamıştı. Bu noktaya kadar yaptığı işlemlerde hep bir takas havası vardı. Hız için seks. Eroin için seks. Asla para için seks yapmadı.

Ama şimdi, Lucy kendini çaresizce paraya ihtiyaç duyarken buldu.

Motorcular hız satardı, eroin değil. Eroin zencilere aitti. Mafya bile elini çekmişti. Eroin bir getto uyuşturucusuydu. Beyaz insanlar için çok güçlü, çok bağımlılık yapıcı ve çok tehlikeliydi. Özellikle de beyaz kadınlar için.

Lucy'nin göğsünde İsa dövmesi olan siyah bir adam tarafından kandırılması da bu şekilde oldu.

Kaşık. Alev. Yanan lastik kokusu. Turnike. Kırık bir sigaranın filtresi. Her şeyde romantik bir gösteriş vardı, iğneyle olan eski ilişkisini acınacak derecede basit gösteren uzun bir süreç. Lucy şimdi bile kaşık düşüncesiyle heyecanlandığını hissedebiliyordu. Gözlerini kapadı, bükülmüş gümüş parçasını, boynunun kırık bir kuğuya benzediğini hayal etti. Siyah kuğu. Siyah koyun. Siyah adamın fahişesi.

Juice aniden onun yanındaydı. Diğer kızlar temkinli bir şekilde uzaklaştı. Juice'un zayıflığı sezmek gibi bir huyu vardı. Onları ilk etapta böyle elde etmişti. "Ne oldu, Seksi?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Her şey din-o-mite."

Kürdanı ağzından çıkardı. "Benimle oynama, kızım."

Lucy yere baktı. Beyaz rugan ayakkabılarını, özel yapım yeşil pantolonunun ispanyol paçalarının pabuçların üzerine nasıl döküldüğünü görebiliyordu. O ayakkabıları parlatmak için kaç yabancıyla yatmıştı? Beş Nokta'daki terziye gidip paçasını ölçtürebilsin diye kaç arka koltuğa uzanmıştı?

"Özür dilerim." Öfkesini ölçmeye çalışarak adamın yüzüne baktı.

Juice çıkardı ve alnındaki teri sildi. Bıyığı ve keçi sakalıyla birleşen uzun favorileri vardı. Yanağında Lucy'nin bazen başka şeylere konsantre olması gerektiğinde baktığı bir doğum lekesi vardı.

Dedi ki, "Hadi ama, kızım. Aklından geçenleri bana söylemezsen düzeltemem." Kızın omzunu itti. Kız konuşmaya başlamayınca, anlatmak istediğini daha iyi anlatmak için daha sert itti. Bir yere gitmiyordu. Juice kendisinden sır saklanmasından nefret ederdi.

"Annemi düşünüyordum," dedi Lucy ona, uzun zamandır ilk kez bir erkeğe gerçeği söylüyordu.

Juice güldü ve kürdanı diğer kızlara hitap etmek için kullandı. "Ne kadar tatlı değil mi? Annesini düşünüyor." Sesini yükseltti. "Kaçınızın annesi yanınızda şimdi?"

Gergin bir kahkaha koptu. Kitty, her zamanki yalakalığı ile, "Sadece sana ihtiyacımız var, Juice. Sadece sana."

"Lucy," diye fısıldadı Mary. Kelime neredeyse boğazında . Juice sinirlenirse hiçbiri istediğini elde edemeyecekti ve şu anda tek istedikleri, tek ihtiyaçları olan şey Juice'un cebindeki kaşık ve H'ydi.

"Yok, sorun değil." Juice, Mary'ye el salladı. "Bırak konuşsun. Hadi kızım. Konuş."

Belki de bir köpeğe söylenebilecek şeylerin aynısını söylediği için - "konuş", sanki Lucy havlarsa ödül alacakmış gibi- ya da belki de Juice'un dediklerini yapmaya o kadar alışmıştı ki Lucy'nin ağzı kendi iradesiyle hareket etmeye başladı.

"Annemin beni kasabaya götürdüğü zamanı düşünüyordum." Lucy gözlerini kapattı. Kendini tekrar arabada hissedebiliyordu. Arabayı görüyordu.

Annesinin Chrysler'ının metal gösterge paneli parlak güneş ışığında parlıyordu. Hava sıcaktı, buharlıydı, keşke arabamda klima olsaydı dedirten türden bir Ağustos ayıydı. "Ev işlerini yaparken beni kütüphaneye bırakacaktı."

Juice onun anısına kıkırdadı. "Çok tatlısın kızım. Annen okuyabilmen için seni özgürlüğe götürüyor."

"Oraya ulaşamadı." Lucy gözlerini açtı ve daha önce hiç cesaret edemediği bir şekilde doğrudan Juice'a baktı. "Klan bir miting düzenliyordu."

Juice boğazını temizledi. Gözlerini diğer kızlara dikti, sonra tekrar Lucy'ye odaklandı. "Devam et." Derin sesi Lucy'nin omurgasına soğuk bir kıymık sapladı.

"Sokaklar kapatılmıştı. Trafiği durduruyor, arabaları kontrol ediyorlardı."

"Sus artık," diye fısıldadı Mary, Lucy'nin durması için yalvarıyordu. Ama Lucy duramazdı. Efendisi ona konuşmasını söylemişti.

"Cumartesi günüydü. Annem beni hep cumartesi günleri kütüphaneye götürürdü."

"Bu doğru mu?" Juice sordu.

"Evet." Lucy gözleri açıkken bile kafasında canlanan sahneyi görebiliyordu. Annesinin arabasındaydı. Güvendeydi. Kaygısız. Haplardan önce. İğneden önce. Eroinden önce. Meyve suyundan önce. Annesinin arabasında sabırla oturan ve okuma grubu için kütüphaneye zamanında yetişemeyeceğinden endişelenen o küçük Lucy'yi kaybetmeden önce.

Küçük Lucy doymak bilmez bir okuyucuydu. Sokakları kapatan adamlara bakarken kucağındaki kitap yığınının sıkıca kavradı. Hepsi beyaz cübbelerini giymişlerdi. Çoğunun kapüşonları sıcaktan dolayı geriye çekilmişti. Bazılarını kiliseden, birkaçını da okuldan tanıyordu. Nalbur dükkânının sahibi Bay She el'd'e el salladı. O da ona göz kırptı ve el salladı.

Lucy Juice'a şunları anlattı: "Adliye binasının yakınındaki bir tepedeydik ve önümüzde siyah bir adam dur işaretinde durmuştu. Şu küçük yabancı arabalardan birindeydi. Bay Peterson ona doğru yürüdü ve Bay Laramie de diğer taraftaydı."

"Bu doğru mu?" Juice tekrarladı.

"Evet, doğru. Adam çok korkmuştu. Arabası sürekli geri gidiyordu. Debriyajı olmalı. Ayağı kayıyordu çünkü çok paniklemişti. Annemin *Vahşi Krallık'ı* izler gibi onu izlediğini hatırlıyorum, güldü, güldü ve 'Baksana şu rakun ne kadar korkmuş' dedi. "

"Tanrım," diye tısladı Meryem.

Lucy Juice'a gülümseyerek, "Şu rakunun ne kadar korktuğuna bakın" diye tekrarladı.

Juice kürdanı ağzından çıkardı. "Kendine dikkat etsen iyi olur, kızım."

"Şu rakunun ne kadar korktuğuna bakın," diye mırıldandı Lucy. "Bakın ne kadar korkmuş..." Sesinin kesilmesine izin verdi, ama bu sadece ateşlenmeden önce rölantide çalışan bir motor gibiydi. Sebepsiz yere, hikâye ona çok komik gelmişti. Sesi yükseldi, ses binalarda yankılandı. "Şu rakunun ne kadar korktuğuna bakın! Şu rakunun ne kadar korktuğuna bakın!"

Juice ona bir tokat attı, açık avuçla ama onu döndürecek kadar sertti. Lucy boğazından aşağı kan süzüldüğünü hissetti.

İlk kez vurulmuyordu. Sonuncusu da değil. Bu onu durduramazdı. Hiçbir şey onu durduramazdı. "Bakın şu rakun ne kadar korkmuş! Şu zencinin ne kadar korktuğuna bakın!"

"Kapa çeneni!" Juice yumruğunu kadının suratına indirdi.

Lucy bir dişinin kırıldığını hissetti. Çenesi bir Hula Hoop gibi büküldü ama yine de "Bakın ne kadar korktum-" dedi.

Karnına tekme attı, dar pantolonu ayağını aşağıda tutuyordu, böylece ayakkabısının burnunun leğen kemiğini sıyırdığını hissetti. Lucy dayanılmaz ama bir şekilde özgürleştirici olan acıdan nefesi kesildi. Uyuşukluktan başka bir şey hissetmeyeli kaç yıl olmuştu? Sesini yükseltmeyeli, bir erkeğe hayır demeyeli kaç yıl olmuştu?

Boğazı sıkışmıştı. Zar zor ayakta durabiliyordu. "Şunun ne kadar korktuğuna bak-"

Juice onun yüzüne bir yumruk daha attı. Burnunun köprüsünün kırıldığını hissetti. Lucy sendeleyerek geri çekildi, kolları açıktı. Yıldızlar gördü. Gerçek yıldızlar. Çantası düştü. Ayakkabısının topuğu kırıldı.

"Çekil karşımdan!" Juice yumruğunu havada salladı. "Seni öldürmeden defol git buradan, sürtük!"

Lucy, onu hastalıklı bir köpek gibi iten Jane'e doğru tökezledi.

"Sadece git!" Mary yalvardı. "Lütfen."

Lucy bir ağız dolusu kan yuttu ve öksürerek geri çıkardı.

Yerde beyaz benekler vardı. Dişler.

"Atla, kaltak!" Juice onu uyardı. "Gözümün önünden kaybol."

Lucy dönmeyi başardı. Karanlık sokağa baktı. Yolu gösteren hiçbir ışık yoktu. Ya pezevenkler onları söndürmüştü ya da şehir onları yakmaya zahmet etmemişti. Lucy yine tökezledi ama kendini dik tuttu. Kırık topuk bir sorundu. İki ayakkabısını da tekmeleyerek çıkardı. Ayak tabanları asfaltın yoğun sıcaklığını hissetti, kafa derisine kadar ulaşan bir yanma hissi. Sıcak kömürlerin üzerinde yürümek gibiydi. Bunu bir keresinde televizyonda görmüştü; işin püf noktası, cildinin yanmaması için ısıyı oksijenden yoksun bırakacak kadar hızlı yürümekti.

Lucy hızını artırdı. Yürürken kendini düzeltti. Kaburgalarındaki nefes kesici acıya rağmen başını dik tuttu. Önemli değildi. Karanlık önemli değildi. Tabanlarındaki sıcaklığın önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Döndü ve "Şu rakunun nasıl korktuğuna bakın!" bağırdı.

Juice onun peşinden koşmaya başladı ve Lucy sokakta hızla ilerledi. Çıplak ayakları kaldırıma çarpıyordu. Kolları pompalandı. Köşeyi dönerken ciğerleri titriyordu. Adrenalin vücudunda hızla yayılıyordu. Lucy okuldaki tüm o beden eğitimi derslerini düşündü, kötü davranışları ona pistte beş, on, yirmi tur attırmıştı. O zamanlar çok hızlıydı, çok genç ve özgürdü. Artık öyle değildi. Bacaklarına kramp girmeye başladı. Dizleri bükülmek istiyordu. Lucy şans eseri baktı ama Juice orada değildi. Orada kimse yoktu. Tökezleyerek durdu.

Onu kovalayacak kadar bile umursamadı.

Lucy eğildi, elini telefon kulübesine dayadı, ağzından kan damlıyordu. Kaynağını bulmak için dilini kullandı. İki dişi kırılmıştı ama Tanrı'ya şükür arkadaydılar.

Kabinin içine girdi. Kapıyı kapattığında ışık çok parlaktı. Kapıyı açık bıraktı ve cama yaslandı.

Nefesi hâlâ zor geliyordu. Vücudu sanki bir avuç blok değil de on mil koşmuş gibi hissediyordu.

Telefona, kancadaki siyah ahizeye, on sentlik yuvaya baktı. Lucy parmaklarını metal plakaya kazınmış zil sembolü boyunca gezdirdi, sonra elini aşağıya indirerek dördü, yediyi, sekizi buldu. Ailesinin telefon numarası. Bu numarayı hâlâ ezbere biliyordu, tıpkı yaşadıkları sokağın numarasını, büyükannesinin doğum gününü, erkek kardeşinin mezuniyet tarihini bildiği gibi. O eski Lucy tamamen kaybolmamıştı. Hayatı hâlâ sayılardan ibaretti.

Arayabilirdi ama cevap verseler bile kimsenin söyleyecek bir şeyi olmazdı.

Lucy kendini telefon kulübesinden dışarı itti. Sokakta yavaşça yürüdü, belli bir yöne değil, uzağa doğru. İlk yoksunluk dalgası kendini gösterdiğinde midesi sıkıştı. Gerçekten kötüleşmeden önce hastaneye gidip pansuman yaptırmalı ve hemşireden biraz metadon istemeliydi. Grady on iki blok aşağıda ve üç blok ötedeydi. Bacaklarına henüz kramp girmemişti. Yürüyebilirdi. Lise pistinin etrafındaki o turlar her zaman bir ceza gibi gelmemişti. Lucy eskiden koşmayı severdi. Hafta sonları kardeşi Henry ile koşmaya bayılırdı. Henry her zaman ondan önce pes ederdi. Lucy'nin çantasında ondan gelen bir mektup vardı. Mektubu geçen ay Union Mission'daki adamdan almıştı, Juice onlara kızdığında kızların boş zamanlarını geçirdikleri yer.

Lucy mektubu açmadan önce üç gün boyunca saklamıştı, kötü bir haber olmasından korkuyordu. Babası ölmüştü. Annesi Charles Chips denen adamla kaçmıştı. Artık herkes boşanıyordu, değil mi? Parçalanmış yuvalar. Parçalanmış çocuklar. Gerçi Lucy uzun zamandır kırıktı, bu yüzden basit bir mektubu açıp okumak bir şey değildi, değil mi?

Henry'nin sıkışık yazısı o kadar tanıdıktı ki, yanağında yumuşak bir el varmış gibi hissetti. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Mektubu bir kez baştan sona okudu, sonra bir kez daha, sonra bir kez daha. Tek sayfaydı. Dedikodu ya da aile haberleri yoktu, çünkü Henry öyle biri değildi. Kesin ve mantıklıydı, asla dramatik değildi. Henry hukuk fakültesinin son yılındaydı. anda iş arıyordu çünkü piyasanın zor olduğunu duymuştu. O da

öğrenci olmayı özleyecekti. Arkadaşlarının yanında olmayı özleyecekti. Ve Lucy'yi gerçekten özlemişti.

Lucy'yi özledi.

Bu bölümü önce dört, sonra beş, daha sonra da sayısını unuttuğu kadar çok okumuştı. Henry Lucy'yi özlemişti. Erkek kardeşi kız kardeşini özlemişti.

Lucy de kendini özlemişti.

Ama Lucy çantasını sokağın köşesinde düşürmüştü. Muhtemelen Juice'un elindeydi. Muhtemelen çantayı kaldırıma atmış ve kendisine aitmiş gibi her şeyi karıştırmıştı. Bu da Henry'nin mektubunun ve Lucy'nin bacağındaki deriyi kesebilecek kadar keskin olan mutfak bıçağının onda olduğu anlamına geliyordu ki Lucy bunu biliyordu çünkü geçen hafta kanama olup olmadığından emin olmak için bunu yapmıştı.

Lucy bir sonraki köşeden sola döndü. Ay'a bakmak için arkasını döndü. Ay, tırnağının kavisli siyah gökyüzünü deliyordu. Bitmemiş Peachtree Plaza otelinin iskeleti uzakta belirliyordu - dünyanın en yüksek oteli. Tüm şehir inşaat halindeydi. Bir ya da iki yıl içinde şehir merkezinde binlerce yeni otel odası açılacaktı. Özellikle sokaklarda iş patlaması yaşanacaktı.

Bunu görecektik kadar yaşayacağından şüpheliydi.

Lucy yine tökezledi. Acı omurgasından yukarı fırladı. Vücudundaki hasar kendini belli ediyordu. Kaburgası kırılmış olmalıydı. Burnunun kırıldığını biliyordu. Midesindeki sıkışma giderek kötüleşiyordu. Yakında bir tedaviye ihtiyacı olacaktı yoksa DT'lere girecekti.

Kendini bir ayağını diğerinin önüne atmaya zorladı. "Lütfen," diye dua etti Grady Hastanesi'nin Tanrısına. "Bana metadon vermelerine izin ver. Bana bir yatak versinler. Nazik olsunlar. İzin ver-"

Lucy durdu. Onun nesi vardı böyle? Neden kaderini, ona bir kez bakıp ne olduğunu anlayacak olan kaltak bir hemşireye bırakıyordu? Lucy striptiz kulübüne geri dönmeliydi. Juice ile barışmalıydı. Ellерinin ve dizlerinin üzerine çöküp ondan af dilemeliydi. Merhamet için. Bir vuruş için. Kurtuluş için.

"İyi akşamlar, kardeşim."

Lucy yarı yarıya Henry'yi görmeyi umarak arkasını döndü, ama Henry onu hiç böyle karşılamamıştı Birkaç metre arkasında bir adam duruyordu. Beyaz. Uzun boylu. Gölgelerle kaplıydı. Lucy'nin eli göğsüne gitti. Kalbi avucunun altında çarpıyordu. Bir müşterinin ona böyle sinsice yaklaşmasına izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Çantasına ve içinde sakladığı bıçağa uzandı ama her şeyini kaybettiğini çok geç hatırladı.

"İyi misin?" diye sordu adam. Temiz kesimli biriydi, Lucy'nin uzun zamandır domuzlar dışında görmediği bir şeydi bu. Açık kahverengi saçları küt kesilmişti. Favorileri kısaydı. Gecenin bu saatinde bile sakalının gölgesi yoktu. Asker olduğunu tahmin etti. Bir sürü adam Vietnam'dan eve dönüyordu. Altı ay içinde bu pislik de Lucy'nin tanıdığı diğer gaziler gibi kirli saçlarını örmüş, bir kadını dövmüş ve Adam hakkında ileri geri konuşuyor olacaktı.

Lucy sesini güçlü çıkarmaya çalıştı. "Üzgünüm yakışıklı. Bu gecelik işim bitti." Sözleri yüksek binaların oluşturduğu mağarada yankılandı. Gevelediğinin farkındaydı ve yakışıklının kendisini kolay bir hedef olarak görmemesi için omuzlarını dikleştirdi. "İş için kapalıyız."

"İş aramıyorum." Bir adım öne çıktı. Elinde bir kitap vardı. İncil.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Bu adamlar her yerdeydi. Mormonlar, Yehova Şahitleri, hatta yerel Katolik kilisesinden bazı ucubeler. "Bakın, kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Tartışmaktan nefret ediyorum kardeşim ama öyle görünüyorsun."

"Ben senin kardeşin değilim. Benim bir erkek kardeşim var ve sen o değilsin." Lucy arkasını döndü ve yürümeye başladı. Şu anda Juice'a geri dönemezdi. Lucy bir dayağa daha dayanabileceğini sanmıyordu. Hastaneye gidip öyle bir kıyamet koparacaktı ki onu sakinleştirmek zorunda kalacaklardı. Bu en azından geceyi atlatmasını sağlardı.

"Eminim senin için
endişeleniyordur." Lucy
yürümeye devam etti.

"Kardeşin mi?" diye sordu adam. "Eminim senin için
endişeleniyordur. Ben olsam endişelenirdim."

Ellerini birbirine kenetledi ama arkasını dönmedi. Ayak sesleri onu takip etti. Lucy artırmadı. Hızlanamadı.

Hızla. Karnındaki ağrı şiddetliydi, iç organlarını kesen bir bıçak gibiydi. Hastane bir gece için iyiydi ama yarın, ertesi gün ve bir sonraki gün vardı. Lucy, Juice'un gözüne tekrar girmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Bu gece yavaş geçti. Kitty bile pek bir şey getirmiyordu. Juice'un tek derdi soğuk ve nakit paraydı ve Lucy bu İsa manyağının en az on doları olduğuna bahse girmişti. Elbette Juice onu yine dövecekti ama para onun darbelerini yumuşatacaktı.

"Onu aramak istiyorum." Lucy dikkatli adımlarla ilerliyordu. Adamın mesafesini koruyarak onu takip ettiğini duyabiliyordu. "Kardeşimi. Gelip beni alacak. Geleceğini söyledi." Yalan söylüyordu ama sesi güçlüydü. "Hiç param yok. Onu aramak için yani."

"İstedığınız paraysa, size verebilirim"

Lucy durdu. Yavaşça arkasını döndü. Adam yakındaki bir binanın lobisinden gelen ışık içinde duruyordu. Lucy çok uzundu, ayakkabılarını çıkardığında boyu 1.80'di. Çoğu insana tepeden bakmaya alışkındı. Bu adam iki metrenin üzerindeydi. İncil'i tutan elleri çok büyüktü. Omuzları genişti. Bacakları uzundu ama zayıf değildi. Lucy hızlıydı, özellikle de korktuğu zaman. Adam cüzdanını çıkarır çıkarmaz, cüzdanı kaptığı gibi kaçmaya başlardı.

"Denizci misin, değil misin?" diye sordu.

"4-F." Ona doğru bir adım attı. "Tıbbi sakatlık."

Lucy'ye yeterince yetenekli görünmüştü. Muhtemelen onu askerlikten kurtaran bir babası vardı, tıpkı Lucy'nin babasının Henry'ye yaptığı gibi. "Bana biraz para ver de kardeşimi arayabileyim." "Lütfen" diye hatırladı.

"Nerede o?"

"Atina'da."

"Yunanistan mı?"

Bir kahkaha attı. "Georgia. Üniversitede okuyor. Hukuk okuyor. Evlenmek üzere. Onu aramak istiyorum. Tebrik etmek istiyorum." "Beni alsın ve eve götürsün. Ailemin yanına. Ait olduğum yere."

Adam bir adım daha öne çıktı. Işık, normal, hatta ortalama olan yüz hatlarını ortaya çıkardı. Mavi gözleri vardı.

Güzel ağız. Keskin burun. Kare çene. "Neden üniversitede değilsin?"

Lucy ensesinde bir karıncalanma hissetti. Bunu nasıl tarif edeceğinden emin değildi. Bir yanı adamdan korkuyordu. Bir yanı da hatırlayabildiğinden çok daha uzun yıllardır böyle bir adamla konuşmadığını düşünüyordu. Adam ona bir fahişeymiş gibi bakmıyordu. Bir alışveriş teklif etmiyordu. Gözlerinde ona bir tehdit olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Yine de saat sabahın ikisiydi ve tüm beyazlar banliyölere döndükten sonra saat altıda kapılarını hemen hemen kapatan bir şehrin boş sokağında duruyordu.

Gerçek şu ki, ikisi de buraya ait değildi.

"Kardeşim." Bir adım daha yaklaştı. Lucy onun gözlerindeki endişeyi görünce şok oldu. "Benden korkmanı istemiyorum. Elimi Tanrı'nın yönlendirmesine izin veriyorum."

Lucy cevap vermekte zorlandı. Birinin ona şefkate yakın bir gözle bakmasının üzerinden yıllar . "Korktuğumu düşündüren nedir?"

"Sanırım uzun zamandır korkuyla yaşıyorsun, Lucy."

"Ne yaptığımı bilmiyorsun-" Durdu. "Adımı nereden biliyorsun?"

Kafası karışmış gibiydi. "Bana sen söyledin." "Hayır, söylemedim."

"Bana adının Lucy olduğunu söylemiştin. Sadece birkaç dakika önce." İncil'i vurgulamak için havaya kaldırdı. "Yemin ederim."

Ağzındaki tüm tükürük gitmişti. Adı onun sırrıydı. Onu asla yabancılara . "Hayır, vermedim."

"Lucy..." Şimdi ondan bir metreden daha az uzaktaydı. Gözlerinde aynı endişeli bakış vardı, ancak o ne olduğunu anlamadan önce kolayca bir adım daha atabilir ve iki elini de boynuna dolayabilirdi.

Ama yapmadı. İncil'ini göğsüne bastırarak öylece durdu. "Lütfen, benden korkma. Korkman için hiçbir sebep yok."

"Neden buradasın?"

"Sana yardım etmek istiyorum. Seni kurtarmak için."

"ihtiyacım yok. Paraya ihtiyacım var."

"Sana ihtiyacın olan tüm parayı vereceğimi söylemiştim." İncil'i kolunun altına sıkıştırdı ve cüzdanını çıkardı. Katlanmış banknotları görebiliyordu. Yüzlerce. Onları avucunun içinde yaydı. "Seninle ilgilenmek istiyorum. Tek istediğim bu."

Göğsü titredi. Paraya baktı. Orada en az beş yüz, muhtemelen daha fazla vardı. "Seni tanımıyorum."

"Hayır, henüz değil."

Lucy'nin ayağı geri adım attı ama ileri gitmesi, parayı alıp kaçması gerekiyordu. Adam onun planlarını sezdiyse bile bunu etmedi. Kocaman ellerinde posta pulu gibi duran yüzlüklerle öylece durdu, kıpırdamadı, konuşmadı. Tüm o nakit para. Beş yüz dolar. Bir otel odası kiralayabilir, kendini aylarca, belki bir yıl sokaklardan uzak tutabilirdi.

Lucy kalbinin kırık kaburgasına çarptığını hissetti. Hamuru kapıp canını kurtarmak için koşmakla hayatından *kaçmak* arasında kalmıştı. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Elleri titriyordu. Arkasında bir yerden ısı yayıldığını hissetti. Lucy bir an için güneşin Peachtree Plaza'nın üzerinden doğduğunu, caddeden aşağıya doğru süzülerek boynunu ve omuzlarını ısıttığını düşündü. Bu yukarıdan bir işaret miydi? Sonunda kurtuluş anı gelmiş miydi?

Hayır. Kurtuluş yok. Sadece para.

Kendini bir adım ileri atmaya zorladı. Sonra bir adım daha. "Seni tanımak istiyorum," dedi adama, korkudan kelimeler dilinde sürçüyordu.

Gülümsedi. "Bu iyi, kardeşim."

Lucy kendini gülümsemeye karşılık vermeye zorladı. Daha genç, daha tatlı, daha masum görünmek için omuzlarını eğdi. Ve sonra bir tomar parayı kaptı. Kaçmak için döndü ama vücudu bir sapan gibi geriye savruldu.

"Benimle kavga etme." Parmakları bileğinin etrafında kenetlenmişti. Kolunun yarısı adamın pençesinin içinde kayboldu. "Kaçamazsın."

Lucy savaşmayı bıraktı. Başka seçeneği yoktu. Acı boynundan yukarı fırlıyordu. Başı zonkluyordu. Omzu yuvasında çatırdıyordu. Yine de yumruğunu paraya dolamaya devam etti. Sert banknotların avucuna sürtündüğünü hissedebiliyordu.

"Kardeşim, neden günah dolu bir yaşam arzuluyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum." Lucy başını salladı. Yere baktı. Burnundan damlayan kanı koklayarak geri çekti. Sonra adamın elinin gevşemeye başladığını hissetti.

"Abla-"

Lucy kolunu çekti, derisi bir eldivenin yırtılması gibi yırtılmış hissediyordu. Koşabildiği kadar hızlı ve sert koştu, ayakları kaldırmı tokatlıyor, kolları pompalıyordu. Bir blok. İki blok. Ağzını açtı, göğsüne bıçak gibi saplanan ağırlar gönderen derin nefesler aldı. Kırık kaburgalar. Kırık burun. Paramparça dişler. Elinde para vardı. Beş yüz dolar. Bir otel odası. Bir otobüs bileti. Güvenlik. Başa çıkabileceği tüm H. Özgürdü. Lanet olsun, sonunda özgürdü.

Ta ki başı geriye uçana kadar. Saçları kökünden koparılırken kafa derisi bir fermuarın dişleri tarafından parçalanıyormuş gibi hissetti. Lucy'nin ileriye doğru ivmesi durmadı. Bacaklarının önünden fırladığını, ayaklarının çenesinin hizasına geldiğini ve sonra sırtının düz bir şekilde yere çarptığını gördü.

"Kavga etme," diye tekrarlardı adam, kadının üzerine çıkmış, elleri boynuna dolanmıştı.

Lucy onun parmaklarını pençeledi. Adamın tutuşu acımasızdı. Yırtılmış kafa derisinden kan . Gözlerine, burnuna, ağzına gitti.

Çılgılık atamadı. Körlemesine uzandı, tırnaklarını adamın göz çukurlarına geçirmeye çalıştı. Yüzünün yan tarafını, pürüzlü derisini hissetti, sonra elleri düştü çünkü artık kollarını tutamıyordu. Vücudu kasıldıkça nefesi hızlandı. Sıcak idrar bacağından aşağı aktı. Umutsuzluk hissi onu ele geçirirken bile onun heyecanını hissedebiliyordu. Lucy kimin için savaşıyordu? Lucy Bennett'in yaşaması ya da ölmesi kimin umurundaydı? Belki Henry haberi duyduğunda üzülecekti ama ailesi, eski arkadaşları, hatta Bayan Henderson bile muhtemelen rahatlamaktan başka bir şey hissetmeyecekti.

Sonunda, kaçınılmaz olan.

Lucy'nin dili ağzında şişti. Görüşü bulanıklaştı. İşe yaramazdı. Ciğerlerinde hava kalmamıştı. Beynine oksijen gitmiyordu. Kendini bırakmaya başladığını, kaslarının gevşediğini hissetti. Başının arkası kaldırırma çarptı. Yukarı baktı. Gökyüzü inanılmaz derecede

Siyah, yıldızların iğne delikleri zar zor görülebiliyordu. Adam ona baktı, gözlerinde aynı endişeli bakış vardı.
Ama bu sefer gülümsüyordu.

Günümüz

PAZARTESİ

Will Trent, daha önce başka birinin evinde, o kişi ölmediği sürece hiç yalnız kalmamıştı. Hayatındaki pek çok şeyde olduğu gibi, bunun da pek çok seri katille paylaştığı bir özellik olduğunun farkındaydı. Neyse ki Will, Georgia Soruşturma Bürosu'nda çalışan bir ajandı, bu yüzden aradığı boş banyolar ve terk edilmiş yatak odaları, kamu yararı için yapılan izinsiz girişler kategorisine giriyordu.

Sara Linton'ın dairesine yürürken, bu vahiy içini rahatlatmaya yardımcı olmadı. Will burada olmak için geçerli bir nedeni olduğunu kendine sürekli söylemek zorundaydı. Sara, hastanede fazladan bir vardiyada çalışırken ondan köpekleri beslemesini ve gezdirmesini istemişti. Bunun dışında, pek de yabancı sayılmazlardı. İki hafta önce nihayet bir araya gelmeden önce birbirlerini neredeyse tam bir yıldır tanıyorlardı. Will o zamandan beri her geceyi burada geçiriyordu. Ondan önce bile Sara'nın ailesiyle tanışmıştı. Onun ailesinin masasında yemek yemişti. Tüm bu aşinalık göz önüne alındığında, izinsiz girme duygusu pek de mantıklı gelmiyordu.

Yine de kendini bir sapık gibi hissetmesine engel olamadı.

Belki de bu, Will'in burada yalnız olduğunu hissetmesinden kaynaklanıyordu. Sara Linton'a kafayı taktığından emindi. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Giysilerini çıkarıp yatağında çırılçıplak yuvarlanma dürtüsüne kapılmasa da -en azından Sara yanında olmadan- raflarındaki ve çekmecelerindeki her şeye bakma dürtüsü hissetti. Çevirmek istedi

yatak odasının dolabındaki kutuda sakladığı fotoğraf albümlerini karıştırmak istedi. Kitaplarını incelemek ve iTunes koleksiyonunda gezinmek istiyordu.

Bu dürtülerle hareket edeceğinden değil. Çoğu seri katilin aksine Will, bunlardan herhangi birinin ürkütücü sınırı aştığının farkındaydı. Ama yine de bu arzu onu huzursuz hissettiriyordu.

Köpeklerin tasmalarını koridordaki dolabın içindeki kancaya doladı. Sara'nın iki tazı köpeği oturma odasındaki kanepeye yığılmıştı. Bir güneş ışını açık kahverengi tüylerini ağartıyordu. Çatı katı köşede bir daireydi ve bu da sıradan bir devlet memuru olmak yerine çocuk doktoru olmanın avantajlarından biriydi. L şeklindeki pencere duvarı Atlanta şehir merkezinin muhteşem manzarasını sunuyordu. İnşaatçılar iskeleyi kaldırmayı unutmuş gibi görünen Bank of America Plaza. *Rüzgar Gibi Geçti* filminin gösterildiği sinema salonunun üzerine inşa edilen basamaklı Georgia Pacific kulesi. Westin Peachtree Plaza'nın kalem kabının yanında siyah granit bir kağıt ağırlığı gibi duran küçük Equitable binası.

Atlanta küçük bir kasabaydı; şehir sınırları içindeki nüfus beş yüz binin biraz üzerindeydi. Bunu metro bölgesine çıkardığınızda altı milyona yaklaşıyordu. Şehir Piedmont'ta bir Mekke, Güneydoğu'da bir iş merkeziydi. Burada altmıştan fazla dil konuşuluyordu. Burada yaşayanlardan daha fazla otel odası, insanlardan daha fazla iş yeri vardı. Yılda üç yüz cinayet işleniyordu. On bir yüz tecavüz vakası rapor ediliyordu. Yaklaşık on üç bin ağır saldırı suçlaması.

Daha çok omzunda çip olan küçük bir kasaba gibi.

Will mutfağa doğru ilerledi ve yerden su kaplarını aldı. Küçük evine dönme düşüncesi kendini yalnız hissetmesine neden oluyordu; Will'in büyürken yalnızlıktan başka bir şey istemediği düşünülürse bu garipti. Hayatında Sara Linton'dan daha fazlası vardı. O artık yetişkin bir adamdı. Bir işi vardı. Bakması gereken kendi köpeği vardı. Bir evi vardı. Daha önce evlenmişti bile. Teknik olarak hala evliydi ama yakın zamana kadar bunun pek bir önemi yoktu.

Polisler Angie Polaski'yi Atlanta Çocuk Yuvası'na bıraktıklarında Will sekiz yaşındaydı. On bir yaşındaydı ve bir kızdı.

Bu da evlat edinilme şansının yüksek olduğu anlamına geliyordu ama Angie geveze ve vahşiydi ve kimse onu istemiyordu. Will'i de kimse istemiyordu. Hayatının erken dönemlerinin çoğunu, kulağı aşınmış bir kütüphane kitabı gibi çocuk yurduna girip çıkarak geçirmişti. Angie her nasılsa tüm bunları daha katlanılabilir kılıyordu. Katlanılmaz hale getirdiği zamanlar hariç.

Evlilikleri iki yıl önce gerçekleşmişti. Bu, ikisinin de bunu neden çok ciddiye almadığını açıklayabilecek bir çift köpek cesaretiyle gerçekleştirilmişti. Angie'nin evliliği bir haftadan az sürmüştü. Resmi törenden iki gün sonra Will uyandığında Angie'nin giysilerinin olmadığını ve evin boş olduğunu gördü. Şaşırmamıştı. Kırılmamıştı. Aslında, bunun geç değil de erken olması onu son derece rahatlatmıştı. Angie her zaman ortadan kaybolurdu. Will onun geri döneceğini biliyordu. Her zaman geri gelirdi.

Ama bu kez, ilk kez, Angie yokken bir şeyler olmuştu. Sara vardı. Will'in kulağına nefes alma şekli vardı. Parmaklarını Will'in omurgasında gezdirmesi vardı. Tadı vardı. Kokusu vardı. Will'in Angie'de hiç fark etmediği şeyler vardı.

Su kaplarını yere bırakırken dilini şaklattı. Köpekler kanepede kaldı, etkilenmemişlerdi.

Will'in Glock'u tezgahın üzerinde, takım elbise ceketinin yanındaydı. Kılıfı kemerine taktı. Ceketini giyerken ocaktaki saate baktı. Sara'nın vardiyası beş dakika içinde bitiyordu, bu da Will'in gitme saatinin en az on dakika geçtiği anlamına geliyordu. Eve döndüğünde muhtemelen onu arayacaktı. Will ona evrak işleriyle uğraştığını ya da koşu bandına binmek üzere olduğunu söyleyecek ya da oturup aramasını beklemediğini belli edecek başka bir yalan uyduracak, sonra da *Müziğin Sesi'ndeki* Julie Andrews'un tepeye tırmanışı gibi koşarak buraya dönecekti.

Cep telefonu cebinde titrediğinde ön kapıya doğru gidiyordu. Will patronunun numarasını tanıdı. Bir an için aramayı sesli mesaja göndermeyi düşündü ama Amanda'nın kolay kolay caymayacağını deneyimlerinden biliyordu.

"Trent" diye cevap verdi. "Neredesin?"

Nedense bu soruyu rahatsız edici buldu. "Neden?"

Amanda yorgun bir iç çekti. Telefonun ucundan gelen sesleri duyabiliyordu; bir kalabalığın alçak mırıltısı, tekrarlayan bir tıklama sesi. "Sadece cevap ver Will."

"Sara'nın evindeyim." Sara cevap vermeyince, "Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır, kesinlikle yok. Bir sonraki emre kadar havaalanı görevindesiniz. Beni anlıyor musun? Başka bir şey yok."

Bir süre telefona baktı, sonra tekrar kulağına götürdü. "Pekâlâ."

Aniden aramayı sonlandırdı. Will, cep telefonunda böyle bir şey mümkün olsaydı, ahizeyi kapatacağı hissine kapılmıştı.

Gitmek yerine fuayede durup az önce ne olduğunu anlamaya çalıştı. Will konuşmayı kafasında yeniden canlandırdı. Aklına açık bir açıklama gelmedi. Will, patronunun anlayışsız olmasına alışkındı. Öfke yeni bir duygu sayılmazdı. Ama Amanda'nın daha önce de telefonu yüzüne kapatmış olmasına rağmen, Will onun şu anda nerede olduğunu neden önemsedğini anlayamıyordu. Aslında onunla konuştuğuna bile şaşırmıştı. İki haftadır onun sesini duymamıştı.

Müdür Yardımcısı Amanda Wagner, bir dava için kuralları kolayca esneten ama iş kıyafet kurallarına geldiğinde kılavuza bağlı kalan polisler grubundan eski biriydi. GBI, gizli görevde olmayan tüm ajanların saçlarını yakalarından yarım santim uzakta şart koşuyordu. İki hafta önce Amanda, Will'in ensesine bir cetvel vurmuş, Will bunu anlamayınca da onu havaalanı görevine atamıştı; bu da Will'in çeşitli erkekler tuvaletlerinde takılıp birinin ona cinsel teklifte bulunmasını beklemesini gerektiriyordu.

Will'in hatası Sara'ya cetvelden bahsetmesiydi. Ona bu hikâyeyi hem bir tür şaka hem de yemeğe gitmeden önce neden berbere gitmesi gerektiğini açıklamak için anlatmıştı. Sara, Will'e saçını kestirmemesini söylememişti. O bundan çok daha zekiydi. Ona saçının uzunluğunu beğendiğini söylemişti. yakıştığını söylemişti. Saçlarını okşamıştı.

Bunu söylerken Will'in ensesini okşuyordu. Sonra da berbere gitmek yerine yatak odasına gidip öyle pis bir şey yapmalarını önermişti ki, Will birkaç saniyelik histerik bir körlük yaşamıştı.

Bu yüzden kariyerinin geri kalanını dünyanın en işlek yolcu havaalanındaki her erkekler tuvaletinin tuvalet kabininin altında bir Bay Bojangles yaparak geçirmeyi düşünüyordu.

Ama bu, Amanda'nın neden o gün, o saatte Will'i bulma ihtiyacı hissettiğini açıklamıyordu.

Ya da arka planda toplanan insanların sesi. Ya da tanıdık tıklama sesi.

Will oturma odasına geri döndü. Köpekler kanepede yer değiştirdi ama Will oturmadı. Uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu açtı. Bir basketbol maçı vardı. Yerel kanala geçti. Kanal 2 sunucusu Monica Pearson haber masasının arkasında oturuyordu. Politikacılar dışında Atlanta'daki herkesin nefret ettiği yeni ulaşım sistemi Beltline hakkında bir haber yapıyordu. Haber değiştiğinde Will'in parmağı güç düğmesinin üzerindeydi. Son dakika haberi. Pearson'ın omzunun üzerinde genç bir kadının görüntüsü belirdi. Haber canlı bir basın toplantısına aktarılırken Will sesi yükseltti.

Gördüğü şey onu .

Amanda Wagner ahşap bir podyumda duruyordu. Önünde bir avuç mikrofon vardı. Sessizlik bekliyordu. Will tanıdık sesleri duydu: Kalabalığın alçak mırıltısı üzerinde kameraların tıkırtıları.

Patronunun yüzlerce haber konferansı yaptığını görmüştü. Genellikle Will odanın arka tarafında kameradan uzak durmaya çalışır, Amanda ise tüm dikkatleri üzerinde toplardı. Yetkili olmayı seviyordu. Medyayı besleyen yavaş bilgi akışını kontrol etmek için yaşıyordu. Şu an hariç. Kamera yaklaşırken Will onun yüzünü inceledi. Yorgun görünüyordu. Dahası, endişeli görünüyordu.

"Georgia Soruşturma Bürosu Ashleigh Renee Snyder hakkında bir Uyarı Bülteni yayınladı. On dokuz yaşındaki bayanın bu öğleden sonra saat üç buçuk civarında kayıp olduğu bildirildi." Amanda durakladı, gazetecilere zaman kazandırdı

açıklamayı karalamak için. "Ashleigh Techwood bölgesinde yaşıyor ve Georgia Teknoloji Enstitüsü'nde ikinci sınıf öğrencisi."

Amanda daha fazlasını söyledi ama Will kelimeleri duymadı. Onun ağzının hareketini izledi. Onun farklı muhabirleri işaret ettiğini gördü. Soruları uzundu. Onun cevapları kısaydı. Fazla tahammülü yoktu. Her zamanki ileri geri şakalaşmalarından hiçbiri yoktu. Sonunda Amanda kürsüyü terk etti. Monica Pearson geri döndü. Kayıp kızın fotoğrafı tekrar omzunun üzerindeydi. Sarışın, güzel, zayıf.

Tanıdık.

Will cebinden telefonunu çıkardı. Başparmağıyla Amanda'nın hızlı arama tuşuna dokundu ama numaraya basmadı.

Eyalet yasalarına göre, GBI'nın bir davayı devralabilmesi için yerel polis tarafından talep edilmesi gerekiyordu. Nadir istisnalardan biri, zamanlamanın kritik olduğu ve kaçırılanların hızla ilçe ve eyalet sınırlarını geçebildiği adam kaçırma olaylarıydı. Bir Uyarı Bülteni tüm GBI saha harekete geçirirdi. Ajanlar geri çağrılırdı. Toplanan kanıtlara laboratuvarlarda en yüksek öncelik verilecekti. Teşkilatın tüm kaynakları bu tek vakaya yönlendirilecekti.

Will hariç tüm kaynaklar.

Muhtemelen bundan bir anlam çıkarmamalıydı. Bu Amanda'nın onu cezalandırmak için bulduğu başka bir yoldu. Will'in saçı yüzünden hâlâ kızgındı. Onu bir davadan uzak tutacak kadar önemsizdi. Hepsi buydu. Will daha önce de adam kaçırma olaylarında çalışmıştı. Berbat davalardı. Nadiren iyi sonuçlanırlardı. Yine de her polis bir tanesinde çalışmak isterdi. Saatin tik takları. Gerilim. Kovalamaca. Adrenalin sarsıntısı en başta katılma sebeplerinin bir parçasıydı.

Amanda da Will'i davadan uzak tutarak cezalandırıyordu.

Techwood.

Bir öğrenci.

Will televizyonu kapattı. Bir damla terin sırtından aşağı kaydığını hissetti. Zihni belirli bir düşünceye odaklanamıyordu. Sonunda, temizlemek için başını salladı. İşte o zaman kablolu yayın kutusundaki saati fark etti. Sara'nın mesaisi on iki dakika önce bitmişti.

"Kahretsin." Will ayağa kalkmadan önce köpekleri taşımak zorunda kaldı. Ön kapıya yöneldi. Sara'nın komşusu Abel Conford

koridorda asansörü bekliyordu.

"Sonrası iyi-"

Will merdiven boşluğuna doğru eğildi. Basamakları ikişer çıktı, Sara'nın onu süzdüğünü düşünmemesi için gitmeye hevesliydi. Hastaneden birkaç blok ötede oturuyordu. Her an burada olabilirdi.

Aslında çoktan buradaydı.

Will lobinin kapısını açar açmaz onu BMW'sinde otururken gördü. Aptalca bir an için ağaçların arasına dalmayı düşündü. Sonra Sara'nın arabasını çoktan görmüş olduğunu fark etti. 79 model Porsche'si, yepyeni SUV'sinin yanına burun üstü park edilmişti. Will, Sara'nınkine çarpmadan kendi kapısını açamazdı.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirirken nefesinin altından mırıldandı. Sara buna karşılık vermedi. Öylece oturmuş, direksiyonu kavrayarak önüne bakıyordu. Arabaya doğru yürüdü. Güneş ön camı bir aynaya dönüştürecek kadar parlaktı, bu yüzden tam üzerine gelene kadar Sara'nın gözlerinde yaşlar olduğunu fark etmedi.

Amanda'yla olan sorunu bir anda önemini yitirdi. Will kapının kolunu çekti. Sara içeriden kilidi açtı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Yüzünü ona dönerek ayaklarını koşu bandına dayadı. "İşte kötü bir gün."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz ama teşekkür ederim." Parmaklarını adamın yüzünün kenarında gezdirdi, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Will daha yakına eğildi. Tek yapabildiği ona bakmaktı. Sara'nın kumral saçları atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Güneş ışığı gözlerinin yoğun yeşilini ortaya çıkarmıştı. Hastane önlüğünü giymişti. Kolunda birkaç damla kurumuş kan vardı. Elinin arkasına bir dizi rakam karalamıştı. Süt beyazı ten üzerine mavi mürekkep. Grady'deki tüm hasta dosyaları dijital tabletlerdeydi. Sara hastaların dozajlarını hesaplamak için elinin tersini kullanıyordu. Bunu geçen hafta bilseydi, Will'i çılgınca bir kıskançlık yüzünden uykusuz geçireceği iki geceden kurtarmış olurdu ama o, tartışacak biri değildi.

"Köpekler iyi miydi?" diye sordu.

"Köpeklerin yapması gereken her şeyi yaptılar."

"Onlarla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim." Sara ellerini Will'in omuzlarına koydu. Will tanıdık bir kıpırdanma hissetti. Sanki aralarında görünmez bir ip vardı. En ufak bir çekişte etkisiz hale geliyordu.

Onun ensesini okşadı. "Bana gününü anlat." "Sıkıcı ve üzücü," diye cevap verdi, ki bu çoğunlukla doğrudu. "Bazı eski adam bana güzel bir paketim olduğunu söyledi."

Sinsi bir gülümseme verdi. "Dürüst olduğu için onu tutuklayamazsınız." "Bunu söylediğinde kendini tatmin ediyordu."

"Denemesi eğlenceli bir şeye benziyor."

Will ipin gerildiğini hissetti. Onu öptü. Sara'nın dudakları yumuşacıktı. Kullandığı dudak kreminden nane tadı geliyordu. Tırnakları Will'in saçlarını çiziyordu. Adam daha da yaklaştı. Ve sonra binanın ön kapısı çarparak açıldığında her şey durdu. Abel Conford Mercedes'ine doğru yürürken onlara kaşlarını çatarak baktı.

Will, Sara'ya "Kendine biraz zaman ayırmak istemediğine emin misin?" diye sormadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı.

Kravatındaki düğümü düzeltti. "Seninle yürüyüşe çıkmak istiyorum, sonra seninle bütün bir pizzayı yemek istiyorum, sonra da gecenin geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

Will saatine baktı. "Sanırım bunu ."

Sara arabadan indi ve kapıyı kilitleti. Will anahtarlığı cebine soktu. Plastik, alyansının tanıdık soğuk metaline çarptı. Will yüzüğünü iki hafta önce çıkarmıştı ama çözemediği nedenlerden dolayı ancak bu kadarını yapabilmişti. Kaldırımında yürürlerken Sara onun elini tuttu. Atlanta Mart ayının sonlarında en güzel günlerini yaşıyordu ve bugün de bir istisna değildi. Hafif bir esinti havayı serinletiyordu. Her bahçe çiçeklerle doluydu. Yaz aylarının bunaltıcı sıcağı bir kocakarı masalı gibi görünüyordu. Sallanan ağaçların arasından süzülen güneş, Sara'nın yüzünü . Gözyaşları kurumuştı, ama Will onun hâlâ üzgün olduğunu görebiliyordu.

hastanede olanlardan rahatsızdı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Sara cevap vermek yerine Will'in kolunu onun omuzlarına doladı. Will'den birkaç santim kısaydı, bu da onun kolunun altına bir yapboz parçası gibi sığıdığı anlamına geliyordu. Elinin takım elbise ceketinin altından kaydığını hissetti. Başparmağını Will'in kemerinin üst kısmına, Glock'una doğru uzattı. Mahalledeki olağan yaya trafiğinin yanından geçtiler - koşucular, ara sıra çiftler, bebek arabası iten erkekler. Köpek gezdiren kadınlar. Çoğu cep telefonu ile konuşuyordu, koşucular bile.

Sara sonunda konuştu. "Sana yalan söyledim."

Ona doğru baktı. "Ne hakkında?"

"Hastanede fazladan mesai yapmadım. Buralarda kaldım çünkü..." Sesi kesildi. Sokağa doğru baktı. "Çünkü orada başka kimse yoktu."

Will, "Tamam," demekten başka ne diyeceğini bilemedi.

Derin bir nefes alırken omuzları yükseldi. "Sekiz yaşında bir çocuk öğle yemeği saatinde getirildi." Sara, Grady'nin acil servisinde pediatri uzmanıydı. Kötü durumda olan pek çok çocuk görüyordu. "Büyükannesinin tansiyon ilaçlarını aşırı dozda almış. Doksan günlük stoğunun yarısını almış. Durum umutsuzdu."

Will ona zaman tanıyarak sessiz kaldı.

"Onu getirdiklerinde kalp atış hızı kırkın altındaydı. Lavaj yaptık. Glukagon verdik. Dopamin ve epinefrin verdik." Sesi her kelimede biraz daha yumuşuyordu. "Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Kalp pili takması için kardiyoloğu aradım ama..." Sara tekrar başını salladı. "Onu bırakmak zorunda kaldık. Sonunda onu yoğun bakım ünitesine gönderdik."

Will, siyah bir Monte Carlo'nun caddede hızla ilerlediğini gördü. Camlar açıldı. Rap müzik havayı sallıyordu.

Sara, "Onu yalnız bırakamazdım." dedi.

Dikkati arabadan uzaklaştı. "Hemşireler orada değil miydi?"

"Koşuş zaten doluydu." Yine başını salladı. "Büyükannesi hastaneye gelmedi. Annesi hapiste. Babası bilinmiyor. Başka akrabası yok. Bilinci yerinde değildi. Orada olduğumu bile bilmiyordu." Bir an durakladı. "Kendine gelmesi dört saat sürdü."

öldü. Onu yukarı taşıdığımızda elleri zaten soğuktu." Gözlerini kaldırıma dikti. "Jacob. Adı Jacob'dı."

Will ağzının içini çiğnedi. Çocukken Grady'ye girip çıkmıştı. Hastane, Atlanta'da kamu tarafından finanse tek tesisti.

"Jacob sana sahip olduğu için şanslıydı." dedi.

Onu daha sıkı kavradı. Bakışları hâlâ aşağıdaydı, sanki kaldırımdaki çatlakların daha fazla incelenmesi gerekiyormuş gibi.

İkisi de sessiz, yürümeye devam ettiler. Will bir beklenti ağırlığı hissetti. Sara'nın Will'in çocukluğunu, kendi hayatının da Jacob'inki gibi sona erebileceği gerçeğini düşündüğünü biliyordu. Will en azından bunu kabul etmeli, sistemin ona diğerlerinden daha iyi davrandığını hatırlatmalıydı. Ama söyleyecek söz bulamıyordu.

"Hey." Sara, Will'in gömleğinin arkasını çekti. "Muhtemelen geri dönmeliyiz."

Haklıydı. Yaya azalmıştı. Bulvar'a yaklaşıyorlardı ve günün bu saatinde burası pek de iyi bir yer değildi. Will gözlerini kırıştırarak parlak güneşe baktı. Işığı engelleyen yüksek binalar ya da gökdelenler yoktu. Sadece sıra sıra devlet destekli konutlar vardı.

Techwood, Olimpiyatların her şeyi değiştirdiği doksanlı yılların ortalarına kadar böyle bir mahalleydi. Şehir gecekonduları yerle bir etmişti. Mahalle sakinleri daha güneye taşınmıştı. Artık lüks apartmanlarda öğrenciler yaşıyordu.

Ashleigh Snyder gibi öğrenciler.

Will kendini durduramadan konuştu. "Neden şu tarafa gitmiyoruz?"

Sara ona meraklı bir bakış attı. Projeleri işaret ediyordu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." dedi.

"Buralarda mı?"

"Bu taraftan sadece birkaç blok ötede." Will onu tekrar harekete geçirmek için omzundan çekti. Bir çöp yığınının üzerinden geçerek başka bir sokağa girdiler. Gra ti her yerdeydi. Will, Sara'nın ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu.

"Bundan emin misin?" diye sordu.

"Güven bana," dedi, ama sanki bir işaretmiş gibi gömleksiz gençlerden oluşan keyifsiz görünümlü bir kümeye yaklaştılar. Hepsinin çatık kaşları ve düşük kot pantolonları vardı. Atlanta'nın sunduğu hemen her etnik kökeni temsil eden gerçek bir gökkuşağı koalisyonuydular. İçlerinden birinin balık beyazı göbeğinde küçük bir gamalı haç dövmesi vardı. Bir diğerinin göğsünde Porto Riko bayrağı vardı. Baretler ters çevrilmişti. Dişler eksik ya da altınla kaplıydı. Hepsinin elinde likör şeklinde kahverengi kağıt torbalar vardı.

Sara Will'e doğru eğildi. O da gözlerini çocuklara dikti. Will iyi bir günde altı-üç yaşındaydı ama ceketini geri çekerek daha güçlü bir mesaj göndermişti. Devletin verdiği Glock model 23'ün içindeki on dört mermi kadar hiçbir şey konuşmayı caydıramazdı.

Grup sözünü sakınmadan döndü ve ters yöne doğru ilerledi. Will, ilerlemeye devam etmeleri gerektiğini açıkça belirtmek için gözlerinin onları izlemesine izin verdi.

"Nereye gidiyoruz?" Sara sordu. Belli ki öğleden sonraki gezintilerinin şehrin suç oranı en yüksek bölgelerinden birinde bir tura dönüşmesini planlamamıştı. Artık güneşin tüm parıltısı altındaydılar. Şehrin bu kısmında hiç gölge yoktu. Kimse ön bahçesine çiçek ekmiyordu. Daha sakin bölgelerdeki kızcık ağaçlarıyla kaplı sokakların aksine, burada parlak xenon sokak lambaları ve polis helikopterlerinin çalınan arabaları ya da kaçan suçluları takip edebilmesi için açık alanlardan başka bir şey yoktu.

Will, yatıştırıcı olduğunu umduğu bir tavırla omzunu ovarak, "Biraz daha," dedi.

Birkaç blok daha sessizce yürüdüler. Evden uzaklaştıkça Sara'nın gerildiğini hissedebiliyordu.

Will, "Bu bölgeye ne biliyor musun?" diye sordu.

Sara etraftaki sokak tabelalarına baktı. "SoNo? Old Fourth Ward?"

"Oraya eskiden Ayran Dibi denirdi." İsme gülümsedi. "Neden?"

"Orası bir gecekondu mahallesi idi. Asfalt sokaklar yoktu. Elektrik yoktu. Yokuşun ne kadar dik olduğunu görüyor musun?" Başını salladı. "Eskiden lağım suları buraya akardı. Ayran gibi koktuğunu söylerlerdi." Will onun artık gülümsemediğini gördü. Carver Sokağı'na dönerlerken kolunu Sara'nın beline attı.

Köşedeki tahtalı kahvehaneyi işaret etti. "Orası eskiden bir bakkaldı."

Ona baktı.

"Bayan Flannigan beni her gün okuldan sonra bir paket Kool 100s ve bir şişe Tab almam için oraya gönderirdi."

"Bayan Flannigan?"

"Çocuk evini o yönetiyordu."

Sara'nın ifadesi değişmedi ama başını salladı.

Will karnında garip bir his hissetti, sanki bir avuç eşek arısı yutmuş gibiydi. Sara'yı buraya neden getirdiğini bilmiyordu. Genelde düşüncesiz biri değildi. Hayatıyla ilgili ayrıntıları gönüllü olarak anlatan biri olmamıştı. Sara, Will'in bakım altında büyüdüğünü biliyordu. Annesinin o doğduktan kısa bir süre sonra öldüğünü de biliyordu. Will, Sara'nın geri kalanını kendi başına çözdüğünü sanıyordu. Sara sadece bir çocuk doktoru değildi. Küçük kasabasında adli tabiplik de yapmıştı. İstismarın neye benzediğini biliyordu. Will'in neye benzediğini biliyordu. Eğitimi göz önüne alındığında, ipuçlarını bir araya getirmek zor değildi.

"Plak dükkânı," dedi Will, başka bir terk edilmiş binayı işaret ederek. Kolunu kızın beline dolamış, onu nihai hedeflerine doğru yönlendiriyordu. Eşek arısı hissi daha da kötüleşti. Ashleigh Snyder sürekli aklına geliyordu. Haberlerde gösterilen fotoğraf onun öğrenci kimlik kartından alınmış olmalıydı. Kızın sarı saçları geriye doğru toplanmıştı. Dudaklarında sanki fotoğrafçı komik bir şey söylemiş gibi eğlenen bir gülümseme vardı.

Sara, "Nerede yaşıyordun?" diye sordu.

Will durdu. Neredeyse çocuk evinin önünden geçiyorlardı. Bina o kadar değişmişti ki zar zor tanınabiliyordu. İspanyol Uyanışı tuğla mimarisi tamamen bozulmuştu. Büyük metal tenteler ön pencereleri kapatıyordu. Kırmızı tuğla romatizmal bir sarıya boyanmıştı. Ön cephenin parçaları kayıptı. Will'in hatırlayabildiği kadarıyla parlak siyah olan devasa ahşap ön kapı şimdi cafcıflı bir kırmızıydı. Camlar kirle kaplanmıştı. Bahçede, Bayan Flannigan'ın beyaz boyalı lastiklerinde artık laleler ve hercai menekşeler yoktu. Artık beyaz da değillerdi. Will artık içlerinde ne olduğunu tahmin etmekten korkuyordu.

Öğrenmek için yeterince yaklaşmak istiyorum. Binanın yan tarafında bir tabela vardı.

" 'Çok yakında: Lüks Konutlar'" diye okudu Sara. "Tahminimce çok yakında değil."

Will gözlerini binaya dikti. "Eskiden değildi."

Sara'nın isteksizliği hissediliyordu ama yine de "İçeri bakmak ister misin?" diye sordu.

Buradan olabildiğince hızlı kaçmak istiyordu ama Will kendini ön merdivenlerden çıkmaya zorladı. Çocukken, eve her girişinde belli bir korku hissedirdi. Eve sürekli yeni çocuklar girip çıkıyordu. Her birinin kanıtlayacak bir şeyi vardı, bazen yumruklarıyla. Bu kez Will'in içine soğuk bir korku salan şey fiziksel şiddet değildi. Ashleigh Snyder'dı. Kayıp kız annesine çok benzediği için Will'in kurduğu mantıksız bağlantıydı.

Yüzünü pencereye ama kendi gözlerinin yansımasından başka bir şey göremedi. Ön kapı pahalı görünümlü bir asma kilitle sabitlenmişti. Tahta o kadar çürümüştü ki, bir kez çekildiğinde vidalar yerinden çıkıyordu.

Will tereddüt etti, avucunu kapıya dayadı. Sara'nın arkasında durup beklediğini hissetti. Fikrini değiştirip merdivenlerden geri inerse Sara'nın ne yapacağını merak ediyordu.

Sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi, "Gidebiliriz," dedi. Sonra, daha açık bir şekilde, "Neden gitmiyoruz?"

Will kapıyı iterek açtı. Beklenen menteşe gıcırtısı yoktu ama kapı, eğri büğrü ahşap zemine takıldığı için iterek açmak zorunda kaldı. Will içeri girerken döşeme tahtalarını kontrol etti. Hava hâlâ aydınlık olmasına rağmen, ağır tenteler ve kirli pencereler sayesinde ev karanlıktı. Onu misk gibi bir koku karşıladı, Will'in çocukluğundan hatırladığı Pine-Sol ve Kool 100'lerin hoş kokusuna hiç benzemiyordu. Işık düğmesini denedi ama boşuna.

Sara, "Belki de-" dedi.

"Görünüşe göre bir otele dönüştürülmüş." Will kafesli resepsiyon masasını işaret etti. Anahtarlar hâlâ arka duvardaki bölmelerden sarkıyordu. "Ya da bir rehabilitasyon merkezine."

Will, lobi olduğunu tahmin ettiği yere göz gezdirdi. Kırık cam borular ve folyolar yere saçılmıştı. Kokain bağımlıları kanepesi ve sandalyeleri parçalamışlardı. Halının içinde erimiş birkaç kullanılmış prezervatif vardı.

"Tanrım," diye fısıldadı Sara.

Will garip bir şekilde kendini savunmaya geçmiş hissetti. "Duvarları beyaza boyanmış, kanepesi de şu büyük, sarı, kadife kesitli koltuk gibi olan bir yer hayal et." Yere baktı. "Aynı halı. Gerçi çok daha temizdi."

Sara başını salladı ve o ön kapıdan çıkamadan binanın arka tarafına doğru yürüdü. Will'in çocukluğundaki geniş açık alanlar tek odalı dairelere bölünmüştü ama daha iyi zamanlarda nasıl görüldüğünü hâlâ hatırlayabiliyordu.

Sara'ya şöyle anlattı: "Burası yemek salonuydu. On iki masa vardı. Piknik bankları gibi ama masa örtüleri ve güzel peçeteler vardı. Erkekler bir tarafta, kızlar diğer tarafta. Bayan Flannigan kızlarla erkeklerin çok fazla karışmasına izin vermemeye özen gösterirdi. Zaten sahip olduğundan daha fazla çocuğa ihtiyacı olmadığını söyledi."

Sara bu şakaya gülmedi.

"İşte." Will açık bir kapının önünde durdu. Oda karanlık bir delikti. Eskiden nasıl olduğunu kolayca hayal edebiliyordu. Çiçekli duvar kâğıtları. Metal bir masa ve tahta bir sandalye. "Burası Bayan Flannigan'ın odasıydı."

"Ona ne oldu?"

"Kalp krizi. Ambulans gelmeden önce öldü." Koridorda ilerlemeye devam etti ve tanıdık görünen bir kapıyı iterek açtı. "Mutfak, belli ki." En azından burası hiç değişmemişti. "Bu, çocukluğumdaki ocağın aynısı." Will kilerin kapısını açtı. Raflarda hâlâ yiyecek yığınları vardı. Küf, bir somun ekmeği siyah bir tuğlaya dönüştürmüştü. Gra ti kapının arkasını lekelemişti. "Siktir git! Siktir git! Siktir git!" yumuşak ahşaba kazınmıştı.

Sara, "Bağımlılar yeniden dekore etmiş gibi görünüyor." dedi.

"Bu hep vardı," diye itiraf etti Will. "Eğer yaramazlık yaparsan gitmen gereken yer burasıydı."

Sara kapının sürgüsünü incelerken dudaklarını birbirine bastırdı.

Will, "İnanın bana, bir kilerde kilitli kalmak bu çocukların çoğunun başına gelen en kötü şey değildi," dedi. Kızın gözlerindeki soruyu gördü. "Ben orada hiç kilitli kalmadım."

Zoraki bir gülümseme verdi. "Umarım öyle değildir."

"Düşündüğünüz kadar kötü değildi. Yiyeceğimiz vardı. Başımızı sokacak bir evimiz vardı. Renkli bir televizyonumuz vardı. Televizyon izlemeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Kadın başıyla onayladı ve adam onu koridora, ön merdivenlere doğru götürdü. Yol boyunca kapalı bir kapıya dokundu. "Bodrum."

"Bayan Flannigan çocukları da oraya kilitledi mi?"

"Orası yasak bölgeydi," diye cevap verdi Will, ama Angie'nin aşağıda büyük oğlanlarla çok zaman geçirdiğini biliyordu.

Will, Sara'nın onu takip etmesine izin vermeden önce her basamağı test ederek dikkatle merdivenleri çıktı. Dağınık basamaklar tıpkı hatırladığı gibiydi ama başını yapısal bir kirişe çarpmamak için sahanlığın tepesinde eğilmek zorunda kaldı.

"Buraya." Koridorda kararlı adımlarla ilerledi, sanki akşam yapmayı planladığı şey tam da buymuş gibi davranıyordu. Alt katta olduğu gibi, burası da muhtemelen saat başı yer kiralayan fahişelerin, uyuşturucu bağımlılarının ve alkoliklerin ihtiyaçlarını karşılayan tek kişilik odalara bölünmüştü. Kapıların çoğu açıktı ya da menteşelerinden sarkıyordu. Süpürgeliklerin etrafındaki sıvalar fareler tarafından kemirilmişti. Duvarlar muhtemelen onların yavrularıyla doluydu. Ya da hamamböcekleriyle. Ya da her ikisi de.

Will sondan bir önceki kapıda durdu ve ayağıyla iterek açtı. İçeride sadece demir bir karyola ve parçalanmış bir tahta masa vardı. Halı dışkı kahverengisiydi. Odadaki tek pencere ikiye bölünmüştü, diğer taraf yan komşuyla paylaşıyordu.

"Yatağım burada, duvarın karşısındaydı. Ranza. Üstü benim."

Sara cevap vermedi. Will dönüp ona baktı. Sara dudağını öyle bir ısıırıyordu ki, ağlamasını engelleyen tek şeyin acı olduğunu düşündü.

"Korkunç görüldüğünü biliyorum," dedi. "Ama ben çocukken böyle değildi. Söz veriyorum. Güzeldi. Temizdi."

"Orası bir yetimhaneydi."

Bu kelime sanki bir kuyudan aşığı bağırmış gibi kafasında yankılandı. Aralarındaki bu farkı aşmak mümkün değildi. Sara sevgi dolu iki ebeveyn, üzerine titreyen bir kız kardeş ve istikrarlı, sağlam bir orta sınıf hayatıyla büyümüşü.

Ve Will burada büyümüşü.

"Will?" diye sordu. "Az önce ne oldu?"

Çenesini ovuşturdu. Neden bu kadar aptaldı? Neden hayatında hiç kimseyle yapmadığı hataları Sara'yla yapmaya devam ediyordu? Çocukluğu hakkında konuşmamasının bir nedeni vardı. İnsanlar rahatlamları gerekirken acıma hissederlerdi.

"Will?"

"Seni eve götüreceğim. Özür dilerim."

"Lütfen olmayın. Burası senin evin. Senin . Burada büyüdün."

"Burası kenar mahallenin ortasında bir pansiyon. Muhtemelen çıkar çıkmaz bir keş tarafından bıçaklanacağız."

Güldü.

"Bu hiç komik değil Sara. Burası çok tehlikeli. Şehirdeki suçların yarısı-"

"Nerede olduğumuzu biliyorum." Ellerini onun yüzünün iki yanına koydu. "Teşekkür ederim."

"Ne için? Tetanos aşısı yaptırmak için mi?"

"Hayatının bir bölümünü benimle paylaştığın için." Onu dudaklarından nazikçe öptü. "Teşekkür ederim."

Will, onun zihnini okuyabilmeyi dileyerek gözlerinin içine baktı. Sara Linton'ı anlamıyordu. O nazikti. Dürüstü. Daha sonra ona karşı kullanmak üzere bilgi depolamıyordu. Başparmağını açık yaralara sokmuyordu. Hayatında tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu.

Sara onu tekrar öptü. Saçlarını kulağının üzerinden geriye doğru okşadı. "Tatlım, o bakışı biliyorum ve burada olmayacak."

Will cevap vermek için ağzını açtı ama bir araba kapısının çarpma sesini duyunca durdu.

Sara sesle birlikte sıçradı ve parmakları adamın koluna saplandı.

Will ona, "Burası işlek bir cadde," dedi ama yine de araştırmak için evin önüne gitti. Evin sonundaki kırık pencereden

koridorda, kaldırıma park etmiş siyah bir Suburban gördü. Camları siyah füme rengindeydi. Yeni yıkanmış dış yüzey güneşte parlıyordu. SUV'nin arkasına cıvatalanmış büyük metal silah dolabı nedeniyle arka taraf ön taraftan daha alçaktı.

Will Sara'ya "Bu bir G-ride." dedi. Devletin tahsis ettiği bir araç. Amanda da tıpkı bunun gibi bir araç kullanıyordu, bu yüzden onu Suburban'dan inerken gördüğünde şaşırması gerekirdi.

BlackBerry'siyle konuşuyordu. Diğer elinde bir çekiç vardı. Pençesi uzun ve çirkindi. Ön kapıya doğru yürürken onu yanında sallıyordu.

Sara, "Onun burada ne işi var?" diye sordu. Pencereden dışarı bakmaya çalıştı ama Will onu geri çekti. "Neden elinde bir çekiç var?"

Will cevap vermedi, veremedi. Amanda'nın burada olması için hiçbir neden yoktu. Will'i arayıp nerede olduğunu sorması için de bir neden yoktu. Bir çocuğa köşede mola veririr gibi ona havaalanına gitmesini söylemesi için de bir neden yoktu.

Amanda'nın sesi, telefonda konuşurken kapalı pencereden dışarı taşıyordu. "Bu kabul edilemez. Tüm ekibin bana cevap istiyorum. İstisna yok."

Ön kapı açıldı. Bu sefer gıcırdadı. Will yerde ayak sesleri duydu.

Amanda iğrenmiş bir ses çıkardı. "Bu benim davam Mike. Nasıl uygun görürsem öyle çalışırım."

Sara fısıldadı, "O ne-"

Will'in ifadesi onu durdurmuş olmalı. Çenesi kapanmış gibi hissetti. Ani, açıklanamaz bir öfkeyle kavrandı. Elini kaldırarak Sara'nın orada kalması gerektiğini işaret etti. Sara itiraz edemeden Will merdivenlerden inmeye başladı, basamaklar gıcırdamasın diye adımlarını dikkatle atıyordu. Yine terlemeye başlamıştı. Midesindeki eşek arıları göğsüne doğru ilerlemiş, nefesini hapsetmişti.

Amanda BlackBerry'sini arka cebine soktu. Bodrum merdivenlerinden inmeye başlarken elindeki çekici kavradı.

"Amanda" dedi.

Destek için tırabzana tutunarak etrafında döndü. Yüzündeki ifadeyi mutlak bir şoktan başka bir şey sanmak mümkün değildi. "Ne yapıyorsun burada?"

"Kız hala kayıp mı?"

En üst merdivenden kımıldamadı. Belli ki hâlâ konuşamayacak kadar şoktaydı.

Sorusunu tekrarladı. "Kız hala-" "Evet."

"O zaman neden buradasın?"

"Evine git, Will." Kadının sesinde daha önce hiç korkuya benzer bir şey duymamıştı ama şimdi ölümüne korktuğunu anlayabiliyordu - Will'değil, başka bir şeyden. "Bırak bunu ben halledeyim."

"Neyi halletmek?"

Elini kapı koluna dayadı, sanki onu dışarıda bırakmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi. "Evine git."

"Aktif bir dava varken terk edilmiş bir binada neden yalnız olduğunuzu söyleyene kadar olmaz."

Bir kaşını kaldırdı. "Aslında yalnız , değil mi?" "Bana neler olduğunu anlat."

"Ben-" Sözleri büyük bir çatırtıyla kesildi. Panik gözlerini doldurdu. Bir başka çatırtı, tüfek patlaması gibi geldi. Amanda düşmeye başladı. Kapı koluna tutundu. Will yardım etmek için hamle yaptı ama çok geçti. Merdivenler çökerken kapı çarparak kapandı. Gürültü, binanın içinde yük treni gibi gümbürdüyordu.

O zaman hiçbir şey.

Will kapıyı sarsarak açtı. Tokmak ayaklarının dibinde tıkırdadı. Mutlak karanlığın içine baktı. Faydasızca, ışık düğmesini aşağı yukarı çevirdi.

"Amanda?" diye seslendi. Sesi ona doğru yankılandı. "Amanda?"

"Will?" Sara sahanlıktaydı. Ne olduğunu çabucak anladı oldu. "Telefonunu ver."

Will telefonu ona fırlattı. Ceketini ve kılıfını çıkarıp yere uzandı.

Sara, "Oraya gitmiyorsun." dedi.

Will dondu kaldı, emirden ve sesinin alışılmadık keskin tonundan irkildi.

"Uyuşturucu evindeyiz, Will. Aşağıda iğneler olabilir. Kırık camlar. Bu çok tehlikeli." Telefonun diğer ucundan cevap geldiği belli olunca parmağını kaldırdı. "Ben Dr. Linton

Acil servisten. Carver Caddesine bir otobüs ve kurtarma ekibi gönderilmesini istiyorum."

Will, "Sokak numarası 316." diye cevap verdi. Sara ayrıntıları sıralarken Will dizlerinin üzerine oturdu ve başını bodruma yasladı. "Amanda?" Bekledi. Yanıt gelmedi. "Beni duyabiliyor musun?"

Sara aramayı sonlandırdı. "Yoldalar. Sadece orada kal
-."

"Amanda?" Will bir plan yapmaya çalışarak koridorda etrafına bakındı. Sonunda arkasını döndü ve karnının üzerine çöktü.

Sara yalvardı, "Will, yapma."

Ayakları bodruma sarkana kadar dirsek attı. "Düşeceksin."

Ayaklarının her an sert bir zemine çarpmasını bekleyerek biraz daha geri çekildi.

"Aşağıda kırık tahta parçaları var. Bileğini kırabilirsin. Amanda'nın üzerine düşebilirsin."

Will parmaklarıyla kapı pervazının kenarını kavradı ve kollarının gevşememesi için dua etti. Sonunda öyle de oldu. Bir giyotinin bıçağı gibi dümdüz aşağı düştü.

"Will?" Sara açık kapı aralığındaydı. Dizlerinin üzerine çöktü. "İyi misin?"

Odun parçaları keskin parmaklar gibi sırtına saplandı. Havayı talaş dolduruyordu. Will'in burnu dizine o kadar sert çarpmıştı ki, gözlerinin önünde iğne ucu kadar ışık patladı. Ayak bileğinin yan tarafına dokundu. Bir çivi kemiği sıyırmıştı. Hatırladıkça dişleri ağrıyordu.

"Will?" Sara'nın sesi telaşla yükseldi. "Will mi?"

"Ben ." Hareket ederken bileğinin sızladığını hissetti. Ayakkabısının topuğunda kan birikmişti. Durumu hafifletmeye çalıştı. "Görünüşe göre tetanos aşısına ihtiyacım olduğu konusunda haklıymışım."

Şok edici bir küfür mırıldandı.

Will ayağa kalkmaya çalıştı ama ayakları yere basmıyordu. Amanda'nın yakında olduğunu düşünerek körü körüne uzandı. Dizlerinin üzerine çöktü, daha uzağa eğildi ve sonunda bir ayakla ödüllendirildi. Ayakkabısı kayıptı. Külotlu çorabı yırtılmıştı.

"Amanda?" Will, tahta parçaları ve kırık çiviler arasında dikkatle ilerledi. Elini önce kızın kaval kemiğine, sonra da kalçasına koydu. Karnının üzerine katlanmış kolunu bulana kadar nazikçe hissetti.

Amanda inledi.

Parmakları bileğinin doğal olmayan açısını takip ederken Will'in midesi bulandı. "Amanda?" diye tekrarladı.

Yine inledi. Will, Suburban'da bir Maglite olduğunu biliyordu. Parmaklarını kot pantolonunun ön ceplerine sokarak anahtarlarını bulmaya çalıştı. Sara'yı arabaya gönderebilirdi. El fenerini araması gerekecekti. Ona torpido gözünde ya da kilitli çekmecelerden birinde olduğunu söyleyebilirdi. Sara ışığı aramak için birkaç dakika harcayacaktı ki Will'in tam da ihtiyacı olan şey buydu.

"Amanda?" Kadının arka ceplerini kontrol etti. Parmaklarının ucu BlackBerry'sinin kırık plastik kasasına değdi.

Birden Amanda'nın sağlam eli bileğini kavradı. "My-kel nerede?" diye sordu.

Will anahtarları aramayı bıraktı. "Amanda? Ben Will. Will Trent."

Ses tonu sertti. "Kim olduğunu biliyorum Wilbur."

Will vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti. Sadece Angie ona Wilbur derdi. Doğum belgesindeki adı buydu.

Sara, "O iyi mi?" diye sordu.

Will konuşabilmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Sanırım bileği kırılmış."

"Solunumu nasıl?"

Kadının nefesinin ritmini dinledi ama tek duyabildiği kulaklarına çarpan kendi kanıydı. Amanda neden buradaydı? Dışarıda kayıp kızı arıyor olmalıydı. Ekibe liderlik ediyor olmalıydı. Burada olmamalıydı. Bu bodrumda. Elinde bir çekiçle.

"Will?" Sara'nın sesi şimdi daha yumuşaktı. Onun için endişeleniyordu. "Ambulansın gelmesine ne kadar var?" diye sordu.

"Fazla uzun sürmez. İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim." Will elini tekrar Amanda'nın ayağına koydu. Ayak bileğinin yakınında sabit bir nabız hissedebiliyordu. Kariyerinin büyük bölümünde bu kadın için çalışmıştı ama yine de onun hakkında çok az şey biliyordu. Bir evde yaşıyordu.

Buckhead'in kalbinde bir apartman dairesi. Onun hayatta olduğundan daha uzun süredir bu işteydi, bu da yaşının altmışların ortalarında olduğunu gösteriyordu. Tuzlu ve biberli saçlarını futbol kaskı şeklinde topluyor ve kolalı kot pantolonuyla külotlu çorap giyyordu. Sivri bir dili, bir üniversite profesöründen daha fazla diploması vardı ve üniversiteye girdiğinde yasal olarak değiştirmiş olmasına ve GBI'nın dosyasındaki her kâğıt parçasında yasal adının William Trent olarak yazmasına rağmen adının Wilbur olduğunu biliyordu.

Sara'ya "Yapmam gereken bir şey var mı?" diye sorabilmek için tekrar boğazını temizledi.

"Hayır, olduğun yerde kal." Sara, Will'in doktorunun sesi olarak düşündüğü yüksek ve net bir ton kullandı. "Amanda. Ben Dr. Linton. Bana bugünün tarihini söyleyebilir misin?"

Acı dolu bir nefesle inledi. "Edna'ya milyonlarca kez şu basamakları desteklemesini söyledim."

Will topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Keskin bir şey dizine bastırdı. Bileğinden kayan kanın çorabının içinden damladığını hissetti. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki Sara'nın duyabileceğinden emindi.

"Will," diye mırıldandı Amanda. " kaç?"

Will ona cevap veremedi. Ağzı telle kapatılmış gibiydi.

Sara, "Saat beş buçuk," diyerek sözü devraldı.

"Akşam," dedi Amanda, bir soru değildi bu. "Çocuk evindeyiz. Bodrum merdivenlerinden düştüm." Orada yatarken keskin havayı derin derin içine çekti. "Dr. Linton, yaşayacak mıyım?"

"Yapmasaydınız çok şaşırırdım."

"Sanırım şu anda isteyebileceğim en fazla şey bu. Bilincimi mi kaybettim?"

"Evet," diye yanıtladı Sara. "Yaklaşık iki dakikalığına."

Amanda daha çok kendi kendine konuştu. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Ayağıma mı dokunuyorsun?"

Will elini çekti.

"Ayak parmaklarımı oynatabiliyorum." Amanda'nın sesi rahatlamış gibiydi. "Başım gibi hissediyorum." Bir hareket duydu, bir hışırtı

Giysiler. "Hayır, hiçbir şey çıkmadı. Kan yok. Yumuşak nokta yok. Tanrım, omzum acıyor."

Will kanın tadına baktı. Burnu kanıyordu. Ağzını silmek için elinin tersini kullandı.

Amanda bir kez daha derin bir iç çekti. "Bak sana ne diyeceğim Will. Belli bir yaşı geçtikten sonra kırık bir kemik ya da çatlak bir kafa gülünecek bir şey değildir. Hayatının geri kalanında seninle birlikte olur. Hayatının geri kalanında."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Anlaşıldığı kadarıyla, nefes alışını sabit tutmaya çalışıyordu. Cevap vermeyeceği belli rağmen Will'e şunları söyledi: "Atlanta Polis Departmanı'na katıldığımda, dış görünüşümüzü kontrol etmekle görevli bir bölüm vardı. Teftiş Bölümü. Altı tam görevli o cers. Bunu uydurmuyorum."

Will başını kaldırıp Sara'ya baktı. Omuz silkti.

"Yoklama sırasında ortaya çıkıyorlardı ve size düzeltmenizi söyledikleri şeyi düzeltmezseniz, ücretsiz olarak uzaklaştırılıyordunuz."

Elini saatine götürdü ve saniye ibresinin ilerleyişini hissetmeyi diledi. Grady Hastanesi sadece birkaç blok ötedeydi. Ambulansın bu kadar uzun sürmesi için hiçbir neden yoktu. Amanda'nın polis olduğunu biliyorlardı. Yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorlardı.

Amanda, "İlk kez bir kırk beşlik sinyali verdiğim zamanı hatırlıyorum. Eşğin birinin arabasından CB telsizi çalınmıştı. CB telsizlerden hep kırk beşlik alırdık. Arka tamponlarından ok gibi çıkan büyük antenleri vardı."

Will tekrar Sara'ya baktı. Sara, Amanda'nın konuşmaya devam etmesi gerektiğini belirten bir hareket yaptı.

Will'in boğazı çok sıkıştı. Kelimeleri zorlayamadı, hepsi kötü bir gün geçirmiş bir grup gibi davranamadı.

Amanda'nın cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok gibiydi. İçinden kıkırdadı. "Bana güldüler. Oraya gittiğimde bana güldüler. Raporu aldığımda bana güldüler. Ayrıldığımda bana güldüler. Kimse kadınların üniformalı olması gerektiğini düşünmüyordu. İstasyon her hafta telefonlar alırdı-birisi bir olduğunu bildirirdi.

kadın bir ekip arabası çalmıştı. İş başında olduğumuza inanamadılar."

Sara, "Sanırım geldiler," dedi, tam o sırada Will uzaktan gelen siren sesini duydu. "Ben gidip onlara el sallayayım."

Will, Sara'nın ayak sesleri ön verandaya gelene kadar bekledi. Amanda'yı omuzlarından tutup sarsmamak için kendini zor tuttu. "Neden buradasın?"

"Sara gitti mi?"

"Neden buradasın?"

Amanda'nın sesi alışılmadık bir şekilde nazikleşti. "Sana bir şey söylemek zorundayım."

"Umurumda değil," diye karşılık verdi. "Nereden biliyorsun-" "Kapa çeneni ve dinle," diye tısladı.

"Dinliyor musun?"

Will korkunun geri geldiğini hissetti. Siren sesi daha yüksekti. Ambulans evin önünde sert bir fren yaptı.

"Dinliyor musun?"

Will kendini yine suskun buldu.

"Babanla ilgili."

Daha fazlasını söyledi ama Will'in kulakları, sanki onun sesini suyun altında dinliyormuş gibi uğuldadı. Will çocukken, transistörlü radyosunun kulaklığını bu şekilde mahvetmiş, tomurcuğu kulağına sokmuş, kafasını küvete daldırmış ve bunun müzik dinlemenin yeni ve havalı bir yolu olduğunu düşünmüştü. Tam da bu evde olmuştu. İki kat yukarıda, erkeklerin banyosunda. Kendini elektrik çarpmadığı için şanslıydı.

Sağlık görevlileri ön kapıyı iterek açarken tepeden yüksek bir gümbürtü geldi. Ağır ayak sesleri zemine çarptı. Bir Maglite'ın parlak ışını aniden bodrumu doldurdu. Will parıltının içinde gözlerini kırıştırdı. Başının döndüğünü hissetti. Ciğerleri nefes almak için ağrıyordu.

Amanda'nın sözleri, küvetin kenarlarına başını suyun üzerine çıkardığında sesin kulaklarına geri geldiği gibi ona geri geldi.

"Beni dinle," diye emretti.

Ama o istemedi. Onun ne söyleyeceğini bilmek istemiyordu.

Şartlı tahliye kurulu toplanmıştı. Will'in babasını hapisten çıkardılar.

15 Ekim 1974

LUCY BENNETT

Lucy semptomlar yatıştığında zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Eroinin kan dolaşımını tamamen terk etmesinin üç gün sürdüğünü biliyordu. Terlemelerin ve mide bulantısının, ne kadar ilerlediğinize bağlı olarak bir hafta ya da daha fazla sürdüğünü biliyordu. Mide krampları. Bacaklarınızda zonklayan ağrı. Dönüşümlü kabızlık ve ishal. Ciğerlerinizden gelen parlak kırmızı kan, Drano'yu ya da bebek mamasını ya da Boy'u kesmek için kullanılan her neyse onu bırakıyordu.

İnsanlar H'yi kendi başlarına terk etmeye çalışırken ölmüşlerdi. Uyuşturucu intikamcıydı. Size sahipti. Derinizi pençeliyor ve gitmenize izin vermiyordu. Lucy, arka odalarda ve boş otoparklarda yatan kazazedeleri görmüştü. Etleri kurumuştü. El ve ayak parmakları kıvrılmıştı. Tırnakları ve saçları uzamaya devam ediyordu. Mumyalanmış cadılara benziyorlardı.

Haftalar mı? Aylar mı? Yıllar mı?

Ağustos ayının boğucu sıcağı, ancak sonbaharda görülebilecek bir sıcaklıkla kırılmıştı. Serin sabahlar. Soğuk geceler. Kış mı geliyordu? Hâlâ 1974'te miydi, yoksa Şükran Günü'nü, Noel'i, doğum gününü kaçırmış mıydı?

Kum saatindeki kumlar. Artık gerçekten bir önemi var mıydı?

Lucy her gün ölmüş olmayı diliyordu. Eroin gitmişti ama o kafayı düşünmediği bir saniye bile geçmiyordu. Aşkınlık. Yok oluşu. Zihninin uyuşması. Damara vuran iğnenin coşkusu. İçini yakan ateşin acelesi

duyuları. O ilk birkaç gün Lucy kusmuğundaki H'nin tadını hâlâ alabiliyordu. Onu yemeye çalışmıştı ama adam onu durmaya zorlamıştı.

Adam.

Canavar.

Kim böyle bir şey yapar ki? Mantiğa meydan okuyordu. Lucy'nin hayatında bunun neden olduğunu açıklayacak bir düzen yoktu. Müşterilerinden bazıları ne kadar kötü olursa olsun, onu her zaman serbest bırakırlardı. İstediklerini aldıktan sonra onu tekrar sokağa atıyorlardı. Onu bir daha görmek . Onu görmekten nefret ediyorlardı. Yeterince hızlı hareket etmezse onu tekmeliyorlardı. Onu arabalarından ittiler ve hızla uzaklaştılar.

Ama o değil. Bu adam değil. Bu şeytan değil.

Lucy onu becermesini istiyordu. Onu dövmesini istiyordu. Her gün katlanmak zorunda olduğu iğrenç rutin dışında her şeyi yapmasını istiyordu. Saçlarını ve dişlerini fırçalamasını. Onu yıkayışını. Bacaklarının arasını yıkamak için kullandığı iffetli bez. Onu kuruturken havlunun nazik dokunuşları. Gözleri her açılıp kapandığında ona acıyarak bakması. Ve dua edişi. Sürekli dua etmesi.

"Günahlarınızı yıkayın. Günahlarını yıka." Bu onun mantrasıydı. Ona doğrudan hiçbir şey söylemedi. Sadece Tanrı'yla konuşuyordu, sanki Tanrı bu adam gibi bir hayvanı dinleyecekmiş gibi. Lucy neden diye sordu, neden o? Neden bu? Ona bağırdı. Ona yalvardı. Ona her şeyi teklif etti ama adamın tek söylediği, "Günahlarından arın" oldu.

Lucy dua ederek büyümüştü. Yıllar boyunca sık sık dinde teselli bulmuştu. Yanan bir mumun kokusu ya da şarabın tadı onu kiliseye, annesiyle babasının arasında mutlu bir şekilde oturduğu sıraya geri gönderebilirdi. Erkek kardeşi Henry, canı sıkıldıkça bültene kaba saba çizimler karalardı ama Lucy, vaizin dindar bir yaşamın büyük ödülleri övmesini dinlemeye bayılırdı. Sokaklarda, uzun zaman önce verdiği vaazları düşünmek onu rahatlatıyordu. Bir günahkâr olarak bile kurtuluştan tamamen yoksun değildi. Lucy Bennett'in ruhunu kurtarmayacaksa çarmıha gerilmesinin hiçbir anlamı yoktu.

Ama bu şekilde değil. Asla böyle değil. Sabun ve su değil. Kan ve şarap değil. İğne ve iplik değil.

Kefaret vardı ve sonra işkence vardı.

dört

7 Temmuz 1975

PAZARTESİ

Amanda Wagner arabasıyla babasının Ansley Park mahallesinden çıkarken uzun bir oh çekti. Duke bu sabah nadir görülen bir formdaydı. Amanda mutfak kapısından içeri girer girmez şikâyetlerini sıralamaya başlamış ve Amanda arabasının direksiyonundan el sallayarak veda edene kadar da durmamıştı. Sadaka arayan beceriksiz gaziler. Benzin fiyatları tavan yapmıştı. Ülkenin geri kalanının kendilerini bekleyen New York şehri. Sabah gazetesinde Duke'un fikrini paylaşmadığı tek bir haber bile yoktu. Yeni organize olan Atlanta Polis Departmanı'nın sonsuz gibi görünen hatalarını sıralamaya başladığında, Amanda sadece yarı yarıya dinliyor, öfkesinin yanlış yöne dönmesini engellemek için ara sıra başını sallıyordu.

Kahvaltısını hazırladı. Kahve fincanını dolu tuttu. Kül tablalarını boşalttı. Yatağının üzerine bir gömlek ve kravat koydu. İşten sonra akşam yemeğini hazırlayabilmek için rostoyu çözdürme talimatlarını yazdı. Bu arada, tüm bunları katlanılabilir kılan tek şey Peachtree Caddesi'ndeki küçük stüdyo dairesini düşünmekti.

Burası babasının evine beş dakikadan daha kısa bir mesafedeydi ama Ay'da da olabilirdi. Kütüphane ile On Dördüncü Cadde boyunca uzanan hippie yerleşkesi arasında sıkışıp kalmış olan daire, Viktorya döneminden kalma eski bir malikânedeki altı birimden biriydi. Duke daireye şöyle bir bakmış ve homurdanmıştı.

Savaş sırasında Midway'deki konaklama yerleri. Pencerelemin hiçbiri düzgün kapanmıyordu. Dondurucu buz yapacak kadar soğuk değildi. Fırın kapağının açılabilmesi için mutfak masasının hareket ettirilmesi gerekiyordu. Tuvalet kapağı küvetin kenarına sürtünüyordu.

İlk grŖte aŖktı.

Amanda yirmi beŖ yaŖındaydı. Üniversiteye gidiyordu. İyi bir iŖi vardı. Yıllarca yalvardıktan sonra, sonunda bir mucize eseri babasını taŖınmasına izin vermesi için ikna etmeyi baŖarmıŖtı. Tam olarak Mary Richards sayılmazdı ama en azından artık Edith Bunker'a benzemiyordu.

Arabasını yavaŖlattı ve Highland Caddesi'nden sağa döndü, sonra bir kez daha sağa dönerek eczanenin arkasındaki alıŖveriŖ merkezine girdi. Saat sabah sekize çeyrek kala olmasına rağmen yaz sıcağı neredeyse boğucuydu. Otoparkın en ucundaki park yerine girdiğinde asfalttan buharlar yükseliyordu. Elleri o kadar çok terliyordu ki direksiyonu zorlukla kavrayabiliyordu. Külotlu orabı belini kesiyordu. Gömleğinin arkası koltuğa yapıŖmıŖtı. Boynunda zonklayan bir ağrı vardı ve Ŗakaklarına doğru ilerliyordu.

Amanda yine de gömleğinin kollarını sıvadı ve bileklerindeki sıkı manŖetleri ilikleği. Çantasını yolcu koltuğundan çekip aldı, her kaldırdığında daha da aėırlaŖtıėını dŖnyordu. Geçen yıl bu zamanlar devriye gezerken giydiklerinden daha iyi olduğunu kendine hatırlattı. İ amaŖırları. Külotlu orap. Siyah oraplar. Lacivert renkli, polyester karıŖımlı pantolon. Göğüs cepleri belinin altında kalacak kadar büyük, pamuklu bir erkek gömleği. Kemer altı. Metal kancalar. DıŖ kemer. Kılıf. Tabanca. Telsiz. Omuz mikrofonu. Kel-Lite. Kelepçe. Cop. Anahtarlık.

Atlanta polis teŖkilatındaki devriye kadınlarının karpuz büyüklüğünde mesaneleri olmasına ŖaŖmamalı. Tuvalete gitmeden önce belinizdeki tüm ekipmanı çıkarmanız on dakika sürüyordu.

-Bu da sırtınız spazm geçirmeden oturabildiğiniz varsayımına dayanıyor. Kel-Lite tek baŖına, dört D-hücreli pili ve on sekiz in uzunluğundaki Ŗaftıyla, sekiz kilodan biraz daha hafifti. Amanda çantasını omzuna atıp arabadan inerken ağırlığın her zerresini hissetti.

Aynı ekipman, ama Ŗimdi

sivil bir kadın olduğunu cer kalçaları yerine deri bir çantanın içindeydi. İlerleme olarak adlandırılmalıydı.

Amanda teşkilata katıldığında babası 1. Bölge'den sorumluydu. Yüzbaşı Duke Wagner, Atlanta'nın ilk siyah kamu güvenliği komiseri Reginald Eaves'in kıdemli beyaz memurların çoğunu kovup yerlerine siyahları atamasına kadar, yaklaşık yirmi yıl boyunca birimi demir yumrukla yönetmişti. Toplu öfke neredeyse teşkilatı devirecekti. Önceki şef John Inman'ın da temelde aynı şeyi tersten yapmış olması herkesin ortak hafızasında kaybolmuş bir gerçek gibi görünüyordu. İyi çocuk ağs, aranan şanslı birkaç kişiden biri olduğunuz sürece iyiydi

Sonuç olarak, Duke ve benzerleri eski işlerini geri almak için şehre dava açıyorlardı. Şehrin ilk siyahi belediye başkanı Maynard Jackson da kendi adamını destekliyordu. Kimse bu işin nasıl sonuçlanacağını bilmiyordu, ancak Duke'un söylediklerine şehrin teslim olması an meselesiydi. Renkleri ne olursa olsun, politikacıların oya ihtiyacı vardı ve seçmenler kendilerini güvende hissetmek istiyordu. Bu da polis gücünün neden şehri yutan bir ahtapot gibi sardığını, dokunaçlarının her yöne yayıldığını açıklıyordu.

Altı devriye bölgesi yoksul Güney Yakası'ndan daha sakin kuzey mahallelerine kadar uzanıyordu. Bu bölgelerin içinde "Model Şehirler" olarak adlandırılan ve şehir merkezindeki koridorun daha şiddet içeren bölümlerine hizmet veren karakollar bulunuyordu. Ansley Park, Piedmont Heights ve Buckhead'de küçük zenginlik alanları vardı, ancak Grady Homes'tan Techwood'a ve şehrin en kötü şöhretli konut projesi Perry Homes'a kadar şehrin sakinlerinin büyük bir kısmı gecekondularda yaşıyordu. Bu Batı Yakası gettosu o kadar tehlikeliydi ki kendi polis gücüne sahipti. Geri dönen gazilerin rağbet ettiğı türden bir işti, bir mahalleden çok bir savaş bölgesini andırıyordu.

Sivil polisler ve dedektif birimleri tüm bölgelerde görevlendirilmişti. Ahlak kontrolünden özel soruşturmalara kadar toplam on iki bölüm vardı. Cinsel suçlar, kadınlara izin verilen az sayıdaki bölümden biriydi. Amanda, başvurusunu yaptığında babası hâlâ teşkilatta olsaydı, birime başvurmasına izin vereceğinden çok şüpheliydi. Duke davayı kazanıp görevine iade edilirse ne olacağını düşünmek içini ürpertiordu. Babası

Morningside İlkokulu'nun önünde yaya geçidi görevine üniformasıyla geri dönmüş olması muhtemel.

Ama bu uzun vadeli bir sorundu ve Amanda'nın günü -eğer diğerleri gibiyse- kısa vadeli sorunlarla doluydu. Her sabah öncelikli sorun kiminle birlikte olacağıydı.

Atlanta polisinin cinsel suçlar bölümünü federal Kolluk Kuvvetleri Yardımlaşma Derneği hibesi, tüm ekiplerin ırksal ve cinsel olarak bütünleşmiş üç birimden oluşmasını gerektiriyordu. Bu kurallara nadiren uyuluyordu, çünkü beyaz kadınlar siyah erkeklerle yalnız yolculuk edemiyordu, siyah kadınlar -en azından itibarlarını korumak isteyenler- siyah erkeklerle yolculuk etmek istemiyordu ve siyahların hiçbirisi beyaz olan herhangi bir erkekle yolculuk etmek istemiyordu. Her gün kimin kiminle çalışacağını bulmak için bir savaş veriliyordu, ki zaten sokağa çıktıklarında çoğunun partner değiştirdiği düşünülürse bu gülünç bir .

Yine de, görevler hakkında sık sık hararetli tartışmalar oluyordu. Çok fazla duruş bulunurdu. İsimler takılırdı. Bazen yumruklar kullanılırdı. Aslında, cinsel suçlar birimindeki erkeklerin atamalar konusunda anlayabildikleri tek şey, hiçbirinin kadınlarla takılmak istemediğiydi.

En azından güzel olmadıkları sürece.

Sorun diğer birimlere de sirayet etti. Her sabah yoklamanın başında Komiser Reginald Eaves'günlük bülteni okunuyordu. Reggie, o gün zorla boğazlarından geçirilen federal kota neyse onu doldurmak için insanları sürekli yer değiştiriyordu. Hiç kimse işe gittiğinde nereye düşeceğini bilemezdi. Perry Homes'un ortası da olabilirdi, Atlanta Havaalanı'nın cehennemi de. Daha geçen yıl, bir kadın bir haftalığına SWAT'a atanmıştı ve gerçekten bir şey yapmak zorunda kalsaydı bu bir felaket olurdu.

Amanda zaman gündüz nöbetçisiydi, muhtemelen babası öyle istediği için. Duke şehri dava ederken bile kimse onun bu programı sürdürdüğünü fark etmemiş ya da umursamamış görünüyordu. En kolay rotasyon olan gündüz nöbeti sekizden dörde kadardı. Akşam nöbeti ise dörtten

gece yarısına kadar, en tehlikelisi olan sabah nöbeti ise gece yarısından sabah sekize kadar sürüyordu.

Devriye memurları, eski 7-3-11 demiryolu tarifesini takip eden, her iki tarafta da bir saat eksik olmak üzere, dedektif ve sivil polis bölümleriyle aşağı yukarı aynı programlarda çalışıyordu. Birinin diğerine devredeceği düşünülüyordu. Bu nadiren gerçekleşirdi. Amanda işe gittiğinde çoğu zaman gözleri morarmış ya da kafalarında kanlı bandajlar olan birkaç şüpheliyle karşılaşırđı. Genellikle ön kapının yanındaki banklara kelepçelenmişlerdi ve kimse oraya nasıl geldiklerini ya da neyle suçlandıklarını tam olarak söyleyemiyordu. Üniformalı bir memurun o ayki tutuklamalarının durumuna göre bazı mahkumlar serbest bırakılıyor, sonra hemen aylaklıktan tekrar tutuklanıyordu.

Çoğu bölge karargâhında olduğu gibi, 1. Bölge de polisin kahve içip çünkü tutuklamalarla ilgili savaş hikâyeleri anlatmak yerine baskın yapması gereken bir yer gibi görünen harap bir dükkânda bulunuyordu. Plaza Eczanesi'nin ve pornografik filmlerde uzmanlaşmış bir sinemanın arkasında yer alan bölge merkezi, önceki merkezin bir obruğun hemen üzerinde yer aldığı keşfedilince belirsiz bir şekilde bu yere taşınmıştı. *Atlanta Constitution gazetes*i bu olayla ilgili bir gün geçirmişti.

Binada sadece üç oda vardı. En büyüğü, çavuşun odasının cam bir bölmeyle kordon altına alındığı manga odasıydı. Yüzbaşının odası çok daha güzeldi, yani pencereler gerçekten açılıp kapanıyordu. Dört Temmuz tatilinden önce birisi temiz hava almak için manga odasının önündeki camı kırmıştı. Muhtemelen tekrar kırılacağını bildikleri için kimse tamir etmeye zahmet etmemişti.

Üçüncü oda tuvaletti ama ortak kullanılıyordu ve hiçbir kadının oturağa oturamayacağı garanti edilmişti. Amanda tuvalete bir kez girdiğinde, *Winnie Bango*'nun homurtuları ve iniltileri cüruf taşlı duvarda yankılanırken, Plaza Tiyatrosu'nun arkasında kuru kusmak zorunda kalmıştı.

"Günaydın, hanımefendi." Amanda yanından geçerken devriyelerden biri şapkasını eğdi.

O da başını salladı ve tanıdık beyaz Atlanta Polis arabalarının yanından geçerek ekip girişine doğru ilerledi. Banklarda kelepçeli serseriler olmamasına rağmen havaya şarap kokusu sinmişti. Lekeli asma tavanı bir sigara dumanı perdesi sarıyordu. Her yüzey toz tabakasıyla kaplıydı, hatta kafeterya tarzı uzun masalar bile odanın içinde eğri büğrü sıralar halinde dizilmişti. Öndeki kürsü boştu. Amanda saate baktı. Sabah yoklamasından önce on dakikası vardı.

Vanessa Livingston ekip odasının arka tarafında oturmuş evrak işleriyle uğraşıyordu. Üzerinde gri bir pantolon ve üniformalı olduklarında giymek zorunda kaldıkları çirkin, siyah erkek ayakkabıları vardı. Açık mavi gömleğinin kolları kısaydı ve koyu renk saçlarını yanlardan genişçe kıvrırmıştı.

Amanda, ikisi de üniformalı iken Vanessa ile birkaç kez devriye gezmişti. Güvenilir bir ortaktı, ama biraz hippy-dippie olabiliyordu ve polis kendilerini cinsel olarak açan kadınlar için kullanılan trim-kod olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu. Amanda'nın onun yanında oturmaktan başka seçeneği yoktu. Her zamanki gibi ekip odası dört bölüme ayrılmıştı. Her iki tarafta beyazlar ve siyahlar, arkada kadınlar, önde erkekler.

Amanda bir grup üniformalı adamın arasından geçerken bakışlarını dik tuttu. Hepsi onun geçmesine izin vermek için son dakikaya kadar bekledi. Köşedeki bir grup sürgülü kilitler üzerinde çalışıyordu. Bir kilidi en hızlı kimin açabileceğini görmek için günlük yarışmalar yapılıyordu. Birkaç asker sıcak mühimmat ticareti yapıyordu. Son iki yılda on dört Atlanta polisi vurularak öldürülmüştü. Silahınızda daha hızlı bir mermi olması kötü bir fikir değildi.

Amanda otururken çantasını masanın üzerine bıraktı. "Nasılsın?"

"Ben çok iyiyim." Vanessa'nın sesi her zamanki gibi neşeliydi. "Bu sabah Teftiş Bölümü'nde şansım yaver gitti."

"Çoktan gittiler mi?"

Vanessa başıyla onayladı. Amanda hemen kol düğmelerini çözdü ve kollarını sıvadı. Kollarındaki temiz hava neredeyse bayılmasına .

Amanda, "Geary değil miydi?" diye sordu. Çavuş Mike Geary'nin Vanessa'ya izin vermesine imkân yoktu. Kadınların iş başında olmaması gerektiğini düşünüyordu ve bu konuda bir şeyler yapabilecek güce sahipti. Bazı nedenlerden dolayı, özellikle Amanda'dan hoşlanıyordu. Bir günlük uzaklaştırma cezası almasına bir ceza daha kalmıştı. Böyle bir durumda kira için ne yapacağını düşünemiyordu bile.

"Geary bugün yok." Vanessa raporlarını üst üste dizdi. "Sandra Phillips miydi, kafasını erkek gibi tıraş eden siyah hatun?"

"Onunla bir dersim var," dedi Amanda. Tanıdığı hemen herkes Georgia State'te gece dersleri alıyordu. Federal hükümet okul ücretini ödüyordu ve eğer bir diploma alırsanız şehir maaşınıza zam yapmak zorunda kalıyordu. Gelecek yıl bu zamanlar Amanda neredeyse on iki bin dolar kazanıyor olacaktı.

Vanessa, "İyi bir Dördüncün var mı?" diye sordu.

"Fazladan birkaç vardiya aldım," diye itiraf etti Amanda. Babasının gazetelerde okuduğu her haberi tekrarlmasına bütün gün dayanamayacağından başka bir nedenle gönüllü olmamıştı. Neyse ki gazeteler günde sadece iki kez geliyordu, yoksa hiç uyumazdı. "Peki ya sen?"

"O kadar çok içtim ki arabamı bir telefon direğine çarptım." "Araba iyi mi?"

"Çamurluk parçalanmış ama hâlâ çalışıyor." Vanessa sesini alçalttı. "Oglethorpe'u duydun mu?"

Lars Oglethorpe Duke'un arkadaşlarından biriydi. İkisi de aynı gün kovulmuştu. "Ne olmuş ona?"

"Eyalet yüksek mahkemesi onun lehine karar verdi. Tam maaş ve sosyal haklar. Rütbesi geri verildi. Eski üniformalı ekibine atandı. Eminim Reggie duyunca inek gibi olmuştur."

Amanda'nın cevap verecek zamanı yoktu. Rick Landry ve Butch Bonnie ekip odasına girerken bir dizi erkeksi tezahürat . Her zamanki gibi cinayet masası dedektifleri zamana karşı yarışıyorlardı. Yoklama iki dakika içinde başlayacaktı. Amanda çantasına uzandı ve daktilo edilmiş bir yığın rapor çıkardı.

"Sen bir bebedisin." Butch raporları aldı ve not defterini Amanda'nın önündeki masaya fırlattı. "Umarım okuyabilirsin."

İlk sayfadaki karalamasına baktı ve kaşlarını çattı. "Yemin ederim bazen bunu bilerek okunaksız yapıyorsun."

"Beni ara, tatlım. Gece ya da gündüz." Landry'yi odanın önüne kadar takip ederken ona göz kırptı. "Geceyi tercih ederim."

Odada kıkırdamalar vardı, Amanda Butch'un notlarını karıştırırken bunları görmezden . Sayfaları karıştırdıkça kelimeleri okumak daha da kolaylaşıyordu. Butch ve Rick cinayet masasında çalışıyorlardı. Amanda'nın hiç istemediği bir işti bu. Butch'un raporlarını daktilo ettiği için, bazı ayrıntıları özümsemekten kendini alamıyordu. Akrabalarına, aile üyelerinin öldürüldüğünü söylemek zorundaydılar. Ölü insanlara bakmak ve otopsileri izlemek zorundaydılar. Bunları okumak bile Amanda'nın midesini bulandırıyordu. Gerçekten de sadece erkeklerin yapabileceği bazı işler vardı.

Vanessa, "Yeni bir çavuşumuz olduğunu duydun mu?" diye sordu. Amanda beklenti içinde bekledi.

"Reggie'nin adamlarından biri."

Amanda bir iniltiyi bastırdı. Reginald Eaves'in görünüşte daha iyi olan fikirlerinden biri de nihayet terfiler için yazılı bir sınav başlatmaktı. Amanda aslında bir şansı olduğuna inanacak kadar aptaldı. Siyah memurlardan hiçbiri yazılı sınavı geçemeyince, Eaves sonuçları çöpe atmış ve sözlü bir sınav başlatmıştı. Tahmin edilebileceği gibi, çok az sayıda beyaz memur sözlü sınavı geçebilmişti. Bunların hiçbiri kadın değildi.

Vanessa dedi , "Kuzeyli olduğunu duydum. Bill Cosby'ye benziyor."

İkisi de arkalarını dönerek çavuşun o ce'sini görmeye çalıştılar. Cam bölmenin önünde istiflenmiş dosya dolapları vardı. Kapı açıktı ama Amanda'nın görebildiği tek şey başka bir dosya dolabı ve ahşap bir masanın kenarıydı. Deri kurutma kağıdının üzerinde cam bir kül tablası duruyordu. Siyah bir el uzandı ve bir sigarayı cama . Parmaklar inceydi, neredeyse narindi. Tırnaklar düz, küt bir çizgi halinde kesilmişti.

Amanda arkasını döndü. Butch'un notlarını okuyormuş gibi yaptı ama zihni odaklanamadı. Belki de sıcaktandı. Ya da belki de bir mynah kuşunun yanında oturduğu içindi.

Vanessa, "Acaba Evelyn nerede?" diye sordu. Amanda omuz silkti, hâlâ notlara bakıyordu.

"Geri döndüğüne inanamıyorum," diye devam etti Vanessa. "Kafası güzel olmalı."

En iyi niyetine rağmen, Amanda kendini tekrar içine çekildiğini hissetti. "Neredeyse iki yıl oldu," diye fark etti. Duke on bir aydır işten ayrılmıştı. Evelyn ondan bir yıl önce bebeğini doğurmak için ayrılmıştı. Kadın daha yeni sivil polis olmuştu. Herkes bunun onun çalışma hayatının sonu olduğunu düşünmüştü.

Vanessa, "Eğer bir kocam ve çocuğum olsaydı, her gün bu çöplüğe gitmezdim. Benim için 'İyi geceler, John-Boy' olurdu."

"Belki de mecburdur." Amanda dedikodusunu kimsenin duymaması için sesini alçak tuttu. "Para için."

"Kocasını çok para kazanıyor. Teşkilatın yarısına sigorta sattı." Vanessa bir kahkaha attı. "Muhtemelen geri dönmesinin tek nedeni de bu, poliçe satmasına yardım etmek." Alaycı tonu düştü. "Yine de onunla gerçekten konuşmalısın. Benowitz'den daha ucuz fiyatları var. Ayrıca, paranı bir Yahudi'ye vermemiş olursun."

Amanda, Nathan Benowitz'i sevmesine rağmen, "Evelyn'e soracağım," dedi. Plymouth'u şehre aitti ama hepsi kendi araba sigortalarını ödemek zorundaydı. Benowitz Amanda'ya her zaman iyi davranmıştı.

Amanda bir şey söylememiş olmasına rağmen Vanessa, "Şşşt," diye sustu. "O geliyor."

Yeni çavuş odaya girdiğinde toplanan askerler sessizleşti. Kış renkleri olan koyu lacivert pantolon ve ona uygun uzun kollu bir gömlek giymişti. Çok açık tenliydi. Saçlarını kare şeklinde askeri bir kesimle kazıtmıştı. Diğerlerinin aksine, adamın alnında gözle görülür bir ter yoktu.

Amanda onun, masaların hiçbirinin birbirine değmediği takımın ortasındaki görünmez çizgide ilerleyişini izledi. Yeni çavuş otuz yaşlarında görünüyordu. Zinde ve zayıftı, vücudu yetişkin bir erkekten çok bir gencinkine benziyordu ama yine de masaların arasından geçmek için yana dönmesi gerekiyordu. Amanda aradaki boşluğun normalden daha dar olduğunu fark etti. Genelde onları birlikte çalışmaya zorlayan tek şey küçüklüktü. Siyah polisler yeni adamdan Kuzeyli olduğu için nefret ediyorlardı. Beyazlar da Reggie'nin adamlarından biri olduğu için ondan nefret edeceklerdi.

Elindeki kâğıtları kürsüye yığdı, boğazını temizledi ve şaşırtıcı derecede derin bir bariton sesiyle, "Ben Çavuş Luther Hodge," dedi. Sanki birinin kendisine meydan okumasını bekliyormuş gibi odaya göz gezdirdi. Kimse konuşmayınca devam etti, "Yoklamadan önce günlük brifingi okuyacağım, çünkü önemli sayıda tayin var."

Odada bir homurtu koptu ama Amanda'nın tek düşünebildiği, birinin transferleri yoklama almadan önce duyurmanın daha iyi olduğunu anlamış olmasının ne kadar ferahlatıcı olduğuydu.

Hodge isimleri okudu. Vanessa sesinin Bill Cosby'ye benzediği konusunda haklıydı. Yavaş olmasa da dikkatli konuşuyordu. Her sözcüğü tam olarak telaffuz ediyordu. Ön sıralardaki üniformalı adamlar, arka ayakları üzerinde yürüyen bir köpeği seyreder gibi açık açık bakıyorlardı. Siyah ya da beyaz, hepsi çiftlikten yeni gelmiş ya da askerlikten yeni terhis olmuşlardı. Çoğunluğu Amanda'nın taşralı kuzenlerinin kullandığı ağır lehçeyle konuşuyordu. Hodge'a bakmaktan kendini alamadı.

Uzun transferleri okumayı bitirdi, sonra tekrar boğazını temizledi. "Takımlar halinde yoklama yapılacaktır. Bazılarınız eşlerinin diğer bölümlerden gelmesini beklemek zorunda kalacak. Lütfen sokağa çıkmadan önce ortağınızın gelip gelmediğinden emin olmak için bana danışın."

Evelyn Mitchell sanki bir işaretmiş gibi, gözlerinde neredeyse paniklemiş bir ifadeyle etrafına bakınarak ekip odasına girdi. Evelyn cinsel suçlara terfi ettiğinde Amanda hâlâ üniformalıydı ama onu birkaç kez gördüğünde kadın her zaman şık giyinmişti. Bugün, önünde Kızılderili desenleri olan ve geniş köşebentinden püsküller sarkan büyük bir süet çanta taşıyordu. Lacivert bir etek ve sarı bir bluz giymişti. Sarı saçları omuz hizasında kesilmişti ve Angie Dickinson'ın stilini andırıyordu. Belli ki bunu düşünen tek kişi Amanda değildi. Butch Bonnie seslendi, "Hey, Pepper Anderson, beni istediğin zaman kelepçeleylebilirsin."

Adamlar hep bir ağızdan güldüler.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi Evelyn yeni çavuşa. "Bir daha olmayacak." Amanda ve Vanessa'yı gördü ve onlara doğru yöneldi.

Arka masaya. Topuklu ayakkabılarının çıkardığı tıkırtı sesi mekânda yankılandı.

Hodge onu durdurdu. "İsminizi duyamadım, Dedektif."

Sözleri odadaki tüm havayı emmiş gibiydi. Kafalar Amanda'nın yanında donmuş gibi duran Evelyn'e çevrildi. Ondan yayılan korku, sıcaklık kadar hissedilirdi.

Hodge tekrar boğazını temizledi. "Bir şey mi kaçırıyorum, O cer? Devriye üniforması giymediğinize göre dedektif olduğunuzu varsayıyorum?"

Evelyn ağzını açtı ama cevap veren Rick Landry oldu. "O sivil giyimli, dedektif değil."

Hodge ısrar etti. "Aradaki farkı anladığımdan emin değilim."

Landry başparmağını odanın arka tarafına doğru uzattı. Konuşurken ağzındaki sigara sallanıyordu. "Gömleğinin altındaki şu iki memeyi görüyor musun?"

Oda kahkahalarla inledi. Evelyn çantasını göğsüne bastırdı ama o da onlarla birlikte güldü. Amanda da güldü. Ses boğazında bir kanalizasyon gibi tıkırdadı.

Hodge konuşmaların bitmesini bekledi. Evelyn'e, "Adın ne senin, O cer?" diye sordu.

"Mitchell," dedi ve Amanda'nın yanındaki sandalyeye çöktü. "Bayan Evelyn Mitchell."

"Gelecekte geç kalmamanızı öneririm Bayan Mitchell." Yoklama kâğıdına baktı ve onun adını işaretledi. "Bugün Bayan Livingston'la birlikte olacaksınız." Bir sonraki isme geçti. "Bayan Wagner, sizi Dedektif Peterson'ın yanına vereceğiz, o gelecek-" Birisi yüksek sesle kurt ıslığı çaldı. Hodge onun üzerine konuştu. "-İkinci Bölge'den."

Evelyn Amanda'ya döndü ve gözlerini devirdi. Kyle Peterson berbat. Elini eteğine sokmaya çalışmadığı zamanlarda arabanın arkasında uyuyordu.

Vanessa eğildi ve Evelyn'e fısıldadı, "Yeni kesimini beğendim. Çok şık olmuş."

"Teşekkürler." Sanki daha uzun olmasını istiyormuş gibi saçlarının arkasını çekti. Amanda'ya, "Oglethorpe'un görevine iade edildiğini duydun mu?" diye sordu.

Vanessa, "Ona eski takımını geri verdiler," diye ekledi. "Acaba bu bizim için ne anlama geliyor?"

"Muhtemelen şey," diye mırıldandı Evelyn.

Hepsi dikkatlerini tekrar odanın önüne çevirdi. Açık kapının hemen içinde, çevrede duran beyaz adam vardı. Amanda'nın yaşlarındaydı ve keskin, toz mavisi üç parçalı bir takım elbise giyyordu. Kumlu sarı saçlarının arkası uzundu, favorileri kesilmemişti. Kollarını sabırsızca göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Karnının yuvarlak göbeği aşağıya doğru sarkıyordu.

"Pirinç mi?" Vanessa tahmin etti.

Evelyn başını salladı. "Çok iyi giyinmiş."

"Avukat," dedi Amanda onlara. Babasının avukatının şehir merkezindeki neye benzediklerini bilecek kadar çok gitmişti. Güzel takım elbisesi bir ipucuydu, ama çenesindeki kibirli eğim ihtiyacı olan tek ipucuydu

"Dedektif Landry ve-" Luther Hodge artık kimsenin kendisine dikkat etmediğini fark etmiş gibiydi. Yoklama kâğıdından başını kaldırdı ve ziyaretçiye birkaç saniye baktıktan sonra, "Bay Treadwell, benim konuşabiliriz," dedi. Ekibe, "Birkaç dakikaya geliyorum. Biri devralabilir mi?"

Butch ayağa fırladı. "Ben ."

"Teşekkür ederim, Dedektif." Hodge odadaki temkinli ifadeleri fark etmemiş gibiydi. Butch'u programın başına getirmek, bir tilkiyi kümesin başına getirmek gibiydi. Görevleri kendi *Flört Oyunu* versiyonuna dönüştürecek.

Hodge arka tarafına doğru ilerledi ve sırık gibi gövdesini dar bölme çizgisinden geçirdi. Avukat Treadwell de dış duvar boyunca onu takip etti. O ce'ye girerken bir sigara yaktı ve kapıyı kapattı.

Evelyn, "Bunun ne hakkında olduğunu merak ediyor musun?" diye sordu.

"Onları boş ver," dedi Vanessa. "Neden geri döndün ki?"

"Burayı seviyorum."

Vanessa yüzünü buruşturdu. "Hadi ama evlat. Gerçeği söyle."

"Gerçekler gerçekten sıkıcı. Bakalım söylentiler ne diyor?" Evelyn gülümsedi, sonra çantasının fermuarını açtı ve içeri karıştırdı.

Vanessa bir açıklama için Amanda'ya baktı ama o sadece başını sallayabildi.

"Yassuh, yassuh," dedi birisi.

Amanda, bir grup siyah devriyenin Hodge'un evinde olup anlatmayı kendilerine görev edindiklerini gördü. Amanda önce Evelyn'e, sonra Vanessa'ya baktı. Hepsi de tam etki için arkalarını döndüler.

Cam bölmenin arkasında Treadwell'in ağzı kıpırdadı ve siyah polislerden biri kendini beğenmiş bir sesle, "Bak oğlum, senin maaşını benim vergilerim ödüyor," dedi.

Amanda bir kahkaha attı. Neredeyse her gün aynı cümleyi duyuyordu -sanki Amanda'nın vergileri maaşının bir sonraki kişi kadar büyük bir kısmını ödemiormuş gibi.

Hodge masasına bakıyordu. Ağzı hareket ederken omuzlarındaki çöküklükte bir uysallık vardı. "Yassuh," diye cevap verdi ilk polis. "Bunu senin için araştıracağım, suh. Evet, kesinlikle."

Treadwell parmağını Hodge'a doğru uzattı. İkinci polis homurdandı: "Bu şehir tam bir karmaşa. Dünya ne hale geliyor? Hayvanat bahçesini maymunlar yönetiyor!"

Hodge başını salladı, gözleri hâlâ aşağı bakıyordu. İlk polis, "Yassuh, tam bir karmaşa. Zenci erkekler tarafından tacize uğrayan beyaz kadınları duymadan külâh ekmeğimi bile yiyemiyorum."

Amanda alt dudağını çiğnedi. Birkaç gergin titreme oldu.

Treadwell'in eli düştü. İkinci polis, "Siz lanet zenciler sanki sahibiymişsiniz gibi davranıyorsunuz!" dedi.

Buna kimse gülmedi, siyah memurlar bile. Şaka çok ileri gitmişti.

Treadwell kapıyı açıp hışımla dışarı fırladığında odada boğucu bir sessizlik vardı.

Luther Hodge açık kapıya doğru yürürken öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Evelyn'i işaret etti. "Sen." Parmağını Amanda ve Vanessa'nın genel yönüne doğru salladı. "Ve sen. Benim ce."

Vanessa sandalyesinde kaskatı kesildi. Amanda elini göğsüne götürdü. "Ben ya da-"

"Siz kadınlar emirlerden anlar mısınız? Benim için ." Butch'a, "Yoklamaya devam edin, Dedektif Bonnie. İki kere söylememe gerek yok."

Evelyn ayağa kalkarken çantasını göğsüne bastırdı. Amanda onu takip etmek için ayağa kalkarken bacaklarının arkası serinledi. Hem suçlu hem de son derece rahatlamış görünen Vanessa'ya döndü. Amanda ona katıldığında Evelyn Hodge'un masasının önünde duruyordu. Sandalyesine ve bir kâğıda bir şeyler yazmaya başladı.

Amanda kapıyı kapatmak için döndü ama Hodge, "Açık kalsın," dedi.

Amanda daha önce terlediğini düşündüyse bile, şu anda hissettiklerinin yanında bu hiçbir şeydi. Evelyn de belli ki bunu hissediyordu. Sinirli bir şekilde saçının arkasını çekti. Alyansının ince gümüş rengi, tepedeki floresanların ışığını yakaladı. Butch Bonnie'nin donuk monoton sesi diğer odadan ekip görevlerini sesleniyordu. Amanda, kapı kapalı olsa bile Luther Hodge'un siyah o cers'ın kendisiyle dalga geçtiğini duyduğunu biliyordu.

Hodge kalemını bıraktı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve önce Evelyn'e, sonra da Amanda'ya . "Siz ikiniz cinsel suçlar birimindesiniz."

Bir soru sormamış olmasına rağmen ikisi de başını salladı.

"Bu adreste kırk dokuz sinyali bildirildi." Bir tecavüz. Hodge kâğıdı uzattı. Evelyn kâğıdı almadan önce bir an tereddüt etti.

Sayfaya baktı. "Bu Techwood'da." Getto. "Doğru," diye cevapladı Hodge. "İfadeler alın. Belirleyin bir suç işlenip işlenmediğine bakar. Gerekirse tutuklama yapın."

Evelyn Amanda'ya baktı. Belli aynı şeyi merak ediyorlardı: Bunun az önce buraya gelen avukatla ne ilgisi vardı?

"Yol tarifine ihtiyacınız var mı?" Hodge sordu ama yine de bu aslında bir soru değildi. "Sanırım siz bayanlar şehirde yolunuzu biliyorsunuz? Size eşlik etmesi için ekip arabalarından birini göndereyim mi? Bu işler böyle mi yürüyor?"

"Hayır," dedi Evelyn. Evelyn "Efendim" diye ekleyene kadar Hodge ona baktı. "Gidebilirsiniz." Bir dosya açtı ve okumaya başladı.

Amanda Evelyn'e baktı, o da kapıya doğru başını salladı. İkisi de az önce ne olduğundan tam olarak emin olamadan dışarı çıktılar. Yoklama bitmişti. Ekip odası, yeni transfer edilen ortaklarının gelmesini bekleyen birkaç kişi dışında boştu. Vanessa da gitmişti. Muhtemelen Peterson'la birlikte. Bu görevi Amanda'dan daha çok seveceği kesindi.

"Arabanızı alabilir miyiz?" Evelyn sordu. "Bugün steysin vagondayım ve tıka basa dolu."

"Elbette." Amanda onu otoparka kadar takip etti. Evelyn yalan söylemiyordu. Kırmızı Ford Falcon'unda boş olan her yere kutular tikiştirilmişti.

"Bill'in annesi bu hafta sonu sokağın aşağısına taşındı. Ben isteyken bebeğe bakmaya yardım edecek."

Amanda Plymouth'una tırmandı. Evelyn'in özel hayatına burnunu sokmak istemiyordu ama bu anlaşma ona tuhaf gelmişti.

"Beni yanlış anlamayın," dedi Evelyn yolcu koltuğuna yerleşirken. "Zeke'i seviyorum ve son bir buçuk yılı onunla geçirmek harikaydı ama yemin ederim bir gün daha evde bir çocukla tıklıp kalırsam bir kova Valium yutarım."

Amanda anahtarı kontağa sokmak üzereydi ama durdu. Evelyn'e döndü. Kadın hakkında bildiği çoğu şeyi babasından öğrenmişti. Güzeldi, ki Duke Wagner bunu üniformalı biri için bir avantaj olarak görmüyordu. "Fikir sahibi" en sık kullandığı kelimeydi, "ısrarcı" ise ikinci sırada geliyordu.

Amanda, "Kocan tekrar çalışmanı sorun etmiyor mu?" diye sordu.

"Akli başına geldi." Çantasının fermuarını açtı ve bir Atlanta şehir haritası çıkardı. "Techwood'u biliyor musun?"

"Hayır. Grady Homes'a birkaç kez gittim." Amanda çoğunlukla kurbanların beyaz olduğu ve genellikle tatlı çay ikram eden ve bu çileyi çabucak geride bırakmaktan bahseden annelere sahip Kuzey Atlanta'dan gelen telefonlara cevap verdiğiinden bahsetmedi. "Peki ya siz?"

"Biraz. Baban beni birkaç kez oraya gönderdi."

Amanda anahtarı çevirirken gazı pompalandı. Motor ikinci denemede çalıştı. Park yerinden geri geri çıkarken ağzını kapalı tuttu. Evelyn, Duke Wagner'in emrindeki görev süresinin çoğunu devriye gezerek geçirmişti. Sivil polis olarak terfi ettirilmesi babasının hoşuna gitmemişti ama o sırada rüzgârlar değişmişti ve savaşı kaybetmişti. Amanda, babasının Evelyn'e bir ders vermek için onu projelere gönderdiğini kolayca görebiliyordu.

"Hadi bunu anlamaya çalışalım." Evelyn haritayı açtı ve kucağına yaydı. Parmağıyla Georgia Tech yakınlarındaki bölgeyi boydan boya taradı. Techwood'un projeleri eyaletin en iyi teknoloji üniversitelerinden birinin ortamıyla uyumsuzdu ama şehirde yoksulları barındıracak yer kalmamıştı. Clark Howell Evleri, Üniversite Evleri, Bowen Evleri, Grady Evleri, Perry Evleri, Bankhead Mahkemeleri, Thomasville Tepeleri... hepsi de gecekondular mahallesi olmalarına rağmen uzun bekleme listelerine sahipti.

Gerçi hiçbiri bu şekilde başlamamıştı. 1930'larda belediye, Tanyard Bottom adlı eski bir gecekondular mahallesinin yerine Techwood apartmanlarını inşa etmişti. Amerika Birleşik Devletleri'nde türünün ilk örneği olan toplu konutlardı. Tüm binalarda elektrik ve akan su vardı. Sitede bir okul, bir kütüphane ve çamaşır yıkama tesisleri vardı. Açılış törenlerine Başkan Roosevelt de katılmıştı. Techwood'un eski gecekondular mahallesi haline geri dönmesi on yıldan az bir zaman almıştı. Duke Wagner sık sık ayrımcılığın Techwood'un son çivisi olduğunu söylerdi. Durum ne olursa olsun Georgia Tech, öğrencileri komşularından korumak için yılda binlerce dolar harcayarak özel güvenlik tutuyordu. Bölge şehirdeki en tehlikeli yerlerden biriydi.

"Tamamdır." Evelyn haritayı katladı ve "Bizi Techwood Drive'a götür, oradan nereye gideceğimizi söyleyeyim" dedi.

"Binaların numaraları yok." Bu sadece projelerle sınırlı bir sorun değildi. Amanda üniformalı iken, yaptığı aramaların çoğunun ilk yarım saati doğru adresi aramakla geçiyordu.

"Merak etme," dedi Evelyn. "Sistemlerini çözdüm." Amanda, Ponce de Leon Caddesi'ne doğru ilerledi, eski Spiller'ın yanından geçti. Crackers'ın eskiden oynadığı saha. Stadyum yıkılmıştı.

Bir alışveriş merkezi inşa etmek için yıkılmıştı ama orta alandaki manolya ağacı hâlâ oradaydı. Kuzey Caddesi'ne ulaşmak için Sears binasının yanındaki ara sokaktan geçti. Hem Amanda hem de Evelyn Buttermilk Bottom'a yaklaşırken camlarını açtılar. Gecekondu on yıl önce yıkılmıştı ama kimse kanalizasyon sorunuyla ilgili bir şey yapmaya zahmet etmemişti. Amanda'nın burun deliklerini ekşi bir koku doldurdu. Sonraki beş blok boyunca ağızdan nefes almak zorunda kaldı. Sonunda camları tekrar açabildiler.

"Ee," dedi Evelyn. "Babanın davası nasıl gidiyor?"

Bu konuyu ikinci kez soruyordu ve bu da Amanda'yı temkinli yapıyordu. "Benimle bu konu hakkında pek konuşmaz."

"Bu Oglethorpe hakkında iyi haber, değil mi? Baban için iyi haber mi?"

"Sanırım öyle." Amanda kırmızı ışıktaki durdu.

"Techwood kırk dokuzun Treadwell'in ortaya çıkmasıyla ne ilgisi var sizce?"

Amanda daha önce bu soruyu düşünemeyecek kadar telaşlanmıştı ama şimdi, "Belki de bir müşterisi adına bir tecavüzü ihbar ediyordu," dedi.

"Yüz dolarlık takım elbiseler giyen avukatların Techwood'da müşterileri olmaz." Evelyn başını eline yasladı. "Treadwell ortaya çıkıp Hodge'a patronluk taslıyor. Hodge da bizi çağırıp patronluk taslıyor. Bir bağlantı olmalı. Sizce de öyle değil mi?"

Amanda başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Genç görünüyordu, değil mi? Okuldan yeni çıkmış olmalı. Babasının şirketi, belediye başkanının seçim kampanyasını gerçekten destekledi."

"Maynard Jackson?" Amanda sordu. Beyazların şehrin ilk siyah belediye başkanını destekleyeceğini hiç düşünmemişti ama Atlanta'nın işadamları ırkçılığın para kazanmanın önüne geçmesine asla izin vermemişti.

Evelyn, "Treadwell-Price kampanyaya diz çökmüştü. Baba Treadwell, kazandığı gün Jackson'la birlikte gazetede fotoğrafı. İki şov kızı gibi kollarını birbirlerine dolamışlardı. Adam? Allen?" Bir hava akımı üfledi. "Andrew. Bu onun

İsim. Andrew Treadwell. Sonny oğlan küçük olmalı. Eminim ona Andy diyorlardır."

Amanda başını yavaşça iki yana salladı. Politikayı babasına bıraktı. "Hiçbirini duymadım."

"Junior kesinlikle kendine güvenerek etrafta dolaşıyordu. Hodge ondan korkuyordu. Pantomim bir yana. Bu bir gaz değil miydi?"

"Evet." Amanda kırmızı ışığa baktı ve değişmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etti.

Evelyn, "Sadece dayan," diye önerdi. Amanda'nın endişeli ifadesini fark etti ve "Sakin ol. Seni tutuklamayacağım."

Amanda, Plymouth'u ileri doğru itmeden önce iki kez, ardından üçüncü kez her iki yönü de kontrol etti.

"Dikkat et," diye uyardı Evelyn. Spring Caddesi'ndeki tepeyi tırmanan bir Corvette vardı. Asfaltı sıyrıp kavşaktan geçerken motorun altından kıvılcımlar uçuşuyordu. "İhtiyacın olduğunda polis nerede?"

Amanda'nın baldırı frene basmaktan ağrıyordu. "Eğer kocanıza biraz para kazandırmaya çalışıyorsanız, arabamın sigortası Benowitz'de."

Evelyn güldü. "Benowitz, boynuzlarının ötesine baktığınızda fena değil."

Amanda, Evelyn'in kendisiyle alay mı yoksa kendi fikrini mi söylediğini anlayamadı. Işığı kontrol etti. Hâlâ kırmızıydı. Tekrar ilerledi, gaza basarken yüzünü buruşturdu. Amanda, Varsity restoranını geçene kadar omuzlarının gevşediğini hissetmedi. Ve sonra tekrar yukarı çıktılar.

Dört şeritli otoyolu geçer geçmez koku arabanın içini sardı. Bu kez lağım kokusu değil, yoksulluk ve üst üste yığılmış, kasalarda hayvanlar gibi yaşayan insanlardı. Sıcak hiç kimseye iyilik yapmıyordu. Techwood Evleri, Amanda'nın naylon çorapları kadar iyi nefes alan tuğla cephele dökme betondan yapılmıştı.

Evelyn onun yanında gözlerini kapadı ve ağzından birkaç sığ nefes aldı. "Tamam." Başını salladı, sonra haritaya baktı. "Techwood'dan sola. Pine'dan sağa."

Amanda dar sokaklarda ilerlemek için arabayı yavaşlattı. Uzakta, Techwood Homes'un tuğla sıra evlerini ve bahçeli apartmanlarını görebiliyordu. Çoğu yüzeyde boya izleri vardı ve spreyci boyanın olmadığı yerlerde bel hizasına kadar çöpler yığılmıştı. Bir avuç çocuk toprak avluda oynuyordu. Üzerlerinde paçavralar vardı. Amanda uzaktan bile bacaklarındaki yaraları görebiliyordu.

Evelyn, "Buradan sağa dönün." diye talimat verdi.

Amanda, yol geçilmez hale gelmeden önce gidebildiği yere kadar gitti. Yanmış bir araba caddeyi kapatmıştı. Kapıları açıktı. Kaput kaldırılmıştı, motor kömürleşmiş bir dil gibi görünüyordu. Amanda arabayı bir bankete çekti ve vitesi parka aldı.

Evelyn hareket etmedi. Gözlerini çocuklara dikmişti. "Ne kadar kötü olduğunu unutmuşum."

Amanda çocuklara baktı. Hepsi esmer tenli ve topal dizliydi. Çıplak ayaklarıyla düz görünümlü bir basketbol topunu tekmeliyorlardı. Burada çim yoktu, sadece kuru, kırmızı Georgia kili vardı.

Çocuklar oynamayı bıraktı. Çocuklardan biri, şehrin çok sayıda satın aldığı ve halkın kolayca plakasız bir polis arabası olarak tanıdığı Plymouth'u işaret etti. Başka bir çocuk en yakındaki binaya doğru koştu, arkasından toz kalktı.

Evelyn bir kahkaha attı. "Ve işte küçük melek karşılama komitesini uyarmaya gidiyor."

Amanda kapının kolunu açtı. Uzakta, on dört bloklu gecekondu mahallesini Georgia Tech ile birleştiren Coca Cola kulesini görebiliyordu. "Babam Coca-Cola'nın burayı yıktırmaya çalıştığını söylüyor. Onları başka bir yere taşıyacaktı."

"Belediye başkanının kendisini seçen insanları bir kenara attığını düşünemiyorum."

Amanda sesli olarak aynı fikirde değildi ama tecrübelerine göre babası bu konularda her zaman haklıydı.

"Bu işi bitirsek iyi olur." Evelyn kapıyı iterek açtı ve arabadan indi. Çantasının fermuarını açtı ve Kel-Lite'in yarısı kadar uzun ve neredeyse onun kadar ağır olan telsizini çıkardı. Amanda kendi çantasının fermuarının açık olduğundan emin olmak için kontrol etti.

Evelyn merkeze yerlerini bildirirken kapandı. Amanda'nın telsizi, pilini kaç kez değiştirmiş olursa olsun nadiren çalışıyordu. Çavuş Geary olmasaydı onu evde bırakacaktı. Her sabah tüm kadınlardan çantalarını boşaltmalarını , böylece uygun şekilde donatıldıklarından emin olabilirdi.

"Bu taraftan." Evelyn tepeden apartman bloğuna doğru yürüdü. Amanda yüzlerce gözün onların hareketlerini izlediğini hissedebiliyordu. Ortam göz önüne alındığında, gün boyunca pek fazla insan çalışmıyordu. Pencereden dışarı bakıp korkunç bir şey olmasını beklemek için bolca zaman vardı. Plymouth'tan uzaklaştıkça Amanda kendini daha da hasta hissediyordu, öyle ki Evelyn ikinci binanın önünde durduğunda Amanda da hastalanacakmış gibi hissediyordu.

"Tamam." Evelyn kapı aralıklarını işaret ederek, "Üç, dört, beş..." diye saydı. Yürümeye devam ederken sessizce geri kalanını mırıldandı. Amanda, Evelyn'in ne yaptığını bilip bilmediğini ya da sadece gösteriş yapmaya çalışıp çalışmadığını merak ederek onu takip etti.

Sonunda Evelyn tekrar durdu ve en üst kattaki orta birimi işaret etti. "İşte buradayız."

İkisi de merdiven boşluğuna açılan açık kapıya baktı. Tek bir güneş ışığı alt basamakları aydınlatıyordu. Girişin önündeki ve üst sahanlıktaki pencerelerin hepsi tahtayla kapatılmıştı ama metal kaplı tavan penceresi görmeye yetecek kadar ışık sağlıyordu. En azından gündüz olduğu sürece.

"Beşinci kat, çatı katı," dedi Evelyn. "Fitness sınavı nasıl geçti?"

Reggie'nin yeni kurallarından biri daha. "Bir kilometreyi zar zor koştum." Onlara sekiz buçuk dakika verilmişti. Amanda son saniyeye kadar zorlamıştı.

"Barfiks çekmeme izin verdiler, yoksa şu anda evde *Kaptan Kanguru* izliyor olurdum." Neşeli bir gülümseme verdi. "Umarım hayatın benim üst vücut gücüme bağlı değildir."

"İş noktaya gelirse benden daha hızlı koşabilirsin."

Evelyn güldü. "Bunu planlıyorum." Çantasının fermuarını çekti, sonra da kapağını kapattı. Amanda yine çantasının sıkıca kapalı olduğundan emin oldu. Evelyn'in evine girmekle ilgili öğrendiğin ilk şey

Projeler, antanızı asla açık bırakmamanız ve hiçbir yere koymamanızdı. Kimse ailesine bit ya da hamamböceği istemezdi.

Evelyn sanki kafasını suyun altına sokacakmış gibi derin bir nefes aldı, sonra binaya girdi. Koku ikisinin de yüzüne bir tuğla gibi çarptı. Evelyn merdivenlerden çıkarken eliyle burnunu kapattı. "Bütün gün bebek bezi değiştirmenin beni idrar kokusuna alıştıracaklarını sanırsın. Sanırım yetişkin erkekler farklı yiyecekler yiyor. Kuşkonmazın benimkini kokuttuğunu biliyorum. Bir keresinde kokain denemiştım. işimin nasıl koktuğunu hatırlamıyorum ama zerre kadar umurumda olmamıştı."

Amanda merdivenlerin dibinde şok olmuş bir halde durmuş, yasadışı bir uyuşturucu kullandığını itiraf ettiğinin farkında değilmiş gibi görünen Evelyn'e .

"Beni Reggie'ye pazarlamaya kalkma. O kırmızı ışıktaki diğer tarafa baktım." Evelyn gülümsedi. Sahanlıktaki köşeyi döndü ve gitti.

Amanda onu merdivenlerden çıkarken takip ederken başını salladı. İkisi de tırabzanlara dokunmadı. Hamamböcekleri ayaklarının altında sıırıyordu. Çöpler basamaklara yapışmış gibiydi. Duvarlar sanki üzerlerine kapanıyormuş gibi hissediyordu.

Amanda kendini ağzından nefes almaya zorladı, tıpkı bir ayağını diğerine doğru ittiği gibi. Bu ılgınlıktı. Neden destek ağırmamışlardı? Atlanta'daki sinyal 49'ların yarısı merdiven boşluklarında tecavüze uğrayan kadınlar tarafından bildirilmişti. Konut projelerinde fareler ve sefalet kadar yaygındılar.

Evelyn bir sonraki sahanlığı dönerken saçının arkasını çekiştirdi. Amanda bunun gergin bir tik olduğunu tahmin etti. Endişesini paylaşıyordu. Yukarı tırmandıkça, içi daha çok sarsılıyordu. Son iki yılda on dört polis öldürölmüştü. Kafaya sıkılan kurşunlar. Bazen de mideye. Bir tanesi iki gün yaşamış ve sonunda ölmüştü. O kadar acı çekiyordu ki çığlıkları Grady Hastanesi Acil Servisi'nin alt katından bile duyulabiliyordu.

Bir sonraki sahanlığı dönerken Amanda'nın kalbi sıkıştı. Elleri titremeye başladı. Dizlerinin bağı çözölmek istedi. Gözyaşlarına boğulma arzusuyla yanıp tutuştuğunu hissetti.

Devriye ekiplerinden biri Evelyn'in bulundukları yeri merkeze bildirdiğini mutlaka duymuştur. Erkekler nadiren herhangi bir kadının destek talep etmesini beklerdi. Olay yerine gelir, davayı devralır ve kadınları aptal çocuklarmış gibi uzaklaştırırlardı. Normalde Amanda bu maço tavırlardan biraz rahatsız olurdu ama bugün onları kollarını açarak karşılayabilirdi.

"Bu çılgınlık," diye mırıldandı bir sonraki sahanlığı dönerken. "Kesinlikle çılgınca."

"Sadece biraz daha uzağa," diye mutlulukla karşılık verdi Evelyn.

Gizli görevde değillerdi. Herkes binada iki polis olduğunu biliyordu. Beyaz polisler. Kadın polisler. Televizyonların uğultusu ve fısıltılı konuşmalar etrafta uğulduyordu. Gölgeler kadar sıcak da boğucuydu. Her kapalı kapı, birinin dışarı fırlayıp ikisinden birine ya da ikisine birden zarar vermesi için bir fırsattı.

"Pekâlâ, elimizde ne var?" Evelyn özellikle kimseye sormadı. "Geçen yıl dört yüz kırk üç tecavüz vakası rapor edildi." Sesi merdivenlerden aşağıya bir çan gibi çarptı. "Yüz on üçü beyaz kadındı. Ne yani, tecavüze uğrama ihtimalimiz dörtte bir mi?" Tekrar Amanda'ya baktı. "Yüzde yirmi beş mi?"

Amanda başını salladı. Kadın dillerde de konuşuyor olabilirdi.

Evelyn merdivenleri çıkmaya devam etti. "Dört kere yüz on üç..." Sesi kesildi. "Neredeyse haklıydım. Bugün tecavüze uğrama ihtimalimiz yüzde yirmi altı. Bu hiç de yüksek değil. Hiçbir şey olmama ihtimali yüzde yetmiş dört."

En azından rakamlar mantıklıydı. Amanda göğsündeki baskının bir nebze olsun kalktığını hissetti. "O kadar da kötü görünmüyor."

"Hayır, öyle değil. Bug'ı kazanma şansım yüzde yetmiş dört olsaydı, şu anda Auburn'de maaşımı yatırıyor olurum."

Amanda başıyla onayladı. Böcek, Zenci Kasabası'ndan yönetilen bir sayı oyunuydu. "Nerede-"

Koridorda bir kargaşa oldu. Bir kapı çarpıldı. Bir çocuk çığlık attı. Bir erkek sesi herkesin çenesini kapatması için bağırdı.

Basınç, gökten düşen bir kaya gibi geri geldi.

Evelyn merdivenlerde durmuştu. Doğrudan Amanda'ya bakıyordu. "İstatistiksel olarak . İyiden de öte." Tırmanmaya devam etmeden önce Amanda'nın başını sallamasını bekledi. Evelyn'in duruşu kesinliğini kaybetmişti. Ağır ağır nefes alıyordu. Amanda aniden diğer kadının liderliği ele geçirdiğini fark etti. Merdivenlerin tepesinde onları bekleyen kötü bir şey varsa, onunla ilk önce Evelyn Mitchell karşılaşacaktı.

Amanda, "Bu numaraları nereden buldun?" diye sordu. Onları daha önce hiç duymamıştı ve açıkçası umurunda da değildi. Tek bildiği, konuşmanın onu kusmaktan alıkoyan tek şey olduğuydu. "Rapor edilen tecavüzler mi?"

"Sınıf projesi. Tech'te istatistik dersi alıyorum." "Teknik," diye tekrarladı Amanda.

"Zor değil mi?" "Erkeklerle tanışmak için harika bir yol."

Amanda yine onun şaka yapıp yapmadığını bilmiyordu. Yine umursamadı. "Faillerin kaç beyazdı?"

"O da ne?"

"Techwood'un yüzde doksanı siyah. Tecavüzcülerin kaç -"

"Oh, doğru, doğru." Evelyn merdivenlerin başında durdu. "Biliyorum, hatırlayamıyorum. Senin için sonra bakarım. İşte burası." Koridoru işaret etti. Bütün ışıklar sönmüştü. Tavan penceresi her şeyi gölgede bırakıyordu. "Soldaki dördüncü kapı."

"Kel'imi ister misin?"

"Bir ışığın pek fark yaratsanmıyorum. Hazır mısın?"

Amanda yutkunmaya çalışırken boğazının çalıştığını hissetti. Yerde hareket ediyor gibi görünen bir elma çekirdeği vardı. Tamamen karıncalarla kaplıydı.

Evelyn, "Buranın kokusu o kadar da kötü değil," dedi. "Hayır," diye onayladı Amanda.

"Sanırım mesanenizi yerde boşaltacaksanız, bunu yapmak için beş kat merdiven çıkmanıza gerek yok."

"Hayır," diye tekrarladı Amanda.

"Gidelim mi?" Evelyn yenilenmiş bir amaçla koridorda yürüdü. Amanda kapalı kapının önünde ona yetişti. C harfinin plastik bir kesiti duvara çivilenmiştir. C harfinin hemen altına bantlanmıştır.

Casus deliği, bir çocuğun eliyle mavi büyük harflerle yazılmış bir defter kâğıdı şeridiydi.

Amanda "Kitty Treadwell" diye okudu.

"Arsa kalınlaşıyor." Evelyn burnundan derin bir nefes aldı. "Kokuyu alıyor musun?"

Amanda yeni kokuyu ayırt edebilmek için konsantre olmak zorunda kaldı. "Sirke mi?"

"Eroin böyle kokuyor." "Sakin bana onu da denediğini söyleme?"

"Sadece kuafrm kesin olarak biliyor." Amanda'ya kapının yanında durmasını işaret etti. Evelyn de karşı tarafa geçti. Bu, kapının arkasında dolu bir tüfekle duran biri olması ihtimaline karşı güvenliklerini bir nebze olsun sağlıyordu.

Evelyn elini kaldırdı ve kapıya öyle bir kuvvetle vurdu ki ahşap menteşeleri üzerinde sallandı. Sesi tamamen farklıydı "Atlanta Polis Departmanı!" diye bağırdığında -daha derin, daha erkeksi-. Amanda'nın yüz ifadesini gördü ve tekrar vurmadan önce ona göz kırptı. "Kapıyı a!" diye emretti.

Amanda kendi kalp atışlarını, hızlı nefes alışlarını dinledi. Saniyeler geçti. Evelyn elini tekrar kaldırdı, sonra kapının arkasından bir kadın sesi "Tanrım" deyince elini indirdi.

Dairenin içinden bir gürültü geldi. Bir zincir geri kaydı. Sonra bir kilit döndü. Sonra başka bir kilit. Sonra başparmak mandalı çevrilirken kol hareket etti.

İçerideki kızın bir fahişe olduğu belliydi, ancak on yaşında bir kız çocuğuna daha uygun olan ince pamuklu bir elbise giymişti. Ağartılmış sarı saçları beline kadar sarkıyordu. Teni o kadar beyazdı ki maviye yakındı. Yaşı yirmi ile altmış arasındaydı. İzler vücudunu delik deşik etmişti; kolları, boynu, bacakları, çıplak ayaklarının damarları ıslak, kırmızı ağızlar gibi açılmıştı. Eksik dişleri yüzüne içbükey bir görünüm veriyordu. Amanda, kollarını belinde kavuştururken omzundaki bilye ve yuva ekleminin nasıl çalıştığını görebiliyordu.

Evelyn, "Kitty Treadwell?" diye sordu.

Sesinde bir sigara tiryakisinin törpüsü vardı. "Ne istiyorsunuz sürtükler?"

"Size de günaydın." Evelyn, tam da Amanda'nın beklediği gibi görünen daireye girdi. Küflenmiş tabaklar lavaboyu dolduruyordu. Boş fast-food poşetleri her yerdeydi. Giysiler yerlere sağılmıştı. Odanın ortasında lekeli mavi bir kanepeler ve önünde bir sehpa vardı. şıngalar ve bir kaşık kirli bir bezin üzerinde duruyordu. Kibritler. Sigara filtresi parçaları. Ya  l  ya da hareket edemeyecek kadar yüksekte olan iki hamamb ceğinin yanına küçük bir torba kirli beyaz toz serilmişti. Birisi mutfak ocağını odanın ortasına çekmişti. Fırının kapağı açıktı ve kenarı, üstündeki büyük renkli televizyonu desteklemek için sehpa dayanmıştı.

"Bu Dinah mı?" Evelyn sordu. Sesi açtı. Jack Cassidy, Dinah Shore ile birlikte şarkı söylüyordu. "Onun sesine bayılıyorum. Geçen hafta burada David Bowie'yi gördün mü?"

Kız birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

Amanda yer lambasını yakmadan önce hamamböceği olup olmadığını kontrol etti. Sert bir ışık odayı doldurdu. Pencereler sarı inşaat kâğıtlarıyla kaplıydı ama bu sadece parlak sabah güneşini filtrelemeye yarıyordu. Belki de bu yüzden Amanda apartmanın içinde, merdiven boşluğunda olduğundan daha güvende hissediyordu. Kalp atışları normale dönüyordu. Sıcaklığın gerektirdiğinden daha fazla terlemiyordu.

"David Bowie," diye tekrarladı Evelyn, televizyonu kapatırken. "O televizyonda Dinah geçen hafta."

Amanda bariz olanı söyledi. "Kafayı bulmuş." Göğsünün derinliklerinden ağır bir i  çekiç geldi. Hayatlarını bunun için mi tehlikeye atmışlardı?

Evelyn kızın yanağını okşadı. Avuç içi deriye sert bir tokat sesi çıkardı. "Orada mısın, tatlım?"

Amanda, "Ben olsam o eli Clorox'a batırırdım," diye öneride bulundu. "Hadi gidelim buradan. Eğer bu kız tecavüze uğradıysa, muhtemelen bunu hak etmiştir."

"Hodge'un bizi buraya göndermesinin bir sebebi var."

Amanda, "Seni ve Vanessa'yı buraya o gönderdi," diye karşı  ıktı. "Bütün sabahımızı boşa harcadığımıza inanamıyorum."

"Fonzie," diye mırıldandı kız. "Fonzie'yle konuşuyordu."

"Doğru," dedi Evelyn, Amanda'ya sanki bir ödöl kazanmış gibi gülümseyerek. "Bowie geçen hafta *Happy Days*'den Fonzie ile *Dinah*'daydı."

"Onları gördüm." Kitty kanepeye doğru ilerledi ve minderlerin üzerine yığıldı. Amanda kızın konuşmasını neredeyse anlaşılmaz hale getiren şeyin uyuşturucu mu yoksa içinde bulunduğu koşullar mı olduğunu bilmiyordu. Sanki biri Flannery O'Connor külliyyatını ters çevirmiş ve onu sarsmış gibiydi. "Ne söylediğini bilmiyorum."

"Biliyor musun, ben de bilmiyorum." Evelyn, Amanda'ya evin geri kalanını kontrol etmesini işaret etti.

Amanda, "Ne arıyorum, *Good Housekeeping*'in eski baskılarını mı?" diye sordu.

Evelyn tatlı tatlı gülümsedi. "Gerçekten biraz bulsaydın komik olmaz mıydı?"

"Çok komik."

Amanda isteksizce söyleneni yaptı, arka tarafa doğru yürürken kollarının dar koridorun duvarlarına değmesine izin vermemeye çalıştı. Daire onunkinden daha büyüktü. Oturma alanından ayrı, düzgün bir yatak odası vardı. Dolabın kapısı menteşelerinden sökülmüştü. Birkaç yırtık siyah çöp torbası kızın giysilerini tutuyor gibiydi. Yatak, halının üzerine bir yığın lekeli çarşaftan ibaretti.

İnanılmaz bir şekilde, banyo dairenin geri kalanından bile daha iğrençti. Fayanslardaki derzin yerini siyah küf almıştı. Lavabo ve tuvalet kül tablası olarak çifte görev yapıyordu. Çöp kutusu kullanılmış hijyenik pedler ve tuvalet kâğıtlarıyla dolup taşıyordu. Yerlere Amanda'nın bilmek istemediği bir şey bulaşmıştı.

Mevcut her yüzeyi kaplayan çeşitli kişisel bakım ürünleri, Amanda'nın düşüncesine göre ironinin tam tanımıydı. İki kutu Sunsilk saç spreyi. Farklı seviyelerde dört Breck şampuan şişesi. Yırtık bir Tampax kutusu. Prince Matchabelli'den boş bir Cachet şişesi. Her ikisi de sararmış bir kabukla kaplanmış iki açık Pond's soğuk krem kabı. Rich's'teki Revlon tezgahını dolduracak kadar makyaj malzemesi. Fırçalar. Kalemler. Likit eyeliner. Maskara. İki tane

Her ikisi de saçla dolu taraklar. Belediye Başkanı McCheese'in içki bardağından çıkan çok iyi kullanılmış üç diş fırçası.

Duş perdesi kancalarından kopmuş, küvetteki hamamböceklerinin Amanda'yı net bir şekilde görmesini sağlamıştı. Amanda kontrolsüzce titrerken dikkatle ona bakıyorlardı. Çantasını sıkıca kavradı, arabaya koymayı düşünmeden önce onu silkelemesi gerektiğini biliyordu.

Evelyn oturma odasına döndüğünde Arthur Fonzarelli'den ziyaretlerinin nedenine geçmişti. "Andy Treadwell kuzenin mi yoksa kardeşin mi?"

"Amca," dedi kız ve Amanda onun yaşlı Andrew Treadwell'i kastettiğini düşündü. "Saat kaç?"

Amanda saatine baktı. "Saat dokuz." "Sabah" diye ekleme ihtiyacı hissetti.

"Shee-it." Kız koltuk minderlerinin arasına uzandı ve bir paket sigara çıkardı. Amanda büyülenmiş bir halde kızın Virginia Slims paketini sanki cennetten yağmış gibi incelemesini izledi. Yavaşça bir sigara çıkardı. Açılı bir şekilde bükülmüştü. Yine de masadaki kibritleri aldı ve titreyen elleriyle sigarayı yaktı. Dumanı dışarı üfledi.

"Bunların seni öldüreceğini duydum," dedi

Evelyn. "Bekliyorum," diye cevap verdi kız.

Evelyn, "Daha hızlı yollar da var," diye karşılık verdi. "Buralarda takılırsan, ne kadar hızlı olduğunu görürsün."

Amanda kızın ses tonunda bir gerginlik sezdi. "Nedenmiş o?"

"O çocuklar seni görmüş. Babam neden iki beyaz kaltağın benimle sohbet ettiğini bilmek isteyecek."

Evelyn, "Sanırım Andy amcan senin için endişeleniyor," dedi.

"Yine sikiinin emilmesini mi istiyor?"

Amanda, Evelyn ile bakıştı. Bu kızların çoğu bir amca ya da babanın kendilerini istismar ettiğini iddia ediyordu. Cinsel suçlar biriminde buna Ödip kompleksi derlerdi. Teknik olarak doğru değildi ama yeterince yakındı ve açıkçası polisin zamanını boşa harcıyordu.

Kitty dedi ki, "Beni tutuklayamazsınız. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Sizi tutuklamak istemiyoruz," diye tekrar denedi Evelyn. "Çavuşumuz bize tecavüze uğradığınızı söyledi."

"Bunun için para alıyorum, değil mi?" Bir duman daha üfledi, bu seferki doğrudan yüzlerine doğru.

Evelyn'in neşeli tavrı değişti. "Kitty, seninle konuşmamız ve ifadeni almamız gerekiyor."

"Benim için sorun değil."

"Pekâlâ. Biz gidelim o zaman." Evelyn sehpanın üzerindeki eroin torbasını kaptı ve topuklarının üzerinde döndü.

Amanda, Evelyn'in ilaçları aldığını gördüğünde bu kadar şaşırmasaydı, kendisi de kapıya doğru yönelecekti. Halbuki her şeyi görmüştü; kızın yüzündeki şoku, kanepeden fırlayışını, parmaklarını bir kedinin pençeleri gibi uzatışını.

Görünüşe göre kendi iradesiyle Amanda'nın ayağı yukarı kalktı. Kıza çelme takmadı. Kaburgalarına tekme atarak onu doğruca sobanın içine gönderdi. Darbe sertti. Kitty televizyona çarptı ve sobanın kapağını kırdı. Televizyon yere çarparak çatladı. Tüpler patladı. Camlar kırıldı.

Evelyn gözle görülür bir şok içinde Amanda'ya baktı. "O da neydi öyle?" "Sana saldırmak üzereydi."

"Onu kesinlikle durdurdun." Evelyn yere diz çöktü. Çantasından bir mendil çıkardı ve kıza uzattı.

"Sürtükler," diye mırıldandı Kitty. Parmakları ağzına gitti. Kalan son dişlerinden birini çekti. "Lanet sürtükler."

Evelyn ayağa kalktı, muhtemelen kızgın bir fahişenin önünde diz çökmenin akıllıca olmadığını düşünüyordu. Yine de, "Bize neler olduğunu anlatmalısın. Sana yardım etmek için buradayız."

"Siktir git," diye mırıldandı kız, parmakları ağzının içinde dolaşıyordu. Amanda bileğinde Kitty'nin damarları kesip açmaya çalıştığı eski yara izlerini gördü. "Defol git buradan."

Evelyn'in sesi sertleşti. "Bizi seni karakola sürüklemek zorunda bırakma, Kitty. Amcanın kim olduğu umurumda değil."

Amanda arabasını ve arka koltuktaki kiri yıkamak için harcayacağı zamanı düşündü. Evelyn'e, "Ciddi ciddi bunu düşünüyor olamazsın-" dedi.

"Cehennem gibi değilim."

"Buna izin vermemin imkanı yok-"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı kız. "Ben Kitty bile değilim. Ben Jane'im. Jane Delray."

"Oh aşkına-" Amanda ellerini havaya kaldırdı. Merdiven boşluğunda yaşadığı tüm dehşet öfkeye dönüştü. "Elimizde doğru kız bile yok."

"Hodge bir isim vermedi. Sadece bir adres."

Amanda başını salladı. "Onu neden dinlediğimizi bile bilmiyorum. Buraya geleli daha bir gün bile olmadı. Seninle aynı olduğunu da eklemeliyim."

"Daha önce üç yıl üniforma giydim-"

"Neden geri döndün?" Amanda talep etti. "İşi yapmak için mi buradasın yoksa başka bir şey için mi?"

"Buradan kaçıp gitmek isteyen sensin." "Çünkü bu fahişe bize hiçbir şey söyleyemez."

"Hey!" Jane çığlık attı. "Sen kime fahişe diyorsun?"

Evelyn kıza baktı. Sesinden alaycılık damlıyordu. "Gerçekten mi, sevgilim? Bu tartışmayı şimdi mi yapmak istiyorsun?"

Jane ağzındaki kanı sildi. "Hepiniz hükümetten değilsiniz."

"Zekice bir çıkarım," dedi Evelyn. "Tam olarak hükümetten kim sizi arıyor?"

Omuzları hafifçe silkildi. "Paraya ihtiyacım olduğu için Beş'e gitmiş olabilirim."

Evelyn elini başına götürdü. "The Five", sosyal yardım merkezine hizmet veren Points İstasyonu otobüs hattına atıfta bulunuyordu. "Kitty'nin devlet yardımı kuponunu nakde çevirmeye çalışıyordun."

Amanda, "Postalanmadı mı?" diye sordu.

İkisi de gözlerini Amanda'ya dikti. Evelyn, "Buradaki posta kutuları pek güvenli değil," diye açıkladı.

Jane dedi ki, "Kitty'nin buna ihtiyacı yok. Asla ihtiyacı olmaz. O zengin. Bağlantılı bir ailesi var. Siz sürtükler bu yüzden buradasınız, değil mi?"

Evelyn, "Şimdi nerede?" diye sordu.

"Altı ay oldu gideli."

"Nereye gitti?"

"Göründü. Lucy ile aynı. Mary de öyle. Hepsi kalktı ve görünmez oldu."

"Bunlar çalışan kızlar mı?" Evelyn sordu. "Lucy ve Mary mi?" Kız başıyla onayladı. "Kitty de oyunda mı?" Kız yine başını salladı.

Amanda'nın canına tak etmişti. "Bunu gazete için yazayım mı? Üç fahişe kayıp. Basını durdurun."

"Kayıp değiller," diye ısrar etti kız. "Gittiler. Gerçekten gittiler. Ortadan kayboldular." Dudaklarındaki kanı sildi. "Hepsi burada yaşıyor. Eşyaları burada. Kök salıyorlar. Beş'ten aldıkları kefaletleri nakde çeviriyorlar."

Amanda, "Ta ki sen onların yerine kuponlarını almaya çalışana kadar" dedi. "Bana yalan söylemiyorsun," diye ısrar etti Jane. "Hepsi gitti. Lucy de

bir yıldır yok. Bir dakika burada, sonra-" Parmaklarını şıklattı. "Puf."

Evelyn Amanda'ya döndü ve son derece ciddi bir ses tonuyla, "Pelerin ve sihirbaz şapkası giyen bir adam hakkında acil arama emri çıkartmamız gerekiyor," dedi. Durdu. "Dur bakalım. Doug Henning'in şehirde olup olmadığını kontrol edelim."

Amanda kendini tutamadı. Şakaya güldü.

Ön kapı çarparak açıldığında hepsi sıçradı. Tahta kırıldı. Tokmak duvara saplandı. Sıva paramparça oldu. Hava sallanıyor gibiydi.

Kapıda iri yapılı siyah bir adam duruyordu. Muhtemelen merdivenleri koşarak çıktığı için nefes nefese kalmıştı. Kalın favorileri keçi sakalına dönüşmüştü ve bıyıkları ağzını çevreliyordu. Pantolonu ve gömleği limon yeşili rengindeydi. Belli ki bir pezevenkti ve açıkça öfkeliydi. "Siz orospular burada ne yapıyorsunuz?"

Amanda hareket edemiyordu. Sanki vücudu taşa dönüşmüş gibi hissediyordu.

"Kitty'yi arıyorduk," diye cevap verdi Evelyn. "Kitty Treadwell'i tanıyor musunuz? Amcası Belediye Başkanı Jackson'ın çok iyi bir arkadaşıdır." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bu yüzden buradayız. Gelmemizi onlar istedi. Belediye başkanının arkadaşı. Kitty'nin kayıp olmasından çok endişeliler."

Adam onu görmezden gelerek Jane'i saçlarından yakaladı. Acı içinde çığlık attı, kafa derisinin yırtılmasını engellemeye çalışırken parmakları adamın ellerine battı. "Polisle mi konuşuyordun, kızım?"

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Honess." Jane korkudan zar zor konuşabiliyordu. "Sadece ortaya çıktılar."

Onu koridora doğru itti. Jane tökezledi, ayağını yere basamadan duvara çarptı.

"Şimdi gidiyoruz." Evelyn'in sesi titriyordu. Amanda'ya kendisini takip etmesini işaret ederek kapıya doğru ilerledi. "Bela istemiyoruz."

Adam kapıyı kapattı. Silah sesi gibiydi. Birkaç saniye Amanda'ya, sonra da Evelyn'e baktı. Gözleri sanki yanıyormuş gibi bakıyordu.

Evelyn, "Çavuşumuz burada olduğumuzu biliyor." dedi.

Arkasını döndü ve zinciri yavaşça raylara kaydırды. Sonra sürgüyü kilitledi. Sonra da diğerini.

"Bizden önce merkezle konuştuk-"

"Sizi anlıyorum, Bayan Pig. Lessee, ben işimi bitirmeden belediye başkanı buraya gelebilir mi?" Anahtarı kilitten aldı ve ön cebine soktu. Sesi derin bir baritona dönüştü. "Çok güzel bir kadınsın. Bunu biliyor muydun?"

Evelyn'le konuşmuyordu. Gözleri Amanda'nın üzerindeydi. Dudaklarını yaladı, bakışları onun göğsünde kaldı. Amanda geri çekilmeye çalıştı ama adam onu takip etti. Bacakları kanepenin koluna çarptı. Parmakları boynunun yan tarafına dokundu. "Kahretsin, kızım. Çok iyisin."

Amanda bir baş dönmesi dalgasıyla savaştı. Çantasına uzandı, fermuarıyla oynayarak açılmasını sağlamaya çalıştı. "Destek çağırın."

Evelyn telsizini çoktan eline almıştı. Düğmeye bastı.

Adamın eli Amanda'nın boynunda dolaştı. Başparmağı çenesinin altına bastırdı. "Burada telsiz çalışmaz. Antenler için çok yüksekteyiz."

Evelyn öfkeyle düğmeye bastı. Sadece parazit vardı. "Kahretsin."

"Biraz eğleneceğiz, değil mi Fuzzy?" Eli sıkılaştı

Amanda'nın boğazının etrafında. Adamın kolonyasının ve terinin kokusunu alabiliyordu. Yanağında bir doğum lekesi vardı. Gömleğinin düğmelerinin açıldığı yerde bir tutam saç görünüyordu. Altın zincirler. Dikenli taçlı bir İsa dövmesi.

"Ev...," diye nefes aldı Amanda. Çantasının içindeki tabancanın dış hatlarını hissedebiliyordu. Parmağını tetik korkuluğunun içine sokmaya çalıştı.

"Mmm-hmm," diye inledi pezevenk. Pantolonunun fermuarını açtı. "Güzel bir kadın."

"Eh-eh-ev ...," diye kekeledi Amanda. Adamın eli eteğinin altına kaydı. Adamın tırnaklarının çıplak bedenini sıyırdığını, kalçasına yaptığı baskıyı hissedebiliyordu.

Evelyn telsizi çantasına geri soktu ve sanki gitmeye hazırlanıyormuş gibi çantanın fermuarını kapattı. Amanda panikledi. Ve sonra Evelyn iki eliyle kayışları kavrayıp çantasını adamın kafasının yan tarafına doğru savurduğunda nefesi kesildi.

Silah. Rozet. Kelepçe. Kel-Lite. Telsiz. Cop. Yaklaşık 20 kiloluk ekipman. Pezevenk bir bez bebek gibi yere yığıldı. Başının yan tarafından kan fışkırıyordu. Yanağında Hint püsküllerinin deriyi kestiği derin kesikler vardı.

Amanda çantasından tabancasını çıkardı. Çanta yere düştü. Silahı tutmaya çalışırken elleri titriyordu. Düşmemek için kanepenin koluna yaslanmak zorunda kaldı.

"Tanrım." Evelyn ağzı bir karış açık adamın başında dikiliyordu. Kan şimdi gerçekten akıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı Amanda. Eteğini aşağı doğru itti. Külotlu çorabı adamın tırnakları arasında yırtılmıştı. Adamın elini hâlâ boğazında hissedebiliyordu. "Aman Tanrım."

"İyi misin?" Evelyn sordu. Ellerini Amanda'nın kollarına koydu. "İyisin, tamam mı?" Yavaşça Amanda'nın tabancasına uzandı. "Bu bende, tamam mı? İyisin."

"Silahın..." Amanda o kadar çok nefes alıyordu ki, neredeyse nefes nefese . "Neden... Neden onu vurmadın?"

Evelyn alt dudağını çiğnedi. Amandaya bir dakika boyunca baktı ve sonunda itiraf etti: "Bill ve ben bebek yüzünden evde dolu bir silah bulundurmamamız gerektiği konusunda anlaşmıştık."

Kelimeler Amanda'nın boğazını tıkadı. "Silahın dolu değil!" diye bağırdı.

"Şey..." Evelyn parmaklarını saçlarının arkasına geçirdi. "İşe yaradı, değil mi?" Kadın gergin bir kahkaha attı. "Elbette, yaradı. İkimiz de iyiyiz. İkimiz de iyiyiz." Tekrar pezevenge baktı. Pantolonu açtı. "Sanırım hakkında söylenenler doğru değil-"

"Bana tecavüz edecekti! İkimize de tecavüz edecekti!"

"İstatistiksel olarak..." Evelyn'in sesi, itiraf etmeden önce kesildi, "Şey, evet. Bunun olması kaçınılmazdı. Sana daha önce söylemek istememiştim ama ..." Amanda'nın çantasını yerden aldı. "Evet."

İki aydır ilk kez, Amanda artık ateşli değildi. Kanı donmuştu.

Evelyn gevezelik etmeye devam etti. Amanda'nın silahını çantasının içine sıkıştırdı ve kayışını omzuna doladı. "Yine de ikimiz de iyiyiz. Değil mi? Ben iyiyim. Sen de iyisin. Hepimiz iyiyiz." Kanepenin yanında yerde duran telefonu gördü. Eli o kadar titriyordu ki ahizeyi düşürdü. Telefon beşikte tıkırdıyor, zili çalıyordu. Sonunda telefonu kaldırmayı başardı ve kulağına götürdü. "Bunu arayacağım. Çocuklar koşarak gelecek. Buradan çıkacağız. İkimiz de iyiyiz. Tamam mı?"

Amanda gözündeki teri kırıştırdı.

Evelyn parmağını kadrana soktu. "Özür dilerim. Gergin olduğumda konuşuyorum. Bu kocamı çıldırtıyor." Döner düğme ileri geri kayıyordu. "Fahişenin bahsettiği şu kayıp kızlardan ne haber? İsimlerini hatırlıyor musun?"

Amanda gözlerini kırıştıtırarak daha fazla ter döktü. Zihninde garip görüntüler canlandı. İğrenç banyo. Şampuan şişeleri. Makyaj malzemesi yığınları.

Evelyn dedi ki, "Lucy. Mary. Kitty Treadwell. Belki de bunu bir yere yazmalıyız. İçki içtiğim anda unutacağımdan eminim. İki içki. Koca bir şişe." Kısa bir nefes aldı. "Jane'in onlar için endişelenmesi garip. Bu kızlar genelde pezevenklerini mutlu etmekten başka bir şey düşünmezler."

Bardakta üç kullanılmış diş fırçası. Uzun, siyah saçlar taraklardan birinde toplanmıştı.

Amanda, "Jane'in saçları sarı." dedi.

"Ben olsam buna bahse girmezdim." Evelyn kıpırdamayan adama baktı. "Cüzdanı arka cebinde. Acaba-"

"Hayır!" Panik tüm gücüyle geri geldi.

"Haklısın. Boş ver. Hapishanede kimliğini tespit ederler. Eminim sabıkası vardır. Hey, Linda." Telefonda konuşurken Evelyn'in sesi dalgalanıyordu. "10-16, benim konumum. Hodge bizi kırk dokuzda yolladı ve elli beşe dönüştü." Amanda'ya baktı. "Başka bir şey var mı?"

Amanda, "Onlara yirmi dört yaşında olduğunu söyle," demeyi başardı.

Duke Wagner, Evelyn Mitchell'in ısrarcı ve inatçı olduğu konusunda yanılıyordu.

Kadın tam bir deliydi.

Günümüz

SUZANNA FORD

Zanna yatağa geri döndü, ayakları hâlâ yerdeydi. iPhone'unu eline aldı ve mesajlarını kontrol etti. Mesaj yoktu. Sesli mesaj yok. E-posta yok. Pislik herif şimdiden on dakika gecikmişti. Eğer aşağıya parasız inerse, Terry onu dövecekti. Yine dövecekti. Bu ezikleri ayıklamanın kendi görevi olduğunu unutmuş gibiydi. Terry hiçbir şey için suçu üstlenmezdi.

Pencereden şehir merkezinin silüetine baktı. Zanna, Atlanta'dan yarım saat ve bir ömür uzakta, Roswell'de doğmuş ve büyümüştü. Üzerlerinde isimler yazan binalar dışında, neye baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Equitable. AT&T. Georgia Power. Tek bildiği, eğer müşterisi gelmezse ciddi şekilde mahvolacaktıydı.

Duvardaki plazma televizyon açıldı. Zanna kumandanın üzerine yuvarlanmıştı. Monica Pearson'ı haber masasının arkasında gördü. Bir kız kayıptı. Beyaz, sarışın, güzel. Zanna'nın gitmiş olması umurlarında olmazdı.

Daha ilginç bir şeyler bulmak için kanallar arasında dolaştı, sonunda üç haneli rakamlara geldiğinde vazgeçti. Kumandayı komodinin üzerine fırlattı. Kolları kaşınıyordu. Bir sigara istedi. Bundan daha fazlasını istiyordu.

Metamfetamini yeterince uzun süre düşünürse, boğazının arkasındaki tozun tadını alabiliyordu. Burnunun içi çürüyordu ama yine de o şeyi burnuna çekmekten kendini alamıyordu. Yapamadı

Beynine aldığı darbeyi düşünmeyi bıraktı. Vücudunu nasıl sarstığını. Dünyayı çok daha katlanılabilir hale getirmesi.

Bu en az bir saat boyunca gerçekleşmeyecekti. Kendini oyalamak için mini bara gitti ve dört küçük şişe votka çıkardı. Zanna onları hızlıca mideye indirdikten sonra boşları banyo lavabosuna doldurdu. Şişeleri buzdolabına geri koyarken kapı çalındı.

"Tanrı'ya şükür," diye inledi. Aynada kendini kontrol etti. Çok kötü değildi. Işıklar yeterince kısılırsa hâlâ on altı yaşında gibi görünebilirdi. Asayı çevirerek panjurları kapattı ve kapıya cevap vermeden önce başucu lambalarından birini söndürdü.

Adam çok iriydi. Başının tepesi neredeyse kapı aralığına değiyordu. Omuzları neredeyse çerçeve kadar genişti. Zanna bir panik hissetti ama sonra Terry'nin aşağıda olduğunu ve bu adamı temizlediğini hatırladı ve beynine ilk metamfetamin sızdığında olacakların bir önemi kalmayacaktı.

"Hey, baba" dedi, çünkü adam daha yaşlıydı. Zanna, moruğun sosyal güvenlik çekini bu iş için kullandığını düşünmek istemiyordu. yaşına göre oldukça düzgün olan yüzüne baktı. Boynu biraz cılızdı. Bunu ellerinden de anlayabilirdiniz. Karaciğer lekeleri. Kollarındaki saçlar beyazdı, kafasında kalanlar ise kumlu kahverengiydi.

Zanna kapıyı açtı. "İçeri gel, koca oğlan." Yürürken kalçalarını sallamaya çalıştı ama halı ile yeni yüksek topuklu ayakkabıları iyi bir karışım değildi. Sonunda kendini duvara yaslamak zorunda kaldı. Arkasını döndü ve onun içeri girmesini bekledi.

Acele etmedi. Gergin görünmüyordu ve Tanrı biliyordu ki onun yaşında ilk fahişenizi patlatmazdınız. Sonunda kapıyı arkasından kapatmadan önce koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Üzerinden geçen yıllara rağmen hâlâ formundaydı. Saçları askeri kesimliydı. Omuzları kare şeklindeydi. İkinci Dünya Savaşı, diye düşündü, sonra ortaokul tarihi aklına geldi ve Zanna onun bunun için yeterince yaşlı olmadığını anladı. Muhtemelen Vietnam'dı. Son zamanlarda müşterilerinin çoğu Afganistan'dan yeni dönmüş genç adamlardı. Hangisi olduğunu bilmiyordu.

Sevişmeye çalışan üzgün olanlar mı yoksa onu incitmek isteyen kızgın olanlar mı daha kötüydü?

Direkt konuya girdi. "Polis misin?"

Her zaman söyledikleri şeyi söyledi. "Polise benziyor muyum?" Ama sorgusuz sualsiz pantolonunun fermuarını açtı. Demokrasinin son kalıntısıydı. Gizli görevde bile olsanız, bir polisin size aletini göstermesine izin verilmezdi. "Tamam mı?"

Zanna bir ürpertiye bastırarak başını salladı. Adam çok büyüktü. "Kahretsin," diye başardı. "Eğlenceli görünüyor."

Adam tekrar fermuarını çekti. "Oturun." Sandalyeyi işaret etti. Zanna oturdu, bacaklarını ayırdı, böylece yataktan iyi bir görüş açısı elde edecekti. Ama adam ayakta durmaya devam etti. Gölgesi oda boyunca uzanıyor, neredeyse kapının kenarına ulaşıyordu.

"Nasıl buldun?" diye sordu, gerçi Zanna onun sertlikten hoşlandığından şüpheleniyordu. Omuzlarını çekti, olduğundan daha küçük görünmeye çalıştı. "Bana karşı nazik olmalısın. Ben sadece bir kızım."

Dudağı titredi ama aldığı tek tepki buydu. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Adamın Peachtree'den çıkıp Edgewood'da bıraktığı gerçek yolu kastettiğini düşündü. Sonra onun şu anki iş durumunu kastettiğini anladı.

Zanna omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Seksi seviyorum." Duymak istedikleri buydu. Sizi parçalara ayırıp yüzünüze para fırlattıklarında kendilerine söylemeye çalıştıkları şey buydu - onu sevdiğinizi, onsuz yaşayamayacağınızı.

"Hayır," dedi. "Ben gerçek hikayeyi istiyorum."

"Oh, bilirsin." Bir nefes çekti. Hikayesi çok sıkıcıydı. Televizyonu açtığınızda aynısının bir tekrarını görmeden edemezsiniz. Zanna sokaklara atılmamıştı. Taciz edilmemişti. Ailesi boşanmıştı ama iyi insanlardı. Sorun Zanna'ydı. Bir çocuk onun havalı olduğunu düşünsün diye ot içmeye başlamıştı. Sıkıldığı için hap almaya başlamıştı. Kilo vermek için meth içmeye başlamıştı. Ve bir sonraki uyuşturucuya kadar tırnaklarıyla tutunmaktan başka bir şey yapmak için artık çok geçti.

Annesi, Zanna'nın Marlboro'dan daha fazla sigara içtiğini anlayana kadar evde yaşamasına izin verdi. Babası, yeni karısı marshmallow gibi kokan kararmış folyo parçalarını bulana kadar bodrum katında yaşamasına izin verdi. Sonra onu bir apartman dairesine yerleştirdiler. Sonra sert bir sevgi gösterdiler ve iki başarısız rehabilitasyon seansından sonra Zanna sokaklara düşmüş, bacaklarının arasında bir şeyler kazanmaya başlamıştı.

"Bana doğruyu söyle," dedi adam. "Buraya nasıl geldin?"

Zanna yutkunmaya çalıştı. Ağzı kurumuştı. Bunun yoksunluktan mı yoksa bu adamdan aldığı korkutucu histen mi kaynaklandığını anlayamıyordu. Ona duymak istediğini bildiği şeyi söyledi. "Babam bana zarar verdi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Başka seçeneğim yoktu." Burnunu çekti ve yere baktı. Sahte gözyaşlarını silmek için elinin tersini kullandı. Çenesi bir boa yılanınıninki gibi çözülebilirdi, Zanna bu hikâyeyi anlatmaktan o kadar sıkılmıştı ki. "Gidecek hiçbir yerim yoktu. Sokaklarda yatıyordum. Seks sevdiğim bir şey. Ve bu konuda iyiyim, yani..."

Ona bakmak için diz çöktü. Dizlerinin üzerindeyken bile ondan daha uzundu. Zanna ona şöyle bir baktı, sonra hızla gözlerini kaçırdı. Bu adamın aradığı şey utanç vericiydi. Eski nesil. Onu yalayıp yutuyorlardı. Zanna ona bir sürü utanç verebilirdi. Valerie Bertinelli. Meredith Baxter. Tori Spelling. Zanna bu bakışı izlediği her Lifetime filminde görmüştü.

Dedi ki, "Onu özlüyorum. Üzücü olan da bu." Tekrar adama baktı, gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Babamı özlüyorum."

elini tuttu ve nazikçe iki elinin arasına sıkıştırdı. Zanna bileğinden başka bir şey göremiyordu. Adamın dokunuşu teninde hafıftı ama onu hapsetmiş gibi hissediyordu. Nefesi göğsünde kekeleyordu. Panik, kontrol etmeyi öğrendiğini sandığı doğal bir içgüdüydü. Bu adamda, sahip olduğu küçük uyarı sistemini harekete geçiren bir şey vardı.

"Suzanna, bana yalan söyleme." dedi.

Ağzına bir safra kaçtı. "Bu benim adım değil." Uzaklaşmaya çalıştı. Adamın parmakları bileğini sıkıca kavradı. "Sana adımı söylemedim."

"Öyle değil mi?"

O lanet pezevengi öldürecekti. Fazladan bir yirmi dolar için annesini bile satabilirdi. "Terry sana ne söyledi? Benim adım Trixie."

"Hayır," diye ısrar etti adam. "Bana adının Suzanna olduğunu söylemiştin."

Acının koluna hücum ettiğini hissetti. Aşağı baktı. Adam iki bileğini de tek eliyle tutuyordu. Bacaklarına doğru eğildi ve onu sandalyeye sıkıştırdı. "Kavga etme," dedi, boştaki eli boynuna dolanırken. Parmaklarının uçları sırtına değiyordu. "Sana yardım etmek istiyorum Suzanna. Seni kurtarmak için."

"Ben-ben-ben değilim-" Konuşamıyordu. Boğuluyordu. Nefes alamıyordu. Panik, vücudunda canlı bir tel gibi sarsıldı. Gözleri yukarı doğru yuvarlandı. Bacağından aşağı bir idrar akışı hissetti.

"Sadece rahatla, kardeşim." Onun üzerinde gezindi. Gözleri sanki onun korkusunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyormuş gibi ileri geri geliyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tanrı elime rehberlik edecek."

Günümüz

PAZARTESİ

Sara, Grady Hastanesi'nin acil servisinde yürüyor, vakalardan çekilmemeye çalışıyordu. Alnına "görev dışı" dövmesi yaptırса bile hemşireler onu rahat bırakmıyordu. Onları suçlamamalıydı. Hastanenin personel sayısının azlığı ve iş yükünün fazlalığı herkesin malumuydu. Grady'nin 120 yıllık tarihinde arzın talebi karşılayabildiği bir zaman olmamıştı. Burada çalışmak hayatından feragat etmekle eşdeğerti ve Sara'nın işi kabul ettiğinde tam da ihtiyacı olan şey buydu. O zamanlar gerçekten bir hayatı yoktu. Yeni dul kalmıştı, farklı bir şehirde yaşıyordu ve her şeye sıfırdan başlıyordu. Kendini zorlu bir işin içine atmak, başa çıkabilmesinin tek yoluydu.

Son iki hafta içinde ihtiyaçlarının bu kadar hızlı değişmesi şaşırtıcıydı.

Ya da son bir saattir. Sara'nın Will ile Amanda arasında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Aralarındaki ilişki onu her zaman şaşırtmıştı ama merdivenler çökmeden önce koridorda yaptıkları konuşma düpedüz tuhaftı. Düşükten sonra, Amanda'nın ağır yaralandığı anlaşıldığında bile, Will kadına yardım etmekten çok onu sorgulamaya niyetli görünüyordu. Sara, Will'in ses tonundan hâlâ şok olmuştu. Ondandır daha önce hiç böyle bir soğukluk duymamıştı. Sanki başka biriymiş, tanımak istemediği bir yabancıymış gibiydi.

En azından Sara sonunda konuşmalarının kökenini çözmüştü, gerçi bu kendi parlak çıkarımı değildi. Hemşire istasyonunun üzerindeki televizyon her zaman haberlere ayarlıydı. Kapalı altyazılar gece gündüz akılsızca kayıyordu. Georgia Tech'teki kayıp kız, dünya merkezi üniversitenin hemen aşağısındaki caddede bulunan CNN'in izniyle ulusal haberlere sıçramıştı. Amanda'nın basın toplantısını yönettiği video sonsuz bir döngüde oynatılıyor, muhabirler istatistikleri ve yirmi dört saatlik programı doldurmak için gereken türden bilgi dışı şeyleri gösteriyordu.

Son spekülasyonlar Ashleigh Renee Snyder'ın kendi kaçırılma numarasını yapmış olabileceği yönündeydi. Kayıp kızın yakın arkadaşı olduğunu iddia eden öğrenciler, Ashleigh'in hayatı ve notlarının düşmesinden duyduğu korkularla ilgili ayrıntılar veriyordu. Belki de gerçekten bir yerlerde saklanıyordu. Bu teori tamamen temelsiz değildi. Georgia'da kaçırılmış gibi davranan kadınların kısa bir geçmişi vardı, en ünlüsü Kaçak Gelin olarak adlandırılan, kendi nişanlısından saklanarak polisin birkaç gününü boşa harcayan aptal bir kadındı.

"Sara." Bir hemşire elinde bir laboratuvar raporuyla koşarak geldi.

"Sana ihtiyacım var-" "Üzgünüm. Görevde değilim."

"Burada ne halt ediyorsun?" Kadın cevap almak için beklemedi.

Sara, Will'e bir oda tahsis edilip edilmediğini görmek için panoyu kontrol etti. Genelde dikiş gibi sıradan bir vakaya ulaşmak saatler sürerdi ama Sara Amanda'yla ilgilenmeden önce, kabul hemşiresinin Will'i bekleme odasına terk etmediğinden emin olmuştu. Ona arka taraftaki perdelerden biri tahsis edilmişti. Sara, Will'in isminin yanında kendi ismi yerine Bert Krakauer'in ismini gördüğünde omurgasının sertleştiğini hissetti.

Arka tarafa doğru yöneldi, şaşırtıcı bir sahiplenme duygusu adımlarını hızlandırdı. Perde açıldı. Will yatakta doğrulup oturuyordu. Ayağının etrafında bir örtü vardı. En kötüsü, Krakauer'in elinde bir çift pikap vardı.

"Hayır-hayır-hayır," dedi iki adama doğru koşarak. "Ne yapıyorsunuz?"

Krakauer iğne tutucuyu gösterdi. "Tıp fakültesinde bunlarla oynamana izin vermediler mi?"

Sara ona sıkı bir gülümseme verdi. "Teşekkürler. sonrasını ben devralıyorum." İpucunu aldı, aleti tepsie geri koydu ve gitti. Sara perdeyi kapatırken Will'e sert bir bakış attı. "Krakauer'in seni dikmesine izin mi verecektin?"

"Neden olmasın?"

"Aynı nedenle sen de bekleme odasında çürümeye terk edilmedin." Sara lavaboda ellerini yıkadı. "Biri evime girseydi, başka bir polisin bunu araştırmasına izin verir miydin?"

"Normalde soygunlarda çalışmam."

Sara ellerini kağıt havluyla kuruladı. Will normalde bu kadar anlayışsız değildi. "Neler oluyor?"

"Dikiş atılması gerektiğini söyledi."

"O değil." Yatağın kenarına oturdu. "Buraya geldiğimizden beri garip davranıyorsun. Amanda yüzünden mi?"

"Neden? Sana bir şey mi söyledi?"

Sara'nın içinde bir deja vu hissi vardı. Amanda'yla kısa bir süre konuşmuş ve Will hakkında aynı soruyu almıştı. "Amanda bana ne derdi?"

"Önemli bir şey değil. Pek mantıklı konuşmuyordu."

"Bana oldukça zeki göründü." Sara, ders veren bir öğretmen gibi ellerini kalçalarına koyma dürtüsüne direndi. "Ashleigh Snyder'ı haberlerde gördüm."

Will doğrulup oturdu. "Onu buldular mı?"

"Hayır. Kaçırılma olayını planlamış olabileceğini düşünüyorlar. Arkadaşlarından biri ortaya çıktı ve okuldan atılmak üzere olduğunu söyledi."

Will başını salladı ama fikrini söylemedi.

"Dava üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Hayır." Ses tonu kırılmıştı. "Hâlâ Atlanta'nın havaalanı tuvaletlerini azgın iş yolcularından koruyorum."

"Neden adam kaçırma olayında değilsin?" "Amanda'ya sormanız gerekir."

İşte yine dönüp dolaşıp buradaydılar.

"O iyi mi?" Will, bu soru zorunlu gibi görünse de sordu. "Amanda, yani."

Sara bakışma yarışmalarında hiçbir zaman iyi olmamıştı, özellikle de son iki haftadır birlikte olduğu adam gibi bariz bir şekilde dik kafalı biriyle. "Colles kırığı denen bir kırığı var. Ortopedi şu anda kırığı azaltıyor. Alçıya alınacak. Oldukça kötü durumda ama iyileşecek. Normalde eve gönderilirdi ama bilincini kaybetti, bu yüzden geceyi burada geçirmesi gerekecek."

"Güzel." Adam boş gözlerle ona baktı. Sara bir duvarla konuşuyormuş gibi bir hisse kapıldı. Aralarındaki gerilim de bir o kadar yoğundu.

Onun elini tuttu. "Will-"

"Haber verdiğin için teşekkürler."

Sara onun daha fazlasını söylemesini bekledi. Sonra bileğini dikmek için çok geç olmadan önce sadece on iki saatleri olduğunu fark etti. Bir çift ameliyat eldiveni giydi. Dağınıklıktan Krakauer'in yarayı çoktan temizlediğini anlayabiliyordu. "Bileğin uyuşmuş mu?"

Will başını salladı.

"Bakalım neyimiz varmış." Parmaklarını açık derinin etrafına bastırdı. Yırtık en az bir inç uzunluğunda ve yarısı kadar derindi. Deriyi birleştirmeye çalıştığında taze kan akıyordu. "Bileğine bir çivi battığını bana söylemeyi düşünmedin mi?" diye sordu.

"Diğer doktor neredeyse dikiş atılması gerektiğini söyledi."

"Diğer doktor bir daha asla ayak bileğini görmek zorunda kalmayacak." Sara oturabilmek için tabureyi devirdi. Neşteri aldı ve kenarını kullanarak pürüzlü açıklığı elips şeklinde şekillendirdi. "Yara izi kalmamasını sağlayacağım."

"Bunun önemli olmadığını biliyorsun."

Sara ona baktı. Vücudunda daha kötü yara izleri vardı. Bu, hakkında konuşmadıkları bir şeydi. Konuşmadıkları pek çok şeyden biriydi.

Tekrar denedi. "Neyin var senin?"

Will başını salladı ve başka tarafa baktı. Hâlâ kızgın olduğu belliydi ama Sara'nın bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona sormanın bir faydası yoktu. Ne kadar tatlı

Will Trent ne kadar nazik ve kibar olsa da, Sara onun çenesi tutulmuş bir hafıza kaybı hastası kadar açık sözlü olduğunu öğrenmişti.

Dikiş atmaya başlamaktan başka ne yapacağını bilmiyordu. Gözlükleri, hâlâ arabasının içinde kilitli olduğunu tahmin ettiği çantasındaydı. Sara yaklaştı ve iğneyi Will'in derisinin hemen altındaki ete batırdı. Kromik iplik, tek sıra kesintili dikiş atarken bir içeri bir dışarı daldı. Çek, düğümle, kes. Çek, düğümle, kes. Yıllar boyunca Sara'nın elleri aynı işlemi o kadar çok yapmıştı ki, otomatik pilota geçmişti ve bu da ne yazık ki zihninin dolaşması için bolca zaman veriyordu.

Son iki haftadır kendine sorduğu aynı soru aklına geldi: Ne yapıyordu?

Will'den hoşlanıyordu. Kocasını öldüğünden beri Sara'nın gerçekten birlikte olduğu ilk erkekti. Onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Komik ve zekiydi. Yakışıklıydı. Yatakta inanılmaz derecede iyiydi. Ailesiyle tanışmıştı. Köpekleri ona tapıyordu. Sara da onun köpeğine bayılıyordu. Son birkaç hafta içinde Will neredeyse onun dairesine taşınmıştı ama bazı açılardan kendini hâlâ bir yabancı gibi hissediyordu.

Geçmiş hakkında söyledikleri her zaman şekerle kaplanmıştı. Hiçbir şey çok kötü değildi. Kimse o kadar korkunç değildi. Will'in anlattığına göre, büyülü bir hayat yaşamıştı. Vücudundaki sigara ve elektrik yanıklarını boş verin. Üst dudağındaki derinin ikiye ayrıldığı kesik. Çene çizgisini takip eden derin oyuk. Sara bu yerleri öptü ve sanki hiç var olmamışlar gibi elleriyle ovuşturdu.

"yarıladık." Sara tekrar Will'e baktı. O hâlâ uzaklara bakıyordu.

Son düğümü de bağladı ve Prolene ile iplik geçirilmiş yeni bir iğne aldı. Bir yandan Will'in sessizliğine boyun eğdiği için kendini azarlarken, bir yandan da ipliği ileri geri zigzaglar çizerek, deri altından devam eden sıraya başladı.

İlişkileri ilk başladığında bunların hiçbirinin önemi yoktu. Will'in ağzıyla kendi hakkında konuşmaktan başka yapabileceği çok daha ilginç şeyler vardı. Son birkaç gündür, suskunluğu onu rahatsız etmeye başlamıştı. Sara kendini acaba o muydu diye merak ederken buldu.

daha fazlasını verebileceğini ve bunu başaramazsa daha azına razı olup olamayacağını sordu.

Bir mucize eseri Sara'ya içini dökmeye karar verse bile, hâlâ karısıyla ilgili daha büyük bir sorun vardı. Sara dürüst olmak gerekirse, Angie Polaski'den korkuyordu ve nedeni sadece kadının Sara'nın arabasının ön camına kötü notlar bırakıp durması değildi. Angie, Will'in hayatında buharlaşan bir zehir gibi varlığını sürdürüyordu. Will ona eski mahallesini gezdirirken Sara'nın duyduğu sevinç, hatırladığı hemen her anının Angie'yle bir ilgisi olduğunda çabucak dağılmıştı. Onun adını söylemesine gerek yoktu. Sara onun kendisini düşündüğünü biliyordu.

Bu da Sara'nın Will'in hayatında Angie Polaski'den başka birine yer olup olmadığını sorgulamasına neden oldu.

"İşte oldu." Sara deriyi çekerek kapattı ve ilmeği düğümledi. "Bunların iki hafta boyunca içeride kalması gerekiyor. Evde su geçirmez yara bantlarım var, böylece düş alabilirsin. Ağrın için sana biraz Tylenol getireyim."

"Evde biraz var." Pantolonunun paçalarını aşağı sıyırırken ellerine baktı. "Muhtemelen bu gece orada kalmalıyım." Çorabını giydi, hâlâ kızın gözlerine bakmıyordu. "Bazı gömleklerimi yıkamam gerekiyor. Çamaşırları yıkamalıyım. Köpeği kontrol etmeliyim."

Sara açık açık baktı. Will'in çenesi sıkılmıştı. Kontrollü bir öfke içindeydi. Artık bunun sadece Amanda'ya yönelik olup olmadığından emin değildi. "Bana kızgın mısın?"

"Hayır." Cevap kısa, hızlı ve açıkça yalandı.

"Pekâlâ." Sara eldivenlerini çıkarırken ona döndü. Onları çöp kutusuna attı, sonra da dikiş setini temizlemeye başladı. Arkasında, muhtemelen ayakkabısını arayan Will'in hareket ettiğini duyabiliyordu. Sara'nın normalde uzun bir sigortası vardı ama geçirdiği kötü gün bu sigortayı oldukça kısaltmıştı. Yatağın altına uzandı ve ayakkabısını sepetten aldı.

"Bana bir iyilik yapar mısın, tatlım?" diye sordu. Cevap vermesi zaman aldı. "Ne?"

"Bu gece olanlar hakkında konuşma, tamam mı?" Ayakkabıyı ona doğru fırlattı. Tek eliyle yakaladı, bu da onu daha da sinirlendirdi. "Bana Amanda ya da çekiç hakkında ne düşündüğünü ya da o yerde ne yaptığını söyleme."

ve bodrumda sana söylediği ve seni duygusal olarak katatonik hale getirecek kadar korkutan Şey hakkında konuşmıyalım. En azından normalden daha fazla." Sara nefes almak için durdu. "Her Şeyi görmezden gelemim. Tamam mı?"

Birkaç saniye ona baktıktan sonra, "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," dedi. Will ayağını ayakkabısının içine soktu. "Sonra görüşürüz."

"Emin olabilirsin." Sara sanki kelimeleri gerçekten okuyabilecekmiş gibi dijital tablete baktı. Parmakları rastgele tuşlara bastı. Will'in bir an tereddüt ettiğini hissetti, sonra perdeyi geri çekti. Ayakkabıları yerde şıkırdadı. Sara başını eğip sessizce saymaya devam etti. Altmışa ulaştığında başını kaldırdı.

O gitmişti.

"Pislik herif," diye tısladı Sara. Tableti tezgâhın üzerine bıraktı. Daha önce kendini yorgun hissetmişti ama şimdi öfkeden başka bir Şey olamayacak kadar gergindi. Ellerini yıkadı. Su cildini haşlayacak kadar sıcaktı ama o yine de daha sert ovdu. Lavabonun üzerinde bir ayna vardı. Saçları darmadağındı. Kolunda kurumuş kan lekeleri vardı. Bu, eve iş kıyafetleriyle geldiği ilk geceydi. Son iki haftadır hastanede duş alıyor, Will'i görmeden önce bir elbise ya da daha güzel bir Şey giyyordu.

Bu da sorunun bir parçası mıydı? Belki de Amanda meselesi başka bir sorundu. Daha önce sokakta Will'in ona baktığı bir an vardı. Sara, onun pek de etkilenmemiş bir ifadeyle önlüğünü, saçlarını incelediğini hissetmişti. Will her zaman kusursuz giyinirdi. Belki de Sara'nın fazla çaba göstermediğini düşünüyordu. Ya da belki bundan daha eskiye dayanıyordu. Onu arabasında ağlarken bulmuştu. Onu kızdıran bu muydu? Eğer yleyse, onu neden ocuk yurduna götürmüştü? Bu kadar kişisel bir Şeyi paylaşması Sara'ya ilişkilerinin nihayet ilerlediğini hissettirmişti.

Ve işte yine buradaydılar, dev adımlarla geri giderken ayaklarına .

"Hey, sen." Faith açık perdenin önünde durdu. Will'in ortağı bir omzunda beş aylık kızını, diğer omzunda da büyük bir bebek bezi çantası tutuyordu. "Neler oluyor?"

Sara doğrudan konuya girdi. "Kötü mü görünüyorum?"

"Benden yarım ayak uzunsun ve 10 kilo daha hafıfsin. Bu soruyu gerçekten bana cevaplatmak istiyor musun?"

"Yeterince adil." Sara ellerini Emma için uzattı. "Alabilir miyim?"

Faith bebeği omzunda tuttu. "Güven bana, bu şeyin yakınında olmak istemezsin. Bezine tehlikeli madde etiketi yapıştırmak zorunda kalacağım."

Koku keskindi ama Sara yine de bebeği aldı. Sağlıklı bir çocuğu kucağına almak güzel bir değişiklikti. "Sanırım Amanda'yı görmeye geldiniz?" Sara'nın kocası bir polisti. Kuralları uzun zaman önce öğrenmişti. Eğer içlerinden biri hastanedeyse, hepsi hastanedeydi. "Will'i kaçırdın."

"Gelmesine şaşırdım. Buradan nefret eder." Faith çantasından bir bebek bezi ve birkaç ıslak mendil çıkardı. "Amanda'ya ne olduğunu biliyor musun?"

"Bileğinin üzerine düştü. Bir süre alçıda kalacak ama durumu iyi." Sara Emma'yı yatağa yatırdı. Faith muhtemelen Sara'nın vardiyalı çalıştığını sanıyordu. Will'in sayısız sırrıyla ilgili sorunlardan biri de buydu -Sara kendini bunları onun adına saklarken buluyordu. Sara'nın neden orada olduğunu açıklamadan Amanda'ya ne olduğunu Faith'e anlatmanın bir yolu yoktu.

"Tam zamanında." Faith hemşire istasyonunda kümelenmiş bir grup yaşlı kadını işaret etti. Boynuna pembe bir fular takmış dikkat çekici bir Afro-Amerikan kadın dışında hepsi tek renkli pantolon takımlar giymiş, aynı kısa saç kesimlerini ve dik dik omurgalarını takınmışlardı. "Eski güzel kızlar," diye açıkladı Faith. "Annem ve Roz zaten Amanda'yla birlikteler. Eminim sabahın ilk ışıklarına kadar savaş hikâyeleri anlatacaklardır."

Sara Emma'yı sildi. Bebek kıvranıyordu. Sara onun karnını gıdıkladı. "Annen evdeyken nasıl gidiyor?"

"Yani onu boğmak istiyor muyum?" Faith tabureye oturdu. "Her sabah Emma uyanmadan önce en fazla on dakikam oluyor ve onu doyurup hazırlamam, sonra da kendime gelmem gerekiyor."

beslenip hazır oluyorum ve sonra tüm günüm başlıyor, isteyim, telefon çalıyor ve bana yalan söyleyen aptallarla konuşuyorum ve ancak ertesi sabah o on dakikayı tekrar kendime ayırabiliyorum."

Faith durakladı ve Sara'ya anlamlı bir bakış attı. "Annem her sabah saat beşte kalkıyor. Alt katta dolaştığını duyuyorum, kahve ve yumurta kokusu alıyorum ve sonra mutfığa iniyorum, çok neşeli ve konuşkan, gün için ne planladığını, dün gece haberlerde ne gördüğünü, bana kahvaltı için bir şeyler pişirmesini isteyip istemediğimi ve akşam yemeği için ne istediğimi soruyor ve yemin ederim Sara, sonunda onu öldüreceğim. Gerçekten."

"Benim de bir annem var. Tamamen anlıyorum." Sara bebeğin altına yeni bir bez yerleştirdi. Emma dönmeye çalışırken ayakları havaya kalktı. "Will havaalanında çalışırken sen ne yapıyorsun?"

"Bildiğini
sanıyordum." "Neyi
bildiğimi?"

"Amanda onu tuvalet görevine atadı, böylece benim günlerim annemi fizik tedavi randevularına götürmek için boş kalıyor." Faith omuz silkti. "Biliyorsun bu annemin ya da Amanda'nın birbirleri için kuralları çiğnediği ilk sefer değil."

"Amanda Will'i saçı yüzünden cezalandırmıyor mu?"

"Saçının nesi varmış? Harika görünüyor."

Will'in kadınları okuma yeteneği yine mükemmeldi. "Bu ilişkiyi anlamıyorum."

"Amanda ve Will mi? Yoksa Will ve dünya mı?"

"İkisi de. İkisi de." Sara tulumun düğmelerini ilikledi. Parmaklarıyla Emma'nın yüzünü okşadı. Bebek gülümsedi ve ilk dişlerinin alt diş etini kırdığı iki küçük beyaz lekeyi gösterdi. Emma'nın gözleri Sara'nın ileri geri sallanan parmaklarını takip etti. "Gerçek bir insan olmaya başlıyor."

"Son zamanlarda bana çok gülüyor. Bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum."

Sara Emma'yı omzuna koydu. Bebeğin kolu onun boynuna dolandı. "Will ne zamandır Amanda için çalışıyor?"

"Bildiğim kadarıyla tüm kariyeri boyunca onu takip etti. Rehine pazarlığı. Narkotik. Özel suçlar."

"Tüm kariyeriniz boyunca tek bir patronla çalışmak normal mi?"

"Pek sayılmaz. Polisler kedi gibidir. Ev değiştirmektense sahip değiştirmeyi tercih ederler."

Sara, Will'in Amanda ile birlikte nakledilmeyi istediğini hayal bile edemiyordu. Will onu nadiren överdi ve Amanda da ona işkence etmekten zevk alıyor gibiydi. Öte yandan, Will'in baskın bir özelliği varsa, o da değişime karşı direnciydi. Sara bu gerçeği bir uyarı olarak kabul etmeliydi.

"Tamam, soru sırası bende." Faith kollarını kavuşturdu. "İşte büyük soru: Onu ne zaman kısa saçlarından tutup boşanmasını söyleyeceksin?"

Sara gülümsemeyi başardı. "Çok cazip." "O zaman neden yapmıyorsun?"

"Çünkü ültimatolar asla işe yaramaz. Ve karısını terk etmesinin sebebi olmak istemiyorum."

"Onu terk etmek istiyor."

Sara bariz olanı söylemedi. Will gerçekten boşanmak isteseydi, o zaman boşanırdı.

Faith dişlerinin arasından havayı tısladı. "Muhtemelen hiç evlenmemiş ve bir çocuğu üniversitede, diğeri bezde olan bir kadından tavsiye almamalısın."

Sara güldü. "Kendini hafife alma."

"İyi adamlar bir polisle çıkmak için sıraya girmiyorlar ve ben de bir kadın polisle evlenmek isteyecek işe yaramaz bir pislikten kesinlikle hoşlanmıyorum o cer."

Sara onunla tartışamazdı. Pek çok erkek kendilerini tutuklayabilecek bir kadınla çıkabilecek mizaca sahip değildi.

"Will seninle konuşuyor mu?" Faith, "Yani, kendisi hakkında" diye düzeltti.

Sana bir şey söyledi mi?"

"Biraz." Sara kendini nedensiz yere suçlu hissediyordu, sanki Will'in bu kadar içine kapanık olması kendi suçuymuş gibi. "Birbirimizi yeni görmeye başladık."

"Kafamda uzun bir soru listesi var," diye itiraf etti Faith. "Mesela, ailesine ne oldu? Sistemin dışına çıktığında nereye gitti? Üniversiteyi nasıl bitirdi? Nasıl oldu da

GBI?" Omuz silkmiş olan Sara'yı inceledi. "İstatistiklere göre, devlet bakımındaki çocukların yirmi bir yaşına gelmeden tutuklanma ihtimali yüzde seksen. Bunların yüzde altmışı içeride kalıyor."

"Kulağa doğru geliyor." Sara bu senaryonun çocuklarıyla birlikte acil serviste tekrar tekrar oynandığını görmüştü. Bir gün onları kulak ağrısı için tedavi ederken, ertesi gün bir sedyeye kelepçelenmiş hapse götürülmeyi bekliyorlardı. Will'in bu ruh öldürücü kalıbı aşması, onun hakkında en çok hayranlık duyduğu şeylerden biriydi. Olumsuzluklara rağmen başarmıştı.

Sara, Will'in Faith'le tartışmasını istemeyeceğinden oldukça emindi. Konuyu değiştirdi. "Ashleigh Snyder davasında mı çalışıyorsun?"

"Keşke," dedi Faith. "Yine de pek umut olduğunu sanmıyorum. Henüz haberlere çıkmadı, ama bir süredir kayıp ve kamerayı ele geçiren sözde arkadaşlarının hiçbir şeyden haberi yok."

"Ne kadar?"

"Bahar tatilinden önce."

"O geçen haftaydı." Acil serviste alkol zehirlenmeleri ve uyuşturucuya bağlı psikoz vakalarında bir artış görülmüştü. "Gittiğini kimse fark etmedi mi?"

"Ailesi onun Redneck Riviera'ya gittiğini, arkadaşları da ailesiyle birlikte olduğunu sanıyordu. Oda arkadaşı kayıp ihbarında bulunmak için iki gün bekledi. Ashleigh'in bir erkekle tanıştığını düşünmüş ve başını belaya sokmak istememiş."

"Yani numara yapma yok mu?"

"Yatak odasında çok fazla kan vardı; yastıkta, halıda."

"Oda arkadaşı bunun tuhaf olduğunu düşünmedi mi?"

"Oğlum o yaşta. Profesyonel olarak kalın kafalıdırlar. Alnına inen bir uzay gemisinin ona tuhaf geleceğinden şüpheliyim." Faith daha önceki konuşmalarına geri döndü. "Will'in tıbbi kayıtlarına bakabilir misin?"

Sara bu soru karşısında afalladığını hissetti.

Faith ekledi, "Çocukluk dosyaları mühürlü -güvenin bana, denedim- ama Grady'de çocukluğundan kalma bir şeyler olmalı."

Derin bir kızarıklık Sara'nın göğsüne ve yüzüne doğru ilerledi. Aslında bunu bir kez düşünmüştü ama sağduyu galip gelmişti. "İzinleri olmadan herhangi birinin kayıtlarına erişmem yasa dışı. Ayrıca-"

Sara konuşmayı kesti. Tamamen dürüst davranmıyordu. Kayıt bölümüne kadar gelebilmişti. Sekreterlerden biri Will'in hasta dosyasını çıkarmıştı. Sara dosyaya dokunmamıştı ama etiketteki isimde Wilbur Trent yazıyordu. Will'in ehliyetinde yasal adı William Trent olarak yazıyordu. Sara bunu geçen gece Will yemek parasını ödemek için cüzdanını açtığında görmüştü.

Peki Amanda ona neden Wilbur demişti?

"Alo?" Faith parmaklarını şıklattı. "misin?"

"Özür dilerim. Dalmışım." Sara Emma'yı diğer omzuna kaydırıldı. "Ben sadece..." Ne hakkında konuştuklarını hatırlamaya çalıştı. "Onu gözetlemeyeceğim." En azından gerçek buydu. Sara, Will'i sevgili oldukları için öğrenmek istiyordu, müstehcen bir ifşa yazısı yazdığı için değil. "Hazır olduğunda bana söyleyecektir."

"Sana iyi şanslar," dedi Faith. "Bu arada, iyi bir şey bana haber ver."

Sara Faith'e bakarken dudağını çiğnedi. İçinin derinliklerinden bir pazarlık yapma dürtüsü yükselmeye başlamıştı. Amanda'nın çocuk yurdunda ortaya çıkması. Çekiç. Will'in açıklanamayan öfkesi. Yalnız kalmak için duyduğu ani arzu.

Faith çok zekiydi. GBI'da özel ajan olmadan önce Atlanta polis teşkilatında cinayet masası dedektifi olarak çalışmıştı. İki yıldır Will'in ortağıydı. Faith'in annesi Amanda'nın en eski arkadaşlarından biriydi. Sara bu gece çocuk evinde neler olduğunu anlatırsa, Faith belki Sara'nın ipuçlarını bir araya getirmesine yardımcı olabilirdi.

Ve sonra Will onun için gerçekten sonsuza dek kaybolacaktı.

"Faith," diye başladı Sara. "Arkadaş olduğumuza memnunum. Senden çok hoşlanıyorum. Ama onun arkasından Will hakkında konuşamam. Her zaman onun tarafında olduğumu bilmeli."

Sara'nın beklediğinden daha iyi karşıladı. "Bir polisle ilişki yaşamak için fazla sağlıklısın. Özellikle de Will'le."

Sara'nın aklına artık bir ilişki içinde bile olmayabilecekleri düşüncesi geldi ama "Anlayışın için teşekkür ederim" dedi.

Faith hemşire odasında duran yaşlı bir kadına el salladı. Pantolon giymemişti; kot pantolon ve çiçekli bir bluz giymişti.

-Ama onda bir polis kusursuz havası vardı. Odada etrafına bakınıyor, iyi adamları not ediyor, olası kötülerini ayırıyordu. Kadın Faith'e el salladı, hasta panosunu kontrol etti, sonra Amanda'nın odasına doğru ilerledi.

Faith, "11 Eylül'den sonra Mossad'da eğitim görmüş," dedi. "İki çocuk. Üç torun. Beş kez boşanmış. Aynı adamdan iki kez. Ve tüm bunları hiç pantolon giymeden yaptı." Faith'in sesi saygılıydı. "O benim rol modelim."

Sara yüzüne bakabilmek için Emma'yı kucakladı. Ondan bebek mendili ve ter karışımı yumuşak, pudramsı bir koku geliyordu. "Annen de oldukça iyi bir rol model."

"Biz çok farklıyız." Faith omuz silkti. "Annem sessiz, metodik, her zaman kontrolü elinde tutan biri ve ben 'aman Tanrım, hepimiz öleceğiz' diyorum. "

Arabasının bagajında dolu bir av tüfeği bulunduran kadından gelen bu değerlendirme tuhaftı. Sara, "Will'le birlikte olduğunu bildiğim için kendimi güvende hissediyorum," dedi. Faith, Sara'nın ona ne tür bir iltifat ettiğini asla bilemeyecekti. "Ateş altında oldukça iyisin."

"Çıldırılmayı bıraktığımda." Amanda'nın odasını işaret etti. "Şu anda bir bomba patlatabilirsin ve toz duman kalkar kalkmaz hepsi silahlarını çekmiş, kötü adamlarla savaşmaya hazır bir şekilde orada olurlar."

Sara, Amanda'yı bazı zor durumlarda görmüştü. Bundan zerre kadar şüphesi yoktu.

"Annem bana, gittiklerinde yalan makinesindeki ilk sorunun cinsel yaşamlarıyla ilgili olduğunu söyledi. Bakire miymişler? Değilse, kaç erkekle birlikte olmuşlar - birden fazla mı? Üçten az mıydı?"

"Bu yasal mı?"

"Eğer paçayı kurtarabilirsen her şey yasaldır." Sırıttı. "Anneme, polisle seks yapabilmek için mi polis olduğunu sordular."

polisler. Onlara bunun polisin nasıl görüldüğüne bağlı olduğunu söyledi."

Sara, "Peki ya Amanda?" diye sordu. Bodrumdaki düşüş ona polis teşkilatındaki ilk günlerini hatırlatmıştı. Belki de bir nedeni vardı. "O hep polis miydi?"

"Bildiğim kadarıyla."

"Çocuk hizmetleri için hiç çalışmadı mı?"

Faith gözlerini kıstı. Sara dedektifinin beyninin çalıştığını görebiliyordu. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Sara dikkatini Emma'dan ayırmadı. "Sadece merak ettim. Will bana onun hakkında pek bir şey anlatmadı."

Faith sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi, "O yapmazdı," dedi. "Ben Amanda'yla birlikte büyüdüm. Yıllarca amcamla çıktı ama o salak hiçbir zaman ona evlenme teklif etmedi."

"Hiç evlenmedi mi? Çocuğu olmadı mı?"

"Çocuk sahibi olamaz. Denediğini biliyorum, ama olmadı."

Sara bakışlarını Emma'dan ayırmadı. Amanda Wagner ile paylaştığı tek bir şey vardı. Ait olmakla övündüğünüz türden bir kulüp değildi.

Faith dedi ki, "Onu bir anne olarak hayal edebiliyor musun? Casey Anthony ile daha iyi olurdu."

Emma hıçkırdı. Sara karnını ovuşturdu. Faith'e gülümsedi, onunla konuşmayı diliyor ama konuşamayacağını biliyordu. Sara uzun zamandır bu kadar kopuk hissetmemişti.

Elbette her zaman annesini arayabilirdi, ama Sara doğru ve yanlış hakkında nutuk çekilmesini istemiyordu, özellikle de Sara aradaki farkı açıkça görebildiği için, bu da onu ateşli bir aşk ilişkisinin çok, paspas olmayı kabullenmiş bir kadın gibi gösteriyordu. Çünkü Cathy Linton tam da böyle derdi: Sana karşılığında hiçbir şey vermeyen ya da veremeyen bir adama neden her şeyini veriyorsun?

Faith, "Sen miydin yoksa Emma mı?" diye sordu.

Sara homurdandığını fark etti. "Ben. Az önce annemin bir konuda haklı olduğunu anladım."

"Tanrım, bunun olmasından nefret ediyorum." Faith dik oturdu. "Konu açılmışken..."

Evelyn Mitchell hemşire istasyonunun yanında duruyordu. Kadın arkadaşlarıyla aynı kumaştan kesilmişti: uyumlu bir pantolon takımı, düzgün bir vücut, koltuk değnekleri olmadan ayakta duramasa da mükemmel bir duruş. Belli ki kızını arıyordu.

Faith isteksizce ayağa kalktı. "Görev çağırıyor." Hemşire istasyonuna doğru ilerlerken ayakları yeri sürükledi.

Sara Emma'yı kaldırdı ve burnunu bebeğinkine dokundurdu. Emma iki sıra diş etini göstererek sevinçle ciyakladı. Faith Mitchell'ın ne kadar iyi bir anne olduğuna dair herhangi bir soru varsa, mutlu bebeğine bakmak yeterliydi. Sara Emma'nın yanaklarını öptü. Küçük kız kıkırdadı. Birkaç öpücük daha aldı ve homurdanmaya başladı. Ayakları havada tekmeliyordu. Sara onu tekrar öptü.

"Neyi?" Faith bağırdı.

Sesi acil serviste yankılandı. Hem anne hem de kızı gözlerini Sara'ya dikmişti. Bu mesafeden bakıldığında ikiz olabilirlerdi. İkisi de aynı kilo ve boydaydı. İkisinin de sarı saçları ve omuzlarında tanıdık bir duruş vardı. Faith'in yüz ifadesi sıkıntılıydı, Evelyn'inki ise her zamanki gibi anlaşılmazdı. Yaşlı kadın bir şeyler söyledi ve Faith Sara'ya doğru ilerlemeden önce başını salladı.

"Özür dilerim." Faith ellerini Emma'ya doğru uzattı. "Gitmem gerek." Sara bebeği ona uzattı. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum."

"Ashleigh Snyder mı?"

"Hayır. Evet." Faith'in ağzı tekrar açıldı, sonra kapandı. Belli ki yanlış giden bir şeyler vardı. Faith kolay kolay şok olmazdı ve Evelyn Mitchell da gelişigüzel bilgi veren biri değildi.

Sara, "Faith, beni korkutuyorsun. Will iyi mi?"

"Ben-" Kendini durdurdu. "Yapamam-" Yine durdu. Dudakları ince beyaz bir çizgi halinde birbirine yapıştı. Sonunda, "Haklıydın Sara. Bazı şeyleri ayrı tutmalıyız."

O gece ikinci kez, sır saklayan biri Sara'ya sırtını döndü ve çekip gitti.

11 Temmuz 1975

CUMA

Amanda kadın çalışmaları ders kitabını karıştırıyor, akşam dersi için bilmesi gereken paragrafları işaretliyordu. Kyle Peterson'ın Plymouth Fury'sinin yolcu koltuğunda oturuyordu. Polis telsizinin sesi kısıktı ama kulağı uzun zaman önce ilgili çağrılar dışında her şeyi duymayacak şekilde eğitilmişti. Sayfayı çevirdi ve bir sonraki bölümü okumaya başladı.

Cinsiyet/toplumsal cinsiyet sisteminin geniş kapsamlı etkilerini anlamak için, öncelikle fallik hipotezin bilindişi ile ilişkisini çözmek gerekir.

"Kardeşim." Amanda içini çekti. Bu ne anlama geliyor,sa artık.

Peterson arka koltukta dönerken araba sarsıldı. Amanda onun vizör aynasındaki yansımasını inceleyerek uyanmamasını diledi. Bu sabah neredeyse bir saatini onun ellerini tokatlayarak harcamıştı, sonra bir yarım saati de surat asmayı bırakması için özür dilemekle geçmişti. Tanrıya şükür cebindeki matara onu bayıltacak kadar doluydu, yoksa Amanda ödevini okumaya asla vakit bulamazdı.

Tek kelimesini bile anlamamıştı. Bazı bölümler düpedüz mstehcendi. Eğer bu kadınlar vajinalarının nasıl çalıştığını öğrenmeye bu kadar hevesliyse, bacaklarını tıraş etmeye başlamalı ve kendilerine koca bulmalıydılar.

Radyo tıkırdadı. Amanda bir erkek sesinin girip çıktığını duydu. Şehrin her yerinde telsizlerin ya çok az çektiği ya da hiç çekmediği yerler vardı ama sorun bu değildi. Siyah bir adam destek istiyordu, bu da beyaz adamların mikrofonlarının düğmelerine basarak yayını engelledikleri anlamına geliyordu. Bir sonraki saat içinde, beyaz bir o cer yardım isteyecek ve siyahlar da aynısını yapacaktı.

Ve sonra *Atlanta Journal* ya da *Constitution*'dan biri, suç oranlarında neden son zamanlarda bir artış olduğunu merak eden bir makale yazacaktı.

Amanda Peterson'ı tekrar kontrol etti. Horlamaya başlamıştı. Bıyıklarının altından ağzı bir karış açıktı.

Bir sonraki paragrafı okudu ve hemen ardından söylediği her şeyi unuttu. Yorgunluktan gözleri bulanıklaşmıştı. Ya da belki de kızgınlıktan. "Jinekokrasi" ve "ataerkillik" kelimelerini bir daha hiç okumazsa, çok erken olacaktı. Gloria Steinem'i Techwood Homes'a gönderin bakalım hâlâ kadınların dünyayı yönetebileceğini düşünüyor mu?

Techwood.

Amanda paniğin safra gibi yükseldiğini hissetti. Pezevenğin eli boğazındaydı. Ereksiyonunun ona doğru bastırdığını hissetti. Hortumunu aşağı çekmeye çalışırken tırnaklarının çıkardığı sıyrıklar.

Dişlerini sıktı, kalbinin durulmasını istedi. Derin nefesler. Aldı ve verdi. Yavaş. "Bir ... iki ... üç ..." Saniyeleri fısıldadı. Çenesini tekrar normal nefes alabilmesi için dakikalar geçti.

Amanda o korkunç olaydan sonraki dört gün boyunca Evelyn Mitchell'ı görmemişti. Diğer kadın yoklamaya gelmemişti. Adı listede yoktu. Vanessa bile onu bulamamıştı. Amanda kendini Evelyn'in aklını başına toplayıp ailesine bakmak için evine dönmüş olmasını umarken buldu. Her sabah kendini yataktan kalkmaya zorlamak Amanda için yeterince zordu. Kendisini nasıl bir dünyanın içine ittiğini bilerek ailesini terk ederken hissedeceği korkuyu hayal bile edemiyordu.

Ama sonra, ortadan kaybolan tek kişi Evelyn değildi. Yeni çavuş Luther Hodge, apar topar tayin edilmişti. Onun yerine Hoyt Woody adında beyaz bir adam geçti. O da

Kuzey Georgia ve kalın dağlı aksanı, ağzında sürekli tuttuğu kúrdanla daha da anlaşılmaz hale geliyordu. Ekipteki gerginlikler hâlâ devam ediyordu ama bunlar olağan túrdendi. Herkes bilinen bir varlığın yanında daha rahattı.

En azından Hodge'un ortadan kayboluğu bir anda olmamığuı. Vanessa daha fazla telefon görúşmesi yapmığu ve çavuşun Model City karakollarından birine tayin edildiğini öğrenmiğuı. Bu sadece aşığıya doğru bir hareket değildi, aynı zamanda onu Amanda'nın çevresinden de uzaklaştırıyordu. Ne yazık ki, Hodge'un yeni karakoluna gidip neden böyle aptalca bir iş için Techwood Homes'a gönderildiklerini soracak cesareti yoktu.

Amanda'nın başka işe yaramaz işler de yapabileceğinden değil. Son birkaç gün onun savaşılan iki tarafının bir sınavı olmuğuı. Tüm bu Techwood çilesini geride bırakmak istiyordu ama merakı bunun peşini bırakmıyordu. Uykusuz geceleri sadece korkuyla dolu değildi. Sorularla da doluydu.

Amanda polisin merakını uyandırdığını düşünmek istiyordu ama gerçek şu ki, kadın sezgilerinden başka bir şeyle hareket etmiyordu. Kitty Treadwell'in dairesinde yaşıyan fahişe Amanda'nın kulağına bir şeyler fısıldamığuı. Orada doğru olmayan bir şeyler vardı. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

İşte bu yüzden Amanda zaten yıpranmığu olan sinirlerini daha da gerecek bazı kurcalamalar Muhtemelen babasına geri dönecek ve sadece Duke'la değil, polis teşkilatındaki üst düzey yöneticilerle de başını derde sokacak aptalca bir kurcalama.

Amanda ders kitabını kapattı. Özellikle de Phyllis Schlafly'nin Eşit Haklar Değişikliği'ne karşı yazdığı reddiyeı okuyacak midesi . Amanda, kendi kira çeklerini yazmak zorunda kalmamığu kadınlar tarafından hayatını nasıl yaşaması gerektiğinin söylenmesinden bıkmığuı.

"Sıska olan ne?"

Amanda öyle bir sıçradı ki neredeyse kitabı yüzüne çarpacaktı. Evelyn Mitchell'ı susturdu, sonra Peterson'ı kontrol etmek için arkasını döndü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Evelyn. Elini kapının koluna koydu ama Amanda kilidi kapattı. Evelyn hiç kıpırdamadan arabanın dışında durdu. "Camın açık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Arkasında Vanessa Livingston kıkırdadı.

Amanda isteksizce kapının kilidini açtı ve arabadan indi.
"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

Evelyn fısıldayarak cevap verdi, "Takas ediyoruz. Sen Nessa'ya karşılık."

"Hayatta olmaz." Rütbelilerin umurunda değildi ama Amanda'nın bir daha Evelyn Mitchell ile ortaklık yapmaya hiç niyeti yoktu. Arabaya geri dönmeye başladı. Evelyn onun kolunu yakaladı ve Vanessa sıkıca geçip koltuğa oturdu ve kapıyı dikkatle kilitledi.

Amanda boş otoparkta durmuş, ikisini de tokatlamak istiyordu.

Evelyn Vanessa'ya "Birkaç saat içinde döneceğiz" dedi.

"Acele etmeyin." Vanessa Peterson'ı kontrol etti. "Bir yere gideceğini sanmıyorum."

Evelyn, *The Sting* filmindeki Robert Redford'un yaptığı gibi parmağıyla burnunun kenarını kaydırıldı. Vanessa da aynısını yaptı.

Amanda çantasını ve ders kitabını almak için arabanın içine uzanırken, "Bu çok saçma," diye mırıldandı.

"Oh, ," dedi Evelyn. "Belki içine girebileceğin bir çamur buluruz."

Evelyn Ford Falcon'unu Kuzey Caddesi'ne doğru sürdü. Station wagon artık taşınma kutularından yoksundu ve çeşitli bebek eşyalarıyla doluydu. Aralarındaki koltukta duran radyo dışında, bu arabayı bir polisin kullandığını gösterecek hiçbir şey yoktu. Vinil koltuk Amanda'nın bacaklarının altında yapış yapıştı. Kuzeni olmayan tek çocuk olduğu için çocuklarla nadiren bir araya gelirdi. Amanda, Zeke Mitchell'in vinil koltuğa iğrenç bir madde salgıladığını düşünmeden edemiyordu.

"Güzel bir gün," dedi Evelyn.

Şaka yapıyor olmalıydı. Öğle güneşi o kadar yoğundu ki Amanda'nın gözleri sulanıyordu. Gözlerini parıltıdan korudu.

Evelyn çantasına uzandı ve bir çift Foster Grants giydi. "Sanırım bir çift daha var." Çantasını karıştırdı.

"Hayır, teşekkür ." Amanda aynı gözlüğü Richway'de de görmüştü. En az beş dolar tutuyor.

"Sen bilirsin." Evelyn çantasının fermuarını kapattı. Arabayı yaşlı bir kadın gibi sürüyor, sarı ışıklarda yavaşlıyor, önüne çıkan herkesin geçmesine izin veriyordu.

en ufak bir istek göstermedi. Bir ayağını gazda, diğerini frende tutuyordu. Varsity arabalı sinemasına girdiklerinde Amanda direksiyonu tutup onu arabadan itmeye hazırды.

Evelyn, "Sakin ol Freddy," diye mırıldandı. Büyük bir konsantrasyonla Falcon'u Kuzey Bulvarı girişine yakın bir park yerine soktu. Pedalı pompaladıkça frenler gıcırıyor, lastiklerin bariyere çarptığını hissedene kadar yavaşça yukarı çıkıyordu. Sonunda Evelyn vitesi park konumuna getirdi. Contağı kapattığında motor vuruntu yaptı. Araba sarsıldı.

Evelyn koltuğunda dönerek Amanda'ya baktı. "Eee?"

"Beni neden buraya getirdiniz? Yemek yemem mümkün değil." "Sanırım benimle konuşmamanı tercih ederim."

"Senin dileğin benim için emirdir," diye karşılık verdi Amanda. Ama sonra kendini tutamadı. "Neredeyse bana tecavüz ettiriyordun."

Evelyn kapıya yaslandı. "Kendimi savunmak için söylüyorum, ikimiz de tecavüze uğrayacaktık."

Amanda başını salladı. Kadın hiçbir şeyi ciddiye almaktan acizdi.

Evelyn, "İyi atlattık." dedi. "Pozitif enerjini benden esirgeme."

Evelyn sessizdi. Arkasını döndü. Ellerini kucağında tutuyordu. Amanda gözlerini dikmiş menü panosuna bakıyordu. Kelimeler anlamsızca birbirine karışıyordu. Amanda kafasının içinde, bu gece uyumadan önce yapması gereken her şeyi tekrar sıraladı. Ne kadar çok düşünürse, görevler o kadar zor görünüyordu. Hiçbirini yapamayacak kadar yorgundu. Burada olmak için bile çok yorgundu.

"Lanet olsun, kızım." Evelynin sesi derindi, pezevengin bariton sesine yakındı. "Çok güzel bir kadınsın."

Amanda kucağındaki ders kitabını kavradı. "Kes şunu." Evelyn her zamanki gibi umursamazdı. "Sen fi-ine'sin."

Amanda başını başka yöne çevirdi ve çenesini elinin üzerine dayadı. "Lütfen sessiz ol."

"Gidip bana biraz domuz getir."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Amanda. "bir şey demedi!" Dudakları titriyordu ama dört gündür ilk kez gözyaşlarını zor tuttuğu için değildi bu.

"Mmm-hmm," diye kışkırttı Evelyn, kalçalarını koltukta müstehcen şekilde hareket ettirerek. "Güzel görünümlü kadın."

Amanda dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına engel olamadı. Ve sonra gülmeye başladı. Denese bile bunu kontrol edemezdi. Ağzı sonuna kadar açıldı. Sadece sesin değil, ciğerlerinde bir zehir gibi hapsolmuş havanın da serbest kalmasıyla basıncın azaldığını hissetti. Evelyn de gülüyordu, ki bu en komik kısmı gibi görünüyordu. Çok geçmeden ikisi de koltuklarında iki büküm olmuş, gözyaşları yüzlerinden aşağı akmaya başlamıştı.

"İyi günler hanımlar." Arabacı Evelyn'in penceresinin önündeydi. Şapkası hoyratça yana eğilmişti. Ön camlarına bir numara kartı yapıştırdı ve sanki şakanın içindeymiş gibi ikisine de gülümsedi. "Ne alırdınız?"

Amanda gözlerindeki yaşları sildi. Günlerdir ilk kez acıkmıştı. "Bana bir Glorified Steak ve biraz ip getirin. Ve bir P.C."

Evelyn dedi ki, "Ben de aynısından alacağım. Bir de kızarmış turta."

"Bekle," diye geri çağırdı Amanda onu. "Ben de kızarmış turta alacağım." O gittiğinde Evelyn hâlâ kıkırdıyordu. "Oh, Tanrım." İç çekti.

Aynayı eğdi ve göz kalemini düzeltmek için serçe parmağının ucunu kullandı. "Tanrım," diye tekrarlardı. "O zamandan beri yemek yemeyi düşünemiyorum bile..." Cümleyi bitirmek zorunda değildi. İkisi de bu cümleyi bir daha asla bitirmek zorunda kalmayacaktı.

Amanda, "Kocanız ne dedi?" diye sordu.

"Bill ile paylaşmadığım bazı şeyler var. Benim Ajan 99 olduğumu, Max Smart tüm gerçek işleri perde arkasında güvenle saklandığını düşünmeyi seviyor." Kısa bir kahkaha attı. "Çok da yanlış değil. Biliyor musun, o aptal dizide onun adını bile söylemiyorlar. O sadece bir numara."

Amanda cevap vermedi. Kadın çalışmaları kitabındaki bir bölüm gibi gelmişti.

Evelyn bir süre . "Baban ne dedi?"

"Ona söyleseydim burada olmazdım." Amanda kitabının kenarını karıştırdı. "Hodge Model City'ye transfer oldu."

"Nerede sanıyorsun?"

Amanda çenesinin düştüğünü hissetti. "Seni Model City'ye mi atadılar?"

"Hodge benimle konuşmuyor bile. Her sabah ilk iş olarak ce'sine ve ona neler olduğunu, kimi kızdırdığımızı, bizi neden Techwood'a gönderdiğini soruyorum ve o da bana her gün ce'sinden defolup gitmemi söylüyor."

Amanda diğer kadının küstahlığından etkilenmeden edemedi. "Cezalandırıldığını mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Bu doğru olamaz. Pirinç beni hareket ettirmedi. Ben de oradaydım, tıpkı senin gibi."

Evelyn'in bu konuda bir fikri varmış gibi görünüyordu ama bunu kendine sakladı. "Çocuklar bizim için o pezevengin icabına baktı."

Amanda kalbinin boğazına kaçtığını hissetti. "Kimseye söylemedin mi?"

"Hayır, elbette değil, ama bunu anlamak için Columbo olmanıza gerek yok - yerde kanlar içinde yatan bir pezevenk ve ikimiz de kalp krizi geçirmek üzereymişiz gibi görünüyoruz."

Haklıydı. En azından Evelyn, süvariler gelmeden önce onu bayıltmayı başararak onları biraz olsun kurtarmıştı.

"Tekrar yakalanması için hapisten çıkmasına izin vermişler. Görünüşe göre, tutuklanmaya direnmiş. Ashby Caddesi'nde bir aşağı bir yukarı. Sonunda hastanelik olmuş."

"Güzel. Belki de dersini almıştır."

"Belki," dedi Evelyn, kuşkulu bir sesle. "O sana tecavüz ederken benim orada öylece durup sıramı bekleyeceğimi düşündü."

"Muhtemelen bunu daha önce yüzlerce kez yapmıştır. Jane'in onunla nasıl olduğunu gördün. Dehşete kapılmıştı."

Evelyn yavaşça başını salladı. "Dwayne Mathison. Adı bu. Kızlarını hırpaladığı için birkaç kez hapse girmiş. Çoğunlukla beyaz kadınlarla takılıyor - eskiden güzel olan uzun boylu sarışınlar. Juice adını kullanıyor."

"Futbolcu gibi mi?"

"Birinin Heisman ödüllü olması ve diğerinin kadınları dövmeyi sevmesi dışında." Evelyn parmağıyla Amanda'nın kucağındaki ders kitabına vurdu. "Bu çok şaşırtıcı."

Elleriyle kitabı kapattı, utanmıştı. "Bu zorunlu bir ders."

"Yine de başka yerlerde neler olup bittiğini bilmek kötü bir şey değil."

Amanda omuz silkti. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Sizce de bu kaçınılmaz değil mi? Zencilerin başına gelenlere bakın." Restoranı işaret etti. "Nipse Russell eskiden burada bir kaldırım adamıydı ve şimdi onun yüzünü görmeden televizyonu açamıyorsunuz."

Bu yeterince doğruydı. Amanda babasını daha çok kızdırdığını bilmiyordu; Russell'ı her yarışma programında görmek mi, yoksa her akşam Kanal 2 haberlerinde yeni siyahi sunucu Monica Kaufman'ı görmek mi?

Evelyn, "Başkan Jackson o kadar da kötü bir iş yapmıyor. Reggie hakkında ne dersiniz deyin, ama şehir yanmadı. Henüz."

Görevli yemeklerini getirmişti. Tepsiyi Evelyn'in penceresinden geçirdi. Amanda çantasına uzandı.

Evelyn, "Ben hallederim."

dedi. "Sana ihtiyacım yok-"

"Bunu affını satın almak olarak düşün."

"Bundan daha fazlası gerekecek."

Evelyn dolarları saydı ve çok cömert bir bahşiş gibi görünen bir miktar bıraktı. "Yarın ne yapıyorsun?"

Eğer Cumartesi günü de diğerleri gibi geçseydi, Amanda günü babasının evini temizleyerek geçirir, ardından kendi dairesini temizler ve akşamı Mary Tyler Moore, Bob Newhart ve Carol Burnett ile geçirirdi. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Evelyn yemeğini uzattı. "Neden benim gelmiyorsun? Barbekü yapacağız."

"Programımı kontrol etmem gerekecek," idare etti Amanda, ancak babasının bunu onaylayacağını sanmıyordu. Aslında onun bir şeyler duymuş olmasından endişeleniyordu. Bu hafta her sabah, hiç sormadan onu Evelyn Mitchell'den uzak durması konusunda uyarmıştı. "Yine de davet teşekkür ederim."

Evelyn dedi ki, "Bana haber ver. Bill'le tanışmanı çok isterim. O sadece-" Sesi hülyalı bir nitelik kazandı. "O en iyisi. Ondan hoşlanacağını biliyorum."

Amanda ne diyeceğini bilemeden başını salladı. "Çok çıkıyor musun?"

"Her zaman," diye şaka yaptı. "Erkekler polis olduğunuzu öğrendiklerinde buna bayılırlar." Çılgık çılgıya kapıya doğru koşarken buna bayıldılar. "Zaten şu anda biriyle çıkmak için çok meşgulüm. Diplomamı bitirmeye çalışıyorum. Çok fazla şey oluyor."

Evelyn belli ki onun içini görmüştü. "Bütün gün Peterson gibi pisliklerin etrafında çalışınca, iyi ve normal bir adamın nasıl olduğunu unutuyorsun." Durakladı. "Dışarıda iyi olanlar da var. Neandertallerin seni üzmesine izin verme."

"Mm-hm." Amanda ağzına bir patates kızartması koydu, sonra Evelyn de aynısını yapana kadar bir tane daha.

İkisi de sessizce yediler, bardaklarını ön panele yapıştırdılar, kâğıt kapları kucaklarında dengelediler. Amanda için yağlı patates kızartması ve hamburger tam da ihtiyacı olan şeydi. Buzlu çikolatalı süt bir tatlı kadar tatlıydı ama yine de kızarmış turtayı yedi. Yemeği bitirdiğinde yine hafif bir mide bulantısı hissetti ama bu kez midesini bulandıran korkudan aşırı düşkünlüktü.

Evelyn boş kapları tekrar vitrin tepsisine aktardı. Elini karnına götürdü ve inledi. "*Mamma mia*, bu baharatlı bir köfte."

"Bu sabah çantama yeni bir şişe Alka-Seltzer koydum." Evelyn arabacıya el salladı ve iki bardak su sipariş etti. "Senin ve benim birbirimizi kötü etkilediğimizi düşünmeye başlıyorum."

Amanda'nın göz kapakları uzun uzun kırıştı. "İlk kez Peterson'la birlikte arabada olmak istiyorum, böylece uzanıp uyuyabilirim."

"Üstünde onunla uyanırsın." Evelyn saçının arkasını çekiştirdi. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Söylesene, sence Hodge bizi neden Techwood'a gönderdi?" diye sordu.

Amanda sorusunun tehlikeyi ilk kez hissetmiyordu. Çok üst düzey birinin ipleri elinde tuttuğu açıktı. Hem Evelyn hem de Hodge transfer edilmişti. Amanda'ya ne olacağını kimse bilemezdi, özellikle de birisi onun ne yaptığını öğrenirse.

Evelyn dürttü, "Hadi kızım. Bunu düşündüğünü biliyorum."

"Şey." Amanda kendini durdurmaya çalıştı ama devam etti: "Mavi takım elbiseli adam beni rahatsız ediyor. Sadece avukat olduğu için değil."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye onayladı Evelyn. "Sanki oranın sahibiymiş gibi karakola girdi. Hodge'a bağırdı. Beyaz olsan ve süslü mavi bir takım elbise giysen bile bir polise bunu yapamazsın."

"Hodge onu ismiyle çağırdı. Yoklama sırasında söylediği buydu: 'Bay Treadwell, benim odamda konuşabiliriz ce.' "

"Ve sonra o ce'ye girdiler ve Treadwell hemen ona emirler yağdırmaya başladı."

"Evelyn, asıl noktayı kaçırıyorsun. Bana daha önce söylediklerini düşün. Andrew Treadwell, Sr.'ın yüksek arkadaşları var. Belediye Başkanı Jackson ile gazetede resmi vardı. Kampanyada çalıştı. Neden sadece bir saatten az bir süredir görevde olan, torpili olmayan bir çavuşa ulaşsın ki?"

Başını salladı. "Tamam. Haklısın. Devam et."

"Treadwell-Price inşaat hukukunda uzmanlaşmıştır. Andrew Senior, kimsenin istemediği yeni metro sistemi için tüm o sözleşmeleri müzakere ediyor."

"Bunu nasıl duydun?"

"Gazeteye gittim ve bazı eski sayılara baktım."

"Bunu yapmana izin mi verdiler?"

Amanda omuz silkti. "Babam geçen yıl bir kaçırılma vakasında çalışmıştı." Gazeteden bir editör bir milyon dolar fidye için kaçırılmıştı. Duke'un son özel görevlerinden biri parayı C&S kasasından teslim yerine . "Onlara kim olduğumu söyledim ve arşivlere bakmama izin verdiler."

"Baban orada olduğunu bilmiyor mu?"

"Tabii ki hayır." Duke, Amanda'nın bunu önce kendisiyle konuşmamış olmasına çok kızardı. "Bana peşinde olduğumu sorardı. Bu açmak istemedim."

"Phew." Evelyn başını koltuğa yasladı. "Bulduğun şey kesinlikle ilginç. Başka bir şey var mı?"

Amanda yine tereddüt etti.

", sevgilim. Birazcık hamile olamazsın."

Amanda isteksizliğini belli etmek için iç çekti. İçinden bir ses, sadece bela yarattığından şüpheleniyordu. "Hodge'la konuşan adam Treadwell Junior değil. Gazeteye göre, Treadwell Senior'un bir çocuğu var, bir kızı."

Evelyn tekrar doğrulup oturdu. "Adı Kitty mi? Ya da Katherine?

Kate?" "Eugenia Louise ve İsviçre'de bir kız okulunda okuyor."

"Yani Techwood'daki çocuğu vurmuyor."

"Oğlan mı?"

"Zenciler buna eroin diyor. Teşekkür ederim." Görevli sularını getirmişti. Amanda Alka-Seltzer şişesinin kapağını açtı ve her bardağa iki tablet attı. Fokurdama hoş bir sestti.

Evelyn, "Demek Treadwell Junior diye biri yok. Mavi takım elbiseli adamın kim olduğunu merak ediyorum. Ve Hodge neden onun Treadwell olduğunu düşündü?" Evelyn gülümsedi. "Eminim Hodge hepimizin birbirine benzediğini düşünüyordur."

Amanda da gülümsedi. "Mavi Takım Elbiseli bir avukat olmalı. Belki de şirketten biridir ve Hodge onun adının Treadwell olduğunu sanmıştır. Ama bu da mantıklı değil. Andrew Treadwell'in yepyeni bir bölge kaptanıyla konuşması için yardımcısını göndermeyeceğini zaten biliyoruz. Doğrudan belediye başkanına giderdi. Durum ne kadar hassas olursa, mümkün olduğunca az kişiye haber verme olasılığı da o kadar yüksek olur."

Evelyn bariz bir bağlantı kurdu. "Bu da demek oluyor ki ya Mavi Takım patrona yardım etmek için inisiyatif alıyordu ya da sorun çıkarmak istiyordu."

Amanda bundan pek emin değildi ama şöyle dedi: "Her iki durumda da Hodge ona duymak istediklerini söylemiyordu. Blue Suit ayrıldığında çok kızgındı. Hodge'a bağırdı, sonra da hışımla binadan çıktı."

Evelyn önceki teorisine geri döndü. "Mavi Takım Hodge'a bizi Kitty Treadwell'i kontrol etmeye göndermesi için baskı yaptı. Treadwell yaygın bir isim değil. Bir şekilde Andrew Treadwell ile akraba olmalı."

"Gazetelerde bir bağlantı bulamadım ama tüm eski sayıları saklamıyorlar ve araştırması çok zor."

"Treadwell-Price, Forsyth Caddesi'ndeki yeni binada. Öğle yemeği sırasında dışarıda oturabiliriz. Bu adamlar poşet taşıyor. Blue Suit er ya da geç dışarı çıkmak zorunda kalacak."

"Sonra ne olacak?"

"Ona rozetlerimizi gösteriyor ve bazı sorular soruyoruz."

Amanda bunun işe yarayacağını sanmıyordu. Adam muhtemelen yüzlerine gülerdi. "Ya etrafı gözetlediğiniz Hodge'un kulağına giderse?"

"Onun işine karışmadığım ve ona soru sormadığım sürece umurunda sanmıyorum. Peki ya yeni çavuşun?"

"Eski muhafızlardan biri ama adımı bile bilmiyor."

"Muhtemelen öğle yemeğinden önce sarhoş olmuştur," dedi Evelyn. Büyük olasılıkla haklıydı. Yaşlı çavuşlar sabah görevlerini tamamladıktan sonra, masasının başında birini bulmakta zorlanırdınız. Birliğin yarısının vardiya sırasında uyuklarken bulunmasının bir nedeni vardı. "Pazartesi yoklamadan sonra bir araya gelebiliriz. Sokaklarda olduğumuz sürece ne yaptığımız umurlarında değil. Nessa'nın Peterson'la bir sorunu yok."

Amanda, Vanessa'nın Peterson'a ne kadar iyi davrandığı konusunda biraz endişeliydi ama bunu görmezden geldi. "O dairede yaşayan tek kız Jane değildi. En az iki kişi daha vardı."

"Bunu nasıl anladın?"

"Banyoda üç diş fırçası vardı. Hepsi de iyi kullanılmış."

"Jane'in o kadar çok dişi yoktu."

Amanda gözlerini köpüren maden suyuna dikti. Midesi Evelyn'in şakalarına gülemeyecek kadar doluydu. "Bir yanım, keş bir fahişenin hikâyesinin peşinde bu kadar zaman harcadığım için deli olduğumu düşünüyor."

Evelyn'in sesi özür diler gibiydi. "Zamanını boşa harcayan tek kişi sen değilsin."

Amanda gözlerini diğer kadına dikti. "

Neler ?"

"Five'da tanıdığım bir arkadaşım ile konuştum. Cindy Murray. O iyi bir kız. Jane'i ona tarif ettim. Cindy geçen hafta geldiğini hatırladığını söylüyor. Bir sürü kız bu kuponları almaya çalışıyor.

onlara ait değil. Ehliyet, kan bağışı kartı, elektrik faturası, üzerinde resmi ve adresi olan bir şey gibi iki kimlik göstermeleri gerekiyor. Eğer Cindy'nin düşündüğü kız Jane ise, başka birinin ehliyetiyle kendini göstermeye çalışmıştır. Jane işin bittiğini anlayınca çılgına döndü. ığlık atmaya ve tehditler savurmaya başladı. Güvenlik onu sokağa atmak zorunda kaldı."

"Ehliyete ne oldu?"

"Onları bir kutuya atıp, sahiplenmeye çalışan olup olmadığını görmek için bekliyorlar. Cindy şimdiden en az yüz tane ruhsat olduğunu söylüyor. Her yılın sonunda onları ikiye bölüp atıyorlar."

"Sosyal yardım kayıtları isimlere göre mi yoksa adreslere göre mi düzenleniyor?"

"Maalesef numaralar. Birçoğunun soyadı aynı ya da aynı adreste oturuyorlar, bu yüzden hepsine ayrı bir numara veriliyor."

"Sosyal güvenlik numarası?" "yle bir şansım yok."

"Bilgisayarlarda olmalı, değil mi?"

Evelyn, "Delikli kartlardan manyetik banda geçme srecindeler," diye cevap verdi. "Cindy bunun tam bir karmaşa olduğunu söylüyor. Çocuklar bu işi çözmeye çalışırken o da eki ve keskiyle alışıyor. Bu da demek oluyor ki, bilgilere erişimimiz olsa bile, ki muhtemelen bize vermeyecekler, her şeyi elle yapmak zorunda kalacağız: nce sosyal yardım numarası almak, sonra numarayı çapraz referanslamak, sonra ismi adresle doğrulamak, sonra her ikisini de kızların son altı ay içinde kuponlarını alıp almadıklarını doğrulayan sosyal yardım kayıtlarıyla eşleştirmek, daha sonra bunları ruhsatlardaki isimlerle karşılaştırmak için kullanabiliriz." Evelyn nefes almak için durdu. "Cindy elli kişilik bir kadroya ve yaklaşık yirmi yıla ihtiyacımız olacağını söylüyor."

"Bilgisayarların çalışır hale gelmesi ne kadar sürer?"

"Fark edeceğini sanmıyorum." Evelyn omuz silkti. "Onlar bilgisayar, sihirli fasulye değil. Yine de çoğunu elle yapmamız gerekecek. Tabii bize erişim izni vereceklerini varsayarsak. Babanın Beş'te tanıdığı biri var mı?"

Duke, izin verselerdi Beş'e kaynak makinesiyle saldırırdı. "Fark etmez. Bir şey bulana kadar tüm süreci başlatamayız bile.

Kitty Treadwell'in yoklama numarasını öğren." Amanda bunu iyice düşünmeye çalıştı. "Jane üç kadının kayıp olduğunu söyledi: Kitty Treadwell, Lucy ve Mary."

Evelyn, "Üçüncü ve Dördüncü Bölgelerdeki kayıp kişileri zaten kontrol ettim," dedi. "Kitty Treadwell yok. Jane Delray de yok - ki oraya gitmişken onu da kontrol edeyim dedim. Bulduklarım bir düzine Lucy ve yaklaşık yüz Mary'ydi. Dosyalarını hiç temizlemiyorlar. Bu kızlardan bazıları şimdiye kadar yaşlılıktan ölmüştür. Büyük Buhran'dan beri kayıplar." "Gelecek hafta diğer bölgelere gidebilirim. Dr. Hanson'ı tanıyor musunuz?"

Amanda başını salladı.

"Pete. Morgda çalışıyor." Amanda'nın yüz ifadesini gördü. "Hayır, o iyi bir adam. Bir adli tabipten bekleyeceğiniz türden, ama çok iyi biri. Onun için çalışan bir kız tanıyorum, Deena Coolidge. Bazen bir şeyler yapmasına izin verdiğini söylüyor."

"Ne gibi şeyler?"

Evelyn gözlerini devirdi. "Düşündüğün gibi değil. Laboratuvar şeyleri. Deena bu gerçekten ilgileniyor. Kimyayı seviyor. Pete ona testleri ve bazı laboratuvar çalışmalarını kendi başına nasıl yapacağını öğretiyor. Geceleri de Tech'e gidiyor."

Amanda, Dr. Hanson'ın bunları yapmasına neden izin verdiğini tahmin edebiliyordu ve bu muhtemelen onun iyi kalpliliğinden kaynaklanmıyordu. "DNF'yi kontrol ettin mi?"

"Ne?"

Ölü zenci dosyası. Duke Amanda'ya çözülmemiş siyah cinayetlerinin listesinden bahsetmişti. Amanda, "Kontrol edeceğim." dedi.

"Neyi kontrol edeyim?"

Konuyu değiştirdi. "Dairenin Kitty'nin adına olup olmadığını biliyor muyuz?"

"Oh!" Evelyn etkilenmiş görünüyordu. "Bu çok iyi bir soru." Gösterge panelindeki peçetelerden birini kaptı ve kendine bir not yazdı. "Acaba Sekizinci Kısım konutları için size verilen numara ile sosyal yardım kuponu almak için size verilen numara aynı mı? Konut İdaresi'nde tanıdığınız biri var mı?"

"Pam Canale." Amanda saate baktı. "Bu akşam dersime çalışmam gerekiyor ama Pazartesi ilk iş onu arayabilirim."

"Bay Mavi Takım Elbise'yi izlerken bulduklarını bana anlatabilirsin. Ayrıca-" Peçeteye başka bir şey daha karaladı. "İşte evdeki numaram, yarın için bana haber Barbekü."

"Teşekkür ederim." Amanda peçeteyi ikiye katladı ve çantasına koydu. Duke'a söyleyebileceği hiçbir yalan bu kadar uzun süren yokluğu açıklayamazdı. Evde olup olmadığından emin olmak için sürekli evini arıyordu. Amanda ikinci zil sesine kadar açmazsa, telefonu kapatıp oraya gidiyordu.

"Biliyor musun," diye başladı Evelyn, "gazetede Batı'da üniversite öğrencilerini öldüren bir adamla ilgili bir makale okudum."

"Bu kızlar üniversite öğrencisi değil."

"Yine de üç kayıp var."

"Burası Hollywood değil, Evelyn. Atlanta'da pusuda bekleyen seri katiller yok." Amanda konuyu daha akla yatkın bir konuya çevirdi. "Kitty'nin dairesini düşünüyordum. Yatak odasında üç çöp torbası dolusu giysi vardı. Hiçbir kadın bu kadar kıyafeti karşılayamaz, özellikle de kenar mahallelerde yaşıyorsa." Amanda midesinin guruldadığını hissetti. Elindeki kâğıt bardağı unutmuştu. Maden suyunu bir dikişte yuttu ve ardından gelen geçirmeyi bastırdı. "Banyoda da bir sürü makyaj malzemesi vardı. Bir kız için çok fazla. Bir fahişe için bile."

"Jane hiç makyaj yapmamıştı. Gözlerinin altında bulaşmış maskara yoktu. Her gece soğuk kremle temizlendiğini düşünemiyorum."

"Banyoda soğuk krem vardı," diye hatırlıyor Amanda, "ama kimse kullanmıyordu. Çöp kutusunda kullanılmış hijyenik pedler vardı ama rafta bir kutu Tampax duruyordu. Yani belli ki orada oyunda olmayan biri kalıyordu. Belki küçük bir kız kardeş. Hatta Kitty Treadwell bile olabilir."

Evelyn bardağı dudaklarına götürdü. "Neden böyle düşünüyorsun?" "Bakireysen Tampax giyemezsin. Yani-"

Evelyn soda içerken boğuldu. Ağzından ve burnundan su fışkırdı. Gösterge panelindeki peçeteleri tuttu, o kadar sert öksürüyordu ki sanki ciğerleri ağzından çıkmaya çalışıyormuş gibi geliyordu.

Amanda onun sırtını sıvazladı. "İyi misin?"

Elini ağzına götürdü ve tekrar öksürdü. "Özür dilerim. Yanlış yöne gittim." Üçüncü ve dördüncü kez öksürdü. "Bu da ne?"

Amanda sokağa doğru baktı. Atlanta Polisi'ne ait bir araç yanından hızla geçiyordu, ışıkları yanıyor, siren çalmıyordu. Bir sonraki araç ise tam tersiydi: siren çalıyor, ışıklar sönüktü.

"Bu da ne böyle..." diye başladı Amanda.

Evelyn polis telsizini açtı. Tek duyabildikleri her zamanki konuşmalar ve ardından hoparlörlerin duyulmaması için tıklanan mikrofondı. "Aptallar," diye mırıldandı Evelyn, sesi tekrar kısarak. Başka bir kruvazör gıcırdayarak geçti. "Ne olabilir ki?"

Amanda koltuğunda doğrulmuş, neler olduğunu görmek için kendini zorluyordu. Sonra daha kolay bir yol olduğunu fark etti. Elindeki kâğıt bardağı camdan dışarı fırlattı ve kapıyı iterek açtı. Kaldırıma ulaştığında bir araba daha hızla geçti, bu seferki kendi arabası gibi bir Plymouth Fury'ydı.

Evelyn de kaldırımda ona katıldı. "Arayan Rick ve Butch'tı." Cinayet masası. "Techwood'a gidiyorlar. Hepsi Techwood'a gidiyor."

İki kadın da ne düşündüklerini söylemedi. Steysin arabaya doğru yöneldiler. Amanda, Evelyn'i yolcu tarafına doğru çekerek, "Ben kullanacağım," dedi.

Evelyn itiraz etmedi. Amanda arabayı geri geri sürerken o da ön koltukta oturdu ve Kuzey Caddesi'ne doğru yola çıktı. Techwood Drive'a döndüler. Pine'a dönerken Amanda'nın solundan bir polis aracı geçti.

Evelyn gösterge panelini tuttu. "Lordum. Neden bu kadar aceleleri var?"

"Yakında öğreneceğiz." Amanda arabayı tanıdık banketin üzerine çekti. Şimdiden beş kruvazör ve iki plakasız Plymouth vardı. Bugün Techwood Evleri'nin avlusunda çocuklar oynamıyordu ama ebeveynleri nihayet ortaya çıkmıştı. Dar kot pantolonlu gömleksiz erkekler ellerinde bira kutularıyla duruyordu. Kadınların çoğu aynı şekilde açık saçık giyinmişti, ancak birkaçı sanki ce işinden eve yeni dönmüş gibi . Amanda

saatini kontrol etti. Saat biri geçiyordu. Belki öğle yemeği için eve gelmişlerdir.

"Amanda." Evelyn'in ses tonunda hafif bir titreme vardı. Diğer kadının bakışlarını soldan ikinci apartman bloğuna doğru takip etti. Kapının önünde bir grup devriye polisi kümelenmişti. Butch Bonnie avluya doğru koşarken onları iterek geçti. Dizlerinin üzerine çöktü ve yere kustumuk kustu.

"Oh, hayır." Amanda çantasında bir mendil aradı. "Biraz su alabiliriz-"

Evelyn sert bir el hareketiyle onu durdurdu. "Olduğun yerde kal."

"Ama o-"

"Ciddiyim," dedi, sesi Amanda'nın daha önce duymadığı bir tona bürünmüştü.

Rick Landry daha sonra binadan çıktı. Ağzını silmek için mendilini kullandı ve sonra arka cebine soktu. Ortağı hâlâ hasta olmasaydı, Landry muhtemelen Amanda ve Evelyn'i hiç fark etmeyecekti. Öyle olduğu için onlara doğru yürüdü.

"Siz karıların burada ne işi var?"

Amanda ağzını açtı ama Evelyn ondan önce cevap verdi. "Bu hafta başında burada bir vaka vardı. En üst kat. Daire C. Jane Delray adında bir fahişe."

Landry önce Evelyn'e, sonra da Amanda'ya bakarken dilini yanağına yapıştırdı. "Ve?"

"Ve belli ki burada bir şeyler olmuş."

"Burası Techwood, hayatım. Burada her bir şeyler olur." "En üst katta mı?" Evelyn sordu. "Daire C mi?"

"Yanlış ve ," dedi Landry. "Binanın arkasında. İntihar. Çatıdan atladı ve yere çakıldı."

"Siktir!" Butch Bonnie, vahşi doğada kızışan bir domuzun çıkardığı sese rakip bir hamle yaptı. Landry'nin bakışları duraksadı. Ortağına tam olarak dönüp bakmadı ama Evelyn ya da Amanda'ya da bakmadı.

"Sen." Landry üniformalı devriyelerden birini işaret etti. "Bütün bu insanları buradan çıkarın. Sanki lanet bir Tarzan filmi çekiyoruz." Polis izleyici grubunu dağıtmak için acele etti. Bağırışlar ve protestolar vardı.

Evelyn, "Belki biri görmüştür-" dedi.

"Neyi gördün?" Landry araya girdi. "Muhtemelen onu tanımıyorlardı bile. Ama onlara bir dakika daha verin, hepsi feryat figan edecek ve bunun ne kadar büyük bir trajedi olduğunu söyleyeceklerdir." Evelyn'e bir bakış fırlattı. "Bundan daha iyisini bilmen gerekirdi, Mitchell. Kalabalıklaşmalarına asla izin verme. Çok duygusallaşırlar ve çok geçmeden onları dağıtmak için SWAT'ı çağırırsın."

Evelyn o kadar sessiz konuşuyordu ki Amanda onu zar zor duyabiliyordu. "Cesedi görmek istiyoruz."

"Biz ne?" Amanda'nın sesi kelimelerin etrafında titriyordu.

Landry sırtıttı. "Görünüşe göre Ethel buna hazır değil, Lucy."

Evelyn geri adım atmadı. Boğazını temizledi. "Bir dava üzerinde çalışıyoruz, Landry. Aynı senin gibi."

"Benimle aynı mı?" diye yineledi, inanamayarak. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturmuş, göğsü kabarmış olan Butch'a baktı. Amanda onun bileğinde taşıdığı tabancanın parıltısını görebiliyordu. "Siz kızlar hemen geri dönün ve-"

"O haklı." Amanda bu sözleri çok net bir şekilde duydu. Kendi sesiyle söylenmişlerdi. Kendi ağzından çıkmıştı.

Evelyn de en az Amanda kadar şaşırılmış görünüyordu.

Amanda ona, "Bir dava üzerinde çalışıyoruz," dedi. Yaptıkları şey *tam olarak* buydu. Son yarım saati arabada konuşarak geçirmişlerdi. Bu kadınlarla ilgili bir şeyler dönüyordu - Kitty, Lucy, Mary ve şimdi de muhtemelen Jane Delray. Şu anda, Amanda ve Evelyn tüm teşkilatta onların kayıp olduğunu bilen -ya da görünüşe göre umursayan- tek iki memurdu.

Landry bir sigara yaktı. Sigarasından bir duman çıkardı. "Benim gibi, ha?" diye tekrarladı, ama bu sefer gülüyordu. "Artık cinayet masasında mı çalışıyorsun?"

Evelyn karşılık verdi, "Az önce bunun bir intihar olduğunu söyledin. Burada ne var?"

Bundan hoşlanmadı. "Taşak mı istiyorsun Mitchell, her zaman benimkini emebilirsin."

Amanda yüz ifadesinin kendisini ele vermemesi için yere baktı.

"Kocamınki bana yeter, teşekkürler." Evelyn elini çantasına attı ve Kel-Lite'ını çıkardı. "Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız."

Landry onu görmezden gelerek Amanda'ya, "Hadi kızım. Burası sana göre bir yer değil. Ceset berbat durumda. Her yerde bağırsaklar var. İğrenç şeyler. Bir bayanın kaldıramayacağı kadar kötü." Çenesini Butch'a doğru eğdi, bariz olanı söylemedi. "Hadi, arabana bin ve . Kimse bunun hakkında bir şey düşünmez."

Amanda midesinin gevşemeye başladığını hissetti. Onlara bir çıkış yolu gösteriyordu. Zarif bir çıkış. Cesedi görmek istediklerini kimse . Başları dik bir şekilde ayrılabilirlerdi. Amanda bu teklifi kabul etmek üzereydi ki Landry ekledi: "Tanrı biliyor ya, senin ihtiyarın küçük kızını korkuttuğum için tüfeğiyle peşime düşmesini istemem."

Amanda'nın omurgasında garip bir karıncalanma vardı. Sanki her omuru yerine oturuyormuş gibi hissediyordu. Şaşırtıcı derecede kesin bir ses tonuyla konuştu. "Kurbanın binanın arkasında olduğunu mu söylemişsiniz?"

Amanda doğru yürümeye başladığında Evelyn de en az Landry kadar şaşırmış görünüyordu. Amanda'ya ayak ve fısıldayarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yürümeye devam et," diye yalvardı Amanda ona. "Lütfen yürümeye devam et." "Hiç ölü bir beden gördün mü?"

"Hiç kapanmadım," diye itiraf etti Amanda. "Büyükbabamı saymazsanız tabii."

Evelyn bir küfür mırıldandı. Boğuk bir fısıltıyla konuştu. "Ne yaparsan yap, sakın hastalanma. Çılgılık atma. Tanrı aşkına, ağlama."

Amanda üçünü de yapmaya hazırdı ve henüz cesedi bile görmemişti. Tanrı aşkına ne düşünüyordu? Landry haklıydı. Butch Bonnie bu işin üstesinden gelemediyse, ikisinin de gelmesine imkân yoktu.

"Beni dinle," diye emretti Evelyn. "Eğer kırılırsan, sana bir daha asla güvenmezler. Sen de daktilo havuzuna katılabilirsin. Bileklerini de kesebilirsin."

"Ben iyiyim," dedi ve sonra Evelyn'in bunu duymaya ihtiyacı olduğunu bildiği için ona "Sen de iyisin. Kesinlikle iyisin."

Amanda'nın yanında yürürken Evelyn'in topuklu ayakkabıları tozu dumana kattı. "Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Haklısın. Ben iyiyim."

"İkimiz de iyiyiz." Amanda'nın sırtından o kadar çok ter damlıyordu ki, iç çamaşırının içinde birikiyordu. Siyah bir etek giydiği için memnundu. İyi ki Alka-Seltzer almıştı. Karanlık binaya girerken yalnız olmadığı için çok mutluydu.

Giriş, Amanda'nın hatırladığından daha fazla gölgeye bürünmüştü. Merdiven boşluğuna baktı. Tavan penceresindeki camlardan biri kırılmıştı. Yerine bir tahta parçası çakılmıştı. İkisi de koridorun sonundaki metal çıkış kapısında durup Landry'yi beklediler.

Elini kapıya koydu ama açmadı. "Bakın kızlar, oyun zamanı bitti. Yanlış adama bulaşıp kurt gibi ağlayan zavallı küçük sürtükler hakkında rapor almaya geri dönün."

"Bir dava üzerinde çalışıyoruz," dedi Evelyn ona. "Bir şeyle ilgili olabilir-"

"Fahişe kısa bir tahtadan uzun bir yürüyüş yaptı. Bu çöplüğü gördün. Buradaki herkesin çatıdan atlamamasına şaşırdım." "Biz hala-"

"Arkanı dön ve geri yürü. Bu iş yeterince uzadı."

"Ben-"

"Dur!" Landry yumruğunu kapıya vurdu. "Kapa şu lanet çeneni!" diye bağırdı. "Sana gitmeni söyledim ve gitsen iyi edersin."

Evelyn gözle görülür bir şekilde irkilmişti ama "Biz sadece-" demeyi denedi.

"Seni yapmamı mı istiyorsun?" Kel-Lite'ı Evelyn'in elinden kaptı ve göğsüne sapladı. "Hoşuna gitti mi?" Evelyn sırtını duvara verene kadar onu bir daha, sonra bir daha bıçakladı. "Artık o kadar geveze değilsin, değil mi?"

Amanda denedi, "Rick-"

"Kapa çeneni!" El fenerini Evelyn'in eteğine sıkıştırıp bacaklarının arasına bastırdığında beyaz teninde bir parlama oldu. "Bunu gerçekten istemiyorsan, dediğimi yapsan iyi edersin. Beni duyuyor musun?"

Evelyn konuşmadı. Sadece başını sallayabildi. Elleri teslimiyetle havaya kalkarken titriyordu.

"Benimle dalga geçme," diye uyardı Landry. "mı?"

"O üzgün," dedi Amanda. "İkimiz de üzgünüz. Rick, lütfen. Özür dileriz."

Yavaşça el fenerini Evelyn'in eteğinin altından çıkardı. Bir eliyle feneri çevirdi ve sapını Amanda'ya uzattı. Ona, "Onu buradan çıkar." dedi.

Amanda'nın yaptığı da tam olarak buydu.

Günümüz

PAZARTESİ

Taksi şoförü, 316 Carver Sokağı'nın önünde dururken Will'e şüpheli bir bakış attı. "Burası olduğuna emin misin, dostum?"

"Eminim." Will sayacı kontrol etti ve ona bir onluk uzattı. "Üstü kalsın."

Adam parayı almakta isteksiz görünüyordu. "Polis olduğunu biliyorum ama hava karardıktan sonra bunun pek bir önemi yok. Beni anlıyor musun?"

Will kapıyı açtı. "Uyarın için minnettarım."

"Beklememi istemediğine emin misin?"

"Hayır, ama teşekkür ederim." Will arabadan indi. Adam hâlâ oyalanıyordu. Will binanın yan tarafına doğru yürüyene kadar taksi yavaşça uzaklaştı.

Will, arka lambaların sokakta kayboluşunu izledi. Sonra döndü ve uzun otların ve çalıkların arasından geçerek çocukların evinin arkasına doğru ilerledi. Ay ve sokak lambaları arasında, evin arkasına giden oldukça açık bir yolu vardı. Şırıngaların, prezervatiflerin, kırık camların ve çöp yığınlarının etrafından dolaştı.

Sara'nın daha önce evin içindeki tüm tehlikeler hakkında yaptığı uyarıyı hatırladı. Bu gece gözlemlerle doluydu. Ve oldukça . Will onu suçlayamazdı. Kendisi de oldukça kızgındı. Aslında öfkeliydi.

Hâlâ öfkeliydi.

Evin etrafında dönerken Will'in yumrukları sıkılmıştı. Kendisini gerçekten rahatsız eden şey hakkında neredeyse sayıklama derecesinde bir inkâr içinde olduğunu biliyordu. Babası hapisten çıkmıştı. O canavar serbestçe nefes alıyordu. Will, bunu ilk öğrendiğinden beri bastırdığı gibi, yine bastırdı.

Sara bileğine dikiş atarken, Will'in düşünebildiği tek şey Amanda'nın hastane odasına girip gerçeği ondan öğrenmekti. Şartlı tahliye kurulu babasının hapisten çıkmasına neden izin vermişti? Amanda neden Will'den önce öğrenmişti? Ondan başka ne saklıyordu?

Bir şeyler saklıyor olmalıydı. Her zaman bir şeyler saklardı.

Ve Will'in bunu öğrenmesine izin vermeden önce ölecekti. Will'in tanıdığı tüm erkeklerden daha sertti. Tam olarak bir yalancı sayılmazdı ama gerçeklerle öyle şeyler yapardı ki, aklınızı kaçırdığınızı düşünürdünüz. Will, Amanda'ya karşı açık sözlü olmaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. Onun kişiliğini incelediği on beş yıl, incelikler ve bilmeceler için yaşadığı gerçeğinden başka bir şey ortaya çıkarmamıştı. Onu kandırmaktan zevk alıyordu. Will'in her sorusuna karşılık, Amanda'nın başka bir sorusu oluyordu ve çok geçmeden Will'in bu sabah yataktan kalkmamış olmayı dilemesine neden olacak şeyler konuşuyorlardı. Ya da bu yıl. Ya da hayatında hiç.

Bu gece neden çocuk yurdundaydı? Ne arıyordu? Babası hakkında ne kadar şey biliyordu?

Will, Amanda'nın cevaplarını tahmin edebiliyordu. Akşam gezintisine çıkmıştı. Bir kaçırma vakası üzerinde çalışmaları gerekirken, gettoda rahatça dolaşmaktan kim hoşlanmazdı ki? Will ve Sara'yı evin içinde gördü ve neden orada olduklarını merak etti. Merak etmek yanlış mıydı? Elbette babasını biliyordu. Onun patronuydu. Will hakkında her şeyi bilmek onun işiydi.

Bir şey hariç. Yaşlı kadın kafasını efsanevi kontrolünü kaybedecek kadar sert çarpmıştı.

"Edna'ya bu basamakları desteklemesini milyonlarca kez söyledim."

Edna, Bayan Edna Flannigan'daki gibi.

Amanda yüksek profilli bir davanın ortasındaydı. Basın tepesindeydi. GBI müdürü muhtemelen ensesinde soluyordu. Yine her şeyi bıraktı, eline bir çekiç aldı ve

buraya geldi. Neyin peşinde olduğuna dair dürüst bir cevap almanın tek bir yolu vardı ve Will bunu bulmak için gerekirse çocukların evini çıplak elleriyle parçalayacaktı. Sonra da bunu Amanda'nın yüzüne vuracaktı.

Evin arka tarafına baktı. Bir zamanlar burada bir güverte vardı ama şimdi sadece bodrum penceresinin olduğu yerde bir delik vardı. Sağlık görevlileri Amanda'yı iç kapıdan çıkaramamışlardı. Bunun yerine, bodrum pencerelerini örten kontrplağı tekmelemişler ve açıklıklardan birini genişletmek için tuğlayı yontmuşlardı.

Will sokak lambasına baktı. Güveler etrafta çırpınarak bir flaş oluşturunuyordu. Tekrar pencere açıklığına baktı.

Geriye dönüp baktığımda, bunu yapmanın daha iyi yolları vardı. Will taksi şoföründen onu bir milden daha az uzaklıkta olan evine bırakmasını isteyebilirdi. Will'in garajında bir sürü alet vardı. İki balyoz, birkaç levye, hatta Habitat Mağazası'ndan ikinci el olarak aldığı bir matkap. Hepsi çok yıpranmış ve çok kullanılmıştı. Will evini adliye merdivenlerindeki vergi borcuna karşılık satın almıştı. Evi yeniden bir yuvaya dönüştürmek üç yılını ve bütün parasını almıştı.

İşin en zor kısmı uyuşturucu bağımlılarını evin yeni sahiplerinin olduğuna ikna etmektir. İlk altı ay, Will uyku tulumunun yanında av tüfeğiyle uyumak zorunda kaldı. Duvarları yıkmadığı ve bakır boruları lehimlemediği zamanlarda kapıya gidiyor ve kapıyı çalanlara uyuşturucu içmek için başka bir yer bulmaları gerektiğini söylüyordu.

Aslında Will'in yapmak üzere olduğu şey için iyi bir hazırlıktı.

Açıklıktan içeri tırmandı. Yanıp sönen sokak lambası bodrumun büyük bölümünü aydınlatıyordu. Will, cep telefonunu da kullanarak kırık merdivenleri aştı. Amanda Wagner, hazırlıklı olmanın tam tanımıydı. Will onun karanlık bodruma Maglite'ı olmadan girdiğini hayal bile edemiyordu. Bir dizi boş rafın yanında tanıdık metalik mavi kasayı gördü. Düğmeye bastı. El feneri küçüktü.

Cebine sığacak kadar büyüktü ama LCD'ler eski bir Chevy'nin farları gibi parlıyordu.

Will Sara'ya karşı pek dürüst davranmamıştı. Angie'yle birlikte bodrumda epey zaman geçirmişti. Elbette dirsekleri ve ayak parmakları üzerinde ölçümler yapmamıştı ama burayla ilgili hafızası, aslında üst katlar kadar büyük olan bu yeri bir şekilde bir ayakkabı kutusuna indirgemişti.

Will elini dış duvarlarda gezdirdi. Pürüzsüz sıva, her on beş santimde bir, alttaki dikmelerden gelen çıkıntılarla kesintiye uğruyordu. Bir bölme duvarı odanın ortasını ikiye ayırıyordu. Bu yapı daha yeniydi. Alçıpanın kenarları siyah küfle kaplıydı. Alt kısımlarda parçalar eksikti. Garip aralıklarla yerleştirilmiş, sarı çamdan yapılmış ikişer dörderli çiftler, bir kombinezonun altındaki bacaklar gibi tabanda görünüyordu.

Arka tarafta, muhtemelen yardımcıları için lavabosu ve tuvaleti olan küçük bir oda vardı. Duvarlar açıkta bırakılmış keresteydi ve dış kısımları budaklı çam panellerle kaplanmıştı. Will armatürlerin arkasını kontrol etti. Ayağıyla lavabonun altındaki su giderini tekmeledi. Giderde hiçbir şey yoktu.

Tuvalet tankının kapağını kaldırdı ve boş olduğunu gördü. Klozet siyah suyla doluydu. Elinden başka bir şeyle aramak için etrafına bakındı. Eski topuzlu ve borulu kablolar kirişlerden sarkıyordu. Uzun bir parça çıkardı, yeterince sertleşene kadar uzunlamasına katladı ve çanağı kontrol etti. Zehirli bir kokudan başka bir şey yoktu.

Odanın içinde dolaşırken el feneri örümcek ağlarını ve zemin kirişlerindeki termit hasarını seçti. Ahşap depolama rafları boştu. Kömür oluğu, birkaç şırınga ve kullanılmış bir prezervatifle birlikte siyah tozla doluydu. Bacayı incelemek için Maglite'ı kullandı. Kuş pislikleri. Çizikler. Bir hayvan bir noktada içeride sıkışıp kalmıştı. Will metal kapıyı kapattı ve yerine kilitlemek için kolu çevirdi.

Takım elbisesinin ceketini çıkardı ve kirişlerden birindeki çiviye astı. Glock'u kemerinde, kullanışlı olduğu yerde duruyordu. Merdivenlerin yanında Amanda'nın çekicini buldu. Hiç kullanılmamıştı. Fiyat etiketi hâlâ üzerindeydi. Midtown Hırdavat. Kırk dolar.

Will Maglite'ı arka cebine koydu. Sokak lambası şimdilik yeterliydi. Çekici inceledi. Dövmeye mavi çelik, pürüzsüz bir yüz ve naylon uç kapağı. Şok azaltıcı kabza. Bu bir duvarcı aletiydi, bir çerçevenin kullanacağı bir şey değil. Will, Amanda'nın bunu işlev için değil, şekil için aldığını düşündü. Ya da belki de mavisini el fenerine uydurduğu için raftan seçmişti. Her iki durumda da, aletin dengeli bir ağırlığı vardı. Pençe keskindi ve Will onu dış duvara vurduğunda sıvayı temiz bir şekilde kırdı.

Çekici geri çekti ve duvara tekrar vurarak deliği genişletti. Bir parça sıva çıkardı. Parmaklarının arasında ufalandı. Karışımın içinde at kılı vardı, neredeyse bir asır boyunca kil ve kireç taşı bir arada tutan minik, ipek teller.

Will, elini çitanın arkasına uzatabilecek kadar büyük bir bölümü yonttu. Ahşap çürümüşü ve temelden akan yağmur yüzünden hâlâ ıslaktı. Muhtemelen eldiven ve gözlük ya da en azından bir maske takması gerekiyordu. Sıvanın arkasında şüphesiz küf vardı, belki de kuru çürümeden kaynaklanan mantar. Duvarın içindeki koku rutubetliydi, evlerin ölümlerinde koktuğu gibi. Will çekiçe bir parça daha sıva kaldırdı. Sonra bir tane daha.

Yavaşça bodrumun çevresini dolaştı, sıvayı parça parça, sıra sıra indirdi. Sonra çıtalı kaldırdı, ardından yalıtım için kullanılan parçalanmış gazeteleri fırçaladı ve bir sonraki bölüme geçti.

Sokak lambası en karanlık köşelere ulaşamadığında Amanda'nın Maglite'ını dişlerinin arasına aldı. Havaya beyaz bir toz yayılmıştı. Gözleri kumdan sulanmıştı. Toz ve küf yüzünden burnu akmaya başladı. İş kötü değildi, ama sıkıcı ve tekrarlıydı ve Will odanın içinde dolaşırken bodrumun sıcaklığı her adımda artıyor gibiydi. Son sıva parçasını da kazıyıp attığında aşırı terlemişti. Çıta yine ıslak bir kâğıt gibi elinde parçalandı. Çürümüş tahtayı çıkarmak için çekiç kullandı. Daha önce yaptığı gibi

Will, Şimdiye kadarki her bölümde olduğu gibi, el fenerini çıplak açıklığa tuttu.

Hiçbir Şey.

Avucunu soğuk duvara bastırdı. Temelin etrafındaki toprağı tutan sadece ince bir tuğla tabakası vardı. Will yine de kontrol etmek için bazı bölümleri kırmıő, sonra gğe neden olabileceği korkusuyla durmuştu. Cebinden telefonunu çıkardı ve saate baktı. Gece yarısını iki dakika geçiyordu. Bunu üç saattir yapıyordu.

Hepsi bir hiç için.

Will duvardan uzaklaştı. ksrd ve bir tomar sıva .

Üç saat.

Karalanmıő notlar yok, gizli geçitler yok. Kesik eller ya da sihirli fasulye torbaları yok. Anlayabildiği kadarıyla, ev inşa edildiğinden beri duvarların içine hiç dokunulmamıőtı. Tahta o kadar eskiydi ki, baltaların daha büyük ağaçların saplamalarını keőtięi oyuk izlerini görebiliyordu.

Will tekrar ksrd. Havasız odada toz bir türlü temizlenmiyordu. Alnındaki teri silmek için elinin tersini kullandı. Çekiçle sürekli vurmaktan kasları ağrıyordu. Yine de odanın ortasındaki bölme duvarına başladı. Birçok açıdan, alıpanı sökmek sıvayı skmekten daha zordu. Kağıt nemliydi ama alçı sırlıslıkam olmuştu. Duvar küçük parçalar halinde yıkıldı. Pembe yalıtım Will'in ağzına ve burnuna sokmamaya çalıştığı sürünen böceklerle doluydu. Çiviler zeminden yukarı doğru ryordu.

Bir kırk dakika daha geçti. Yine hiçbir Şey yoktu.

Bu da, son iki saattir Will'in beyninde dönüp duran o can sıkıcı sorunun gerektiği anlamına geliyordu: Neden yerde başlamamıştı?

Amanda bir duvarcı çekici almıştı. Bodrum katı tamamen taş döşeli tuğladan oluşuyordu. Will bazı parçaların zerindeki Chattahoochee Tuğla şirketi logosunu tanıdı. Kendi evindeki tuğlaya benziyordu ve Georgia'nın kırmızı kilinden piőirilmıőtı.

Atlanta'daki bir üretim tesisi, finansal patlama dönemlerinde çatı katı dairelerine dönüştürülmüştü.

Will çekici elinde kavradı. Amanda'nın onu mavi olduğu için aldığını düşünmüştü. Kafasının içinde onun hırıltılı sesini duyabiliyordu: *Dedektif olduğunu sanıyordum.*

Will bodrumu yerle bir ederken pek de düzenli davranmamıştı. Zeminin bir santimi bile temiz değildi. Sırtını köşeye dayadı ve odanın içine baktı. Ortada duvar olmadığı için ızgara düzenini planlamak kolaydı. Her tuğla yaklaşık olarak sekize dört inçti. Beşe dokuz sırayı temizleyebilirdi, bu da kabaca üçe üç metrelik bölümler demekti. On beş yüz metrekaarelik bir odada bu yaklaşık on bir milyar yıl sürerdi.

Enkazı ayağıyla tekmeleyerek uzaklaştırdı, sonra dizlerinin üzerine çökerek ilk bölüme başladı. Bodrum katını parçalamak için mantıklı bir plan yaptığını bilmekten hiç zevk almıyordu. Will çekici dar kavisler çizerek salladı, tuğla parçalarını kaldırmak için pençeyi kullandı ve uçuşan parçaları uzak tutmak için gözlerini kıstı. Elbette tuğlalar kolayca çıkmıyordu. Kolaylık için artık çok geçti. Kil eskiydi. Otuzlu yıllardaki fırınlama tekniği tam olarak bilimsel değildi. Göçmenler muhtemelen güneşin doğuşundan batışına kadar çalışmış, sırtları ve dizleri bükülmüş bir halde tahta formları havayla kurutulacak, sonra da fırında pişirilecek kille doldurmuşlardı.

İlk tuğla sırası çekicinin pençesi altında parçalandı. Kenarlar zayıftı. Ortayı tutamıyorlardı. Will parçaları çıkarmak için çıplak ellerini kullanmak zorunda kaldı. Nihayet üçüncü sıraya geldiğinde daha başarılı bir sistem bulmuştu. Pençeyi çatlaklara sıkıştırmak için çekicinin her vuruşunda hassas davranması gerekiyordu. Ek yerlerine kum dolmuştu. Will'in gözlerine girdi, ağzına kaçtı. Dişlerini sıktı. Odanın içinde ileri geri çalışırken, her bir bölümü tuğla tuğla temizlerken, altında ne olduğunu görmek için toprağı birkaç santim kazarken, kendini bir makine gibi görüyordu.

Yolun üçte birini tamamlamıştı ki beyhudelik onu ele geçirdi. Bir sonraki bölümü kaplayan enkazı tekmeleyerek kaldırdı, sonra bir sonrakini. Her bir çatlak ve yarığı incelemek için Amanda'nın Maglite'ını kullandı.

Tuğlalar sağlamdı. Ne Will'in yaşamı boyunca, ne binanın yaşamı boyunca, ne de herhangi bir zamanda hiçbir şey onları rahatsız etmemişti.

Bir şey yok. Tıpkı duvarlar gibi. Hiçbir şey yoktu.

"Kahretsin!" Will çekici odanın öbür ucuna fırlattı. Pazusunda bir yırtılma hissetti. Kas spazm geçirdi. Will kolunu kavradı. Emeginin işe yaramaz meyvesi olan balçığa baktı.

Will, Grady Acil Servisi'ndeki intikam fantezilerini düşündü. Aklına, sorduğu her soruya cevap vermeye hazır, dehşete düşmüş Amanda'nın görüntüsü geldi. Hayatı boyunca pek çok kavgaya karışmıştı ama yumruklarını hiç bir kadına karşı kullanmamıştı. Will bulmak istediğinden bile emin olmadığı hayaletleri kovalarken, Amanda muhtemelen hastane yatağında bir bebek gibi .

Ellerini sıktı. Parmaklarının üstünde ve altında kâğıt kesikleri gibi küçük yırtıklar vardı, sadece daha derin. Dikişli ayak bileği yanıyormuş gibi hissediyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama dizleri onu tutmadı. Ayakta durmak için kendini zorladı. Bu sefer tökezledi. Çivilerden birine tutundu. Avucuna bir kıymık battı. Acısını biraz olsun dindirmek için çığlık attı. Vücudunda ağrımayan tek bir kas bile yoktu.

Hepsi bir hiç için.

Will cebinden mendilini çıkardı ve yüzünü sildi. Ceketini çivinin üzerinden aldı. Kendini bodrumdan çıkardığında sokak lambası artık yanmıyordu. Hava o kadar keskindi ki öksürmeye başladı. Daha fazla sıva parçası tükürdü. Will bahçenin ortasındaki musluğa gitti. Bu, çocukken yaz aylarında Bayan Flannigan hepsini evden dışarı kilitleyip akşam yemeğine kadar geri gelmemelerini söylediğinde kullandığı musluğun aynısıydı. Pompa kolu neredeyse paslanmıştı.

Will, musluktan ince bir su gelene kadar kolu dikkatle aşağı yukarı hareket ettirdi. Ağzını suya dayadı ve midesinde bıçaklar hissedene kadar içti. Sonra başını akıntının altına soktu ve kirden arındı. Gözleri sudan dolayı yanıyordu. Muhtemelen orada istemediği kimyasallar vardı. O zamanlar sokağın aşağısında bir tabakhane vardı.

büyüyordu. Will muhtemelen bir kanser koğuşunu dolduracak kadar benzen içmiştir.

Çocukluğundan bir hatıra daha.

Pompayı kaldıraç olarak kullanarak kendini yukarı itti. Kolu koptu. Will sadece başını sallayabildi. Kolu bahçeye fırlattı ve eve doğru uzun bir yürüyüşe başladı.

Will mutfak masasında oturmuş, elleriyle mavi bir dosya klasörünü tutuyordu. Gözleri açık kalmıyordu. Yorgunluktan yumruk sarhoşu olmuştu. Yatma zahmetine bile katlanmamıştı. Eve vardığında saat sabahın üçü olmuştu bile. İş seyahatine çıkacakları havaalanına zamanında yetiştirmek için saat dörtte yola çıkması gerekiyordu. Duş almıştı. Yiyemeyeceği bir kahvaltı hazırlamıştı. Köpeği mahallenin etrafında dolaştırdı. Yıpranmış ayakkabılarını parlattı. Takım elbise giyip kravat taktı. Ellerindeki binlerce küçük kesik ve kabarcık için Bactine kullandı. Ayak bileğindeki yara bandından sızan tuhaf pembe sıvıyı sildi.

Ve şimdi kendini masadan kalkmaya zorlayamıyordu.

Will dosyanın kenarını karıştırdı. Sekmeye yapıştırılmış etikette annesinin adı özenle yazılmıştı. Will bu harfleri o kadar çok görmüştü ki, retinasına kazınmışlardı. Sonunda annesinin bilgilerine erişebildiğinde yirmi iki yaşındaydı. Doldurulması gereken bir sürü evrak işi vardı. Adliyeye gitmesi gerekmişti. Başka şeyler de vardı ve bunların hepsi çocuk adalet sisteminde gezinmeyi gerektiriyordu. En büyük engel Will'di. Hayatında, bir hakimin karşısına çıkma ihtimalinin soğuk terler dökmesine neden olmadığı bir noktaya gelmesi gerekiyordu.

Betty köpek kapısından içeri girdi. Will'e meraklı bir bakış attı. Köpek sahiplenilmişti, utanç verici derecede küçük bir Chihuahua karışımıydı ve Will'e kendi hatası olmadan gelmişti. Ön ayaklarını Will'in kalçasına koydu. Will onu kucağına almak için arkasına yaslanmadığında şaşkın şaşkın baktı. Bir süre sonra pes etti ve yemek kaplarının önüne yerleşmeden önce yerde üç kez tur attı.

Will bakışlarını tekrar dosyaya, annesinin adına çevirdi. Siyah daktilo harfleri beyaz etiketin üzerinde netti. Gerçi artık beyaz değildi. Will parmaklarını annesinin adının üzerinde o kadar çok gezdirmişti ki, kâğıt etiket sararmıştı.

Dosyayı açtı. İlk sayfa genellikle bir polis raporunda bulabileceğiniz türdendi. Tarihin ardından en üstte dava numarası yer alıyordu. Daha sonra göze çarpan detayların olduğu bölüm vardı. İsim, adres, kilo, boy, ölüm nedeni.

Cinayet.

Will annesinin fotoğrafına baktı. Polaroid. Ölümünden yıllar önce çekilmişti. On üç, belki de on dört yaşındaydı. Etiketle olduğu gibi, fotoğraf da çok fazla kullanılmaktan sararmıştı. Ya da belki de yaş kimyasalları bozmuştu. Bir Noel ağacının önünde duruyordu. Will'e fotoğraf makinesinin ailesinden bir hediye olduğu söylenmişti. Elinde bir çift çorap tutuyordu, muhtemelen başka bir hediye idi. Yüzünde bir gülümseme vardı.

Will aynaya bakacak tipte bir adam değildi, ama yüz hatlarını tek tek inceleyerek annesiyle arasındaki benzerlikleri bulmaya çalışmak için epey zaman harcamıştı. Gözleri aynı badem şekline sahipti. Soluk fotoğrafta bile renklerinin aynı mavi olduğunu görebiliyordu. Sarı saçları kumraldı ve annesinin sarıya yakın buklelerine kıyasla kahverengiye daha yakındı. Alt dişlerinden biri annesininki gibi hafifçe çarpıktı. Fotoğrafta diş teli takıyordu. Muhtemelen öldürüldüğünde diş tekrar yerine çekilmişti.

Will, fotoğrafı ön sayfanın kenarına hizaladı ve ataşı aynı noktada tutmaya dikkat etti. İkinci sayfaya döndü. Gözleri kelimelere odaklanamıyordu. Metin oradan oraya atlıyordu. Will birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sonra ilk satırın ilk kelimesine baktı. Bunu ezbere biliyordu, bu yüzden ona kolay gelmişti.

"Kurban."

Will yutkundu. Sonraki sözcükleri okudu.

"... Techwood Evleri'nde bulundu."

Will dosyayı kapattı. Ayrıntıları tekrar okumasına gerek yoktu. Hafızasına kazınmışlardı. Uyanıkken varlığının bir parçasıydılar.

Annesinin adına tekrar baktı. Harfler bu kez o kadar net değildi. Eğer beyni kelimelerin içini doldurmasaydı, onları seçebileceğinden şüpheliydi.

Will hiçbir zaman iyi bir okuyucu olmamıştı. Kelimeler sayfanın etrafında hareket ediyordu. Harfler yer değiştiriyordu. Yıllar geçtikçe, daha akıcı okumasına yardımcı olacak bazı hileler bulmuştu. Metin satırının altına koyduğu bir cetvel, bir satırın diğeriyle karışmasını engelliyordu. Parmaklarını kullanarak kült sözcükleri ayırıyor, sonra da anlamını test etmek için cümleyi kafasında tekrarlıyordu. Yine de, günlük olarak sunulması gereken çeşitli raporları doldurması Faith'ten iki kat daha uzun sürüyordu. Will gibi bir insanın evrak işlerine bu kadar bağımlı bir kariyer seçmiş olması Dante'nin hakkında yazabileceği bir şeydi.

Will disleksi olduğunu anladığında üniversiteye gidiyordu. Daha doğrusu ona söylenmişti. John Lennon'ın ölümünün on beşinci yıldönümüydü. Will'in müzik takdiri profesörü, Lennon'da disleksi olduğuna nasıl inanıldığından bahsediyordu. Bu bozukluğun belirti ve semptomlarını ayrıntılı bir şekilde anlatıyordu. Will'in hayatının kitabını okuyor olabilirdi. Aslında, kadın doğrudan Will'e farklı olmanın armağanı üzerine bir soliloquy sunmuştu.

Will dersi bırakmıştı. Farklı olmak istemiyordu. Uyum sağlamak istiyordu. Normal olmak istiyordu. Okul hayatının çoğunda sınıf yapısına uymadığı söylenmişti. Öğretmenleri ona aptal demişti. Onu odanın arkasına koymuşlar ve cevaplarını asla anlayamayacağı sorular sormayı bırakmasını söylemişlerdi. Hatta Will ilk yılında müdürün odasına çağırılmış ve belki de okulu bırakma zamanının geldiği söylenmişti.

Çocuk evindeki Bayan Flannigan olmasaydı, Will muhtemelen okulu bırakacaktı. Bayan Flannigan'ın onu okul servisini beklemek yerine yatakta bulduğu sabahı çok iyi hatırlıyordu. Will onun başka çocukları tokatladığını birçok kez görmüştü. Kötü bir şey değil, sadece poposuna ya da yüzüne bir şaplak. Daha önce ondan hiç dayak ama o zaman ona tokat atmıştı. Zordu. Bunu yapmak için parmak uçlarında durması gerekiyordu. "Kendin için üzülmeyi bırak," diyordu.

emretti. "Ve seni kilere kilitlemeden önce o otobüse bin."

Will bu hikâyeyi Sara'ya asla anlatamazdı. Bu onun hayatının asla anlayamayacağı bir başka parçasıydı. Bunu istismar olarak görecekti. Muhtemelen bunun zalimce olduğunu söyleyecekti. Will için bu tam da ihtiyacı olan şeydi. Çünkü Bayan Flannigan o merdivenleri tırmanıp onu ön kapıdan dışarı itecek kadar umursamasaydı, başka hiç kimse zahmet etmezdi.

Betty'nin kulakları dikildi. Başını çevirdiğinde künyesi yakasında şingırdadı. Boğazından alçak bir hırıltı çıktı. Will ön kapının kilidinde bir anahtar sesi duydu. Bir an için gelenin Sara olabileceğini düşündü. Bir hafiflik hissine kapıldı. Sonra Sara'nın evinin anahtarı olmadığını hatırladı. Ve nedenini hatırladığında karanlık geri geldi. Sara'nın anahtara ihtiyacı yoktu. Burada fazla zaman geçirmiyorlardı. Her zaman onun dairesinde kalırlardı çünkü Will'in evindeyken Angie'nin onları basma tehlikesi vardı.

"Willie?" Angie oturma odasına doğru ilerlerken seslendi. Açık mutfak kapısında durakladı. Angie her zaman kadınsı yönünü benimsemişti. Vücudunu saran etekleri ve göğüs dekoltesini gösteren gömlekleri tercih ederdi. Bugün siyah bir tişört ve kalçalarını aşağı doğru sarkıtan bir kot pantolon giymişti. Onu son gördüğünden bu yana geçen üç hafta içinde kilo vermişti. Pantolon boldu ama bilerek giymemişti. Will, bel bandının üstünden görünen siyah tangayı görebiliyordu.

Betty tekrar hırlamaya başladı. Angie köpeğe tısladı. Sonra Will'e baktı. Sonra da Will'elindeki açık mavi dosya klasörüne baktı. "Okuyor musun, bebeğim?" diye sordu.

Will cevap vermedi.

Angie buzdolabına doğru yürüdü ve bir şişe su çıkardı. Kapağını açtı. Will'i incelerken uzun bir yudum aldı. "Bok gibi görünüyorsun."

Kendini bok gibi hissediyordu. Tek yapmak istediği başını masaya koyup uyumaktı. "Ne istiyorsun?"

Tezgâha yaslandı. Sözleri onu şaşırtmalıydı ama zaten Angie'nin söylediği hiçbir şey onu şaşırtmazdı.

onu. "Baban konusunda ne yapacağız?"

Will dosyaya baktı. Mutfak sessizdi. Betty'nin nefes alışının ısıklık sesini, tekrar yerine yerleşirken yakasındaki künyenin duyabiliyordu.

Angie onu bekleme konusunda hiç iyi . "Eee?"

Will'in ona verecek bir cevabı yoktu. On sekiz saat boyunca neredeyse hiç durmadan bu konuyu düşünmek hiçbir çözüm getirmemişti. "Hiçbir şey yapmayacağım."

Angie hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Kız arkadaşını aramalı ve taşaklarını geri istemelisin."

Will ona ters ters baktı. "Ne istiyorsun Angie?"

"Baban neredeyse altı haftadır dışarıda. Bunu biliyor muydun?"

Will midesinin sıkıştığını hissetti. Eyalet veri tabanında ayrıntılara bakma zahmetine ama tahliyenin neredeyse iki ay önce değil, son birkaç gün içinde gerçekleştiğini varsaymıştı.

Dedi ki, "Şu anda altmış dört yaşında. Şeker hastası. Birkaç yıl önce ağır bir kalp krizi geçirdi. Yaşlı insanlara bakmak pahalıya mal oluyor."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Şartlı tahliye duruşmasındaydım. Seni orada göreceğimi düşünmüştüm ama hayır." Kaşlarını kaldırarak Will'in bariz soruyu sormasını bekledi. Will sormayınca, gönüllü olarak, "Yaşına göre iyi görünüyor. Formunu koruyor. Sanırım kalp krizi onu korkuttu." Gülümsedi. "Onun ağzını almışsın. Dudakların da aynı şekilde."

"Bunun bir anlamı var mı?"

"Mesele şu ki, verdiğimiz sözü hatırlıyorum."

Will ellerine baktı. Yırtık bir tırnak etini kopardı. "O zamanlar çocuktuk, Angie."

"Boğazına bıçak dayayın. Kafasına bir levye sapla. H ile vur ve kaza süsü ver. En sevdiğin buydu, değil mi?" Eğildi ve kendini onun görüş alanına soktu. "Benden korkuyor musun Wilbur?" Adam ondan uzaklaştı. "Annene ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Will boğazını temizlemeye çalıştı ama bir şey .

Angie bir sandalyeyi sürükleyerek getirdi ve ondan birkaç santim uzağa oturdu. "Dinle bebeğim, küçük doktor arkadaşınla istediğin kadar eğlenebilirsin. Benim de payıma düşeni aldığımı biliyorsun. Ama bu bir iş. Bu

sana, bana ve birbirimize verdiğimiz bir söze kadar uzanıyor." Bir daha bekledikten sonra, "Annenin başına gelenler, senin başına gelenler, hepsi o piç yüzünden oldu, bunun peşini öylece bırakamayız Will. Bunu ödemek zorunda."

Will'in tırnak etleri kanamaya başlamıştı ama deriyi eşelemeyi bırakamıyordu. Angie'nin sözleri içinde tanıdık bir şeyleri harekete geçirdi. Öfke. Öfke. İntikam ihtiyacı. Will hayatının son on yılını bunu unutmaya çalışarak geçirmişti ve şimdi Angie bunu tekrar yüzüne vuruyordu.

Ona, "Benimle tutulmayan sözler hakkında konuşacak konumda değilsin" dedi.

"Ashleigh Snyder."

Will, onun kayıp kızıdan bahsettiğini duyunca şaşırarak başını kaldırdı.

Angie parmağıyla annesinin dosyasına dokunurken gülümsedi. "Her şeyi bildiğimi unutuyorsun bebeğim. Her ayrıntıyı. Son damlasına kadar. Yolunu değiştirdiğini mi düşünüyorsun? Etrafta dolaşmak için çok yaşlı olduğunu mu düşünüyorsun? Sana söyleyeyim tatlım, içeride meşguldü. Senden daha hızlı koşabilir, senden daha hızlı atlayabilir, daha hızlı öldürebilir. Ona bakmak bile beni korkuttu ve kolay kolay korkmadığımı biliyorsun."

Will parmağına baktı. Ojesi yontulmuştu. "Beni dinliyor musun, Will?"

Annesinin dosyasına dokunmayı bırakmasını bekledi.

Yavaşça elini çekti.

Angie belgeleri almak için doldurmasına yardım etmişti. Annesinin fotoğrafını ona ilk gösteren Angie olmuştu. Will o kadar üzgündü ki, zar zor iş görebiliyordu ve otopsi raporuna bir anlam veremediğinde, Angie raporu yüksek sesle okumuştı. Kesikler. Sıyrıklar. Çizikler. Gözyaşları. Yaralar. Tarif edilemeyenler soğuk, tıbbi bir dille anlatılıyordu. Will gibi Angie de her kelimeyi biliyordu. Her korkunç şeyi biliyordu. Acıyı ve sefaleti biliyordu, tıpkı Will'e annesine ne olduğunu anlatmayı bitirdiğinde, Will'in kan öksürmeye başlayacak kadar şiddetli bir şekilde hastalandığını bildiği gibi.

"Fourteenth'deki Four Seasons'da kalıyor. Sanırım parası yıllar içinde biraz faiz kazandı."

"Onu izliyor muydun?"

"Güvenlikte benim için ona göz kulak olan bir arkadaşım var." Dudaklarını büzdü. "Kötü bir hayat değil. Beş yıldızlı bir otel. Her sabah spor salonunu kullanıyor. Oda servisi sipariş ediyor. Yürüyüşe çıkıyor. Barda takılıyor."

Will her bir tabloyu gözünde canlandırdı. Bu adamın böylesine kolay bir hayat sürdüğü düşüncesi midesine bir yumruk indirdi.

"Her şey yolunda," diye yatıştırdı. Will dosyaya bakmaktan kendini alamıyordu. Elleri dosyanın kenarını kavrıyordu. "Benim, bebeğim. Benimleyken rol yapmana gerek yok."

Angie'nin parmakları boynunda ve sırtında gezinirken irkildi. Tırnakları derisini benek benek saran yara izleriyle aynı hizadaydı. "Bu konuda benimle konuşabilirsin. Ben de oradaydım. Neler olduğunu biliyorum. Seni yargılamayacağım." Will başını salladı ama kadın ona dokunmaya devam etti, eli göğsünün ön tarafına gitti, parmaklarının uçları yanan bir sigaranın ucunun etine işlediği mükemmel yuvarlak daireleri buldu. Ağzı adamın kulağındaydı. "Sence annen yanında olsaydı bunlar başına gelir miydi? Sence küçük oğluna zarar vermelerine izin verir miydi?"

Saatlerce, günlerce, haftalarca, yıllarca konuştukları şey buydu. Onlara yapılan şeyler. O insanlardan öç almak için yapacakları şeyler. Çocukluk intikam fantezileri. Hepsi buydu. Ve yine de, şimdi onlara teslim olmak çok iyi hissettiriyordu. Devletin yapmayı reddettiği şeyi o piç kurusuna yapma fantezisinin tadını çıkarmak çok güzeldi.

"Bırak ben halledeyim," dedi Angie. "Senin için her şeyi daha iyi hale getirmeme izin ver."

Will çok yorgundu. Kendini aciz hissediyordu. Vücudunun her santimi ağrıyordu. Beyni, bir türlü geçmeyen parazitlerle doluydu. Angie daha da yaklaştığında, tek düşünebildiği başka bir insanın yanında olmanın ne kadar iyi hissettirdiği idi. Sara'yla birlikte olmak Will'e bunu yapmıştı. Onun yalnız kalma yeteneğini elinden almıştı. Onun yalnızlığını kırmıştı. Onu sadece bir şeyler istemediği, onlara ihtiyaç duyduğu bir dünyaya sürüklemişti. Dokunulmaya ihtiyacı vardı. Onun kollarını etrafında hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Zavallı bebek," dedi Angie. Will'in kulağını ve boynunu öptü. Will vücudunda tanıdık bir kıpırdanma hissetti. Elini gömleğinin içine soktuğunda, onu durdurmadı. Ağzı onunkini bulduğunda da onu durdurmadı. Eli onun göğsüne gitti. Kadın ona daha da yaklaştı.

Ama tadı hiçbir şeye benzemiyordu. Ne nane şekeri, ne bal, ne de Sara'nın sevdiği o küçük ekşi şekerler. Angie'nin elleri onun omuzlarında duruyordu, avuç içleri düzdü, ensesine sarılmamıştı. Onu daha yakına çekmiyordu. Onu uzaklaştırıyordu.

Will onu tekrar öpmeye çalıştı. Angie, Will'in yapacağını bildiği gibi, onun ulaşamayacağı bir yere çekildi. O böyle çalışırdı. Bir şeyi elde ettiğinde, artık onu istemezdi.

Will derin bir iç çekti. "Seni sevmiyorum." "Sana aşık değilim" diye düzeltti.

Koltuğuna geri otururken kollarını kavuşturdu. "Bundan incinmem mi gerekiyor?"

Will başını salladı. Onu incitmek istemiyordu. Sadece durmasını istiyordu.

"Gerçekçi ol, bebeğim. Sara şu anda aşk dolu olabilir ve senin hakkında her şeyi bilmek istediğini söylüyor olabilir, ama bu bilgiyle gerçekten ne yapacak?"

Soruya cevap veremedi ama kesin olarak bildiği bir şey vardı. "Bunu bana karşı kullanmayacak."

"Bu çok hoş, ama bana şunu söyleyin: Babanızın DNA'sının içinizde dönüp durduğunu bilerek her gece yanınızda nasıl uyuyacak? Doğa terbiyeden üstündür, bebeğim. Sara bir doktor. Eninde sonunda senin gerçekten neler merak etmeye başlayacaktır." Daha yakına eğildi.

"Onun gözlerinde göreceğin dehşeti düşün."

Will ona baktı. Ağzında çirkin bir bükülme, gözlerinde boş bir bakış vardı. Sadece zayıflamamıştı. Neredeyse cılızlaşmıştı. Will onu tanıdığından beri, Angie makyajını hep ağır yapmıştı; ihtiyacı olduğu için değil, kendini gizlemek istediği için. Gözlerinin etrafında kalın siyah göz kalemi. Parıltılı koyu kahverengi göz farı. Koyu kırmızı ruj. Yüksek elmacık kemiklerine allık. Kıvrıkcık kahverengi saçları yüzünün kenarlarına dökülmüştü. Dudakları mükemmel bir papyon gibiydi. Uzun boylu ve zayıftı, tercih ettiği dar gömleklerden taşan göğüsleri vardı. O bir

Erkeklerin eşlerini aldatmasına neden olan türden bir kadın. Gerçek anlamda. Angie diğer insanların elinden bir şeyler almaya bayılırdı. O bir baştan çıkarıcıydı. O bir sirendi. O bir hırsızdı.

Ayrıca uçurtma gibi uçuyordu. Göz bebekleri kocaman açılmıştı.

"Yine hap mı alıyorsun?" diye sordu. Adam kızın elini tutmaya çalıştı ama kız sarsılarak uzaklaştı. "Angie?"

Kendini masadan kaldırdı ve lavaboya geri döndü. Will sandalyeye geri oturdu. "Ne yapıyorsun, Angie?"

O yapmadı Cevapını. Onun yerine, o baktı dışarı ve mutfak penceresi. Kürek kemikleri sivriydi. On sekiz yaşındayken yaptırdığı kafatası ve çapraz kemikler dövmesi açık maviye dönüşmüştü. Will elini cebine soktu. Alyansının soğuk metalini hissetti. Sara, kocasının evlilik yüzüğünü şöminenin üzerindeki küçük ahşap kutuda saklıyordu. Yüzüğü de oradaydı. Beyaz bir kurdeleyle birbirlerine bağlanmışlardı.

mavi saten yastık.

Will tekrarladı, "Ne yapıyorsun Angie?"

Omuzları yukarı kalktı. "Sanırım sensiz gelen bu."

"Birçok kez bensiz kaldın." "İkimiz de bunun farklı olduğunu biliyoruz."

Gerçeği tartışamazdı. "Lütfen kendine zarar vermeyi bırak." "Kız arkadaşını sikmeyi bıraktığında bırakacağım."

Angie mutfaktan çıktı. Çantasını kanepenin üzerine düşürdüğü yerden aldı. Ön kapıya doğru döndü ve ona bir öpücük kondurdu.

Ve sonra gitmişti.

Will alnını masaya bastırdı. Formika, tenine karşı soğuktu. Betty'nin patileri tekrar bacağına dokundu. Onu kucağına aldı. Kürkü elinin altında tel teldi. Parmaklarını yaladı.

Angie'nin annesi uyuşturucu kullanarak kendini öldürmüştü. Yirmi yedi yıl süren bir intihardı bu. Angie'yi çocuk yurduna getiren de buydu. Deidre Polaski Angie'nin hayatının yarısından fazlasını bitkisel komada, bir devlet hastanesinde geçirmişti. Sonunda birkaç ay önce ölmüştü. Belki de Angie'yi haplara geri döndüren şey buydu. Belki de bir kaçışa ihtiyacı vardı.

Ya da belki Will suçluydu.

Üç hafta önce tam da bu mutfakta Angie, Will'in silahını ağzına dayamıştı. Daha önce de kendini öldürmekle tehdit etmişti. Başka hiçbir şey işe yaramadığında başvurduğu stratejiydi bu. Will cebindeki evlilik yüzüğünü düşündü. Belki de Sara'nın kocasınınkini sakladığı gibi o da aynı nedenle saklıyordu. Will yıllardır Angie'nin yasını tutuyordu. Tek fark, Angie'nin henüz ölmemiş olmasıydı.

Telefonu çaldı. Masasının üzerinde şarjda duran cep telefonu değil, sabit hat. Will başını masadan kaldırdı ama ayakta durmayı başaramadı. Belki de arayan Sara'ydı. Gerçi Will, onu aramanın kendi sorumluluğunda olduğundan emindi, tersi değil. Dün gece öfkeyle çıkıp gitmişti. Onu kızdırmıştı. Angie'yi öpmüştü.

Will elini ağzına götürdü. Parmaklarında ruj izi vardı. Tanrım, ne yapmıştı? Sara yıkılırdı. Will onun ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu. Bu onların sonu olurdu. Her şeyin sonu olurdu.

Telefon çalmayı bıraktı. Ev tamamen sessizleşmişti. Kalbinin göğsünde güm güm attığını hissedebiliyordu. Ağzında hiç tükürük kalmamıştı. Betty kucağında kıpırdandı.

O ne halt ?

Cep telefonu çalmaya başladı. Will kendini hiçbir zaman korkak biri olarak görmemişti ama orada öylece oturup hiçbir şey yapmamanın cazibesi çok güçlüydü. Ne yazık ki, o iradeye sahip değildi.

Will, Betty'yi yere bıraktı. Oturma odasına doğru yürürken kendini bataklıkta sürükleniyormuş gibi hissetti. Cep telefonunu eline aldı, Sara'nın numarasını görmeyi bekliyordu ama onun yerine Amanda'nın numarası vardı.

Bir an için telefona cevap vermemeyi düşündü ama son yirmi dört saat ona bir şey öğrettiyse, o da Amanda'nın onu nasıl bulacağını her zaman bildiğiydi.

Will arabasının anahtarlarını aldı ve telefonu açtı. "Havaalanına gidiyorum."

"Olduğun yerde kal." Amanda'ses tonu değişmişti. "Bir ceset bulduk. Faith seni geliyor."

Will elini masaya dayadı. Başı çarpmaya başladı. "Nerede?"

Amanda, Will'in daha önce hiç duymadığı bir şekilde tereddüt etti.
"Faith sana ayrıntıları anlatacak."

"Nerede?"

"Nerede olduğunu biliyorsun." Will ona . "Techwood."

dokuz

15 Kasım 1974

MARY HALSTON

Mary dün gece Union Mission'da soyulmuştu, bu alışılmadık bir şey değildi ama yine de sıkıyordu. Çalınan para değildi.

-Pezevengi bunların hepsini saklamıştı ama lisedeki erkek arkadaşının ona verdiği bir madalyon vardı. Jerry. Okuldan çıkar çıkmaz Nam'a gitmişti. Charlie'ye karşı direnmiş ama H'ye o kadar bağımlı hale gelmişti ki ABD'ye geri dönebilmek için uyuşturucu testini geçememişti. Temizlenebilmesi için altı ay daha ormanda çürümesi gerekmişti, sonra uçak iner inmez Mary'yi ve bir torba H'yi kapmıştı ve altı ay sonra Jerry kolunda bir iğneyle ölmüş, Mary de bir ara sokakta yüzüstü yatmış, dişlerini sıkarak bir an önce bitmesi için dua ediyordu.

Yüzlerine bakmamayı tercih etti. Boncuk gözlerine. Islak dudaklarına. Kahverengi dişlerine. Sanki onların görüntüleri beyninin bir bölümüne kazınmış gibi hissediyordu, bir gün erişebilecek ve sonra puf diye sönecekti. Bir Roma mumu gibi tutuşacak ve sonsuza dek sönecekti.

Mary bir keresinde bilim adamlarının retinalarınızı kesip hayatınız boyunca gördüğünüz her şeyi gösteren büyük bir televizyona yerleştirdiklerini anlatan çılgın bir kitap okumuştı. Kitap güzeldi ama ürkütücüydü çünkü Mary kendi hayatını düşünmek istemiyordu. O şeyi ilk etapta okuması garipti. Mary'nin hızı daha çok Dana Girls ve Nancy Drew'a göreydi. 2001: *A Space Odyssey*'i izledikten sonra bilimkurguya merak sarmıştı. Aslında izlememişti, çünkü Jerry'nin elleri

ama filmin özünü anlamıştı: 2001'de insanoğlu tamamen mahvolmuştu.

Bunun gerçekleştiğini görecektir kadar yaşayacağından değil. Mary on dokuz yaşındaydı. Birlik Misyonu'nda bir karyolada uyumadığı zamanlarda, ticaret yapmak için sokaklarda dolaşıyordu. Birkaç dişini kaybetmişti. Saçları öbek öbek dökülüyordu. Sokak köşelerinde duracak kadar iyi değildi. Gün boyunca etrafta dolaşıp, işlerini yaparken onu çevirip yüzünü duvara çarpan avukatları ve bankacıları aramak zorunda kalıyordu. Bu ona yavru bir kediye tutma şeklini hatırlatıyordu. Boynunun arkasından tuttuğunuzda gevşer. Ama bu pisliklerin hiçbirisi gevşek değildi. Bundan kesinlikle emindi.

Mary bir ara sokağa daldı ve çöp konteynerinin yanına oturdu. Ayakları acıyordu. Ayakkabıları çok dar olduğu için topukları su toplamıştı. Aslında onun ayakkabıları değildi. Mary Union Mission'da sadece bir kurban değildi. İhtiyacı olanı alırdı ve ayakkabıya ihtiyacı vardı. Beyaz . Kalın topuklu. Çok şıktı, Ann Marie'nin "*O Kız*" seçmelerine giderken giyebileceği .

Kendisine doğru gelen ağır ayak seslerini duydu. Mary kafasını kaldırıp adama baktı. Sanki bir dağa bakıyor gibiydi. Uzun boylu, geniş omuzlu ve boynunu kolayca kırabilecek bir çift eli vardı.

"Günaydın, kardeşim." dedi.

Ve bu duyduğu son şey oldu.

12 Temmuz 1975

CUMARTESİ

Amanda yalan söyleme konusunda hiçbir zaman becerikli olmamıştı, özellikle de babası söz konusu olduğunda. Çocukluğundan beri Duke ona belli bir şekilde baktığında Amanda gözyaşlarına boğulur, sonuçları ne olursa olsun içini dökerdi. Amanda'nın öğleden sonrayı Evelyn Mitchell'in evinde geçirdiğini öğrenirse ne kadar kızacağını tahmin bile edemiyordu. Bu ona Nixon skandalındaki tüm o hikayeleri hatırlattı. Örtbas her zaman sizi alaşağı ederdi.

Ve bu seferki tam bir fiyaskoydu. Amanda bir kilise törenini tamamen uydurmakla kalmamış, Vanessa Livingston'ı da işin içine karıştırmış ve diğer kadından ne olursa olsun hikâyeyi destekleyeceğine dair söz almıştı. Amanda sadece Duke'un kendi davasıyla o kadar meşgul olduğunu ve Amanda'nın hikâyesini derinlemesine araştırmadığını umabilirdi. Bütün sabah avukatıyla telefonda konuşmuştu. Eyalet Yüksek Mahkemesi'nin Lars Oglethorpe lehine verdiği karar polis merkezindeki rüzgârları değiştirmişti. Duke, evini temizleyip gömleklerini ütülerken Amanda'nın varlığını bile fark etmemişti.

Şu anda tek istediği Evelyn'i kendi gözleriyle görmek ve diğer kadının iyi olduğundan emin olmaktı. Dün Techwood'dan ayrıldıktan sonra ikisi de birbirlerine tek kelime etmemişti. Evelyn Amanda'yı istasyona bırakmış ve bir hoşça kal bile demeden oradan uzaklaşmıştı. Rick Landry'nin koridorda ona yaptıkları boğazında düğümlenmiş gibiydi.

Amanda arabasını Monroe Drive'a çekti. Piedmont Heights'ın bu tarafına pek sık gitmezdi. Burası bir süre önce sanayiye devredilmiş olsa da, zihninde hâlâ çorak bir tarım arazisi olarak canlanıyordu. Çocukken annesiyle birlikte Monroe Bahçeleri'ni ziyaret etmiş, arka bahçeye dikmek üzere hercai menekşe ve gül toplamak için saatlerce fidanlığı incelemişlerdi. Arazi Kızıl Haç için binalara dönüştürülmüştü ama nergis sıralarını hâlâ hatırlayabiliyordu.

Montgomery Feribotu'ndan sola döndü. Plaster Köprüsü yolu tek şeride düşürüyordu. Plymouth'un tekerlekleri çukurlu betona çarpıyordu. Babasının bugün oynamadığını bilmesine rağmen Ansley Golf Kulübü'nü geçerken soğuk terler döktü. Lionel Lane'e giden kıvrımı takip etti ve Sherwood Ormanı'nın kalbinden geçen Friar Tuck'tan sağa döndü.

Evelyn'in evi, geri dönen gaziler için binlerce inşa edilen çiftlik tarzı evlerden biriydi. Tek katlı ve yan tarafında bir araba garajı vardı, tıpkı yandaki ev gibi, o da bir sonraki evin ve bir sonrakinin tıpatıp aynısıydı.

Amanda sokağa, Evelyn'in steysin arabasının arkasına park etti ve dikiz aynasından kendini kontrol etti. Sıcak makyajına hiç iyi gelmemişti. Saçları düz ve cansızdı. Bugün yıkamayı planlamıştı ama kurutma makinesinin altında oturma düşüncesi mide bulandırıcıydı ve ekşiyeceği için saçlarının doğal yollarla kurummasına izin veremezdi.

Motoru durdurdu ve dairesel bir testerenin vızıltısını duydu. Araba yolu siyah bir Trans Am ve Perry Mason'ın kullandığı gibi üstü açık bir Ford Galaxie ile kaplıydı. Amanda eve yaklaşırken, garajın açık tarafına bir kulübe inşa edildiğini gördü. Duvar destekleri ve çatı ama başka bir şey yoktu. Garajda, bir çift testerenin üzerinde duran bir kontrplak parçasının üzerine eğilmiş bir adam vardı. Kot pantolon giymişti ve üzerinde gömlek yoktu. Turuncu güneş siperliğindeki logo kolayca tanınabilirdi, ancak Amanda yolun yarısına gelene kadar Florida Timsahı'nı seçememişti.

"Merhaba!" diye seslendi testereyi yere bırakarak. Amanda bunun Bill Mitchell olduğunu tahmin etti, ancak arka planda bir yerlerde

Aklında daha çekici bir adam hayal etmişti. Sade görünümlüydü, Evelyn'in boyu civarındaydı, seyrek kahverengi saçları ve biraz göbeği vardı. Cildi güneşten parlak kırmızıydı. Yüzünde hoş bir gülümseme vardı, ancak Amanda tamamen giyinik olmayan bir adamla konuşmaktan son derece rahatsız hissediyordu.

"Amanda." Ona doğru yürürken elini uzattı. "Ben Bill. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ev bana senin hakkında çok şey anlattı."

"Sen de öyle." Amanda onun terli elini sıktı. Göğsüne ve kollarına talaş yapışmıştı.

"Şu güneşten çıkalım. Çok kavurucu." Elini Amanda'nın dirseğine koyarak onu araba garajının gölgesine götürdü. Amanda arka bahçede bir piknik masası gördü. Weber çoktan duman püskürtmeye başlamıştı. Kısa süreli bir suçluluk duygusu hissetti. Evelyn'in ruh hali hakkında o kadar endişelenmişti ki bunun bir parti olduğunu unutmuştu. Bir ev sahibesi hediyesi getirmeliydi.

"Bill?" Evelyn elinde bir kavanoz mayonezle garaja girdi.

Yalınayaktı ve parlak sarı bir güneş elbisesi giymişti. Saçları mükemmeldi. Makyaj yapmamıştı ama buna ihtiyacı varmış gibi de görünmüyordu. "Oh, Amanda. Yapmışsın." Mayonezi kocasına uzattı.

"Tatlım, üzerine bir gömlek giy. Istakoz gibi kızarmışsın."

Bill, Amanda'ya gözlerini devirdi. Karısına geri vermeden önce kavanozu açtı.

Evelyn Amanda'ya sordu, "Kenny ile tanıştın mı? Bill, Kenny nerede?" diye sordu. Cevap vermesi için ona zaman tanımadı. "Kenny mi?"

"Buranın altında," diye seslendi derin bir ses kulübenin altından. Kenny kendini kontrplak zeminin altından dışarı iterken Amanda bir çift kıllı bacak, ardından kesik kot pantolon ve bir adamın çıplak gövdesini gördü. Amanda'ya gülümseyerek, "Merhaba," dedi ve Bill'e, "Görünüşe göre biraz daha takviyeye ihtiyacımız var," dedi.

Evelyn, "Silahımı saklamak için güvenli bir yerimiz olsun diye bir kulübe inşa ediyorlar," diye açıkladı.

"Ve saksı toprağı," diye ekledi Kenny. Elini Amanda'ya uzattı. "Kenny Mitchell. Ben bu karakterin kardeşiyim."

Amanda onun elini sıktı. Sıcaktı. Avuç içleri sertti. Sıcaktan kızardığını hissetti. Kenny Mitchell, bir Hollywood filmi dışında gördüğü en güzel adamdı. Onun

Göğsü ve karnı kaslarla dalgalanıyordu. Bıyıkları sadece şehvetli denebilecek dudaklarının üzerinde kesilmişti.

"Ev, bana arkadaşının bu kadar güzel olduğunu söylememiştin." dedi. Yüzündeki kızarıklık öfkeli bir ateşe dönüştü.

"Kenny!" Evelyn azarladı. "Onu utandırıyorsun."

"Özür dilerim hanımefendi." Cebini karıştırıp bir paket sigara çıkarırken Amanda'ya göz kırptı. Amanda, adamın göbeğinden başlayıp aşağı doğru inen saç izine bakmamak için kendini zor tuttu.

Evelyn dedi ki, "Kenny Eastern'de pilot. Safeguard reklamlarındaki yakışıklıya benziyor, değil mi?" dedi. Amanda'ya kendisini eve kadar takip etmesini işaret etti. "Biz çocukları yalnız bırakalım."

Bill onları durdurdu ve Amanda'ya, "Dün kızım ile ilgilendiğin için teşekkürler. Berbat bir sürücü. Yola bakamayacak kadar makyajını kontrol etmekle meşgul."

Amanda'dan önce Evelyn konuştu. "Ona neredeyse sokaktaki o adama çarpacağımı söyledim." Elini göğsüne, tam da Rick Landry'nin Kel-Lite'ı sapladığı yere götürdü. "Direksiyon korkunç bir çürük bıraktı."

"Daha dikkatli olmalısın." Bill karısının poposunu okşadı. "Şimdi, ben seni mahvetmeden içeri gir."

Evelyn onun yanağından öptü. "Bol bol kola içtiğinden emin ol. Bu sıcakta susuz kalmak istemezsin." Araba garajına doğru yürürken mayonez kavanozunu karnına . Amanda onu eve kadar takip etti. Planı Evelyn'e kocasına neden yalan söylediğini sormaktı ama içerideki soğuk hava onu bir an için suskun bıraktı. Amanda aylardır ilk kez terlemiyordu.

"Klimanız var mı?"

"Ben hamile kaldığımda Bill almıştı ve ikimiz de ondan ." Evelyn kavanozu tezgahın üzerine, doğranmış patates, yumurta ve biberle dolu büyük bir Tupperware kasenin yanına koydu. Mayonezi karıştırdı ve şöyle dedi: "Patates salatası yapabildiğim tek şey. Ben pek sevmem ama Bill bayılır." Yüzündeki gülümseme neredeyse kendinden geçmiş gibiydi. "Harika biri değil mi? O mükemmel bir Terazi."

Evelyn'in güzel evine bakılırsa Bill çok mutlu bir Terazi burcuydu. Mutfak son derece moderndi; beyaz laminat tezgâhlar ve avokado yeşili beyaz eşyalar birbiriyle uyumluydu. Dolapların üzerindeki krom kulplar güneş ışığında parlıyordu. Muşamba ince bir çiçek desenine sahipti. Penceredeki Perma-Prest rumili perdeler yumuşak bir ışık süzüyordu. Mutfağın dışında içinde çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olan bir oda vardı. Kapalı çamaşır ipinde bir çift çocuk kotu asılıydı. Amanda'nın sadece dergilerde var olduğunu düşündüğü türden bir şeydi.

Evelyn patates salatasını buzdolabına koydu. "Bill'e söylemediğin için teşekkürler-" Elini göğsüne götürdü. "Sadece endişelenirdi."

"İyi misin?"

"Ah." İçini çekti ama daha fazlasını eklemedi. Mayonezi salatanın yanına koydu ama buzdolabının kapağını kapatmadan durdu. "Bira ister misin?"

Amanda hayatında hiç bira tatmamıştı ama belli ki Evelyn'in bir şeye ihtiyacı vardı. "Pekâlâ."

Evelyn kapıdan iki kutu Miller çıkardı. Halkaları çıkardı ve çöp tenekesine attı. Dairesel testere tekrar çalışmaya başladığında Amanda'ya kutulardan birini uzatıyordu. "Buraya." Evelyn, Amanda'ya kendisini yemek odasına, oradan da geniş bir fuayeye kadar takip etmesi için el salladı.

Oturma odası bir basamak aşağıdaydı. Pencerelelerden birine monte edilmiş büyük klima ünitesi sayesinde sıcaklık neredeyse buz gibiydi. Amanda sırtındaki terin soğumaya başladığını hissetti. Ayakkabıları koyu sarı renkli yemyeşil halıya batıyordu. Tavan güzel dokuluydu. Basma yeşili ve sarı bir kanepede vardı. Eşleşen berjer sandalyeler sürgülü cam kapıları çerçeveliyordu. Hi-fi'de McCartney'den bir parça çalıyordu. Bir duvar tamamen kitaplarla kaplıydı. Bebek arabası büyüklüğünde bir konsol televizyonu merkezde yer alıyordu. Yerinde olmayan tek şey odanın ortasındaki büyük çadırdı.

"Klima yüzünden burada uyuyoruz," diye açıkladı Evelyn kanepede yerini alırken. Amanda onun yanına oturdu. "Üniteyi aldık

ama bu Zeke için adil değildi ve beşiği bizim odamıza sığmayacak kadar büyük, o yüzden ..." Biradan sağlıklı bir yudum aldı.

Amanda konuşmak için çırpınırdı. Havadan sudan konuşmada berbattı. "Kaç yaşında?"

"Neredeyse iki." Evelyn inledi ve Amanda bunun kötü bir şey olduğunu anladı. "Küçükken Bill onu büronun en alt çekmecesine koyar ve mahremiyete ihtiyacımız olduğunda çekmeceyi kapatırdı. Ama şimdi etrafta dolaşıyor-" Çadırı işaret etti. "Tanrı'ya şükür uykusu ağır. Gerçi bu sabah bunu bilemezsiniz. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Ben de çılgılık atmaya başlamadan önce Bill onu annesine götürdü. Plağı değiştireyim." Ayağa kalktı ve müzik setine doğru yürüdü. "John Lennon'ın ne yaptığını duydun mu?"

Sanki bir kediye torbaya koyup küçük bir odanın içinde sallandırmış gibiydi ama Amanda, "Evet, çok ilginç," diye mırıldandı.

"Sanırım Bill albümü Kenny'ye ödünç verdi." Kendi kendine konuşarak plakları karıştırmaya başladı. Ya da belki Amanda'yla konuşuyordu. Evelyn'in bir yanıt alamaması önemli görünmüyordu. "Simon and Garfunkel?" diye sordu ama o çoktan plağı açmıştı.

Amanda kokteyl masasına bakıyor, gitmek için iyi bir bahane bulmaya çalışıyordu. Hayatında kendini hiç bu kadar yabancı hissettiği bir zaman hatırlamıyordu. Sosyalleşmeye alışık değildi, özellikle de yabancılarla. Kilise, iş, okul ve babası vardı. Araya başka pek bir şey sığmıyordu. Evelyn'in dünkü deneyimden sonra iyi olduğu açıktı. Kocas ve kayınbiraderi vardı. Oturma odasındaki seks çadırı ve güzel evi vardı. Kokteyl masasının üzerinde herkesin görebileceği *Cosmo* dergisi vardı.

Amanda korkunç manşetleri tararken yanaklarının yeniden yandığını hissetti. Tam şu anda yıldırımın ikisine de çarpması ve babasının onu Evelyn Mitchell'in evinde elinde bir kutu bira ve önünde bir *Cosmopolitan* dergisiyle bulması sadece onun şansı olabilirdi.

Evelyn tekrar kanepeye oturdu. "İyi misin?"

Amanda, "Gitmeliyim" dedi.

"Ama sen daha yeni ."

"Rick'in yaptıklarından sonra iyi emin olmak istedim."

"Sigara içiyor musun?" Kokteyl masasının üzerindeki metal kutuya uzandı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Zeke'ye hamile kaldığımda onları bıraktım," diye itiraf etti Evelyn. "Bazı nedenlerden dolayı artık tadına dayanamıyordum. Tuhaf, eskiden çok severdim." Kutuyu yerine geri koydu. "Lütfen gitme Amanda. Burada olduğun için çok mutluyum."

Amanda bu ifadeden utandığını hissetti. Ve kapana kısılmış. Şimdi kabalık etmeden ayrılamazdı. Evelyn'in çocuğu konusuna geri döndü çünkü tek güvenli konu bu gibi görünüyordu. "Zeke bir aile ismi mi?"

"Adım Ezekiel. Bill'in kısaltmasına izin vermemeye çalıştım ama ..." Sesi kesildi. "Bill'in isim seçerken tek kriteri Florida'da oynarken stadyum hoparlörlerinden nasıl ses çıkacağını sormaktı." Yaptığı espriye gülmek yerine, alışılmadık bir şekilde sessizleşti. Amanda'yı inceledi.

"Ne oldu?"

"Hâlâ yapacak mıyız?"

Amanda'nın ne olduğunu sormasına gerek yoktu. Bay Mavi Takım Elbise'yi bulmak için binayı gözetleyeceklerdi. Amanda Konut İdaresi'ni arayacaktı. Evelyn diğer bölgelerdeki kayıp kişi raporlarını kontrol edecekti. Dün, bu sağlam bir plan gibi görünüyordu. Bu mesafeden bakıldığında amatör ve tehlikeli görünüyordu. "Sence bunu yapmalı mıyız?"

"mi?"

Amanda ona cevap veremedi. Rick Landry ile olanlardan sonra korkmuştu. Ayrıca şimdiye kadar yaptığı tüm gözetlemeler için de endişeleniyordu. İkisi de hiç konuşmamaları gereken insanları aramışlardı. Amanda bütün bir sabahı *Journal* ve *Constitution gazetelerinin* eski sayılarını okuyarak geçirmişti. Eğer Duke işini geri alma konusunda haklıysa, yapacağı ilk şey Amanda'nın neyin peşinde olduğunu öğrenmek olacaktı. Ve hiç mutlu olmayacaktı.

Evelyn başladı, "Biliyor musun, düşünüyordum da..." Elini göğsüne götürdü. Parmakları inci düğmelerden birini karıştırdı. "Landry'nin bana yaptıkları. Juice'un sana yapmaya çalıştığı şey. Ne kadar komik,

siyah ya da beyaz, doğrudan bacaklarımızın arasındakine yönelirler. Değerimizin toplamı budur."

"Ya da eksikliği." Amanda birasını bitirdi. Başının döndüğünü hissetti.

Evelyn sordu, "Neden bu işe girdin? Baban yüzünden mi?"

"Evet," diye cevap verdi, ancak bu sadece kısmen doğruduydu. "Gerçekten bir Kelly kızı olmak istiyordum. Her gün farklı bir yerde çalışmak. Eve, güzel bir daireye gitmek." Fantezisini tam olarak taslak haline getirmemişti. Orada bir kocası, belki bir çocuğu, bakabileceği biri olacaktı.

Amanda, "Kulağa uçuk geldiğini biliyorum," diye itiraf etti.

"Kulağa benim gerekçemden daha iyi geliyor." Evelyn koltuğun koluna . "Eskiden bir denizkızıydım."

"Bir ne?"

Amanda'nın Çağkınılığından memnun olmuğ gibi görünerek güldü. "Weeki Wachee Springs'i hiç duydun mu? Tampa'nın yaklaşık bir saat dışında."

Amanda başını salladı. Sadece Florida Panhandle'a gitmişti.

"Bana işi verdiler çünkü nefesimi doksan saniye tutabiliyordum. Ve bunlar." Göğüslerini gösterdi. "Bütün gün yüzdüm." Kollarını havaya kaldırdı. "Ve bütün gece içtim." Kolları aşağı indi. Gülümsüyordu.

Amanda'nın aklına gelen tek şey "Bill biliyor mu?" demek oldu.

"Nerede tanıştık sanıyorsun? McDill Hava Kuvvetleri Üssü'nde Kenny'yi ziyaret ediyordu. İlk görüşte aşktı." Gözlerini devirdi. "Onu Atlanta'ya kadar takip ettim. Evlendik. Bütün gün evde oturmaktan sıkılmışım, bu yüzden devlette bir iş bulmaya karar verdim." Sanki komik bir hikaye bekliyormuş gibi gülümsedi. "Başvuru formu doldurmak için şehir merkezindeki adliyeye gittim. Gazetede vergi müdürünün eleman aradığına dair bir ilan görmüştüm ama yanlış odaya girmişim. Devriye üniforması giymiş bir adam vardı. Tam bir göt. Bana şöyle bir baktı ve dedi ki-" göğsünü kabarttı, " 'Küçük kız, yanlış yere gelmişsin. Bu oda polisler içindir ve size bakarak bile içinde böyle bir şey olmadığını söyleyebilirim. "

Amanda güldü. Çok iyi bir taklitçiydi. "Ne yaptın sen?"

"Çok öfkeliydim." Evelyn omuzlarını dikleştirdi. "Dedim ki, 'Hayır efendim, hatalı olan sizsiniz. Buraya polise katılmak için geldim ve sınava girmeye hakkım var' dedim. " Tekrar yere çöktü. "Sınavı geçemeyeceğimi düşündüm ama bir hafta sonra beni mülakata çağırdılar. Gitsem mi gitmesem mi emin değildim. Bill'e bile söylememiştim. Ama mülakata gittim ve sanırım onu da geçtim çünkü ertesi hafta akademiye gitmemi söylediler."

Amanda böyle bir yüzsüzlüğü hayal bile edemezdi. "Bill ne dedi?"

"İyi eğlenceler ve dikkatli ol' dedi. " Ellerini açık bir şekilde omuz silkerek uzattı. "Ve işte böyle polis oldum cer."

Amanda bu hikaye üzerine başını salladı. En azından, alkollü araç kullanmaktan dolayı işlem gördüğü hapishanenin içindeki ilan panosunda bir tabela gören Vanessa'nınkinden daha iyiydi.

Evelyn, "Zeke'den sonra geri dönebileceğimden emin değildim" dediDerin bir nefes aldı. "Ama sonra bir çağrıya gittiğimde ve bir kadın işin başında benim olduğumu gördüğünde ve erkek arkadaşı, kocası ya da onu rahatsız eden her kimse sorularıma cevap vermek zorunda kaldığını gördüğünde ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüm. Bu bana bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Sanırım siyah bir polis geldiğinde zenciler de böyle hissediyor. Kendilerini anlayan biriyle konuştuklarını hissediyorlar."

Amanda bunu hiç bu şekilde düşünmemişti ama mantıklı olduğunu tahmin ediyordu.

"Bunu yapmak istiyorum. Gerçekten yapmak istiyorum." Evelyn onun elini tuttu. Ses tonunda bir aciliyet vardı. "O kızlar. Kitty, Mary, Lucy, Jane, ruhu şad olsun. Bizden çok farklı değiller, değil mi? Birileri onların önemsiz olduğuna karar verdi. Ve bu da onu doğru yaptı. Onlar önemli *değil*. Her şeyin planında değiller. Dünyanın Rick Landry'leri Jane Delray'in intihar ettiğini ve tek sorunun pisliği kimin olduğunu söyleyebilirken değil."

Amanda cevap vermedi ama Evelyn onun ruh halini okumakta iyiydi.

"Ne oldu?"

Amanda ona "Jane değildi." dedi.

"Ne demek istiyorsun? Bunu nereden biliyorsun?"

"Butch'un tüm raporlarını ben yazıyorum. Binadan atlayan Jane değildi. Kadının adı Lucy Bennett."

Evelyn'in kafası karışmış görünüyordu. Bilgiyi işlemek için bir an .
"Anlamıyorum. Biri onu teşhis etti mi? Ailesi ortaya çıktı mı?"

"Lucy'nin çantasını beşinci kattaki C dairesinde buldular." "Orası Jane'in evi."

"Butch'un notlarına göre evde yaşayan tek kişi kurbanmış. Çantası kanepenin üzerindeymiş. Ehliyetini bulmuş ve kimliğini tespit etmiş."

"Parmak izi aldılar mı?"

"Lucy'nin kaydı yok. Eşleşecek parmak izi yok."

"Bu hiç mantıklı değil. O bir fahişe. Hepsinin kaydı var."

"Hayır, akla yatkın değil." Oyunda yeni olmadığı sürece, Lucy Bennett'in tutuklanmaktan kurtulmasına imkân yoktu. Bazı kızlar geceyi hapiste geçirmek için gönüllü olarak teslim oluyorlardı. Pezevenkleri çıldırdığında bu onları güvende tutuyordu.

"Lucy Bennett. Ehliyeti çantasında mıydı?" Evelyn iyice . "Jane'in bir ehliyeti ortalıkta bırakmasına imkân yok. O kızların , Lucy'nin ise tam bir yıldır kayıp olduğunu söyledi. Jane onların devlet kuponlarını almaya çalışıyormuş. Lucy'nin ehliyeti ya Jane'in elinde ya da Beş'te bir karton kutunun içinde."

Amanda bunu zaten düşünmüştü. "Butch bana her zaman kanıt makbuzlarını verir, böylece onları rapora not edebilirim." Çanta, masa çavuşunun depoya giren her eşyayı katalogladığı merkezi kilitli bölmeye götürülmüştü. "Makbuza göre Lucy'nin çantasının ruhsatı yokmuş."

"Masa başı çavuşları bu konuda asla yalan söylemez. Eğer bir şey kaybolursa bu onların suçudur."

"Doğru."

"Cüzdanda para var mıydı?"

Amanda değişiklik olsun diye saf olan taraf olmadığı için rahatlamıştı. Nezarethanede kontrol edilen her çanta ya da cüzdan cinayetinde mucizevi bir şekilde nakit para bulunmuyordu.

"Boş ," diye izin verdi Evelyn. Kızın adını tekrarladı. "Lucy Bennett. Bunca zaman Jane olduğunu sanmıştım."

"Bu isim size bir şey ifade ediyor mu? Kayıp kişi raporlarından Lucy Bennett diye birini hatırlıyor musunuz?"

"Hayır." Evelyn dudağını çiğnedi. Boş gözlerle Amanda'ya baktı. Sonunda, "Seni biriyle tanıştırmamın sakıncası var mı?" dedi. Amanda tanıdık bir dehşet duygusu hissetti. "Kim?"

"Komşum." Koltuktan kalktı. Amanda'nın bira kutusunu aldı ve masada kendisinin yanına koydu. "Yıllardır APD ile çalışıyor. Kocasını havaalanına sürüldü. Çok fazla içiyor. Tam bir baş belası." Sürgülü cam kapıya doğru yürüdü. Amanda'nın onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Evelyn arka bahçede yürürken konuşmaya devam etti. "Roz biraz huysuzdur ama iyi bir kızdır. İnan bana, o da kendi payına düşen cesetleri gördü. Yahudi olması seni rahatsız ediyor mu?"

Amanda hangi konudan başlayacağını bilemiyordu. "Bu beni neden rahatsız etsin ki?"

Evelyn avludaki yürüyüşüne devam etmeden önce duraksadı. "Her neyse, Roz bir olay yeri fotoğrafçısı. Bütün fotoğrafları evinde banyo ediyor. Çok geveze olduğu için onu merkeze almıyorlar. Sanırım on yıldır bu işi yapıyor. Eminim baban ondan bahsetmiştir?"

Evelyn arkasına bakınca Amanda başını salladı.

Evelyn sözlerine şöyle devam etti: "Onu bu sabah erken saatlerde gördüm ve zaten çok kötü durumdaydı." Otoparka park edilmiş yeşil bir Corvair'in yanından geçtiler. Evelyn'in evine benzer bir şekilde düzenlenmişti, tek farkla ki garaj ile ev arasında bir sundurma vardı.

Evelyn sesini alçalttı. "Yüzü hakkında bir şey söyleme. Dediğim gibi, kocası tam bir baş belası." Paravan kapıyı iterek açtı ve parmaklarını mutfak penceresine vurdu. "Alo?" diye seslendi, sesi neşeliydi. "Roz? Yine ben, Ev." Birkaç saniye cevap alamayınca Amanda'ya, "Ben ön tarafa gideyim," dedi.

"Ben burada olacağım." Amanda elini verandanın yarısını kaplayan çamaşır makinesinin üzerine koydu. Ne yaptığını düşündükçe rahatsızlık hissi daha da artmaya başladı. Amanda'nın

daha önce hiç bir Yahudi'nin evine girmemişti. Ne bekleyeceğini tam olarak bilmiyordu.

Evelyn haklıydı; Amanda pek dışarı çıkmazdı. Yıllardır bir partiye . Komşularına uğramazdı. Lüks oturma odalarında oturup plak dinlemiyor ve alkol almıyordu. Geçmişinde çok az randevusu vardı. Ona çıkma teklif etmek isteyen her erkek önce Duke'tan geçmek zorundaydı. Pek çoğu onun incelemesinden sağ çıkamamıştı. Lisede Amanda'yı sonuna kadar gitmeye ikna etmeyi başaran bir çocuk vardı. Üç kez, sonra daha fazla dayanamadı. Hamile kalmaktan o kadar korkmuştu ki, bütün bu çile dişini deldirmekten sadece biraz daha keyifliydi.

Evelyn geri dönmüştü. "Burada olduğunu biliyorum." Bu kez mutfak kapısını çaldı. "Neden cevap vermediğini bilmiyorum."

Amanda saatine baktı, gitmek için iyi bir bahane bulabilmek için dua ediyordu. Evelyn Mitchell'in yanında durmak sadece utanç duygusunu artırıyordu. Kendini yaşlı bir hizmetçi gibi hissediyordu. Amanda'nın giydiği kıyafetler -siyah etek, kısa kollu beyaz pamuklu gömlek, topuklu ayakkabı ve külotlu çorap- aradaki farkı ortaya koyuyordu. Evelyn kaygısız bir çiçek çocuk gibi görünüyordu. Kenny, Amanda'ya bir kez bakmış ve onu tam olarak ne olduğunu anlamış olmalıydı: bir kare.

"Alo?" Evelyn kapıyı tekrar çaldı.

Evin içinden bir ses, "Tanrı aşkına atlarınızı durdurun," diye seslendi.

Evelyn Amanda'ya sırtıttı. "Seni etkilemesine izin verme. Kötü biri olabilir."

Kapı açıldı. Kahverengi bir ev ceket ve terlikler giymiş yaşlı bir kadın onlara ters ters baktı. Yüzü darmadağındı: kırık bir dudak, morarmış bir göz. "Neden ön kapıyı çaldınız, sonra da yan tarafa doğru koştunuz?"

Evelyn onun sorusunu duymazdan geldi. "Roz Levy, bu arkadaşım Amanda Wagner. Amanda, bu Roz."

Roz gözlerini Amanda'ya dikti. "Duke Wagner'in kızı, değil mi?"

Normalde insanlar bunu saygıyla söyler. Kadının sesinde nefrete yakın bir şey vardı.

Evelyn, "O iyi bir Roz. Ona bir ver."

Roz etkilenmemişti. Amanda'ya sordu, "Sana Wag dediklerini biliyorsun, değil mi? Her zaman kuyruğunu sallar, memnun etmeye çalışırsın."

Amanda kendini enayi gibi hissetti. Midesi bulandı.

"Oh, sus Roz." Evelyn Amanda'nın kolundan tutup onu evin içine çekti. "Amanda'nın bana gösterdiğin fotoğrafları görmesini istiyorum."

"Bununla başa çıkabileceğinden şüpheliyim."

"Bence şaşıracaksınız. Bizim kız düşündüğünden fazlasını kaldırabilir." Amanda'yı mutfağa doğru sürüklerken kolunu sıktı.

Evelyn'in evine hiç benzemiyordu. alışan bir klimanın verdiği serinlik yoktu. Aslına bakılırsa, sanki tüm hava dışarı çekilmiş gibiydi. Ağır kahverengi perdeler tüm pencereleri kaplıyor, güneşi engelliyordu. Oturma odası üç basamak aşağıdaydı ve daha koyu kahverengilerle dekore edilmişti. Evelyn, Amanda'yı vücut kokan büyük bir kanepenin yanından çekti. Yerde, uzanmış bir sandalyenin yanında bira kutuları vardı. Kl tablasından sigara izmaritleri dökülüyordu. Üç adım geri. Evelyn Amanda'yı koridorda yürümeye zorladı. Ancak Roz Levy'nin boş yatak odasına girdiklerinde bıraktı.

Evin geri kalanı gibi oda da karanlık ve havasızdı. Dolabın kapısı açıktı. Kırmızı bir ampul, çeşitli tepsilerin ve kimyasalların üzerindeki bir kordondan sarkıyordu. Buruşuk bir divanda her şekil ve boyutta kamera duruyordu. Masa evrak işleriyle dolup taşıyordu. Odanın etrafında kk yığınlar halinde tenis raketleri ve patenler vardı.

"Bahçe satışları yapıyor," diye açıkladı Evelyn. "Bill ilk kez tanıştığında ona *Chitty Chitty Bang Bang* filminde Barones Bomburst için çalışan adamı hatırlattığını söyledi." Amanda'nın yüz ifadesini gördü ve "Tatlım. Sakın zlme. Bazen çok kötü şeyler söylüyor. Bu onun tarzı."

Amanda kendini savunmasız hissederek kollarını kavuşturdu. Wag. Bu lakabı daha önce hiç duymamıştı. İstasyondaki insanların onu çok iyi biri olarak gördüklerini biliyordu. Amanda bu n kabullenmişti. Ona söyleyebilecekleri daha kötü şeyler de vardı. Süslü püslü biri değildi. İşinde kötü değildi. Yardımseverdi. Nazikti.

Ona Wag derlerdi çünkü her zaman insanları memnun etmeye çalışırdı.

Amanda gözyaşlarını yutmaya çalışırken boğazı düğümlendi. İnsanları memnun etmeye çalışıyordu. Ona söylediği her şeyi yaparak babasını memnun etmeye. Raporlarını yazarak Butch'u memnun etmek. Evelyn'i Techwood'dan uzaklaştırarak Rick Landry'yi memnun etmek. Amanda bunu neden yapmıştı? Neden Landry'ye durmasını söylememişti? Evelyn'e kendi el feneriyle resmen saldırmıştı. Göğsünde ve Tanrı bilir başka neresinde morluklar vardı. Amanda'nın tepkisi ise onu yakalamak ve kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek yavrusu gibi kaçmak olmuştu.

Kuyruğunu sallıyor.

Roz Levy sonunda onlara katılmaya tenezzül etti. Amanda odaya girdiğinde gecikmesinin nedenini anladı. Bir masa almak için durmuştu.

"Yani." Roz yüzüğü kutudan çıkardı. Masanın üzerindeki bir kavanozun içine attı. "Siz kızlar bugün hırsız polis mi oynuyorsunuz?"

"Size bir dava üzerinde çalıştığımızı söyledim." Evelyn'in sesi şaşırtıcı derecede kısıktı.

"bak," dedi Roz Amanda'ya. "Bir gün cinayet masasında çalışmasına izin vereceklerini sanıyor."

Amanda, "Belki yaparlar." dedi.

"Ha." Gerçekten gülmedi. "Kadın özgürlüğü, değil mi? Sana söyleneni yaptığın sürece istediğin her şeyi yapabilirsin."

Evelyn tersledi, "Biz de onlar gibi her gün sokaklardayız."

"Siz kızlar sadece izleyin. Akademiye gitmenize izin verdiler, rozet ve silah verdiler diye kendinizi bir bok sanıyorsunuz. Sözümü unutmayın. Sadece yeterince yükseğe tırmanmanıza izin veriyorlar ki düştüğünüzde beliniz kırılsın." Tab'ından bir yudum aldı. Sonraki sözleri Amanda'ya yönelikti. "Sence baban davayı kazanacak mı?"

Amanda, "Eğer merak ediyorsan, ona kendin sormalısın" dedi.

"Zaten bir mor gözüm var, çok teşekkür ederim." Tab'ı alnına dayadı. Kutu soğuktu. Kenarlarından ter damlıyordu. Amanda'ya ters ters baktı. "Senin derdin ne?"

"Hiçbir şey. Sadece kocanın seni neden dövdüğünü anlamaya başlıyorum."

Evelyn'in nefesi kesildi.

Roz ona ters ters baktı. "Öyle mi?"

Amanda dilemek istediği özrü için dilini ısırđı.

Kendini kadının gözlerinin içine bakmaya zorladı.

Roz keskin bir kahkaha attı. "Ev haklı. Göründüğünden daha dayanıklıymışsın." Teneke kutudan içti, sıvı aşağı inerken yüzünü buruşturdu. Boynunun etrafında sararmış çürükler vardı. "Öncesi için özür dilerim. Sabahtan beri ateş basması yaşıyorum. Kaltağımı azdırıyor."

Amanda, omuz silkmiş olan Evelyn'e baktı.

"Değişim. Yakında kendiniz de öğreneceksiniz." Roz dolabın içine girdi ve bir yığın fotoğrafı karıştırmaya başladı. "Kahretsin. Onları mutfakta bırakmışım."

Amanda o odadan çıkana kadar bekledi. "Bana neden bahsettiğini söyler misin?"

"Sanırım bu yaşlı Yahudi kadınlarda bir şey."

"O değil. Başkalarının bana bu isimle seslendiğini duydun mu? Wag?"

Evelyn gözlerini kaçırmama nezaketini gösterdi. Bakışlarını tutamayan Amandaydı. Dolabın içine, keskin Kodachrome'da kanlı sahneleri gösteren fotoğraf yığınlarına baktı.

"Fotoğraflar," diye mırıldandı Amanda. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Evelyn onu bu yüzden buraya getirmişti. "Roz dün Techwood'da olay yeri fotoğrafçısıydı."

"Resimler kötü. Gerçekten kötü. Jane -yani Lucy- en üst kattan atladı."

"Çatı," diye cevap verdi Amanda. Butch'un raporundaki tüm ayrıntıları biliyordu. "Koridorun sonunda bir giriş merdiveni var. Çatıdaki bir tuzak kapısına çıkıyor. Lucy asma kilidi kırmayı başarmış. Butch çekiç kullandığını düşünüyor. Merdivenin dibinde yerde bir tane bulmuşlar. Lucy çatıya çıktı ve atladı."

"Çekici nereden bulacak ki?"

"Dairenin etrafında hiç alet yoktu," diye hatırladı Amanda. "Belki de tamirciler bunu kırık tavan penceresi için kullanmışlardır?"

"Sanırım bunun için bir çekice ihtiyacınız olacak." Evelyn'in sesi kuşkuluydu. "Bir çekiç asma kilidi kırabilir mi?"

"Hammer?" Roz Levy geri dönmüştü. Elinde bir zarf tutuyordu. "O ahmaklar çatı girişini çekiçle mi açtığını sanıyor? Neden pencereden atlamadı ki? En üst katta. Kafası çok iyi olduğu için kolay yolu seçmediğini mi düşünüyorlar?" Zarfı açmaya başladı ama durdu. Gözleri Amanda'yı delip geçti. "Eğer halıma kusarsan, her santimini temizlemek zorunda kalacaksın. Kürdan kullanman gerekse umurumda değil."

Amanda bir mide bulantısı dalgasının yükseldiğini hissetse de başını salladı. Midesi zaten ekşimişti. Biranın geri geldiğinde tadının nasıl olacağını düşünmekten korkuyordu.

"Emin misin?" Roz sordu. "Çünkü senin arkandan temizlik yapmayacağım. Evlendiğim o hıyarın arkasını temizlemek zorunda olmam yeterince kötü zaten."

Amanda tekrar başını salladı yaşlı kadın fotoğrafları çıkardı. Resimli tarafları aşağıdaydı.

Roz, "O kadar yüksekten düşersen, ayaklarının üzerine düşersin, bağırsakların bir pasta poşetindeki krema gibi kıcımdan fışkırır." dedi.

Amanda dudaklarını birbirine bastırdı.

"Kulaklarınız kanar. Yüzünüz bir maske gibi kafatasınızdan kopuyor. Burnun, ağzın ve gözlerin-"

"Oh, Tanrı aşkına." Evelyn Roz'un elinden fotoğrafları kaptı. Onları Amanda'ya tek tek gösterdi. "Ağzından nefes al," diye tembihledi. "Güzel ve yavaşça. Al ve ver."

Amanda tam da bunu yaptı, bayat havayı içine çekti. Bayılmayı bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse, öğleden sonrayı elleri ve dizleri üzerinde bir kürdanla Roz Levy'nin tüylü halısını temizleyerek bitirmeyi bekliyordu. Ama bunların hiçbirisi olmadı. Fotoğraflar gerçek dışıydı. Lucy Bennett'in başına gelenler, Amanda'nın beyninin hâlâ gerçek bir insana baktığını kabul edemeyeceği kadar korkunçtu.

Amanda fotoğrafları Evelyn'den aldı. Canlı renklerdeydiler, flaş o kadar parlaktı ki her bir ayrıntı gözler önüne seriliyordu. Kız tamamen giyinikti. Kırmızı kareli pamuklu gömleğinin kumaşı sertleşmiş, tenine yapışmıştı. Eteği aşağı sarkıyordu, bel bandı kopmuştu. Amanda bunun da, kızın kayıp sol ayakkabısı gibi, düşüşten sonra olduğunu düşündü.

Lucy Bennett'in yüzünü inceledi. Roz pek çok konuda haklıydı ama hiçbir beş katlı bir binadan atlamanın kafatasındaki deriye yaptıkları kadar değildi. Lucy'nin etleri kemikten damlıyor gibi görünüyordu. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Her delikten kan akıyordu.

Sahte görünüyordu, korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Evelyn "İyi misin?" diye sordu.

Amanda, "Şimdi bunun neden Jane Delray olduğunu düşündüğünüzü anlıyorum" dedi. Ağartılmış sarı saçları dışında, yüzündeki Cadılar Bayramı maskesi sokakta yürüyen herhangi bir kıza ait olabilirdi. Kollarındaki izler de aynıydı. Ayaklarındaki açık yaralar. Kalçasının iç kısmındaki kırmızı dikenler.

Evelyn, "Acaba ailesi var mı?" diye sordu.

Roz bariz olanı ifade etti. "Herkesin bir ailesi vardır. Bunu kabul edip etmemeleri tamamen farklı bir sorudur."

Amanda resimleri tekrar gözden geçirdi. Sadece beş vardı. Üçü kızın yüzüydü; sol, sağ, orta. Bir tanesi kızın parçalanmış bedenini yakından gösteriyordu, muhtemelen bir merdivenden çekilmişti. Sonuncusu ise ufukta Coca-Cola binasının görüldüğü daha geniş kadrıjlı bir fotoğraftı. Lucy'nin elleri dışa dönüktü, bilekleri açıktaydı.

Amanda Roz'a "Başka fotoğrafın var mı?" diye sordu.

Yaşlı kadın gülümsedi. Üst dişlerinden biri eksikti. "Şu kana susamışlığa bak. Kim tahmin edebilirdi ki?"

Amanda isteğini daha belirgin hale getirdi. "Bileklerinin yakın çekimi var mı?"

"Hayır. Neden?"

"Bu sana bir yara izi gibi görünüyor mu? Şurada, bileği boyunca?" Evelyn'e fotoğrafı gösterdi.

Evelyn gözlerini kıstı, sonra başını salladı. "Anlayamıyorum. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Jane'in bileğinde yara izleri vardı."

"Hatırlıyorum." Evelyn fotoğrafı daha dikkatli inceledi. "Eğer bu Lucy Bennett ise, neden bileklerinde Jane Delray gibi yara izleri var?"

"Fahişelik uğruna yaşanacak bir şey değil." Roz yine de masasının çekmecelerinden birini açtı ve bir büyüteç buldu. Her kadın

sırayla bardağı resme tuttular.

Sonunda Evelyn, "Hâlâ . Bir yara izine benziyor ama belki de ışıktandır?"

"Bu benim hatam." Roz'un sesi alışılmadık bir şekilde özür diler gibiydi. "Flaşım patladı ve Landry diğer işine yetişebilmek için beni acele etmeye zorladı."

Amanda, "Butch notlarında yara izleriyle ilgili bir şey söylemedi" diye ekledi.

"O salak yapmaz." Roz Levy sözlerinin aksine memnun görünüyordu. "Pekâlâ, Wag. Gerçekten neyden yapıldığını görme zamanı."

Amanda'nın üzerine bir korku dalgası daha çöktü. bir hız trenindeymiş gibi hissediyordu.

Evelyn, "Roz, gerek yok-" dedi.

"Kapa çeneni, sarışın." Roz bir cadı gibi kıkırdadı. "Pete bu öğleden sonra senin ölü fahişeni kesecek. Siz ateşli kadın sikleri isterseniz, bir telefon açıp otopsi için size ring kenarında bir yer ayarlayabilirim."

Amanda bazı devriyelerin özellikle yaz aylarında morgu çatlak ya da görev başında saklanma yeri olarak kullandıklarını biliyordu. Klimalı bir binada uyumak daha kolaydı, tabii bir cesedin yanında yatmayı dert etmediğiniz sürece.

Raporları almak ve kanıtları bırakmak için Decatur Caddesi'ndeki binaya birçok kez gitmişti ama daha önce arka tarafa hiç girmemişti. Orada neler olduğunu düşünmek bile Amanda'nın tüylerini diken diken ediyordu. Yine de, Evelyn onu binanın derinliklerine götürürken ağzını kapalı tuttu, her adım göğüs kafesinin etrafındaki bir kelepçeyi aşağı çekiyormuş gibi hissetmesine rağmen.

Amanda'nın yolda içtiği iki bira da işe yaramamıştı. Rahatlamak yerine kendini hem sersemlemiş hem de aşırı odaklanmış hissediyordu. Plymouth'unu bir telefon direğine sürmemiş olması bir mucizeydi.

"Deena'yı tanıyor musun?" Evelyn sallanan bir kapıyı iterek açtı. Küçük bir laboratuardıydılar. Odanın arka tarafında karşılıklı köşelere iki masa yerleştirilmişti. Her birinin üzerinde bir mikroskop vardı. çeşitli tıbbi aletler yerleştirilmişti. Büyük bir

pencere arka duvarı kaplıyordu. Hastane yeşili perdeler, otopsi odasının ne olduğunu göstermek için geri çekilmişti. Sarı fayanslar zemin boyunca ve tavana kadar uzanıyordu. İki metal lavabo vardı. Bir bakkalın ürün reyonu için daha uygun görünen iki terazi.

Ve bir beden. Figürü yeşil bir örtü örtüyordu. Dişçilerin kullandığına benzer büyük bir ışık tepedeydi. Bir el masanın yanına düştü. Tırnaklar parlak kırmızıydı. El içe dönüktü. Bileği görünmüyordu.

Evelyn, "Otopsilerden nefret ederim." dedi. "Kaç tane gördün?"

"Aslında onlara bakmıyorum," diye itiraf etti. "Gözlerinizi bilerek nasıl bulanıklaştırabileceğinizi biliyor musunuz?"

Amanda başını salladı.

"Ben de öyle yapıyorum. Soru sorduklarında ya da ilginç bir şey gösterdiklerinde gözlerimi kısıyorum ve 'mm' ve 'evet' diyorum, sonra da tuvalete gidip kusuyorum."

Bu da iyi bir plan gibi görünüyordu. Arkalarındaki koridorda ayak sesleri duydular.

Evelyn, "Deena'nın boynunda kötü bir yara izi var. Bakmamaya çalış."

"Bir ne?" Evelyn'in sözleri Amanda'nın beyinde karmakarışık bir hal almıştı, bu yüzden çarpıcı siyah bir kadın kapıdan içeri girene kadar bir anlam ifade etmedi. Mavi kot pantolon üzerine beyaz bir laboratuvar önlüğü ve dökümlü turuncu bir bluz giymişti. Saçları tamamen afroya dönmüştü. Mavi göz farı göz kapaklarını süslüyordu. Boynunun etrafındaki deri sanki bir ilmikle bağlanmış gibiydi.

Deena masalardan birine bir tepsi koyarak, "Merhaba, Bayan Lady," dedi. Camların arasına beyaz ve kırmızı lekeler serpiştirilmiş slaytlar vardı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Evelyn, "Roz benim için bir iyilik istedi," dedi.

"Neden hâlâ o pis yaşlı Yahudi'yle konuşuyorsun?" Amanda'ya sıcak şekilde gülümsedi. "Güzel arkadaşın kim?"

Evelyn ilmekli onu kol aracılığıyla Amanda'nın. "Bu o Amanda Wagner. O artık benim ortağım."

Gülümsemesi düştü. "Duke ile bir akrabalığınız var mı?"

Amanda hayatında ilk kez babası hakkında yalan söyleme zorunluluğu hissetti. Belki yalnız olsalardı yalan söylerdi ama itiraf etti: "Evet, ben onun kızıyım."

"Hm." Evelyn'e bir bakış attı ve slaytlarına geri döndü.

"O iyi," dedi Evelyn. "Hadi ama Dee. Buraya birini getireceğimi mi sanıyorsun-"

Kadın arkasına döndü. Dudağı öfkeyle titriyordu. "Bunu nasıl aldığımı biliyor musun?" Boynundaki çirkin yara izini işaret etti. "Ponce'deki temizleyicide çalışıyordum, baban gibi insanlar için Klan elbiselerini güzelce ütölüyordum."

Evelyn denedi, "Bu onun suçu değil. Babası için onu suçlayamazsın-"

Deena onu durdurmak için elini kaldırdı. "Bir gün annem kolunu makinelerden birine kaptırdı. Onları kapatmanın bir yolu yok. Bay Guntherson bir elektrikçiye para vermeyecek kadar cimri. Kabloyu tuttum ve boynuma geri döndü. Canlı kablolar. Bum, bir patlama oldu. Trafolardan biri patladı. Bütün blok iki gün boyunca kapandı. Benim hayatımı kurtardı ama anneminkini kurtaramadı."

Amanda ne diyeceğini bilemedi. Aynı kuru temizlemeciye birçok kez gitmiş, arka tarafta çalışan siyah kadınları hiç düşünmemişti. "Özür dilerim."

Evelyn, "Babasının yaptıklarını kontrol edemez." dedi.

Deena masaya yaslandı. Kollarını kavuşturdu. "Yara izim hakkında sana ne söylediğimi hatırlıyor musun, Ev? Artık bir önemi kalmadığı gün yaramı kapatacağımı söylemiştim." Amanda'ya ters ters baktı. "Hâlâ önemli."

Evelyn Amanda'nın sırtını okşadı. "Bu benim arkadaşım Deena. Birlikte bir dava üzerinde çalışıyoruz, bazı kayıp kadınları bulmaya çalışıyoruz." Sözleri aceleyle söylenmişti. "Kitty Treadwell. Mary adında biri. Lucy Bennett ile bağlantılı olabilirler."

"Ölü zenci dosyasını kontrol ettin mi?" Amanda'yla konuşuyordu. "Siz ona öyle diyorsunuz, değil mi? DNF? Her karakolda bir tane var. Doğru değil mi, Wag?"

Amanda ona bakamayacak kadar utanmıştı. Deena'ya, "Sanırım benim annemi kaybettiğimi biliyorsunuzdur," dedi. Ne olmuştu?

Miriam Wagner'in başına gelenler teşkilatta yaygın bir bilgiydi. Yeterince viski içmiş olan Duke hikâyeyi baş döndürücü bir maçoşlukla anlattı. Amanda, "Burada yara izleri olan tek kişi sen değilsin." dedi.

Deena parmaklarını masaya vurdu. Kesik kesik sesler güçlü bir şekilde başladı, sonra sustu. "Bana bak."

Amanda başını kaldırmaya zorladı kendini. Roz'la her Çey çok kolay olmuştı, ama eski Yahudi'de bir haklılık duygusu vardı. Şimdi ise sadece suçluluk duygusu vardı.

Deena bir süre daha onu inceledi. Gözlerinde alev alev yanan öfke azalmaya başlamıştı. Sonunda başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Pekâlâ."

Evelyn yavaşça nefes verdi. Yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Her zamanki gibi işleri yumuşatmaya çalışıyordu. "Dee, sana geçen gün Zeke'in ne yaptığını söyledim mi?"

Deena tepsilere geri döndü. "Hayır, ne yaptı?"

Amanda hikâyeyi dinlemedi. Gözlerini morga dikti. Biradan ya da belki de günün travmalarından dolayı zihni hâlâ bulanıktı. Sanki içinde bir şeylerin değiştiğini hissediyordu. Son birkaç gün, hayatının önceki yirmi beş yılını sorgulamasına neden olmuştu. Amanda bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi. Doğrusu, artık hiçbir şeyden emin değildi.

"Merhaba!" diye gürledi morgun içinden bir erkek sesi. "Bu Pete," diye ekledi Evelyn.

Adli tabip tıknazdı, atkuyruğu saçları ve sakalı yıkanalı günler geçmiş gibiydi; kravat boyalı tişörtü ve solmuş, yırtık kot pantolonu da öyleydi. Beyaz laboratuvar önlüğünün kolları daracıktı. Dudağından bir sigara sarkıyordu. Pencerenin önünde durmuş, sarı dişlerini gösteriyordu. Amanda titreşimlere inanan biri değildi ama aralarında kalın bir cam parçası olmasına rağmen Pete Hanson'ın vücudundan yayılan ürkütücülüğü neredeyse hissedebiliyordu.

"Deena, aşkım, bu öğleden sonra her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun" dedi.

Deena gözlerini devirirken bile güldü. "Kapa çenenin, aptal."

"Senin için sadece bir aptal, canım."

Evelyn, "Bunu her yapıyorlar," diye ekledi.

"Ah." Amanda, beyaz adamların siyah kadınlarla flört ettiğini her gün duyuyormuş gibi davranmaya çalıştı.

"Hadi, Dee." Pete cama vurdu. "Sana içki ısmarlamama izin verecek misin?"

"Saat 10'dan sonra benimle dışarıda buluş." Perdeleri kapadı. "Hepiniz içeri girin." Amanda'ya, "Kusarken yer giderini hedef al. O şekilde hortumla yıkamak daha kolay olur."

Amanda, "Teşekkür ," demeyi başardı.

Evelyn'i otopsi odasına kadar takip etti. Sıcaklık beklendiği kadar soğuktu ama Amanda'yı hazırlıksız yakalayan koku oldu. Temizdi, Clorox ve Pine-Sol ile elmanın karışımı gibiydi; beklediğine hiç benzemiyordu.

Üniformalı olduğu günlerde kayıp ihbarı almak için gönderildiği ve o kişiyi evden çok uzak olmayan bir yerde bulduğu iki çağrı olmuştu. Biri bagajında kilitli kalmış bir adamdı. Diğeri ise ailenin sundurmasındaki eski bir buzdolabının içine sıkışmış bir çocuktü. Her seferinde Amanda bir nefes çekmiş ve destek çağırmıştı. O vakalara ne olduğunu bilmiyordu. Cesetler kaldırıldığında karakolda rapor dolduruyordu.

"Kim bu zarif hanımefendi?" Pete Hanson gözlerini Amanda'dan ayırmadan sordu.

"Bu-"

"Amanda Wagner," dedi Amanda ona. "Ben Duke Wagner'in kızıyım."

Bir süre durakladı. "Demek öylesin," dedi sonunda. "Duke tam bir karakter, değil mi?"

Amanda omuz silkti. Babası yüzünden bir gün için yeterince yara almıştı.

"Pete." Evelyn yine o neşeli sesini takındı ama parmakları saçlarına dolanarak rahatsızlığını belli ediyordu. "İzlememize izin verdiğin için çok teşekkürler. Geçen Pazartesi Lucy'nin dairesindeydik. Onunla hiç tanışmadık ama intiharını öğrenmek büyük bir şok oldu."

"Lucy mi?" Pete'in kaşları çatıldı. "Nereden buldun bunu?"

"Butch'un raporundaydı," diye ekledi Amanda. "Ehliyetinden kimliğini tespit etmiş."

Pete pencerenin altındaki büyük, dağınık masaya doğru yürüdü. Karmakarışık bir şekilde istiflenmiş kâğıt yığınları vardı ama bir şekilde doğru olanı buldu.

Ön raporu okurken sigarasından dumanlar yükseliyordu. Kâğıt inceydi. Amanda, Butch Bonnie'nin karbon kâğıdını ters çevirdiği yerdeki karalamasını tanıdı.

"Bonnie. Kutudaki en keskin çivi değil, ama en azından o ahmak Landry değildi." Pete raporu masasına geri koydu. "Böyle bir durumda, ehliyet kimliği son çaredir. Kimliği onaylamadan önce genellikle dış kayıtlarını, parmak izlerini ya da bir aile üyesinin gelmesini tercih ederim." "Vietnam'da dersimi aldım. Doğru ailenin diğer uça beklediğini bilmeden kimseyi ceset torbasında eve göndermezsiniz."

Amanda onun sözleriyle rahatladı. Tüm tuhaflıklarına rağmen adam en azından işinde iyiydi.

"Yani." Pete sigarasının külünü savurdu. "Kenny neler yapıyor? Onu buralarda görmedim."

"Bu ve ," dedi Evelyn. Pete'in her hareketini izliyordu. -Cebinden çıkardığı bir mendille burnunu silmesi, konuşurken sigarasını sallaması. Bu arada saçlarını o kadar sert çekiyordu ki Amanda saçlarının bir kısmını koparacağından emindi. "Bugün Bill'le birlikte evdeki barakada çalışıyor." Birkaç saniye dudağını çiğnedi. "Daha sonra barbekü yapacağız. Sen de gelmelisin."

Pete Amanda'ya gülümsedi. "Orada olacak mısın?"

bir sıkıntı kapladı. Pete Hansonlar ona çıkma teklif etme zahmetine katlanan tek kişilerken, dünyanın Kenny Mitchell'larına ilgi duymak onun hayattaki kaderiydi. "Belki," demeyi başardı. "Mükemmel." Metal bir tepsinin üzerinde yuvarlandı. Neşterler vardı, makas, testere.

Evelyn aletlere baktı. Yüzü solgundu. "Biliyor musun, belki de Bill'i aramalıyım. Ona ne zaman döneceğimizi söylemeden aceleyle çıktık."

Aslında gerçek bu değildi. Evelyn ne zaman döneceklerinden emin olmadıklarını açıkça belirtmişti. Bill, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, güzel karısına karşı çok anlayışlı davranmıştı.

"Gidip aramalıyım," diye tekrarladı Evelyn. Neredeyse koşarak odadan çıkacaktı.

Bu da Amanda'yı Pete ile yalnız bıraktı.

Ona bakıyordu ama kez gözlerindeki nezaketi gördü. "O harika bir hanımefendi ama bu en zorlu seyirci sporlarından biri."

Amanda yutkundu.

"Süreç boyunca size eşlik etmemi ister misiniz?"

"I-" Boğazının dğmlendiğini hissetti. "Eğer bu bir intiharsa neden otopsi yapmak zorundasınız?"

Pete odanın içinde yürümeden önce onun sorusunu düşündü. Duvara monte edilmiş bir ışık kutusu vardı. Dğmeyi çevirdi ve ışıklar yanıp snmeye başladı. "'Otopsi' kelimesi, kelimenin tam anlamıyla, 'kendi kendine görmek' anlamına gelir. " Ona el salladı. "Gel canım. Söylentilerin aksine, ısırmam."

Amanda ona katılırken endişesini gizlemeye çalıştı. X-ışını bir kafatası gösterdi. Gözlerin ve burnun olması gereken yerlerdeki delikler ürkütücü bir şekilde boş görünüyordu.

"Burayı görüyor musun?" diye sordu, röntgende boynu göstererek. Omur parçaları, pedine bastığınızda bir kedinin patisinin açıldığı gibi birbirinden ayrılıyordu. "Buradaki kemiğe hyoid deniyor. "Hi-oid" diye okunur. At nalı şeklinde ve çene ile tiroit arasındaki n orta hatta serbestçe yüzer." Kendi boynunu gösterdi. "İşte."

Amanda başını salladı, ancak konuşmasının amacını tam olarak kavradığından emin değildi.

"Boynunuzla ilgili harika olan şey, onu yukarı aşağı ve bir yandan diğer yana hareket ettirebilmenizdir. Kıkırdak bunu mümkün kılmaya yardımcı olur. Dil kemiğinin kendisi oldukça büyüleyici. Tüm vücudunuzdaki tek eklemsiz kemiktir. Dilinizi destekler. Hareket ettirdiğinizde sallanır. şimdi, dediğim gibi, tam burada-" Tekrar boynunu işaret etti. "Yani, eğer biri bir bağ ile boğulmuşsa, genellikle dil kemiği etrafında morarma bulursunuz. Ama burası" -parmaklarını yukarı doğru hareket ettirdi- "burası

Biri asılmışsa, dil kemiğinin üstünde morarma görürsünüz. Aslında bu klasik bir asılma belirtisidir. Kariyeriniz boyunca bunu birden fazla kez göreceğinizden eminim."

"Önce kendini asmaya çalıştığını mı söylüyorsun?"

"Hayır." Boyun röntgenini işaret etti. "Dil kemiğini ikiye bölen şu koyu çizgiyi görüyor musun?" Amanda başıyla onayladı. "Bu bir kırığa işaret ediyor, bu da bana muhtemelen büyük bir güçle boğulduğunu söylüyor."

"Neden büyük güç?"

"Çünkü o genç bir kadın. Dil kemiğiniz iki parça olarak başlar. Kemik otuz yaşına kadar tam olarak kaynaşmaz. Kendiniz hissedin."

Adamın onun boynuna dokunmasını istediğini düşündü. Amanda umutsuzca ona dokunmak istemiyordu. Yine de uzanmaya başladı.

Pete gülümseyerek, "Sanırım senin kendi boynun var," dedi.

"Oh. Doğru." Amanda rahatsızlığının içinden güldü. Parmaklarını nazikçe boğazına dokundurdu. Bölgeyi eliyle yokladı, bir şeylerin ileri geri kaydığını hissetti. Ses kulaklarında çınladı.

Pete dedi ki, "Orada çok fazla hareket olduğunu hissedebilirsiniz. Yani dil kemiğini kırmak için ciddi bir basınç olması gerekir."

Kadına kendisini cesedin yanına kadar takip etmesini işaret etti. Sigarasını masanın üzerindeki kül tablasında söndürdü. Ön hazırlık yapmadan çarşafı geri çekerek Lucy Bennett'in başını ve omuzlarını ortaya çıkardı. "Şu çürükleri görüyor musun?"

Amanda gözlerinin bulanıklaştığını hissetti ama bilerek değil. Sadece boynuna odaklanarak gözlerini kırıştırdı. Kadının boğazının etrafında koyu mor ve kırmızı izler vardı. Bunlar ona Roz Levy'yi hatırlattı. "Boğulmuş."

"Doğru," diye onayladı Pete. "Saldırgan ellerini boynuna dolamış ve onu boğmuş. Buradaki parmak izlerini görüyor musun?"

Amanda daha yakından bakmak için eğildi. Şimdi bu düşüncayı aklına soktuğuna göre, bir elin parmaklarını oluşturan morlukları tek tek görebiliyordu.

"Karotisler," diye açıkladı Pete. "Atardamarlar. Boynun her iki yanında birer tane Oksijenli kanı beyne iletirler. Çok önemlidir. Oksijen yoksa beyin de yok."

"Doğru." Amanda bu dersi polis akademisi günlerinden hatırlıyordu. Bir sabah erkeklerin nasıl boğulacaklarını öğrendiklerini izlemişlerdi.

"Şimdi." Pete iki elini de kadının boynuna gevşekçe doladı. "Ellerimin nerede olduğunu görüyor musun?" Amanda tekrar başını salladı. "Onu boğmak için şahdamarına yapılan baskının boynun ön tarafına, dil kemiğini kırmaya yetecek kadar kuvvet uyguladığını görüyor musun?" Yine başını salladı. "Bu da bana bu kadının boğularak bayıltıldığını söylüyor."

Amanda röntgene tekrar baktı. "Çatıdan düşmek kemiği kırmaz mı?"

"Boynu açtığımda bunun pek mümkün olmadığını göreceksin."

Amanda gelen ürpertiye bastıramadı.

"Gerçekten çok iyi gidiyorsun."

Amanda iltifatı duymazdan geldi. "Kırık bir Hy ile yaşayabilir mi..."

"Hyoid."

"Doğru. Bununla yaşayabilir mi?"

"Kesinlikle. Dil kemiği kırılması ya da kopması mutlaka ölümcül değildir. Vietnam'da bunu sık sık gördüm. Askerler göğüse dövüş eğitimi almışlardı ve tabii ki bunu göstermeyi çok seviyorlardı. Burada bir adama vurursan

-"dirseğinizle ya da açık bir elinizle bile onu sersemletebilir ya da yeterli güçle kemiğini kırabilirsiniz." Cimri bir üniversite profesörü gibi elini çenesine götürdü. "Parmaklarınızı boyun boyunca gezdirdiğinizde çok farklı bir his hissedersiniz, sanki derinin altında yüzlerce baloncuk patlıyormuş gibi. Bu, gırtlaktan doku düzlemlerine sızan havadan kaynaklanır. Belirgin paniğe ek olarak, muazzam bir ağrı, kanama ve morarma olur." Gülümsedi. "Bu çok kötü bir yaralanma. Neredeyse tamamen etkisiz hale getirir. Boğazlarının yukarısında hırıltılar çıkararak yatarlar ve birinin onlara yardım etmesi için dua ederler."

"Çılgılık atabiliyorlar mı?"

"Boğuk bir fısıltıdan fazlasını başarabilselerdi şok olurum, ama insanlar bazen sizi şaşırtıyor. Herkes farklıdır."

Amanda tüm bu yeni bilgileri sindirmeye çalıştı. "Ama Lucy Bennett'in boğulduğunu söylüyorsunuz." Hatırladı

Pete'in daha önceki terminolojisi. "Boğularak öldürüldü."

Aynı anda hem başını salladı hem de omuz silkti. "Akciğerleri görmem gerekecek. Boğulma aspirasyon pnömonisine neden olur - kusmuğun akciğerlere solunması. Mide asitleri dokuyu yiyip bitirir. Bu bize bir zaman çizelgesi verir. Doku hasarı ne kadar fazlaysa, o kadar uzun süre yaşıyormuş. bilinçsiz hale getirildikten sonra mı çatıdan atıldı yoksa boğularak öldürüldükten sonra mı çatıdan atıldı?"

"Ne fark eder ki?" Her iki durumda da Lucy öldürülmüştü. "Faili yakaladığınızda, ne olduğunu bilmek isteyeceksiniz. suçun detayları. Bu şekilde, doğru adamı yakaladığınızdan ve gazeteye manşet olmak isteyen bir kaçık olmadığından emin olabilirsiniz."

Amanda herhangi bir faili yakalayabileceği bir senaryo göremiyordu. Pete'in sorularını neden yanıtladığından bile emin değildi. "Ama katil neden suçun ayrıntılarını versin ki? Bu sadece ona karşı açılan davayı güçlendirir."

"Senin kurduğun tuzağa düştüğünü fark etmeyecek." Pete ona dedi: "Sen ondan çok daha zekisin. Senin failin kendini kontrol edemeyen bir adam."

Amanda, kendisine tamamen doğru bu ifadeyi düşündü. "Suçu örtbas etmeye çalışacak kadar akıllıydı."

"Sandığınız kadar akıllıca değil. Onu çatıdan atmak riskliydi. Dikkatleri suçun üzerine çekti. Tanık olasılığını ortaya çıkardı. Neden onu apartmanda bırakıp birkaç gün ya da birkaç hafta sonra bir komşunun kokuyu ihbar etmesine izin vermediniz?"

O haklıydı. Amanda, Manson cinayetlerini, cesetlerin duruş şeklini hatırlıyordu. "Sence katil bir mesaj mı gönderiyordu?"

"Muhtemelen," diye izin verdi Pete. "Ayrıca kurbanı oldukça iyi tanıdığını da varsayabiliriz."

"Neden söylüyorsun?"

Pete elleriyle çarşafın üst kısmını kavradı. "Nefes almayı unutma." Örtüyü kaldırarak vücudun geri kalanını ortaya çıkardı.

Amanda elini ağzına götürdü. Boğazına hiçbir şey kaçmadı. Bayılmadı. Sersemlemedi bile. Roz Levy'nin fotoğraflarında olduğu gibi, vücudunun içinde şiddetli bir tepki bekliyordu ama bunun yerine çelik gibi bir kararlılıkla karşılaştı. Techwood'dan gelen aynı kilitlenme hissi Amanda'nın omurgasına yayıldı. Midesinin çalkalanması gerçekten durdu. Bayılmak yerine görüşünün keskinleştiğini hissetti.

Amanda daha önce hiç tamamen çıplak bir kadın görmemişti. Göğüslerinin yana doğru sarkmasında üzücü bir şey vardı. Karnı sarkıktı. Kasık kılları kısaydı, sanki kesilmiş gibiydi ama kalçalarındaki kıllar acayip bir şekilde tıraş edilmemişti. Bacaklarının arasından kan ve iç organlar sızıyordu. Vücudu yumruklanmıştı. Morluklar karnını ve kaburgalarını karartmıştı.

Pete, "Birini bu şekilde incitmek için ondan nefret etmeniz gerekir. Ve nefret aşinalık olmadan gelmez. Eski karıma sorabilirsiniz. Bir keresinde beni boğmaya çalışmıştı."

Amanda ona baktı. Gülümsemesinin ardında hiçbir ima yoktu. Sadece ürkütücü değil, düpedüz tuhaftı. Ve kibardı. Amanda, bir erkekle yaptığı son konuşmada sözünün sürekli kesilmediğini ya da konuşulmadığını hatırlamıyordu.

Pete, "Bu işte çok iyi olabilirsiniz." dedi.

Amanda bunun hakkında yazılacak pek bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Yemek masasında konuşulacak bir konu olmadığı kesindi. "Bana oje hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

Cebinden lateks bir eldiven çıkardı. "Neden bana söylemiyorsun?"

Amanda istemedi ama eldiveni aldı. Elini sert lateksin içine sokmaya çalıştı.

Pete, "Önce avucunuzu silin," diye tavsiye etti.

Amanda terli elini eteğine sildi. Eldiven hâlâ sıkı bir şekilde oturuyordu ama parmaklarını uçlarına sokmayı başardığında elinin geri kalanı da onu kolayca takip etti.

Yavaşça Lucy'nin eline uzandı. Eldivenin içindeki deri soğuktu ya da belki Amanda bunu sadece hayal ediyordu. Vücut gevşek olmak yerine kaskatı kesilmişti.

"Rigor mortis," diye açıkladı Pete. "İskelet kasları eklemeleri kilitler. Başlangıç sıcaklığa ve daha az ölüme bağlı olarak değişir.

faktörler. On dakika gibi kısa bir sürede başlar ve yetmiş iki saate kadar sürer."

"Ne kadar süredir ölü olduğunu kaskatı kesilmiş olmasından anlayabilirsiniz." "Kesinlikle," o doğruladı. " zaman ben bizim kurban var

Dün öğleden sonra, yaklaşık üç ila altı saat önce ölmüştü."

"Bu oldukça büyük bir pencere."

"Bilim inanmak istediğimiz kadar kesin değil." Amanda kolu çevirmeye çalıştı. Hareket etmedi.

"Nazik olmak konusunda endişelenme. Artık acı hissetmiyor."

Amanda yutkunurken boğazının çalışma sesini duydu.

Kolunu yukarı kaldırdı. Yüksek bir patlama sesi duyuldu ve Amanda'nın göğsüne bir bıçak saplandı.

"Nefes alıp verin," diye öğütledi Pete. "Unutma, bu sadece doku ve kemik."

Amanda tekrar yutkundu. Ses odada yankılandı. Lucy Bennett'in parmaklarına baktı. "Tırnaklarının altında bir şey var."

"Çok iyi yakaladın." Köşedeki dolabın yanına gitti. "Analiz için laboratuvara gönderebiliriz."

Amanda, Roz Levy'nin büyütecinin kendisinde olmasını diledi. Kızın tırnaklarının altındaki kir değildi. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Eğer karşılık verdiyse, muhtemelen saldırganın derisi sıyrılmıştır. Umalım da kan almayı başarmış olsun." Pete elinde bir cam lam ve büyük boy kürdana benzeyen bir şeyle geri döndü. "Onu sabit tut." Pete tahta kazmayı tırnağının altına soktu. Uzun bir deri parçası çıktı. "Bu deri dokusunda yeterince kan varsa ve bir şüpheli bulursanız, kanını analiz edebilir ve aynı türden olup olmadığını, sekreter olup olmadığını görebiliriz."

"Onu mahkum etmek için kandan daha fazlasına ihtiyacımız var."

"FBI şu anda enzimlerle inanılmaz işler yapıyor." Deri dokusunu lamın üzerine koydu. "On yıl içinde Amerika'daki herkesten aldıkları örnekleri ülkenin dört bir yanındaki binlerce farklı bilgisayarda depolayacaklar. Tek yapmanız gereken örneği her bilgisayara göndermek ve bingo, aylar içinde failinizin adını ve adresini öğreneceksiniz."

"Bunu Butch ve Rick'e anlatmalısın." İki cinayet masası dedektifi muhtemelen onun yüzüne gülerdi. "Bu onların davası."

"Gerçekten mi?"

Soruya cevap verme zahmetine girmedi. "Sanırım burada etraflı kurcaladığımızı Evelyn ve benim başımızın ne kadar belaya gireceğini söylememe gerek yok."

Pete slaytı tezgahın üzerine koydu. "Biliyorsun, GBI kotalarını karşılayacak kadar kadın bulamıyor. Yıl sonuna kadar kontenjanları dolduramazlarsa federal hibelerini kaybedecekler."

"Atlanta Polis Departmanı için çalışıyorum."

"Çalışmak zorunda değilsin."

Pete belli ki Duke Wagner'ı bugün tanıştığı diğer herkes kadar iyi tanımıyordu. Butch ve Rick'i unuttun. Babası Amanda'nın morgda olduğunu bilseydi kanaryası olurdu. Ölü bir insana dokunduğunu. Bir hippieyle düzenli işini bırakıp eyaletin polis gücündeki simge kadın olmak hakkında konuşuyordu.

Bir peni için, diye düşündü. Hâlâ buraya gelmelerinin bir nedeni vardı. Amanda kadının elini çevirerek bileğini ışığa tuttu. İşte oradaydılar, tanıdık beyaz yara izleri. "Daha önce kendini öldürmeye çalışmıştı."

"Belki," diye izin verdi Pete. "Pek çok genç kadın kendini kesiyor. Genelde dikkat çekmek içindir. Kurbanınız belli ki bir bağımlıymış. İzlerden bunu anlayabilirsiniz. Eğer kendini öldürmek isteseydi, iğneyi ve eski arkadaşı H'yi iki katına çıkarırdı."

Amanda fark etti ki, "Onu yıkamışsın."

"Evet. Fotoğraflarını ve röntgenlerini çektik, sonra kıyafetlerini çıkardık ve işleme hazırlanmak için onu yıkadık. Kendi üzerine işemişti - boğulmanın talihsiz bir yan ürünü. Yine de bunun bağırsak sarkmasının yanında sönük kaldığı söylenebilir." "Mesleği ve bağımlılığı göz önüne alındığında oldukça temiz olduğunu belirtmeliyim" diye ekledi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Düşmenin beklenen sonuçları vardı - o yükseklikten düşen bir su balonunu hayal edin - ama deneyimlerime göre bağımlılar banyo yapmayı tercih etmiyor. Doğal yağlar cildi tıkıyor. İlacı daha uzun süre içeride tuttuğunu düşünüyorlar. Bunun bilimsel bir açıklaması var mı emin değilim."

ama damarlarına kanalizasyon temizleyicisi enjekte eden birinin gerçeklerden rahatsız olması gerekmez. Düzeltmeyi görebilirsiniz-" Kısa kasık kıllarını gösterdi. "Bu alışılmadık bir şey ama daha önce de görmüştüm. Bazı erkekler daha çocuksu görünen kadınlara ilgi duyuyor."

"Çocuk tacizcileri mi?" "Şart değil."

Amanda başını salladı, ancak gözleri Pete'bahsettiği bölgeden kaçtı. Onun yerine Lucy'nin ellerini tekrar inceledi. Tırnak cilası çip dışında mükemmeldi. Vuruşlar eşitti. Bu kadar kalın bir kat uygulamak için çok zaman ve sabır gerekmişti. Her gece televizyon tırnaklarını parlatıp temizleyen Amanda bile bu kadar ustaca bir iş çıkaramazdı.

Pete, "Başka bir şey buldun mu?" diye sordu. "Tırnakları."

"Sahte mi bunlar? Son zamanlarda Kaliforniya'da plastik olanlardan çok görüyorum."

"Sanki-" Amanda başını salladı. Neye benzediğini bilmiyordu. Tırnaklar düz bir çizgi halinde kesilmişti. Tırnak etleri düzgündü. Kırmızı cila kenarlarda eşit bir şekilde duruyordu. Profesyonel bir manikürü karşılayabilecek bir kadınla hiç tanışmamıştı. Ölü bir fahişenin ilk olacağından şüpheliydi.

Amanda masanın etrafında yürüdü ve Lucy'nin diğer eline baktı. Cila yine mükemmeldi, sanki başka biri onun için sürmüş gibiydi.

Amanda konuşmak için ağzını açtı, sonra kendini durdurdu.

"Devam et," dedi Pete. "Burada aptalca sorular yok." "Sağ elini mi sol elini mi kullandığını söyleyebilir misin?"

Pete, Amanda'ya sanki yıldız öğrencisiymiş gibi gülümsedi. "Baskın tarafta kemiğe daha fazla kas bağlantısı olacaktır."

"Kalem tutmaktan mı?"

"Diğer şeylerin yanı sıra. Neden soruyorsunuz?"

"Tırnaklarımı boyadığımda bir tarafı her zaman diğerinden iyi görünür. Onunla her iki taraf da mükemmel görünüyor."

Tekrar gülümsedi. "İşte canım, bu yüzden benim alanımda daha fazla kadın olmalı."

Amanda akli başında bir kadının bu işi yapacağından şüpheliydi, en azından evlenmek isteyen birinin. "Belki de tırnaklarını boyayan bir arkadaşı vardır?"

"Kadınlar gerçekten birbirlerini damatlıyorlar mı? *Yeşil Kapının Ardında*'nın sinemasal özgürlükler kullandığını düşünmüştüm."

Amanda bu gözlemi görmezden geldi. Lucy'nin elini dikkatle tekrar masanın üzerine koydu. Bütünden ziyade parçalara odaklanmak çok kolaydı. Lucy Bennett'in gerçek bir insan olduğunu unutmasına izin vermişti.

Bunun nedeni kısmen Amanda'nın henüz kızın yüzüne bakmamış olmasıydı. Amanda şimdi bunu yapmak için kendini zorladı. İlk zamanlardaki sertliğini hissediyordu ama merak denebilecek bir duygu da vardı. Lucy'nin yüzündeki kan temizlendikten sonra farklı görünüyordu. Roz'un fotoğrafında olduğu gibi, derisi hâlâ gevşek bir şekilde yana doğru sarkıyordu ama bariz olanın ötesinde bir şeyler doğru değildi.

"Acaba..." Amanda ürkütücü görünmek istemedi ama yine de zorladı. "Dişlerini görebilir miyim?"

"Çoğu düşerken kırıldı. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Yüzündeki deri. Onu geri taşımak mümkün mü-"

"Oh, elbette." Pete masanın başına gitti. Yanak ve alnındaki gevşek eti kavradı ve kafatasının üzerine doğru çekti. Lucy düşerken dudaklarını ısırmişti. Pete onu doğru pozisyona getirdi. Parmaklarını kullanarak deriyi gözlerin ve burnun etrafındaki yerine yapıştırdı, tıpkı bir fırıncının hamur yoğurması gibi. "Ne düşünüyorsun?"

Amanda bunun tam da beklediği gibi olduğunu fark etti. Bu kadın Lucy Bennett değildi. Bileğindeki yara izleri bunun tek göstergesi değildi. Ayaklarındaki açık yaralar, yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı gibi tanıdık bir desene sahipti. Bunun dışında, Jane Delray'e ait olduğu açıkça belli olan bir yüz vardı. "Sanırım Evelyn'i buraya geri getirmeliyiz."

"Ne kadar ilgi çekici."

Amanda sallanan kapılardan geçerek odadan çıktı. Laboratuvar boştu, bu yüzden koridora açılan diğer kapıları iterek açtı. Evelyn birkaç metre ileride, girişe yakın bir yerdeydi. Lacivert takım elbise giyen bir adamla konuşuyordu. Uzun boyluydu.

Altı ayak. Kumral saçları yakasına değiyordu. Giysilerindeki terzilik belli ki profesyonelce yapılmıştı. Ceket sırtına doğru kıvrılıyordu. İspanyol paça pantolonu beyaz mokasenlerinin üzerinde duruyordu. Amanda onlara katıldığında sigarasını bitirmek üzereydi. Evelyn ona bir bakış fırlattı, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Bay Mavi Takım Elbise ile konuşuyordu.

"Bay Bennett." Evelyn'in sesi her zamankinden daha tizdi, ancak heyecanını gizlemek için iyi bir iş çıkarıyordu. "Bu benim ortağım, Bayan Wagner."

Sigarasını söndürürken gözlerini beyaz mokasen ayakkabılarından ayırmadan ona zar zor baktı. "Dediğim gibi, sadece kız kardeşimi görmek ve gitmek istiyorum."

"Birkaç sorumuz daha vardı," diye söze başladı ama Bennett sözünü kesti.

"Konuşabileceğim bir adam var mı? Yetkili biri?"

Amanda'nın aklına Pete geldi. "Adli tabip arkada."

Bennett'in dudakları tiksintiyle büküldü, adli tabibin düşüncesinden mi yoksa Amanda'da gördüklerinden mi, emin değildi. Ve bunun gerçekten bir önemi yoktu. Odaklanabildiği tek şey onun ne kadar kibirli ve sevimsiz olduğuydu.

Amanda, "Dr. Hanson cesedi hazırlıyor. Sadece birkaç dakika daha sürecek."

Evelyn yalana devam etti. "Onu şu anki haliyle görmek istemezsiniz Bay Bennett."

"Onun adet dönemini görmek istemiyorum," diye karşılık verdi. "Size söylediğim gibi, Bayan Mitchell, kız kardeşim bir uyuşturucu bağımlısı ve fahişeydi. Burada yaptığım şey, annemin hayatının sonunda biraz huzur bulabilmesi için sadece bir formalite."

"Annesi kanser hastası," diye açıkladı Evelyn.

Amanda adamın annesine duyduğu saygıdan dolayı birkaç saniyenin geçmesine izin verdi, ancak "Bay Bennett, bize kız kardeşinizi en son ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?" diye sormaktan kendini alamadı.

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Beş, belki altı yıl?" Saatine baktı. Evelyn'in saçının arkasını çekiştirmesi kadar belirgin, kaçamak bir hareketti bu. "Vaktimi boşa harcadığınız için gerçekten minnettar değilim. Adli tabibe geri döneyim mi?"

"Bir dakika daha." Amanda bir yalancıyı tespit etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştı ama Bennett'i okumak açık bir kitap kadar kolaydı. "Kız kardeşinle son görüşmenin bu olduğuna emin misin?"

Bennett göğüs cebinden bir paket Parliaments çıkardı ve bir sigara yaktı. Orta parmağında büyük bir altın üniversite yüzüğü vardı. UGA Hukuk Fakültesi. 74 mezunu. Georgia Bulldog'u kırmızı taşa kazınmıştı.

Amanda sordu, "Bay Bennett, zamanlama konusunda emin misiniz? Lucy ile yakın zamanda temas kurmuşsunuz gibi görünüyor."

Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırırken bir an suçluluk duyduğunu gösterdi. "Ona Birlik Misyonu'na bir mektup gönderdim. Sizi temin ederim ki göstermelikti."

"Ponce de Leon'da mı?" Amanda sordu. Ponce Union Mission kadınlara izin veren tek evsizler tesisiydi.

Bennett, "Babamız vefat ettiğinde Lucy'yi bulmaya çalıştım. Annemin aklında hippie hareketine katılmak vardı - bilirsiniz, bir süreliğine bırakmıştı. Lucy'nin eve dönmek, üniversiteye gitmek ve normal bir hayat yaşamak isteyeceğini düşünüyordu. Lucy'nin fahişe olmayı seçmesini asla kabullenemedi."

Evelyn, "Baban ne zaman vefat etti?" diye sordu.

Bennett altın çaktı ve sigarasını yakmak için acele etmedi. Dumanı dışarı üfleyene kadar bir daha konuşmadı. "Hukuk fakültesinden mezun olduktan birkaç hafta sonraydı."

"Geçen yıl mı?"

"Evet. Temmuz ya da Ağustos. Hatırlayamıyorum." Sigarasından derin bir nefes çekti. "Lucy hiçbir zaman iyi bir kız olmadı. Sanırım hepimizi kandırdı, ta ki bir yağcıyla Atlanta'ya kaçana kadar. Eminim bu hikâyeyi bir düzineden fazla duymuşsunuzdur." Nefes verdi, burun deliklerinden duman çıkıyordu. "O her zaman çok inatçıydı. İnatçıydı."

Amanda, "Mektubu Birlik Misyonu'na göndereceğinizi nereden biliyordunuz?" diye sordu.

Bennett onun konuyu değiştirmesine izin vermediği için sinirlenmiş görünüyor. "Birkaç kişiyi aradım. Lucy'nin muhtemelen oraya gideceğini söylediler."

Amanda bu insanların kim olduğunu merak etti. Şansını denedi. "Siz avukat mısınız Bay Bennett?"

"Hayır, vergi indirimini yapıyorum. Şehir merkezindeki Treadwell-Price'da birinci sınıf öğrencisiyim. Neden sordunuz?"

Yani Evelyn haklıydı. Belli ki patronuna bir telefon görüşmesi yaptırmıştı. "Kız kardeşinden haber aldın mı?"

"Hayır, ama orada çalışan adam bana mektubu Lucy'ye verdiğini söyledi. Ne olursa olsun."

"Adamın adını hatırlıyor musun?"

"Trask? Trent?" Bennett dumanını dışarı üfledi. "Bilmiyorum. Hiç profesyonelce değildi. Kirli giysiler. Saçları dağınıktı. Açıkçası, onda bir koku vardı. Marihuana içtiğini tahmin ediyorum."

"Onunla şahsen tanıştın mı?"

"Bu insanlara güvenemezsin." Sigarasını emdi. "Lucy'yi orada bulabileceğimi düşünmüştüm. Bulduğum şey bir grup iğrenç fahişe ve ayyaştı. Tam da Lucy'nin sonunun geleceğini bildiğim türden bir yer."

"Onu gördün mü?"

"Tabii ki . Onu tanıyabileceğimden bile şüpheliyim."

Amanda başını salladı, ancak bu, ölen kız kardeşinin cesedini teşhis etmek üzere olan bir adamdan gelen garip bir açıklama gibi görünüyordu.

Evelyn, "Kitty Treadwell adında genç bir kadın tanıyor musun?" diye sordu.

Gözlerini kısmıştı. Sigarasının ucundan dumanlar yükseliyordu. "Kitty hakkında ne biliyorsunuz?" Cevap vermelerine izin vermedi. "Siz iki hanımefendi burunlarınızı nereye soktuğunuza dikkat etmelisiniz. Kesilebilirler."

Ön kapılar çarparak açıldı. Rick Landry ve Butch Bonnie koridora çıktılar. İki adam da Amanda ve Evelyn'i görünce kaşlarını çatı.

"Nihayet," diye mırıldandı Bennett.

Landry gözle görülür şekilde öfkeliydi. "Siz iki yarık burada ne halt ediyorsunuz?" diye sorarak ileri atıldı.

Amanda, Evelyn'in yanında duruyordu. Onun önüne geçmesi ve bu sırada Landry'yi engellemesi fazla zaman almadı. "Davamızı araştırıyoruz."

Landry onun sözlerine cevap verme zahmetine katlanmadı. Döndü, omzu Amanda'nın omzuna o kadar sert çarptı ki Amanda geri adım atmak zorunda kaldı. "Hank Bennett?"

Bennett başını salladı. "Yetkili sen misin?"

"Evet," dedi Landry. "Öyleyiz." Amanda'nın önüne geçti ve Bennett'le Amanda'nın arasına girerek onu geri adım atmaya zorladı. "Kaybınız için üzgünüm efendim."

Bennett sanki hiçbir şey olmamış gibi elini salladı. "Kız kardeşimi uzun zaman önce kaybettim." Tekrar saatine baktı. "Şu işi bitirebilir miyiz? Akşam yemeğine geç kalıyorum."

Landry onu koridorda yürüttü. Butch arkadan geldi. Amanda ve Evelyn'e baktı. Amanda'ya hoş olmayan bir göz kırptı. Onlar kapının arkasında kaybolana kadar bekledi.

Evelyn dişlerinin arasından tıslayarak hava çıkardı. Elini göğsüne götürdü. Titriyordu.

"Hadi gel." Amanda Evelyn'in elini tuttu. Diğer kadın direniyordu. Amanda onu koridordan aşağı çekmek zorunda kaldı. Üç adam morga doğru yürürken o da laboratuvarın kapısını aralık bıraktı.

Amanda kapıyı açmadan önce onlar içeri girene kadar bekledi. Sanki gizlice dolaşıyormuş gibi dizlerini bükmüştü. Büyük resimli pencerenin perdeleri hâlâ çekiliydi.

Evelyn fısıldadı, "Amanda-"

"Şşşt," diye karşılık verdi Amanda. Perdeleri dikkatlice birkaç santim araladı. Pencereden bakarlarken Evelyn de ona katıldı.

Pete Hanson sırtı uzak duvara dönük duruyordu. Kollarını kavuşturmuştu. Amanda'ya çok rahat bir adam gibi görünmüştü ama duruşunda çok mutsuz olduğunu gösteren bir şey vardı.

Landry ve Butch pencereye sırtlarını dönmüşlerdi. Hank Bennett karşılarında duruyordu, ölü kız aralarında duruyordu. Kurbanın yüzüne bakıyordu.

GörünüŖe göre Evelyn de öyleydi. "Bu Jane Delray," diye fısıldadı, aynı anda Hank Bennett de "Evet, o benim kız kardeŖim," dedi.

on bir

15 Nisan 1975

LUCY BENNETT

Yan odada başka bir kız vardı. Eskisi gitmişti. O kötü değildi ama bu berbattı. Sürekli ağlıyordu. Hıçkırıyordu. Yalvarıyordu. Yalvarıyordu.

Hareket etmediği kesindi. Lucy bunu garanti edebilirdi. Hiçbiri kımıldamadı. Acı çok dayanılmazdı. Tarif edilemezdi. Nefesinizi kesiyordu. Sizi bayılttı.

İlk başta, denememek imkansızdı. Klostrofobi kontrolü ele geçirdi. Mantıksız bir boğulma korkusu. Yoksunluktan kaynaklanan kramplar gibi bacaklarda başladı. Ayak parmaklarınız kıvrıldı. Kaslarınız kasılmak için ağrıyordu. Şiddetli bir fırtına gibi vücudunuza doğru ilerledi.

Geçen ay Vali Konağı'nı bir hortum vurmuştu. Perry Homes'ta başlamıştı ama kimsenin umurunda değildi. Vali Konağı farklıydı. İşadamlarına ve ziyarete gelen ileri gelenlere Georgia'nın Yeni Güney'in kalbi olduğunu göstermek için bir semboldü.

Kasırganın başka fikirleri vardı.

Çatı yırtılmıştı. Zemin hasar görmüştü. Vali Busbee yıkımdan dolayı üzgün olduğunu söylemişti. Lucy onun bunu haberlerde söylediğini duymuştu. İlk kırk geri sayımının tekrarı arasında kesilen özel bir bültendi. Linda Ronstadt'ın "When Will I Be Loved" şarkısı, ardından valinin yeniden inşa edeceklerini söylemesi. Küllerinden doğan bir Anka kuşu. Umutlu. Kesin.

Havalar iyice soğuduğunda, adam Lucy'nin transistörlü radyoyu dinlemesine izin vermeye başlamıştı. Diğer kızlar duymasın diye kısık tutuyordu. Ya da belki de Lucy için özel olarak kısık tutuyordu. Lucy haberleri dinliyordu, tüm dünyanın dönüp durduğu hikayeleri. Gözlerini kapatır ve yerin altında hareket ettiğini hissedirdi.

Lucy bu konuda çok fazla düşünmek istemiyordu ama onun favorisi olduğunu söyleyebilirdi. Bu ona Jill Henderson'la ilkokulda oynadıkları oyunları hatırlattı. Jill ellerini çok iyi kullanırdı. Bir sayfa defter kâğıdı alır ve üçgen şeklinde katlardı. Adı neydi?

Lucy düşünmeye çalıştı. Diğer kızın hıçkıra hıçkıra ağlamasının da bir faydası olmamıştı. Gürültülü değildi ama bir kedi yavrusunun miyavlaması gibi tutarlıydı.

Cootie Catchers. bu kadardı.

Jill parmak uçlarını katlanmış bölümlerin içine kaydırırdı. İçinde bir şeyler yazıyordu. Seni kimin sevdiğini sormuşsun. Kimin seninle evleneceğini. Mutlu olacak mıydınız? Bir çocuğunuz mu olacaktı, iki mi?

Evet. Hayır. Belki. Keith. John. Bobby.

Lucy'nin kendini özel hissetmesini sağlayan sadece radyo değildi. Adam onunla daha fazla zaman geçiriyordu. Ona karşı diğer kızlara olduğundan daha nazikti, çünkü Lucy bunu duyabiliyordu.

Başka kaç kız vardı? İki, üç? Hepsi zayıftı. Hepsi tanıdık.

Diğer odadaki yeni kız karşı koymayı bırakmalıydı. Sadece teslim olmalı ve o da her şeyi daha iyi hale getirmeliydi. Aksi takdirde, sonu önceki kız gibi olacaktı. Ve ondan öncekine. Hiçbir şey düzelmeyecekti. Hiçbir şey değişmeyecekti.

Lucy için işler değişmişti. İlk günlerde dışlerinin arasına sıkıştırdığı Viyana sosisi ve bayat ekmek parçaları yerine, kendi kendini beslemesine izin veriyordu. Lucy yatağa oturup McDonald's hamburgeri ve patates kızartması yiyordu. Adam sandalyede oturuyor, bıçak kucağında, onun çiğnemesini izliyordu.

Lucy'nin hayal gücü müydü, yoksa vücudu kendi kendini mi iyileştiriyordu? Artık daha derin uyuyordu. O ilk haftalar-aylar?

Uyumaktan başka yapacak bir şeyi yoktu, ama o zamanlar ne zaman uyuklasa panik içinde sarsılarak uyanırdı. Şimdi, çoğu zaman odaya girdiğinde onu uyandırmak zorunda kalıyordu.

Omzunu nazikçe dürt. Yanak boyunca okşama. El bezinin sıcak hissi. Vücudunun dikkatli bakımı. Onu temizledi. Onun için dua etti. Onu bir bütün yaptı.

Juice'un köşesinde, kızlar dışarıdaki kötü müşterilerle ilgili hikayeler anlatırlardı. Kime dikkat etmeli. Kimin geldiğini asla göremezdiniz. Yüzünüze bıçak saplayan biri vardı. Bütün yumruğunu içine sokmaya çalışan. Bebek bezi takan. Tırnaklarınızı boyamak isteyen.

Olaylara bakarsak, bu adam gerçekten o kadar kötü müydü?

GÜNÜMÜZ

SALI

Will, Faith'in Mini'sinin yolcu koltuğunu arkaya yatırdığında sabah güneşi gözlerini yeni yeni açıyordu. Bir ceset bulunmuştu, muhtemelen kayıp Georgia Tech öğrencisiydi ve o, kafası tavana çarpmasın diye palyaço arabasının düğmelerini ayarlamakla vakit kaybediyordu.

Faith konuşmak için onun emniyet kemerini takmasını bekledi. "Berbat görünüyorsun."

Will ona baktı. GBI kıyafetlerini giymişti: haki pantolon, lacivert gömlek ve kalçasına takılı Glock. "Teşekkür ederim."

Faith arabayı garaj yoluna geri sürdü. Tekerlekler kaldırıma çarptı. Başka bir şey söylemedi, ki bu alışılmadık bir şeydi. Faith sohbet etme eğilimindeydi. Burnunu sokma eğilimindeydi. Nedense bu sabah ikisini de yapmıyordu. Will'in bu konuda endişelenmesi gerekirdi ama aynı anda kaldırabileceği çok fazla yük vardı. Bodrumda geçirdiği işe yaramaz gece. Sara'yla tartışması. Babasının hapisten çıkmış olması. Amanda'nın ondan sakladığı her neyse. Techwood'da bir ceset olduğu gerçeği. Karısını .

Will parmaklarını tekrar ağzına götürdü. Angie'nin rujunu bir kâğıt havluyla silmişti ama acı kimyasal kalıntının tadını hâlâ alabiliyordu.

Faith, "Kuzey Caddesi'nin bu tarafında bir kaza var. Ansley'den uzun yoldan gitmemin bir sakıncası var mı?"

Will başını salladı.

"Dün gece hiç uyumadın mı?" "Ara sıra."

"Üzerinde bir yeri atlamışsın-" yan tarafına dokundu. Will yanıt vermeyince, önündeki siperliği indirdi.

Will aynadaki yansımasına baktı. Bu sabah jiletle alamadığı küçük bir sakal şeridi vardı. Gözlerine baktı. Kan çanağına dönmüşlerdi. İnsanların ona sürekli kötü görüldüğünü söylemesine şaşmamalıydı.

"Bu Techwood cinayeti," diye başladı Faith. "Donnelly ilk müdahale eden kişiydi."

Will vizörü kaldırdı. Dedektif Leo Donnelly, APD'de cinayet masasında çalışırken Faith'in ortağıydı. Biraz sinir bozucuydu ama en büyük günahı sıradanlığıydı. "Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Sadece Amanda." Will'e Amanda'nın ne söylediğini sorma fırsatı vermek istercesine durakladı. Birkaç sessiz saniyeden sonra ona, "Babanı biliyorum," dedi.

Will pencereden dışarı baktı. Faith uzun yoldan fazlasını kullanmıştı. Techwood'a giderken Kuzey Caddesi'ni atlamak için daha iyi yollar vardı. Monroe Drive'a giden arka yolları kullanmıştı. Piedmont Parkı'nın yanından geçip Ansley'e doğru gidiyorlardı. Saat sabahın altısıydı. Kuzey'de kaza yoktu.

Dedi ki, "Annem dün gece söyledi. Bir telefon görüşmesi yapmamı istedi."

Will evlerin ve apartmanların geçişini izledi. Betty'nin aşılarını yaptırdığı veterinerin ce önünden geçtiler.

"Eskiden çıktığım bir adam vardı. Sanırım onunla bir kez tanışmıştın. Sam Lawson. *AJC*'de muhabir."

Atlanta Journal-Constitution. Will, Evelyn Mitchell'ın isteğinin ardındaki nedeni düşünmek istemiyordu. Amanda'nın bir tür Makyavelist hamle yaptığını, gazetenin basacağı şeyin önüne geçmeye çalıştığını varsaydı. Sara her sabah *AJC*'yi okurdu. Will'in tanıdığı ve hâlâ gazeteyi teslim alan tek kişi oydu. Sara bunu böyle mi ? Will, Sara'nın

Telefon görüşmesini hayal et. Eğer ararsa. Belki aramazdı. Belki Sara bunu başladıkları şeyden kurtulmak için kolay bir fırsat olarak görürdü.

Faith, "Amanda babanın şartlı tahliyesini bu şekilde öğrendi," dedi. Yine bir yanıt bekleyerek durakladı. "Sam onu aradı ve bir fiyat teklifi istedi. Onun dışarı çıkması konusunda ne hissettiğini öğrenmek istemiş." Faith kırmızı ışıktaki durdu. "Haberi yayınlamayacak. Ona APD'nin bir okuldan uyuşturucu kaçırdıkları için yakaladığı motorcu çetesiyle ilgili bazı detaylar verdim. Bu bir ön sayfa haberi. Sam geri dönmeyecektir."

Will, Ansley Alışveriş Merkezi'nin karanlık şeridine baktı. Lüks mağazalar henüz açılmamıştı. Işıkları şafağın alaca karanlığında parlıyordu. Sanki ameliyat için hastaneye götürülüyormuş gibi garip bir his duydu. Vücudunun bir kısmı çıkarılacaktı. Bundan sonra iyileşmesi . Açılan deliği hissetmemeleri için duyularını alıştırmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Faith, "Ellerine ne yaptın?" diye sordu.

Will parmaklarını bükmeye çalıştı. Onları esnetmek bile acı veriyordu. Kalbinin her atışında ayak bileği zonkliyordu. Bodrum gezisi vücudundaki her eklem tarafından hissediliyordu.

"Her neyse." Faith onları On Dördüncü Cadde'ye çıkaran dik virajı döndü. "Davasını araştırdım."

Will babasının işlediği suçlara fazlasıyla aşinaydı.

"Ucuz atlattı. *Furman v. Georgia* yetmişli yılların başındaydı."

"Yetmiş iki," diye cevap verdi Will. Yüksek Mahkeme'nin dönüm noktası niteliğindeki davası, idam cezasını geçici olarak askıya almıştı. Her iki taraf için de birkaç yıl daha geçseydi Will'in babası Georgia Eyaleti tarafından idam edilecekti.

"Gary Gilmore, Furman'dan sonra idam edilen ilk adamdı." dedi.

"Seri katil, değil mi? Utah'ta mı?" Faith toplu katliamlar hakkında okumayı severdi.

katiller. Sık sık işe yarayan talihsiz bir hobiydi.

Will, "Sadece iki kişiyseniz bu bir çılgınlık mı?" diye sordu.

"Bence zamanlama yakın olduğu sürece iki kişi yeterli." "Ben üç olması gerektiğini sanıyordum."

"Sanırım bu sadece seri katiller için." Faith iPhone'unu çıkardı. Peachtree'ye yasadışı bir dönüş yapmak için beklerken başparmağıyla bir şeyler yazdı.

Will gözlerini On Dördüncü Cadde'ye dikti. Bulunduğu noktadan oteli göremiyordu ama Four Seasons'ın iki blok ötede olduğunu biliyordu. Faith muhtemelen bu yüzden dönüş yapıyordu. Babasının otelde kaldığını biliyordu. Will onun hâlâ yatakta olup olmadığını merak etti. Adam otuz yıldan fazla bir süredir hapisteydi. Muhtemelen geç saatlere kadar uyuması imkânsızdı. Belki de kahvaltısını oda servisinden çoktan sipariş etmişti. Angie onun her sabah spor salonunu kullandığını söylemişti. Muhtemelen koşu bandında koşuyor, sabah programlarından birini izliyor ve gününü planlıyordu.

"İşte başlıyoruz. İki ya da daha fazlası çılgınlık sayılır." Faith iPhone'unu tekrar bardaklıktaki yerine bıraktı ve ışığa doğru döndü. "Artık baban hakkında konuşabilir miyiz?"

Will, "Peachtree Caddesi'nin Georgia'nın kıta bölünmesi olduğunu biliyor muydunuz?" dedi. Yolun kenarını işaret etti. "Yolun o tarafına yağan yağmur Atlantik'e gider. Bu taraftaki yağmur ise Körfez'e gider. Belki tarafları karıştırmış olabilirim ama siz anladınız."

"Bu çok etkileyici, Will."

"Angie'yi öptüm."

Faith neredeyse kaldırıma doğru koşuyordu. Arabayı tekrar şeride soktu. "Seni lanet olası aptal" diye mırıldanmadan önce bir süre sessiz kaldı.

Bu daha iyi hissettirdi.

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Tekrar pencereden dışarı baktı. Şehir merkezine doğru ilerliyorlardı. "Sanırım Sara'ya söylemem gerekiyor."

"Hayır, kesinlikle öyle değil," diye karşı çıktı. "Deli misin sen? Kıçına tekme." "

Muhtemelen öyle yapmalıydı. Will'in Sara'ya dünyanın en eski klişesinin bu sefer doğru olduğunu açıklamasının hiçbir yolu yoktu: öpücüğün hiçbir anlamı yoktu. Will için bu, Sara'nın birlikte olmak istediği tek kadın olduğunu hatırlatan bir şeydi; belki de ilk

gerçekten birlikte olmak istediği kadındı. Angie'ye göre bu öpücük, bir köpeğin bacağını yangın musluğunun üzerine kaldırmasıyla eşdeğerdi.

Faith, "Angie'yle birlikte olmak istiyor musun?" diye sordu. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Başka bir şey var mıydı?"

Will onun göğsüne dokunduğunu hatırladı. "Hayır-" Faith'le ilgili ayrıntılara girmeyecekti. "Aramızda hiçbir temas yoktu-"

"Tamam, ." Kuzey Caddesi'ne döndü. "Tanrım, Will." Adam onun devam etmesini bekledi.

"Sara'ya söyleyemezsin."

"Ondan bir şey saklayamam."

O kadar yüksek sesle güldü ki adamın kulakları acıdı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Sara'nın babandan haberi var mı? Onun-"

"Hayır."

Faith kuşkusunu gizleme zahmetine girmedi. "Peki o zaman, ona gerçeği söyleyeceğin tek şeyin bu olmasına izin verme."

"Bu farklı."

"Angie'nin ona söyleyeceğini düşünüyor musun?"

Will başını salladı. Angie'nin ahlak kuralları kolay kolay çözülemezdi ama Will, onun Sara'ya öpücükten asla bahsetmeyeceğini biliyordu. Bunu Will'e işkence etmek için kullanmak çok daha iyiydi.

Faith doğrudan konuya girdi. "Eğer bir olmayacaksa ve bunun bir anlamı yoksa, o zaman suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalacaksın. Ya da Sara olmadan yaşayacaksın."

Will artık bu konuda konuşamazdı. Tekrar pencereden dışarı baktı. Kırmızı ışıktaki durmuşlardı. Varsity'de ışıklar yanıyordu. Birkaç saat içinde kaldırım görevlileri otoparkı süpürmeye, arabalara numara yapıştırmaya ve sipariş almaya başlayacaktı. Bayan Flannigan büyük çocukları ayda bir kez Varsity'ye götürürdü. İyi davranışları için bir ödül.

Faith, "Annenizin davasında çalışan dedektiflerle konuşmayı hiç denediniz mi?" diye sordu.

"Biri ortadan kayboldu. Birisi Miami'ye taşındığını düşünmüş. Diğer seksenli yılların başında AIDS'ten öldü."

"İkisinin de ailesi var mıydı?"

"Bulabildiğim kimse yok." Doğrusu, Will o kadar da dikkatli bakmamıştı. Bir kabuğu deşmek gibiydi. Bir noktadan sonra kan akmaya başlıyordu.

"Son iki yıldır seninle bu kadar çok konuşma yaptığıma ve bana bundan hiç bahsetmediğine inanamıyorum."

Will, nedenini merak etmesi için onu kendi başına bıraktı.

Faith otoyoldan karşıya geçti. Olimpiyatlar için inşa edilen sporcu yurtlarının üzerinde artık Georgia Tech logosu vardı. Eski stadyum yeniden modelleniyordu. Sokaklar yeni asfaltlanmıştı. Tuğla kaplamalar kaldırımları kaplıyordu. Sabahın bu erken saatinde bile öğrenciler koşuya çıkmıştı. Faith bir sonraki ışıktaki döndü. Bölgeye fazlasıyla aşinaydı. Oğlu şu anda Georgia Tech'e kayıtlıydı. Annesi doktorasını burada yapmıştı. Faith de GBI'da işe girebilmek için üniversitede dört yıllık eğitimini tamamlamıştı.

Faith vizöründen bir parça defter kâğıdı çıkardı. Will onun üzerine yol tarifini karaladığını gördü. Arabayı yavaşlatarak, "Centennial Park North... işte gidiyoruz," diye mırıldandı. Sonunda bir yan sokağa saptı ve bir tepeye çıkarken vites küçülttü. Bölge lüks tuğla apartmanlar ve şehir evleriyle doluydu. Sokaktaki arabalar güzeldi; daha yeni

Toyotalar ve Fordlar, arada bir de BMW'ler vardı. Çimler kesilmişti. Saçaklar ve pencereler canlı bir beyaza boyanmıştı. Uydu antenleri her balkonu süslüyordu. Site karma gelirli olarak tasarlanmıştı, yani avuç fakir insan daha az arzu edilen birimlerde yaşıyordu ve geri kalanı en yüksek fiyata satılıyordu. Will, Faith'in oğlunun kaldığı yurtlar yerine daha iyi durumda olan bazı öğrencilerin burada yaşadığını hayal etti.

Faith tabeladan "Zell Miller Merkezi" diye okudu. "Clark Howell Topluluk Oluşturma. İşte gidiyoruz." Arabayı yavaşlatarak sürünmeye başladı. Artık yol tarifine gerek kalmamıştı. İki polis aracı caddeyi kapatmıştı. Polis şeridi bir grup sakini kordon altına almıştı. Çoğu pijamalı ve bornozluydu. Koşu yapanlardan birkaçı neler olduğunu öğrenmek için durmuştu.

Faith bir yer bulmak için birkaç blok aşağı inmek zorunda kaldı. Bir bankete yanaştı ve el frenini çekti. Will'e, "İyi misin?" diye sordu.

Soruyu görmezden gelecekti ama bu adil görünmüyordu. "Göreceğiz," dedi ve kız başka bir şey söyleyemeden arabadan indi.

Sokak lambaları hâlâ yanıyor, doğan güneşi tamamlıyordu. İki haber helikopteri tepemizde geziniyordu. Vınlayan kanatları havayı beyaz bir gürültüye dönüştürüyordu. Daha fazla muhabir yolun kamp kurmuştu. Kameralar tripodların üzerine kurulmuştu. Muhabirler makyajlarını kontrol ediyor, notlarını karalıyorlardı.

Will Faith'i beklemedi. Amanda Wagner'in beklediğini görebildiği olay yerine doğru geri döndü.

Kolu askıdaydı, bu da geceyi hastanede geçirdiğinin tek göstergesiydi. Her zamanki tek renkli eteği, bluzu ve ceketiyse kaldırımında duruyordu. İki iri yarı devriye ona bakıyor, emir verirken başlarını sallıyorlardı. Maç öncesi toplanmış futbolculara benziyorlardı.

Will ve Faith Amanda'ya yaklaşırken, devriye görevlileri muhtemelen veri tabanında tarayabilmek için isim ve fotoğraf almak üzere çevredekilere doğru başladılar. Amanda tüm soruşturmalarında eski kafalıydı. Jüriyi etkilemek için kan örneğine ya da saç teline güvenmezdi. Hiçbir mantıklı insanın şüphe duymayacağı bir sonuca ulaşana kadar davayı yürüttü.

Ayrıca havadan sudan konuşmaya da zahmet etmedi. "Seni burada istemiyorum." "O zaman beni neden aradın?"

"Çünkü uzak durmayacağını biliyordum."

Amanda cevap beklemedi. Topuklarının üzerinde dönerek topluluk binasına doğru ilerledi. Will onun hızlı adımlarına kolayca ayak uydurdu. Alışılmadık bir şekilde Faith mesafesini korudu ve birkaç adım geriden takip etti.

Amanda dedi ki, "Bürokrasiye boğulmuş durumdayız. Bildiğiniz gibi, tüm bu bölge eskiden bir gecekondu mahallesi idi. Devlet Olimpiyatları için burayı boşalttı. Şehir de pastaya elini soktu. Teknoloji bir parça aldı. Parklar Departmanı söz sahibi oldu. Konut İdaresi. Tarihi Kayıtlar, ki şaka gibi bir şey. Haber minibüslerinden daha fazla yetki alanımız var. APD şimdilik destek veriyor ama kanıtlarla bizim teknisyenlerimiz ve adli tabibimiz ilgileniyor."

"Otopsiye katılmak istiyorum."

"Saatler sonra-"

"Bekleyeceğim."

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Will bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyordu ama bu onu durdurmuyacaktı. "Onu sorgulamak için getirmeniz gerekiyor."

"Bunu neden yapayım ki?"

Sesinin bu kadar makul çıkması Will'in onu yumruklamak istemesine neden oldu. "Babamın dosyasını okudun."

Durdu ve ona baktı. "Evet."

"Hapisten çıktıktan sonra Techwood'da ölü bir öğrencinin bulunmasının tesadüf olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Tesadüfler her zaman olur." Her zamanki kesinliği bazı çatlaklar gösteriyordu. "Geçerli bir neden olmadan onu buraya getiremem, Will. Yasal süreç mi? Dördüncü Değişiklik? Bu devredilemez haklardan herhangi biri bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

"Bu tür tatsızlıklardan kaçınmanın zengin beyaz erkeklerin yetkisi dahilinde olduğunu gördüm."

Will, onu köşeye sıkıştırdığını fark etti. "Yine de-"

"Söyleyecek başka bir şey yok." Amanda yürümeye devam etti. "Ashleigh Snyder'ın kesin olmayan bir kimliği var. Çantasını çöp konteynerinde bulmuşlar. Kredi kartları oradaydı ama ehliyeti kayıptı. Nakit parası da öyle."

"Bu tanıdık geliyor."

"Tanrı Günişığı Yasalarını korusun." Georgia'nın bilgi edinme özgürlüğü yasası ülkedeki en liberal yasalardan biriydi. Mahkumlar bu yasayı özellikle seviyordu.

Will, "Four Seasons Otel'de kalıyor." dedi.

"Bunun farkındayım," diye onayladı. "Dün öğleden sonra iki saat boyunca izini kaybettik ama bunun bir daha olmayacağından eminim."

"Neredeyse iki aydır dışarıda."

Amanda hemen cevap vermedi. "İyi halden dolayı izin verilmesini hiç anlamadım. Burası hapisane. Her zaman en iyi şekilde davranmanız gerekmez mi?"

"Ne zaman kimse bana söylemedi."

"Çocukluk sicilinin mühürlü olmasıyla ilgili bir şey bu Will. Sen istemediğin sürece sana haber veremezler."

"Orada ölmesi gerekiyordu."

"Biliyorum."

Devriyelerden biri "Dr. Wagner?" diye seslendi.

Amanda, "Siz ikiniz devam edin." dedi. Polisin kendisine katılmasını bekledi.

Will yürümeye devam etti. Faith ona yetişebilmek için koşmak zorunda kaldı. "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Otoparkın ağzına girdiklerinde sadece başını sallayabildi. Zemin aşağı doğru eğimliydi. Otoparkın arka tarafında bir grup dedektif cesedin etrafında yarım bir daire oluşturmuştu. Kadın büyük bir çöplük alanının önündeydi. Tuğla duvarlar metal konteyneri çevreliyordu. Uzun metal kapılar açık duruyordu. Kilit mandalından sarkıyordu, halkası kırılmıştı. Kanıt olarak kataloglanabilmesi için birisi çoktan sarı bir etiketle işaretlemişti.

Will izlendiğini hissederek etrafına bakındı. Ya da belki sadece paranoyaklaşıyordu. Bölgeyi taradı. Toplum merkezi otoparkın karşı tarafındaydı. Çevresinde başka apartmanlar da vardı. Beyaz garaj kapıları kırmızı tuğlaların dışları gibiydi. Uzakta parlak renkli tünelleri ve salıncakları olan bir çocuk parkı vardı. Coca-Cola binası ufukta belirliyordu.

Gözlerini kısarak otoyolun karşı tarafındaki manzaraya baktığında Four Seasons Otelinin somon rengindeki tanıdık cephesini seçebiliyordu.

"Şanlı GBI tarafından çözülen bir dava daha." Leo Donnelly ağzındaki sigaranın etrafında gülüyordu. Cinayet masası dedektifi her gibi bu sabah yerden aldığı muhtemelen çoktan kırışmış olan ten rengi bir takım elbise giymişti. Yeni ortağı Jamal Hodge adında genç bir adam Faith'e başıyla selam verdi.

Leo ona göz kırptı. "Göğsün iyi görünüyor Mitchell. Sanırım hâlâ emziriyorsun?"

"Siktir git, Leo." Faith çantasından not defterini çıkardı. "Çağrı ne zaman geldi?"

Leo kendi not defterini çıkardı. "Dört otuz sekiz, neşeli Kapıcı vardiyaya geliyor, onu görüyor ve çıldırıyor. Adı Otay.

Keehole."

"Utay Keo," diye düzeltti Jamal.

"Poindexter'a bakın." Leo ona kötü bir bakış fırlattı. "Ooo-Tay Tech'de bir öğrenci. Yirmi dört yaşında. Bebek annesiyle yaşıyor. Sabıkası yok."

Faith, "Bunu nasıl bulacak?" diye sordu. Jamal, "Pek olası değil," diye cevap verdi.

Leo defterini kapatır gibi yaptı. Jamal'a bakarak sigarasından bir nefes çekti. "Kapıcı Kamboçya'dan geleli iki yıl olmuş. Öğrenci vizesiyle çalışıyor. Gönüllü olarak parmak izi ve DNA testi yaptırmış. Sabıka kaydı yok. Sebep yok. Eminim zamanında birkaç fahişeye yatmıştır -kim yatmamıştır ki? - ama arabası bile yok. Buraya otobüsle gelmiş."

Will, "Kurbanın kredi kartlarından kimliğini tespit ettiniz mi?" diye sordu. Jamal ellerini uzatarak Leo'nun cevap vermesi gerektiğini işaret etti.

"Snyder olduğundan oldukça eminiz," dedi Leo. "Yüzü karmakarışık ama sarı saçları onu ele veriyor."

Will, "Aileye haber verdiniz mi?" diye sordu.

"Annem öldü. Babam Salt Lake'teki bir iş gezisinden dönüyor. Öğleden sonra burada olur."

Jamal, "Diş kayıtlarını istedik" diye ekledi.

"Harika, teşekkürler," diye mırıldandı Faith. Muhtemelen babasının uzun eve dönüş yolculuğunu, morgda hayatının sonsuza dek değişeceği anı düşünüyordu.

Hepsi çöplüğe geri döndü. Kalabalık dağılmıştı, böylece olay yeri teknisyenleri olay yerini kataloglama gibi zorlu bir sürece başlayabileceklerdi.

Will kadının bükülmüş bedenine baktı. Uzun sarı saçları yüzüne dökülmüştü. Kadın sırt üstü yatıyordu. Kolları dönmüş, bilekleri gökyüzüne doğru açılmıştı. Yüzü kan içindeydi, muhtemelen en yakın arkadaşları bile onu tanıyamıyordu. Tırnakları parlak kırmızıya boyanmıştı. Kan, giysilerini derisine yapıştırmıştı. Will, dar tişörtün ve çiçekli eteğin altında ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

Leo, "İşte size her gün göremeyeceğiniz bir şey: Adam bağırsakları dışarı çıkana kadar kadının karnına vurmuş. Bunu bulamazsın

YouTube'da böyle şeyler var." Kendi kendine kıkırdadı. "En azından telefonumdaki kamerayı nasıl çalıştıracığımı öğrenene kadar olmaz."

"Tanrı yardımcımız olsun," diye mırıldandı Jamal. GBI olay yeri incelemecisi Charlie Reed'e doğru yöneldi.

", Hodge," diye seslendi Leo arkasından. "Bu çok komik."

Faith, "Akıllıca, Leo. Gerçekten de şef yardımcısının torununu kızdırmak mı istiyorsun?"

Will Faith'e baktı. Sesi biraz titrek geliyordu. Cesetlerin yanında hiçbir zaman iyi olmamıştı ama kararlılığı sayesinde kendini korumuştı. Kabuğundaki bir çatlak, Leo'yu ya da onun gibi birini, Faith'i sabah yoklamasında tüm ekip odasının güldüğü bir şakaya dönüştürebilirdi. Faith bir keresinde Will'e Leo'yla çalışmanın, zilleri tam olarak bir araya kurmalı bir maymunu izlemek gibi olduğunu söylemişti.

Will onun iyi olup olmadığını sormaması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine, cesedin yanında diz çöktü ve bölgeyi kirletmemek için mesafesini korudu. Olay yeri fotoğrafçıları güneşi beklemiyorlardı. Dijital kameraları ve bilgisayarları katlanır bir masanın üzerine yerleştirilmişti. Kadınlardan biri dizel jeneratörü çalıştırdı. Xenon ışıkları titredi. Kurbanın eli asfalta vurmuş gibi görünüyordu. Kırmızı manikürlü tırnakları hâlâ ıslakmış gibi parlıyordu.

Faith Leo'ya sordu, "Bu bina ne? Hâlâ bir toplum merkezi mi?"

"Bilmiyorum." Leo omuz silkti. "Sanırım radyodaki o adamın adını ."

Will çok hızlı ayağa kalktı. Bir baş dönmesi dalgasıyla savaştı. "Clark Howell, *The Atlanta Constitution*'un yayıncısıydı."

"Bok yok mu?" Leo sordu.

"Bugün çok ilginç bilgilerle dolu," dedi Faith. "Hiç ipucun var mı?"

"Sana ne bundan?"

Faith ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Götlük yapma Leo. Bunun bir eyalet davası olduğunu biliyorsun. Herhangi bir ipucun var mı, yoksa Jamal'a mı sorayım?"

Leo isteksizce teklif etti, "Birkaç telefon yaptım, şehir merkezini kontrol ettim. Kayıtlarımızda, bu pisliğe bulaşacak kimse yok.

bir kızıdan." Kendi şakasına güldü. "Gerçekten." "Hiç düşmanı var mı?"

"Bu konuda benden daha çok şey biliyor olmalısınız." "Peki ya uyuşturucu sorunu?"

Leo burnunu ovuşturarak kokladı. "Duyduğum kadarıyla ciddi bir şey yok."

"Kokain mi meth mi?"

"O bir öğrenci. Sen ne düşünüyorsun?"

"Meth," dedi Faith. "Ve genellemelere dikkat et, Leo. Benim çocuğum Tech'e gidiyor. Red Bull'dan daha sert bir şey kullanmıyor."

"Elbette."

"Faith," diye seslendi Amanda. Park kenarındaydı ve onlara el sallıyordu. Amanda'ya doğru giderlerken Faith Leo'ya kötü bir bakış fırlattı.

Leo arkalarından bağırdı, "Hayır, bana teşekkür etmeyin, O cers. Benim için bir zevkti."

Ona katıldıklarında Amanda çantasını karıştırıyordu. BlackBerry'sini çıkardı. Kasası düştüğü için hâlâ kırıktı. Konuşurken e-postaları arasında gezindi. "Devriye, bu sabah saat dörtten kısa bir süre sonra bölgede dolaşan şüpheli yeşil bir minibüs gören bir koşucu buldu."

"Yeni mi ortaya çıktı?" Faith saatine baktı. "İki saattir koşuyor muydu?"

"Başlangıç için iyi bir soruya benziyor. Orada yaşıyor, daire iki-altı-yirmi." Amanda caddenin binayı gösterdi. "Onu kağıda döktüğünüzden emin olun. Bütün t'ler çarpı, i'ler nokta olsun."

Will, "Onunla konuşacağım." dedi. Gitmek istedi ama Amanda onu durdurdu.

"Faith, bunu sen yap."

Faith apartmana doğru ilerlemeden önce ona özür diler gibi bir bakış

Amanda bir parmağını kaldırarak Will'i susturdu. BlackBerry'sini çantasına atmadan önce birkaç e-posta daha okudu. "Bu davada çalışamayacağını biliyorsun."

"Beni nasıl durduracaksın anlamıyorum."

"Bu kağıt üzerinde iyi görünmeli. Mahkemede dağılmasına izin veremeyiz."

"Son kez mahkemeye çıktı ve yine de dışarı çıktı."

"Ceza adaleti sistemine hoş geldiniz. Şimdiye kadar aşına düşünmüştüm."

Will otoyolun karşısına baktı. İş çıkış saati yaklaşıyordu. Arabalar on dört şeridi tıkamaya başlamıştı. Emory hastanelerinden birinin tabelasını gördü. Sara, Emory Üniversitesi'ne gitmişti. Grady onların eğitim sisteminin bir parçasıydı. Şu anda işe gitmek için hazırlanıyor olmalıydı. Duş alıyor, saçını kurutuyordu. Will genellikle işe gitmeden önce köpekleri gezdirirdi. Sara'nın bunu özleyip özlemediğini merak ediyordu.

Amanda, "Bunu doğru yapmam için bana zaman ver Will. Doğru yapılması gerekiyor."

Will başını salladı. Yöntemler umurunda değildi, sadece sonuç umurundaydı. "Onun davası üzerinde en başından itibaren çalışmalıyız."

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" diye sordu. "Öğrendiğimden beri bu işle ilgilenen iki ekibim var. Her beş yılda bir yıkılan bir şehirde otuz yıldan fazla bir zaman aralığıyla uğraşıyoruz. Eski uğrak yeri şu anda on iki katlı bir ofis kompleksi."

"Ben kontrol edeceğim. Faith benimle gelebilir."

"Baştan aşağı kontrol edildi bile." "Benim tarafımdan değil."

Ona bakmıyordu. Will gibi o da otoyola bakıyordu. "Sebepler, araç ve fırsat." Bu Amanda'nın mantrasıydı.

Will, "Üçünün de onda olduğunu biliyorsun." dedi.

Başını sertçe salladı. Will onu izlemiyor olsaydı, bunu kaçırabilirdi. Onun profilini inceledi. O da en az kendisi kadar yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Makyajı, gözlerinin ve ağzının çevresindeki kırışıklıklara yapışmıştı.

"Söylemem gerek, bodruma yaptığın şeye bayıldım." dedi. Will'in elleri sıkıştı. Parmakları boyunca kesikler açıldı. "Aradığın şeyi buldun mu?"

Konuşmak için ağzını açtığı anda çenesi patladı. "Neden?"

"Bu çok ilginç bir soru."

"Babamı ne zamandır tanıyorsun?"

"Benim için çalışıyorsun Will. Senin hakkında her şeyi bilmek benim işim."

"O muhabir seni neden aradı?"

"Sanırım iyi bir hikâye olur - kanun ve düzen için seçtiğiniz yol. Küllerinizden doğuşunuz. Atlanta'nın sembolü Anka kuşu. Ne kadar da uyumlu."

Döndü ve Kuzey Bulvarı'na, otoyol üzerindeki köprüye doğru ilerledi. Amanda'nın adımları Will'inkinin yarısı kadar uzundu. Onun hızına yetişmek için çalışması gerekiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Babamla konuşmaya."

"Ne amaçla?"

"Dosyasını okudunuz. Bir düzeni olduğunu biliyorsun. Birini öldürür, birini saklar. Muhtemelen onu çoktan seçmiştir."

"Kayıp bir fahişe için arama bülteni çıkarayım mı?"

Onunla alay ediyordu. "Başka bir kız aradığını biliyorsun."

"Gözümüzün üzerinde olduğunu söylemişim. Odasından çıkmadı."

"Dün öğleden sonra hariç."

Ayak uydurmaya çalışmayı bıraktı. "Onunla konuşmayacaksın."

Will arkasını döndü. Amanda sesini hiç yükseltmedi. Bağırmadı. Ayağını yere vurmadı. Hiç küfretmedi. Ünüyle herkesi korkutmayı başarmıştı. On beş yıldır ilk kez onun içini gördü. O aslında hiçbir şey değildi. Kolu askıda ve mezara kadar taşıyacağı sırları olan yaşlı bir kadın.

Dedi ki, "O otele adımını attığın anda seni tutuklatmak için emir verdim. Anlaşıldı mı?"

Nefretini kızın gözlerinin içine dikti. "Seni o bodrumda çürümeye terk etmeliydim."

"Ah, Will." Sesi pişmanlıkla doluydu. "İçimden bir ses, bu işin sonunda ikimizin de keşke yapsaydın diyeceğimizi söylüyor."

Günümüz

SUZANNA FORD

Dancing with the Stars'ı özlemişti. On yaşındayken ölen küçük köpeği Bobo'yu özlüyordu. Suzanna on bir yaşındayken ölen büyükannesini ve birkaç ay sonra ölen büyükbabasını özlüyordu. Dükkândan eve getirdikleri gece ölen Japon balığı Adam'ı özlüyordu. Suzanna onu akvaryumda yan yatmış halde bulmuştu. Gözleri boştu. İçinde kendi yansımalarını görebiliyordu.

Suzanna şikayet etmek için mağazayı aradı.

"Sifonu çekip tuvalete atın," dedi müdür. "Yarın gelin ve size yeni bir tane verelim."

Suzanna bu ihtimal karşısında huzursuz hissetmişti. Yanlış hissetmişti. Adam hiçbir şey ifade etmiyor muydu? O kadar değiştirilebilir miydi? Akvaryuma başka bir balık koyup onun varlığını bile unutacak mıydı? Ona da Adam adını ver. Onu Adem'in yemiyle besle. Adem'in gizli hazine kutusunda ve pembe mercan kalesinde yüzmesine izin mi verseydim?

Sonunda yapacak başka bir şey kalmamıştı. Suzanna onu tuvalete atıp sifonu çekti. Su kabın etrafında dönerken yüzgecinin yukarı kalktığını gördü. Göz küresinin cam küresi ona döndü ve panik gibi bir şey gördü.

Rüyalarında Suzanna balıktı. O Adem Bir'di, çünkü tabii ki cazibesi çok büyüktü - ertesi gün geri dönmüşler ve bedava bir Adem İki almışlardı.

Rüyanın tamamı buydu:

Suzanna One, çaresiz bir şekilde tavana bakıyor, hızla kanalizasyona doğru dönüyor, dönüyor, dönüyordu.

14 Temmuz 1975

PAZARTESİ

Amanda, Sears binasının otoparkında Evelyn'i beklerken Plymouth'una yaslandı. Yeraltındaki tesiste hava hareket etmiyordu. Dökme beton duvarların sağladığı serinlik kavurucu sıcağa denk değildi. Sabahın yedisinde bile Amanda boynundan ağağıya ve yakasına doğru ter damladığını hissedebiliyordu.

Cumartesi akėamı morgdan ayrıldıktan sonra ne o ne de Evelyn barbekü partisine gelmiğti. Hank Bennett. Yanlığ tanımlanan kız. Kırmızı tırnaklar. Kırık hyoid kemiği. Bunların üstesinden gelmek çok zordu ve ikisi de tutarlı bir konuğma yapabilecek gibi görünmüyordu. İkisi de tek heceli konuğuyordu, Amanda Pete Hanson'la gördükleri yüzünden, Evelyn de -büyük ihtimalle- Rick Landry'yi tekrar görmekten rahatsız olduğu için. Sebepleri ne olursa olsun, Evelyn evine, kocasının yanına, Amanda da boğ dairesine gitmiğti.

Pazar gününün getirdiği bir Şey varsa, o da hoğ bir normallik duygusuydu. Amanda babası için kahvaltı hazırlamığtı. Kiliseye gitmiğlerdi. Pazar akėam yemeğini o piğirmiğti. Tüm bu süre boyunca Duke daha neğeliydi. Vaiz hakkında birkaç Şaka yapmığtı. Davası için umutlu hissediyordu. Avukatıyla tekrar konuğmuğtu. Lars Oglethorpe'un görevine geri dönmesi Reginald Eaves'in kovduğu adamlar için kesinlikle iyi bir haberdı.

Amanda bunun onun için iyi bir haber olduğundan Şüpheliydi.

Evelyn'in steysin arabası sıkı bir dönüş yaptı, lastikler betona çarparak gıcırdadı. Plymouth'un yanındaki boşluğa geri geri girerek açık pencereden seslendi: "Kenny dün seni aradı mı?"

Amanda bir panik şoku hissetti. "Kenny beni neden arasın ki?" "Ona senin numaranı verdim."

Amanda birkaç saniye boyunca bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar telaşlıydı. "Neden ona telefon numaramı verdin?"

"Çünkü o istedi, aptal. Neden bu kadar şaşırdın? Ve neden orada öylece duruyorsun?"

Amanda arabaya binerken başını salladı. Kenny Mitchell gibi adamlar onun telefon numarasını istemezdi. "Onu bu işe bulaştırman çok hoş, ama olmayacak şey için zaman kaybetmeyelim."

"Yapabilirsin-" Evelyn durdu, ama sadece bir an için, "Tampax takabilirsin, değil mi?" diye ağzından kaçırmadan önce.

Amanda parmaklarını göz kapaklarına bastırdı, makyajının lekelenip lekelenmediğini umursamadı. "Eğer evet dersem, lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?"

Evelyn yılmayacaktı. "Biliyorsun, Pete gerçek bir doktor. Sana sorgusuz sualsiz reçete yazabilir ve Plaza Eczanesi'ndeki adama fazladan birkaç dolar verirsen, bu konuda pislik yapmaz."

Amanda yüzünü yelpazeledi. Arabanın içindeki sıcaklık daha da boğucuydu. Dün boş dairesinde çalan telefonunu düşünmemeye çalıştı.

"Artık yasal, tatlım. Artık doğum kontrolü yaptırmak için evli olmanıza gerek yok."

Amanda'nın gülüşü bu kez gerçektir. "Bence çok fazla sonuca atlıyorsun."

"Belki, ama eğlenceli, değil mi?"

Aslında utanç vericiydi ama Amanda saatine tekrar bakarak bu gerçeği gizlemeye çalıştı. "Tüm Pazar gününü bu mu tüketti, yoksa ne yaptığımızı hiç düşünebildin mi?"

Evelyn gözlerini devirdi. "Şaka mı yapıyorsun? Geçen hafta boyunca aklımda olan tek şey buydu. Bu sabah dikkatim o kadar dağınıktı ki

Bill'in kahvesine şeker yerine tuz koydum. Zavallı adam ne yaptığımı anlamadan fincanın yarısını içti." Nefes almak için durakladı. "Peki ya sen?"

"Butch'un notlarını gözden geçiriyordum." Amanda çantasından cinayet masası dedektifinin not defterini çıkardı. "görüyor musun?" Evelyn'in yararlanması için sayfayı işaret etti. *CI* harfleri iki kez daire içine alınmıştı.

"Gizli muhbir," dedi Evelyn. Defteri tekrar karıştırdı. "Bu konuda başka bir şey söylüyor mu? Belki bir isim?"

"Hiçbir şey, ama Butch'un birçok davası muhbirlere dayanıyor." Aslında çoğu . Adam suçluları ve serserileri bulmakta çok başarılıydı ve bu kişiler bilgiyi hapisten kurtulma kartına dönüştürmeye hazırdı. "Kaynaklarının adını asla vermez."

"Oh, bu çok sinsice." Sayfaları taradı ve Jane Delray'in yaşadığı dairenin kaba bir çizimi üzerinde durdu. "Banyoyu atlamış. Evi hiç aramış mı?" Kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Tabii ki aramadı. Neden yapsın ki?"

Amanda saati tekrar kontrol etti. Yoklamaya geç istemiyordu. "Bugün ne yapacağımızı gözden geçirmeliyiz. İşe gittiğimde Konut İdaresi'ndeki arkadaşımı arayabilirim. Belki o daireyi kimin kiraladığını öğrenebiliriz."

Evelyn vites değiştirirken bir an durakladı. "Beş'teki Cindy Murray'i arayacağım ve Lucy Bennett için el konulan ehliyet kutusunu kontrol edecek zamanı olup olmadığını soracağım. En azından elimizde bir fotoğrafı olur."

"Ne işe yarayacağını bilmiyorum. Pete'in kimliği onaylaması gerekecek. Öz kardeşinden geldi." Ne o ne de Evelyn, Hank Bennett'in kız kardeşini teşhis etmesine karşı çıkacak cesarete sahipti. "Bennett onu beş ya da altı yıldır görmedi. Sence Lucy olmadığını biliyor muydu?"

"Bence tek derdi akşam yemeği randevusuna geç kalmamaktı." İkisi de sessiz kaldı. Amanda kafasının içinde bir ping-pong hissi duydu.

Düşünceler oradan oraya sıcıyor, kayboluyordu. Bu sadece için çok fazla.

Evelyn de belli ki aynı şeyleri hissediyordu. "Bill ve ben dün gece bir bulmacaya başladık - Kuzeybatı Pasifik köprüleri. Zeke

Geçen ay Babalar Günü için seçtim ve şöyle düşündüm: 'Bu tam da bütün hafta hissettiklerimin aynısı. Sanki bir yapbozun tüm bu farklı küçük parçaları ortalıkta dolaşıyor ve onları bir araya getirebilseydim belki de resmin tamamını görebilirdim. "

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Tek yaptığım kendime sorular sormak ve hiçbirine tatmin edici bir yanıt alamıyorum."

"Hey, çılgın bir fikrim var."

"Şaşkınlığımı hayal bile edemezsiniz."

Evelyn ona alaycı bir yüz ifadesi takındıktan sonra steysin arabanın arka koltuğuna doğru eğildi.

"Ne yapıyorsun?"

Vücudunu arka koltuğa doğru kıvrırdı. Bacakları yukarı kalktı. Amanda kadının ayaklarını yüzünden uzaklaştırdı. İzleniyor olmamaları için dua ederek park yerini taradı.

"Evelyn," dedi. "Ne oluyor?"

"Anladım." Sonunda koltuğuna geri döndü. Elinde bir paket inşaat kâğıdı vardı. "Zeke'in boya kalemleri halının içinde eridi. Kalemini getir." Kapıyı iterek açtı.

Amanda arabadan indi ve onu vagonun önüne kadar takip etti. Evelyn çantanın üstünden bir parça kağıt aldı ve Amanda'nın kalemini kullanarak sayfaya "HANK BENNETT" yazdı. Sonra, başka bir sayfa aldı ve "LUCY BENNETT" yazdı, sonra bir başkasına "JANE DELRAY" yazdı. Karışım "MARY" ve "KITTY TREADWELL "i, ardından "HODGE "u, "JUICE/DWAYNE MATHISON "u ve son olarak da "ANDREW TREADWELL "i ekledi.

"Ne yapıyorsun?" Amanda sordu.

"Bulmaca parçaları." Çok renkli sayfaları Falcon'un kaputunun üzerine yaydı. "Hadi bir araya getirelim."

Amanda birbirinden farklı sözcükleri anladı. Bu fikir o kadar da çılgınca değildi. "Bunu kronolojik olarak yapmalıyız." Konuşurken isimleri yerlerinden oynattı. "Hank Bennett karakola geldi ve sonra Çavuş Hodge bizi Techwood'a gönderdi. Tech için yeni bir tane yap." Evelyn kelimeyi yeni bir sayfaya karaladı. "Bunları alt kategorilere ayırmamız gerekiyor." Amanda kalemi aldı ve ayrıntıları doldurmaya başladı: tarihler, saatler, onlara ne söylendiği. Fury'nin motoru sığağın altında tıkırdıyordu. Metal kaput tenini yakıyordu.

Evelyn, "Ben bir zaman çizelgesi hazırlayacağım" dedi.

Amanda kalemi ona uzattı. Sırayı söylerken farklı sayfaları işaret etti. "Hank Bennett geçen Pazartesi Çavuş Hodge'a gidiyor. Hodge bizi hemen tecavüz raporu almamız için Techwood'a gönderiyor." Evelyn'e baktı. "Hodge bizi ilk etapta neden gönderdiğini söylemiyor. Belli ki ortada bir tecavüz yok. Bizi oraya neden gönderdi?"

"Bu sabah ona tekrar soracağım ama son dört seferde bana söylemedi."

Amanda ona "Bunu yapmakla çok cesur davrandın" deme ihtiyacı hissetti.

"Çok işe yaradı." Evelyn iltifatı elinin tersiyle itti. "Juice, pezevenk, buraya ait değil."

"Jane'i öldüren o değilse tabii."

"Bu pek mümkün görünmüyor. Olay olduğunda Juice muhtemelen hapisteydi. Ya da tutuklanmaya direndiği için dayak yiyordu."

"Tamam, uzak bir ihtimal olarak onu buraya itelim." Amanda Juice'u çevreye taşıdı. "Sıradaki: Techwood'daki apartmandayız. Jane bize üç

kızın kayıp olduğunu söyler: Lucy Bennett, Kitty -daha sonra Treadwell olduğunu öğreniyoruz- ve bir kız.

Mary adında, soyadı bilinmiyor."

"Doğru." Evelyn bilgileri not etti ve Jane Delray'inkilerin isimlerini yazdı.

"Birkaç gün sonra Jane öldürüldü."

"Ama Lucy olarak yanlış tanımlanmış," diye düzeltti Evelyn. "Adının yanına bir yıldız işareti koyacağım, ama netlik açısından bu şekilde kalmalı."

"Doğru. Lucy Bennett olduğu düşünülen bir kişi öldürüldü." "Acaba kardeşinin onun üzerine büyük bir hayat sigortası poliçesi var mıydı?"

Amanda, bir sigortacıyla evli olmanın Evelyn'in aklına bu fikirleri soktuğunu düşünüyordu. "Kontrol etmenin bir yolu var mı? Bir kayıt defteri?"

"Bill'e soracağım, ama sadece konuşarak, bence Lucy'nin hayatı göz önüne alındığında, sonunda kendini uyuşturucuyla öldürecekken neden onu öldürsün?" Evelyn zaman çizelgesine baktı. "Bu pek bir gerekçe sayılmaz."

"Sebeptir." Düşünmedikleri bir şey vardı. "Neden biri Jane'i öldürmek istesin ki?"

"Katilin öldürdüğü kişinin Jane olduğunu bildiğini mi varsayıyoruz?"

Amanda'nın başı ağrımaya başlamıştı. "Sanırım aksini öğrenene kadar bunu varsaymak zorundayız."

"Tamam. Sebep. Jane çok sinir bozucuydu."

"Doğru," diye kabul etti Amanda. "Ama bizden başka kızdırdığı son kişi Juice'du ve pezevenkler hakkında bildiğim bir şey varsa, o da kızlarını öldürmedikleridir. Onların çalışmasını isterler. Onlar üründür."

"Üç kat emin olmak için hapishaneyi arayıp Juice'un ne zaman çıktığını öğreneceğim." Evelyn elindeki kalemi çenesine vurdu. "Belki de katil Jane'in Techwood'da bizimle konuştuğunu gören biriydi? Biz geldiğimizde bütün yerleşke aydınlanmıştı. Jane'in iki polis konuştuğunun çatılara kadar yayılmamış imkân yok."

Amanda, kızın ölümünden kısmen sorumlu olabileceği düşüncesiyle tedirgin oldu. "Bunu bir olasılık olarak yazın."

"Bununla bir ilgimiz olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Ayrıca, okul aile birliği için kurabiye de pişirmiyordu."

"Hayır," diye kabul etti Amanda, ama Evelyn sadece resimleri görmüştü. "Hiç manikür yaptırdın mı?"

Evelyn tıpkı Amanda'nınki gibi şeffaf kaplamalı olan tırnaklarına baktı. "Bill geçen Noel bana bir tane ısmarladı. Bir yabancının ellerime dokunmasından hoşlandığımı ."

"Jane'in tırnakları mükemmeldi. Törpülenmiş ve parlatılmışlardı. Ben bile daha iyi bir iş çıkaramazdım."

"O manikür gülünç derecede pahalıydı. Jane'in o kadar parası olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Hayır ve eğer olsaydı, tırnaklarını cilalamak için değil, uyuşturucu için harcardı." Amanda hatırladı, "Pete saldırgan hakkında ilginç bir şey söyledi. Adamın öfkeli ve kontrolsüz olduğunu söyledi."

"Bunu nasıl söyleyebilir ki?"

"Jane'in görünüşüne bakılırsa. Her tarafı dayak yemişti." Amanda iyice düşünmeye çalıştı, ama konuşmanın daha kolay olduğunu fark etti.

Evelyn. "Sanırım kendimize bunu ne tür bir insanın yapabileceğini sormalıyız. Sonra da bunu nasıl yaptığını sormalıyız. Belli ki yumruklarını kullanmış ama çekici de varmış. Çatıya giriş kapısının kilidini kırarak açmış. Ama sonra Jane gibi birini nasıl alt edebildiğini düşünmeliyiz. Zeki değildi ama sokak zekası vardı."

"Kim, nasıl ve neden," diye özetledi Evelyn. "Bunlar çok güzel sorular. Eğer Juice bunların cevabı değilse, o zaman kim? Jane'in daha önce gördüğü biri. Nerede yaşadığını bilen düzenli bir müşteri." Evelyn kaleme tekrar vurdu. "Ama o zaman biz de şunu söylüyoruz: Kapıyı çaldı. Ona manikür yaptı. Sonra da onu çatıdan aşağı attı."

"Onu çatıdan atmadan önce boğdu."

Evelyn, "Bunu sana Pete mi söyledi?" diye sordu. Amanda başını salladı. "Bu daha akla yatkın bir senaryo gibi görünüyor. Jane sen onu tekmelediğinde sıkışmış bir domuz gibi çığlık attı ve bu sadece bir dokunuştur."

"O zaman bunu söylememiştin."

"Korkmuştum," diye itiraf etti Evelyn. "Özür dilerim."

"değil," dedi Amanda ona. "Belki etrafa sorup boğulma tehlikesi geçiren müşterilerin olup olmadığını öğrenebiliriz."

"Şehir merkezinde gizli çalışan bir kız tanıyorum. Ne bildiğine bakacağım. Ama dışarıda kadınları boğmaktan hoşlanan bir adam olsa bile -ki içimden bir ses birden fazla olduğunu söylüyor- onun gerçek adını nasıl bulacağız? Ve eğer bir mucize olur da adını bulursak, onu Jane ile nasıl ilişkilendireceğiz?"

Amanda, "Pete, Jane'in tırnaklarının altından biraz deri kazıdı. Kan grubunu bir şüpheliyle eşleştirebileceğini söyledi. Sır saklayan biri mi yoksa sır saklamayan biri mi bakarız."

"Nüfusun yüzde sekseni sekretör statüsündedir. Neredeyse yüzde kırkı O tipi pozitifdir. Bu, durumu pek de daraltmıyor."

"Bunu bilmiyordum," diye itiraf etti Amanda. Evelyn istatistik konusunda kendisinden çok daha iyiydi. "İkimiz de işe geç kalmadan önce bulmacaya geri dönelim." Amanda zaman çizelgesinde kaldıkları yerden devam etti. "Sonra, morgda Bay Mavi Takım Elbise, nam-ı diğer Hank Bennett ile tanıştık. Kız kardeşini yıllardır görmediğini itiraf ediyor, bu da onu neden teşhis edemediğini açıklıyor olabilir."

"Ya da kabul edemeyecek kadar kibirli."

Bu çok daha olası görünüyordu. "Lucy Bennett'in bir kaydı olmamasını hâlâ garip buluyorum. En az bir yıldır oyundaydı, muhtemelen daha fazla."

"Kitty Treadwell de öyle." Evelyn utangaç görünüyordu. "Buraya gelirken telsizle merkeze haber verdim. Benim için tüm varyasyonları araştırdılar. Kitty Treadwell diye bir kayıt yoktu."

"Jane Delray'e ne dersin?"

"Birkaç yıl önce iki kez tutuklanmış ama yakın zamanda bir şey olmamış." "O zaman parmak izleri dosyada var."

Evelyn kaşlarını çattı. "Hayır, değiller. Ben sordum. Eski kayıtların çoğu temizlenmiş."

"Bu çok uygun." Amanda her kızın adının altındaki bilgileri güncelledi. "Andrew Treadwell üzerinde çalışmamız gerekiyor. O bir avukat. Belediye başkanının bir arkadaşı. Onun hakkında başka ne biliyoruz?"

"Jane onun Kitty'nin amcası olduğunu ima etti. Açıkça Kitty'nin zengin olduğunu, ailesinin bağlantılı olduğunu söyledi."

Amanda, "Gazetedeki makalede Andrew Treadwell'in sadece bir kızı olduğu yazıyordu," dedi.

"Şehirdeki en iyi avukatlardan biri. Politik olarak güçlü. Eğer siyah bir adam tarafından sokaklarda pazarlanan bir kızı varsa, bunun gerçekten reklamını yapacağını düşünüyor musunuz? Büyük ihtimalle parasını ve nüfuzunu kızını saklamak için kullanırdı."

"Haklısın," diye izin verdi Amanda. Gözlerini diyagrama dikti. "Lucy ve Kitty'nin ikisinin de sokakta olması ve birinin erkek kardeşinin diğerinin amcası için çalışması sence de garip değil mi?"

"Belki de kendi kendine yardım grubunda tanışmışlardır." Evelyn gülümsedi. "Adsız Fahişeler."

Amanda bu şaka karşısında gözlerini devirdi. "Hâlâ geçen Pazartesi Hodge'la konuşması için Hank Bennett'i gönderenin Andrew Treadwell olduğunu mu varsayıyoruz?"

"Öyleyim. Öyle misin?"

Amanda tekrar başını salladı. "Bu da Andrew Treadwell'in Kitty ile akraba olduğunun ortaya çıkmasını istemediği teorinizi destekliyor olabilir Olaya yanlış bakıyor olabiliriz. Treadwell bu ilişkiyi belediyedeki dostlarından saklamayacak da kimden saklayacak?"

"Bennett tam bir baş belası," diye mırıldandı Evelyn. "Tanıdığım en küstah heriflerden biri. Ve birlikte çalıştığımız adamlar düşünüldüğünde bu çok şey ifade ediyor."

Amanda, Hank Bennett'in morg dışında sordukları sorulara verdiği kısa cevapları hatırlamaya çalıştı. Onları yazmalıydı. "Bennett kız kardeşine Union Mission'dan bir mektup gönderdiğini söyledi. Ne zaman gönderdiğini söylediğini hatırlıyor musun?"

"Evet. Babası geçen yıl vefat ettiğinde -geçen yıl bu zamanlar- mektubu Misyona postalamıştı. Bu da bana şunu hatırlattı: Jane Lucy'nin yaklaşık bir yıldır kayıp olduğunu söyledi."

Amanda bu bilgiyi Lucy'nin adının altına yazdı. "Bennett'e Kitty Treadwell adını bilip bilmediğini sorduğunuzda bize burnumuzu nereye koyduğumuza dikkat etmemizi söyledi."

"Trask," diye hatırladı Evelyn. "Birlik Misyonu'nda konuştuğu adam buydu."

"Trask ya da Trent dedi," diye düzeltti Amanda. Annesinin kızlık soyadı Trent olduğu için bu konuşma aklına takılmıştı.

Evelyn, "Ona şimdilik başka bir isim vermeliyiz," . "Trask," diye önerdi Amanda.

"Tamam, Trask Bennett'e mektubu Lucy'ye verdiğini söyledi, yani Lucy'yi tanıyor olmalı. Eğer Birlik Misyonu'nda çalışıyorsa, bütün kızlarımızı tanıyor olabilir. Oh, Amanda-" Sesi yıkılmış gibiydi. "Neden Union Mission'a gitmeyi en başta düşünmedik ki? Bütün fahişeler mola vermek istediklerinde oraya giderler. Orası onların Acapulco'su."

Amanda ona, "Görev hemen sokağın başında," diye hatırlattı. "Hâlâ Trask'la konuşabilir, Lucy ya da Jane hakkında bir şey hatırlayıp hatırlamadığını öğrenebiliriz."

"Eğer şanslıysak, bize Lucy'nin hayatta ve iyi olduğunu, falanca köşede olduğunu ve insanların neden onun öldürüldüğünü söylediklerini söyleyecekler." Evelyn saatine baktı. "Model City'de check-in yaptırmam gerekiyor ama yarım saat içinde orada buluşabiliriz."

"Bu bana Konut İdaresi'ni arayıp Peterson'la ne yapacağıma karar vermem için yeterli zamanı verecektir."

"Eminim Vanessa onu almakta bir sakınca görmeyecektir."

Amanda kalemini çantasına geri soktu. "Bunun kötü bir durum olduğunu hissediyorum."

"Olabilir. Dinle, Hodge'u tekrar sorgulamaya çalışacağım ama bunun beni bir yere götüreceğinden şüpheliyim." Kâğıt parçalarını topladı ve üst üste koydu. "bunlar hakkında içimde çok kötü bir his var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence Lucy Bennett her öldü."

"Muhtemelen, ama uyuşturucu olabilir, görevi kötüye kullanma değil."

"Teksas'ta I-45 koridoru civarında kaybolan kızları okudunuz mu?"

"Ne?"

"Bir düzine ya da daha fazla," dedi Evelyn ona. "Cesetlerin nerede olduğundan bile emin değiller."

"nereden duyuyorsun?"

Gülümsemesinde hiç utanma yoktu. "*True Crime* dergisi."

Amanda, Evelyn'in steysin arabasına binişini izlerken içini çekti. "Görevde görüşürüz."

"Anlaştık." Evelyn yavaşça park yerinden çıktı. "Ben Vanessa için fazla endişelenmezdim," diye seslendi açık pencereden. "Plaza Eczanesi'nde tezgâhın arkasındaki adamdan bana kim bahsetti sanıyorsun?"

"Mandy!" Vanessa istasyona girer girmez seslendi.

Amanda kalabalığı yarararak ilerledi. İstasyon doluydu. Yoklamaya birkaç dakika vardı. Amanda çavuşun odasına baktı ce, ama boştu.

"Acele edin!" Vanessa yine arkada oturuyordu, neredeyse sandalyesinde zıplıyordu. Pantolon ve çiçekli bir bluz giymişti. Silahı kalçasında kılıfındaydı. Erkek ayakkabısı giymişti. Amanda, Vanessa söz konusu olduğunda yanlış cinsiyet hakkında endişelenip endişelenmediğini merak etmeye başlamıştı. En azından hâlâ sutyen takıyordu.

"Bakın ne aldım." Vanessa bir kredi kartını sanki bir külçe altınmış gibi havaya kaldırdı. Amanda, Franklin Simon'ın logosunu tanıdı.

mağazası. Sonra da altında VANESSA LIVINGSTON yazan altın harflerle yazılmış yazıya bakınca çenesi düştü.

"Nasıl yaptın..." Amanda sandalyesine çöktü. Karta dokunmaya neredeyse korkuyordu. Sonra dokundu. "Bu gerçek mi?"

"Evet." Vanessa gülümsedi.

Amanda karta bakmaktan kendini alamadı. "Bu bir şaka mı?" Birinin izleyip izlemediğini görmek için etrafına bakındı. Kimse umursuyor görünmüyordu. "Bunu nasıl aldın?"

"Merkezdeki Rachel Foster bana bundan bahsetti. Tek yapmanız gereken onlara altı aylık maaş bordrolarınızı göstermek."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Amanda, Duke kirayı garanti etmeden dairesini alamamıştı. Şehir ona bir araba sağlamasaydı, yaya kalacaktı. "Sana öylece verdiler mi? Öylece mi?"

"Bu doğru."

"Kocanızla ya da babanızla konuşmak istemediler ya da-"

"Hayır."

Amanda hâlâ kuşkuluydu. Kartı geri verdi. Franklin Simon iyiydi ama bu kadar rahat kredi dağıtıyorlarsa iflas etmeye mahkûmlardı. "Dinle, bugün bana bir iyilik yapıp Peterson'la birlikte binebilir misin?"

"Elbette."

"Nedenini bilmek istemiyor musun?"

Kusan birinin gırtlaktan gelen sesi odayı doldurdu. Bu sese benzer iğrenç sesler çıkaran başka adamlar da katıldı. Butch Bonnie, yumruklarını Muhammed Ali gibi havaya kaldırmış bir halde karakola girdi. Amanda onun geçen Cuma olay yerinde ne kadar hasta olduğunu unutmuştu. Belli ki ekibin geri kalanı unutmamıştı. İnsanlar alkışladı ve güldü. Odanın siyah tarafından bile tezahüratlar vardı. Butch, Amanda'ya doğru ilerlerken bir tür zafer dönüşü yaptı.

Masaya yaslandı. "Hey, kızım, benim için eşyalarımı getirdin mi?"

Amanda daktilo edilmiş raporu almak için çantasına uzandı. Sayfaları onun yanındaki masanın üzerine bıraktı.

"Neden bu kadar üşüyorsun?" diye sordu. "Hasta ?"

"Ortağının Evelyn Mitchell'a yaptığı şey yüzünden," diye karşılık verdi Amanda. "O bir hayvan."

Butch yanağını kaşıdı. Kaba görünüyordu. Giysileri buruşmuştu. Yüzü tıraş edilmemişti. Gözeneklerinden belirgin bir alkol ve bayat sigara kokusu yayılıyordu.

Amanda gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Başka bir şey var mı?"

"Tanrım, Mandy. Onu biraz rahat bırak. Karısı evde ona yeterince pislik yapıyor. İşe gelip başka bir etekle dudak yakalamasına gerek yok."

Yumuşamamak için kendini zorladı. "Notlarınızda gerçeklere dayalı bir hata var." Butch ağzına bir sigara attı. "Neden bahsediyorsun?"

"Lucy Bennett'i çantasındaki ehliyetten teşhis ettiğinizi söylemişsiniz."

"Lucy Bennett'in

Kanıt makbuzunda herhangi bir lisans belirtilmemiştir."

"Kahretsin," diye mırıldandı, sonra da "Kusura bakmayın," dedi.

Defterini gözden geçirdi, onun daktilo edilmiş raporuyla karşılaştırdı.

"Evet, anlıyorum."

"Kurbanın kimliğini nasıl tespit ettiniz?"

Sesini alçalttı. "Bir muhbirden." "Kim?"

"Kim olduğunu boş ver," dedi ona. "Sadece raporu düzelt."

"Kanıt makbuzunu değiştiremeyeceklerini biliyorsun. Karbonlar üç nüsha halinde."

"O zaman raporu değiştir, böylece birinin onu tanıdığı yazılsın." Daktilo edilmiş raporu geri verdi. "Olay yerinde bir tanık vardı. Ona Jigaboo Jones deyin. Umurumda değil. İşe yarasın yeter."

"Emin misin?" diye sordu. "Altında imzası olan sensin."

Gergin görünüyordu ama "Evet, eminim. Sadece yap." "Butch-"

Gitmeden önce onu durdurdu. "Hank nasıl oldu da

Bennett kız kardeşinin öldüğünü mü öğrendi? Genelde notlarınızda bunu belirtirsiniz ama bu sefer hiçbir şey yok." Amanda biraz daha bastırdı. "Lucy'nin bir kaydı yoktu, bu yüzden Landry ile birlikte en yakın akrabasını bu kadar çabuk bulabilmeniz garip görünüyor."

Adam gözlerini kırpmadan ona baktı. Kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordu. Butch'un bu soruyu kendisine şimdi mi sorduğunu yoksa Amanda'nın bu soruyu neden sorduğunu mu merak ettiğini bilmiyordu. Sonunda ona "Bilmiyorum" dedi.

İkiyüzlülüğünü anlamaya çalışarak onu inceledi. "Bana doğruyu söylüyormuşsun gibi görünüyor."

"Tanrım, Mandy, Evelyn Mitchell'in etrafında takılmak seni yanlış bir kıza dönüştürüyor." Kendini masadan kaldırdı. "Yarın sabah ilk iş o raporu bana geri getir." Onun başını sallamasını bekledi, sonra odanın önüne gitti.

"Vay canına," dedi Vanessa. Garip bir şekilde sessiz kalmıştı. "Butch'la aranızda neler oluyor?"

Amanda başını salladı. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Odanın önünde iki telefon vardı ama Amanda kalabalığın arasından geçmek istemedi. Karakola yeni girmiş olan Rick Landry'yle de karşılaşmak istemiyordu. Duvardaki saat sekizi gösteriyordu. Çavuş Woody hâlâ burada değildi. Amanda buna şaşırمامıştı. Woody'nin işten önce barlara gitmesiyle ilgili bir ünü vardı. Onun saatini de kullanabilirdi.

Luther Hodge'un mekânı boşaltmasından bu yana pek bir şey değişmemişti. Evraklar kurutma kağıdının üzerine dağılmıştı. Kül tablası ağzına kadar doluydu. Woody kahvesi için yeni bir fincan alma zahmetine bile girmemişti.

Amanda masanın arkasına oturdu ve adres defterini bulmak için çantasını karıştırdı. Siyah deri çatlamış ve soyulmuştu. Parmağını C'lere götürdü ve Pam Canale'nin Konut İdaresi'ndeki numarasına kadar takip etti. Yakın arkadaş değillerdi -kadın İtalyan'dı- ama Amanda birkaç yıl önce Pam'in yeğeninin bir beladan kurtulmasına yardım etmişti. Amanda kadının bu iyiliğe karşılık vereceğini umuyordu.

Pam'in numarasını çevirmeden önce ekip odasını kontrol etti, ardından çağrı aktarılırken bekledi.

Pam, "Canale," dedi ama Amanda telefonu kapattı. Çavuş Luther Hodge o ce'ye doğru geri dönüyordu. Onun o ce.

Masadan o kadar hızlı kalktı ki sandalye duvara çarptı.

"Bayan Wagner," dedi Hodge. "Benim haberdar olmadığım bir terfi mi oldu?"

"Hayır," dedi, sonra da "Efendim." Amanda masanın etrafında dolandı. "Özür dilerim efendim. Bir telefon görüşmesi yapıyordum." Durdu.

daha az telaşlıydı. Gerçek şu ki afallamıştı. "Buraya geri mi transfer edildin?"

"Evet, öyle yaptım." Oturabilmek için kadının yolundan çekilmesini bekledi. "Sanırım baban için su tuttuğumu düşünüyorsun."

Amanda gitmek üzereydi ama şimdi gidemezdi. "Hayır, efendim. Sadece bir telefon görüşmesi yapıyordum." Evelyn'i, onun Hodge'la yüzleşirken gösterdiği cesareti hatırladı. "Geçen hafta beni neden Techwood'a gönderdiniz?"

Masasına oturmak üzereydi. Eliyle kravatını tutarak havada durakladı.

"Bize bir tecavüzü araştırmamızı söylediniz. Tecavüz falan yoktu."

Yavaşça oturdu. Sandalyeyi işaret etti. "Oturun, Bayan Wagner."

Amanda kapıyı kapatmaya başladı.

"Açık kalsın."

Kendisine söyleneni yaptı ve masada onun karşısına oturdu. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsunuz, Bayan Wagner?"

"I-"

"Babanızın bu departmanda hâlâ pek çok dostu olduğunun farkındayım ama gözümü korkutamayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Korkutulmuş mu?"

"Bayan Wagner, buralı olmayabilirim ama size kesin bir şey söyleyebilirim. Doğruca babanıza götürebileceğiniz bir şey: Bu zenci tarlalara geri dönmeyecek."

Ağzının çalıştığını hissediyordu ama hiçbir kelime çıkmıyordu.

"Dağılabilirsiniz."

Amanda hareket edemiyordu.

"Siparişimi tekrarlayayım mı?"

Amanda ayağa kalktı. Açık kapıya doğru yürüdü. Birbiriyle yarışan duyguları onu hareket etmeye devam etmeye, bunu özel olarak çözmeye, ağzından çıkandan daha mantıklı bir yanıt formüle etmeye zorladı. "Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum."

Hodge bir kağıda bir şeyler yazıyordu. Muhtemelen Perry Homes'a nakledilmesi için bir talep. Kalemı durdu. Ona baktı, bekledi.

Kelimeler ağızında birbirine karıştı. "Çalışmak istiyorum. İyi olmak için... İyi olmam lazım..." Düşüncelerini toparlamak için kendini uzun süre konuşmamaya zorladı. "Bizi görüşmeye gönderdiğiniz kız. Adı Jane Delray'di. Tecavüze uğramadı. Yaralanmamıştı. Üzerinde tek bir çizik bile yoktu. İyiydi."

Hodge bir an onu inceledi. Kalemni yere bıraktı. Sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini karnının önünde kavuşturdu.

"Pezevengi geldi. Sokaktaki adı Juice. Jane'i dairenin dışına kadar kovaladı. Bana ve Evelyn'e müstehcen tekliflerde bulundu. Onu tutukladık."

Hodge ona bakmaya devam etti. Sonunda başını salladı.

"Geçen Cuma, bu kadın Techwood Evleri'nde ölü bulundu. Jane Delray. İntihar olarak rapor edilmiş ama adli tabip bana kadının boğularak öldürüldüğünü ve sonra da binadan atıldığını söyledi"

Hodge hâlâ ona bakıyordu. "Sanırım yanıyorsunuz."

"Hayır, değilim." Amanda bu sözleri söylerken bile kendini sorguluyordu. Kurbanın Lucy Bennett olmadığından emin miydi? Morgdaki cesedin gerçekten Jane Delray olup olmadığını söylemek nasıl mümkün olabilirdi? Hank Bennett de kız kardeşini teşhis ettiğinden aynı derecede emindi. Ama yüzü, izleri, bileklerindeki yara izleri.

Amanda dedi ki, "Kurban Lucy Bennett değildi. Jane Delray'di."

Sözleri bayat havanın içinde süzülüyordu. Amanda içini kemiren tereddüt dürtüsüne karşı koydu. Bu, akademide öğrendikleri en zor dersti. Bir kadının doğasında küçülmek, barış yapmak vardı. Saatlerini seslerini yükselterek, istekte bulunmak yerine emir vererek geçirmişlerdi.

Hodge parmaklarını dikleştirdi. "Bir sonraki adımın ne?"

Ciğerlerindeki nefesin bir kısmını dışarı bıraktı. "Union Mission'da Evelyn Mitchell ile buluşacağım. Bütün sokak serserileri eninde sonunda oraya gider. Orası onların Meksika'sı gibi." Hodge'un kaşları bu benzetme karşısında çatıldı. Amanda konuşmaya devam etti. "Union Mission'da kızları tanıyan biri olmalı."

Onu incelemeye devam etti. "Yanlış bir çoğul mu duydum?"

Amanda dudağını ısırđı. Evelyn'in varlığını özlemle bekliyordu. O bu işte çok daha iyiydi. Yine de Amanda şimdi pes edemezdi. "Geçen pazartesi konuştuğın adam. Mavi takım elbiseli avukat. Adı Hank Bennett. Andrew Treadwell tarafından gönderildiğini düşünmüştün." Hodge itiraz etmedi, o da devam etti. "Sanırım buraya kız kardeşi Lucy Bennett'i aramaya gelmişti."

Hodge, "Ve bir haftadan kısa bir süre sonra onu buldu." diye ekledi.

İfadesi aralarında asılı kaldı. Amanda ifadenin anlamını çözümlemeye çalıştı ama sonra daha önemli bir sorun ortaya çıktı. Rick Landry hızla girdi. Viski kokuyordu. Sigarasını yere attı. "Bu lanet kariya söyle, burnunu benim davamdan uzak tutsun."

Hodge şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Bunun yerine gayet makul bir ses tonuyla, "Peki ya siz?" diye sordu.

Landry gözle görülür bir şekilde şaşırmıştı. "Rick Landry. Cinayet Masası." Hodge'a ters ters baktı. "Hoyt nerede?"

"Çavuş Woody'nin şehir merkezinde kahvaltısını yaptığını tahmin ediyorum."

Landry yine hazırlıksız yakalanmıştı. Polis teşkilatında bir adamın içki sorununun kendisini ilgilendirdiğı düşüncesi yaygındı. "Bu bir cinayet davası. Onunla hiçbir ilgisi yok. Ya da birlikte takıldığı o geveze kaltakla."

"Cinayet mi?" Hodge gereğinden uzun bir süre durakladı. "Bayan Bennett'in intihar ettiği izlenimine kapılmıştım." Masasının üzerindeki evrakları karıştırdı, aradığını bulmak için acele etmedi. "Evet, işte ön raporunuz. İntihar." Kağıdı uzattı. "Bu sizin imzanız mı, O cer?"

"Dedektif." Landry raporu onun elinden kaptı. "Söylediğın gibi, ön hazırlık." Kâğıdı bir top haline getirip cebine soktu. "Size nihai raporu daha sonra vereceğim."

"Yani dava hâlâ açık mı? Lucy Bennett'in öldürüldüğüne inanıyor musunuz?"

Landry tekrar Amanda'ya baktı. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"İstediğiniz kadar zaman ayırın, Dedektif." Hodge sanki dünyayı Landry'nin ayaklarının altına seriyormuş gibi ellerini uzattı. Adam gitmeyince, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Landry çıkmadan önce Amanda'ya ters ters baktı. Kapıyı arkasından çarptı. Hodge önce kapalı kapıya, sonra da Amanda'ya baktı.

"Hank Bennett geçen Pazartesi buraya neden geldi?" diye sordu.

"Bu çok iyi bir soruya benziyor."

"Neden bizi Kitty'nin dairesine göndermeni istedi?" "Güzel bir soru daha."

"Bize bir isim vermediniz, sadece bir adres."

"Bu doğru." Kalemmini eline aldı. "atlayabilirsiniz." Amanda oturmaya devam etti. Anlamamıştı.

"Yoklamayı atlayabileceğinizi söyledim, Bayan Wagner." Evrak işlerine geri döndü. Amanda gitmeyince ona baktı. "Senin çalışman gereken bir dava yok mu?"

Sandalyenin kolunu kaldıraç olarak kullanarak ayağa kalktı. Kapı sıkışmıştı. Sarsarak açmak zorunda kaldı. Amanda ekip odasından geçip kapıdan çıkarken bakışlarını ileride tuttu. Plymouth'u park yerinden çıkarırken kararlılığı neredeyse kırılıyordu. Vitrindeki kırık camın arkasından ekibi görebiliyordu. Devriyelerden birkaçı onun gidişini izledi.

Amanda Highland'a doğru yola çıktı. Ponce de Leon'da Union Mission'a doğru ilerleyene kadar nefes alış veriş normalle dönmedi. Saatine göre, Evelyn ona katılmadan önce on dakikası daha vardı. Belki Amanda bu süreyi az önce ne anlamak için kullanabilirdi. Sorun şu ki, nereden başlayacağını bilmiyordu. Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Ayrıca hâlâ bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu.

Ponce ve Monroe'nun köşesindeki Trust Company şubesinin binanın dışında bir ankesörlü telefon bankası vardı. Amanda arabasını park yerine çekti. Arabasını bir boşluğa çekti ve elleri hâlâ direksiyonun etrafında sarılı bir şekilde oturdu. Bunların hiçbir mantıklı gelmiyordu. Hodge neden bilmecelerle konuşuyordu? Pek korkuyor gibi görünmüyordu. Amanda'ya yardım etmeye mi yoksa cesaretini kırmaya mı çalışıyordu?

Cüzdanında biraz bozuk para buldu ve adres defterini aldı. Ankesörlü telefonlardan ikisi bozuktur. Sonuncusu on sentini aldı. Pam'ın numarasını tekrar çevirdi ve çalma sesini dinledi. Yirmiye geldiğinde vazgeçmek üzereydi ama Pam sonunda cevap verdi.

"Canale." Sesi öncekinden daha da telaşlıydı. "Pam, ben Amanda Wagner."

Pam'in onun adını hatırlaması için birkaç saniye geçti. "Mandy. oluyor? Kahretsin, sakın bana Mimi'nin bir sorunu olduğunu söyleme?"

Mimi Mitideri, neredeyse bir donanma öğrencisiyle kaçacak olan yeğen. "Hayır, yle bir şey değil. Bana bir iyilik yapabilir misin diye sormak için aramıştım."

Rahatlamış görünüyordu, gerçi günü muhtemelen iyilik isteyen insanlarla . "Neye ihtiyacınız var?"

"Benim için bir isim ya da bir daire bulabilir misiniz diye merak ediyordum." Amanda çok açık konuşmadığını fark etti. Konuşmanın nasıl geçeceğini düşünmemişti. "Techwood Homes'ta bir daire var, C dairesi. Beşinci katta, binaların sıralandığı yerde-"

"Durun sizi orada durdurayım. Techwood Homes'ta C diye bir şey yok.

Numaralandırılmışlar."

Amanda ona bu numaraları nerede bulabileceğini sorma isteğine karşı koydu. "O zaman bir isme bakabilir misin? Bir Katherine, Kate ya da Kitty Treadwell?"

"Biz isimlere göre gitmeyiz. Rulo numaralarına göre gideriz."

Amanda i çekti. "Bunu sylemenden korkuyordum." Durumun yararsızlığının göğsüne bir fil gibi oturduğunu hissetti. "Doğru ismi bildiğimden bile emin değilim. Orada yaşayan en az üç kız var. Belki daha fazla."

"Bir dakika," dedi Pam. "Akraba mı bunlar?"

"Sanmam. Onlar alışan kızlar."

"Hepsi aynı birimde mi?" Pam sordu. "Akraba olmadıkları sürece buna izin verilmez. Akraba olsalar bile, o kızların hiçbiri aynı odada kalmak istemez. Sürekli yalan söylüyorlar." Pam'in telefonunun ucundan bir ses geldi. Birkaç saniye için ağızlığı kapattı ve başka bir kişiyle sessiz bir konuşma yaptı. Tekrar hatta döndüğünde sesi daha netti. "Bana daireden bahset. En st katta olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Evet. Beşinci kat."

"Bunlar tek yatak odalı birimler. Bekar bir kız, çocuğu olmadığı sürece bu konutları alamaz."

"Çocuk yoktu. Sadece üç kadın vardı. Sanırım üç kişiydiler. Belki daha fazlası vardı."

Pam inledi. Konuştuğunda sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Amirim bazen ikna edilebiliyor."

Amanda ne demek istediğini soracaktı ama sonra geldi.

Pam'in sesi acı geliyordu. "Beni sorumlu yapmalılar. En üst kattaki dairemi bir oral sekse değişmem."

Amanda şok olmuş bir kahkaha attı -sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. "Teşekkür ederim Pam. Yapacak işlerin olduğunu biliyorum."

"Birim numarasını alırsan bana haber ver. Belki oradan izini sürebilirim. Bir ya da iki haftamı alabilir ama sizin için bunu yaparım."

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı Amanda. Telefonu kapattı. Eli ahizenin üzerinde kaldı. Pam Canale ile konuşurken aklı başka şeylere çalışıyordu. Bu tıpkı anahtarlarınızı aramak gibiydi. Onları bulmaya çalışmayı bıraktığınız anda, nerede bıraktığınızı hatırlıyordunuz.

Ama emin olmanın tek bir yolu vardı.

Amanda yuvaya bir on sent daha koydu. Tanıdık bir numarayı çevirdi. Duke Wagner bir telefonun iki defadan fazla çalmasına asla izin vermezdi. Neredeyse hemen açtı.

"Hey, baba," demeyi başardı Amanda ama sonra başka ne diyeceğini bilemedi.

Duke'ün sesi telaşlanmış gibiydi. "Sen iyi misin? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır," dedi ona, en başta neden babasını aradığını merak . Bu düpedüz delilikti.

"Mandy? oluyor? Hastanede misin?"

Amanda babasının paniklediğini nadiren duyardı. Özellikle de artık onu korumak için orada olmadığından, yaptığı iş hakkında endişeli olabileceği gerçeğini de hiç düşünmemişti.

"Mandy?" Bir sandalyenin mutfak zemininde kaydığını duydu. "Konuş benimle."

Bir anlığına da olsa babasını korkutmaktan keyif almış olduğunu fark etmenin huzursuzluğuyla yutkundu. "Ben iyiyim baba. Sadece bir sorum vardı-" Ne diyeceğini bilemiyordu. "Politika hakkında."

Sesi rahatlamış ve biraz da sinirlenmiş gibiydi. "Bu geceye kadar bekleyemez miydi?"

"Hayır." Sokağa doğru baktı. Arabalar ışıklarda geri geri gidiyordu. İş adamları işe gidiyordu. Kadınlar çocuklarını okula götürüyordu. "Geçen hafta yeni bir çavuş geldi. Reggie'nin adamlarından biri."

Duke, sanki duyguları zaten bilinmiyormuş gibi, bu konuda sert bir yorum yaptı.

"Sadece bir gün sonra transfer edildi. Hoyt Woody onun yerine geçti."

"Hoyt iyi bir adamdır."

"Şey." Amanda düşüncesini bitirmedi. Adamı yapmacık ve itici buluyordu ama bu konuşmanın amacı bu değildi. "Her neyse, birkaç gün sonra Hoyt'un tayini çıktı ve şimdi de Reggie'nin oğlu olan eski çavuş geri döndü."

"Ve?"

"Şey," diye tekrarladı. "Bu size de tuhaf gelmiyor mu?"

"Pek sayılmaz." Adamın bir sigara yaktığını duydu. "Sistem böyle işliyor. Bir adamı bir şey yapması için alırsın, sonra başka bir şey yapması için başka birini getirirsin."

"Anladığımdan emin değilim."

"Yıldız atıcınız olmalı, değil mi?" Duke her zaman beyzbol metaforlarını tercih ederdi. "Sadece sopayı sallayamıyor. Anladın mı?"

"Evet."

"Yani bir yedek vurucu gönderiyorsun." "Oh." Başını salladı, anlıyordu.

Duke hâlâ onun anladığını sanmıyordu. "Ekibinizde bir şeyler oluyor. Reggie'nin oğlu emirlere uymadı, onlar da işi halletmesi için Hoyt'u gönderdiler." Güldü. "Tipik. İşin doğru yapılmasını istediğinde beyaz bir adam gönder."

Amanda iç çekişini duymaması için telefonu ağzından uzak tuttu. "Sağ ol baba. İşe dönmeliyim."

Duke onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermezdi. "Yapmaman gereken bir işe bulaşmadın değil mi?"

"Hayır, baba." Söyleyecek başka bir şey bulmaya çalıştı. "Tavuğu saat on gibi buzdolabına geri koyduğundan emin ol. Bütün gün dışarıda bırakırsan bozulur."

"Bana ilk altı kez söylediğinde seni duydum," diye tersledi. Telefonu kapatmak yerine, "Dikkatli ol, Mandy." dedi.

Onun sesinde böyle bir şefkati nadiren duyardı. Anlaşılmaz bir şekilde gözleri yaşardı. Butch Bonnie bir konuda haklıydı. Amanda için ayın o zamanı yaklaşmıştı. Hormonal bir karmaşaya dönüşüyordu. "Akşam görüşürüz."

Duke telefonu kapatırken bir klik sesi duydu.

Amanda ahizeyi yuvasına geri koydu. Arabasına döndüğünde çantasından bir mendil çıkardı ve elini sildi. Sonra da yüzünü kuruladı. Güneş acımasızdı. Sanki eriyormuş gibi hissediyordu.

Bir korna sesi arabasının sessizliğini yırttı. Evelyn Mitchell'ın Ford Falcon'u sarı ışıktaki durmuştu. Bir teslimat kamyonu etrafından hızla geçti. Adam elini müstehcen bir hareketle uzattı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Amanda kontak anahtarını çevirirken. Arabayı yola çekti ve Evelyn'i Ponce de Leon'un üç blok aşağısındaki Union Mission'a kadar takip etti. Evelyn park yerine doğru yavaş ve geniş bir dönüş yaptı, böylece boş bir alana girebildi. Amanda Plymouth'unu çevirdi ve Evelyn motoru kapattığında arabadan iniyordu.

Amanda, "Bu kadar yavaş sürersen kendini öldürteceksin" dedi.

"Hız sınırını aşmak mı demek istiyorsun? O kamyon şoförü-"

"Neredeyse seni öldürüyordum," diye takıldı Amanda. "Bu hafta sonu seni stadyuma götüreceğim ve sana düzgün bir ders vereceğim."

"Oh." Evelyn memnun görünüyordu. "Hadi bunu bir gün yapalım. Öğle yemeğine gider ve biraz alışveriş yaparız."

Amanda onun hevesinden ürkmüştü. Konuyu değiştirdi. "Hodge istasyonuma geri döndü."

"Bu sabah Model City'de olmamasının garip olduğunu düşündüm." Evelyn arabasının kapısını kapattı. "Onu neden geri gönderdiler?"

Amanda babasını aradığını söyleyip söylememeyi tartıştı. Buna karşı karar verdi. "Üst düzey yetkililer kirli işlerini yaptırmak için Hoyt Woody'yi transfer etmiş olabilirler."

"Neden beyaz bir adam göndersinler ki? Reggie'nin çocuklarından biri bu tür işler için daha iyi olmaz mı? Aile içinde kalması daha iyi olmaz mı?"

İyi bir noktaya değinmişti ama Evelyn Duke'un renk körlüğünden muzdarip değildi. Hoyt Woody, üst düzey yöneticilere yaranmak umuduyla kendisine söyleneni yapardı. Luther Hodge o kadar yumuşak başlı olmayabilirdi.

Amanda, "Woody'nin de Hodge'un Jane'le konuşması için iki kadını göndermesiyle aynı nedenle gönderildiğini düşünüyorum. Biz harcanabiliriz. Kimse bizi gerçekten dinlemiyor."

"Bu yeterince doğru." Evelyn omuz silkti çünkü bu konuda yapabilecekleri bir şey yoktu. "Yani, Hodge birkaç günlüğüne onların pis işlerini yapacak biriyle değiştirildi, sonra da geri yerleştirildi."

"Aynen öyle." Amanda, "Five'daki arkadaşın, Lucy'nin kuponlarını nakde çevirmeye çalışan Jane Delray için güvenliği aradığını söyledi. Güvenlik Five Points karakolundan yönetiliyor. Jane'i binadan kim çıkardıysa onu bir olay yazmıştır." Kartlar, henüz tutuklanmaya değmeyecek küçük suçluları takip etmek için kullanılan daha büyük bir sistemin parçasıydı. "Kartlar emir komuta zincirine bağlı günlük raporlara giriyor. Üst düzey biri Jane'in Lucy'nin adını kullanmaya çalıştığını biliyordur."

Evelyn de Amanda'yla aynı sonuca varmıştı. "Jane'i korkutup susturmak için Techwood'a gönderildik."

"Harika bir iş , değil mi?"

Evelyn elini şakağına götürdü. "Bir içkiye ihtiyacım var. Migrenim tuttu."

"Bu başını daha da ağrıtabilir." Amanda ona Pam Canale ile yaptığı telefon görüşmesini ve düştüğü çıkmazı anlattı.

Sonra da Çavuş Hodge ile yaptığı şifreli konuşmayı aktardı.

Evelyn'in tek yapabildiği "Ne tuhaf," demek oldu. "Hodge neden sorularımıza cevap vermiyor?"

"Sanırım bu dava üzerinde çalışmaya devam etmemizi istiyor ama bizi cesaretlendiriyor gibi görünmüyor."

"Sanırım haklısın." Evelyn, "Belki de Kitty o üst kattaki daireyi cinsel iyilik yaparak almamıştır. Belki de amcası ya da babası torpil yapmıştır."

"Kitty, Treadwell ailesinin yüz karasıysa, Andrew Treadwell'in onun sorun çıkarmasını engellemeye çalıştığını kesinlikle görebiliyorum. Ona kendi türüyle birlikte bir daire ayarlar. Onu sosyal yardım listelerine sokar. Kendisinden uzak durmasına yetecek kadar parası olduğundan emin olur."

"Andrew Treadwell ile konuşmamızın imkânı yok. Lobiye kadar bile gidemeyiz."

Amanda bariz olana katılmaya zahmet etmedi.

Evelyn, "Gizli görevdeki kız arkadaşım ile konuştum. Tam da düşündüğüm gibi: fahişeleri boğmaktan hoşlanmayan bir adam bulmak daha kolay olur."

"Bu iç karartıcı."

"Eğer bir fahişeyse öyle." Evelyn ekledi, "Ona tırnak boyamaktan hoşlanan biri olup olmadığını sormasını söyledim."

"Akıllıca bir düşünce."

"Olup olmayacağını göreceğiz. Ona beni evden aramasını söyledim. Bunların radyoda yayınlanmasını hiç istemem."

"Jane öldürüldüğünde Juice'un hapiste olup olmadığını öğrendiniz mi?"

"Grady'de tutuklanmaya karşı koyan bir türban taktırıyordu."

Amanda bu terimi daha önce de duymuştu. Grady Acil Servisi'nde uyandıklarında oraya nasıl geldiklerini hatırlamayan pek çok mahkûm vardı. "Bu bir mazeret sayılmaz. Kimse fark etmeden hastaneye girip çıkabilir."

"Haklısın," diye onayladı Evelyn.

Amanda bunaltıcı güneşe gözlerini kırptırdı. "Bütün gün burada durup kendi kendimize konuşabiliriz."

"Yine doğru. Hadi şu kısmı bitirelim." Evelyn önlerindeki düz, tek katlı binayı gösterdi. Union Mission bir zamanlar bir kasap dükkânıydı.

Amanda dedi ki, "Acapulco. Nereden buldun bunu?"

"*Life* dergisinde bir yazı gördüm. Johnny Weissmuller'in orada bir yeri var. Muhteşemdi."

"Sen ve dergilerin."

Evelyn , sonra binaya bakarken ciddileşti. "Bunu nasıl halledeceğiz? Herkesin bildiği kadarıyla Lucy Bennett intihar etti."

"Bence bu hikayeye bağlı kalmalıyız, sence de öyle değil mi?" "Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Amanda çok fazla seçeneği olmamasına alışkındı ama bu durum son zamanlarda olduğu gibi hiç canını sıkmamıştı. Ön girişe doğru yürüdü. Radyoda çalan funk müziğini duyabiliyordu. Cam vitrin boyunca metal parmaklıklar vardı. En az yirmi derinliğinde ve dört genişliğinde boş yatak sıraları ön alanı dolduruyordu. Kızların gün boyunca burada kalmalarına izin verilmiyordu. Görünüşe göre, iş aramak için dışarıda olmaları gerekiyordu. Ön kapı açıktı ve binanın havalanmasından yayılan koku, Amanda'nın son bir hafta içinde kokladığı her şey kadar rahatsız ediciydi.

"Yardım eder misiniz?" diye seslendi bir adam müziğin içinden. Bir hippie gibi giyinmişti, kapalı alanda olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyordu. Kum sarısı bıyıkları uzun ve sarkıktı. Kahverengi bir fötr şapka kafasında aşağı doğru çekilmişti. Son derece uzun boylu ve sırk gibiydi. Yürüyüşü daha çok bir amble gibiydi.

Evelyn mırıldandı, "Snoopy'nin kardeşi Spike'a benziyor."

Amanda kendisinin de aynı şeyi düşündüğünü paylaşmadı. Adama seslendi, "Bay Trask'ı mı arıyoruz?"

Oraya doğru yürürken başını salladı. "Burada Trask yok hanımlar. Ben Trey Callahan."

"Trey," dedi Evelyn ve Amanda hep bir ağızdan. En azından Bennett yakındı. Amanda ve Evelyn'in adlarının ne olduğunu düşündüğü belli değildi. Tabii bunu hiç düşündüyse.

"Yani." Callahan ellerini ceplerine sokarak kısa ve öz bir gülümseme takındı. "Sanırım kızlardan birinin başı dertte, bu durumda ben

Muhtemelen sana yardım edemem. Ben tarafsızım, İsviçre gibi. Anladın mı?" "Evet," dedi Evelyn. Amanda gibi o da adama bakmak zorunda kaldı.

En az bir metre boyundaydı. "Belki bu fikrinizi değiştirir: Lucy Bennett için buradayız."

Rahat tavrı değişti. "Haklısın. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Tanrı onun sorunlu ruhunu huzura kavuştursun."

Amanda, "Bize ondan bahsedebileceğinizi umuyorduk. Kim olduğu, kimlerle ilişki kurduğu hakkında bize bir fikir verebilir misiniz?"

"Hadi benim gidelim." Önce onların gitmesi gerektiğini işaret ederek kenarda durdu. Hippi görünümüne rağmen, birileri ona görgü kurallarını öğretmeyi başarmıştı.

Amanda, Evelyn'i Callahan'ın odasına takip etti. Mekan küçük ama neşeliydi. Duvarlar parlak turuncuya boyanmıştı. Çeşitli funk gruplarının posterleri odanın dört bir yanına ilıştırılmıştı. Masanın üzerindeki eşyaları katalogladı: Doberman yavrusu tutan genç bir kadının çerçeveli bir fotoğrafı. Paslanmış bir Slinky. Lastik bir bantla bir arada tutulan kalın bir daktilo kâğıdı yığını. Havada tatlı bir koku vardı. Amanda yeni boşaltılmış gibi görünen kül tablasına baktı.

Callahan masasının üzerindeki transistörlü radyoyu kapattı. Bir dizi sandalyeyi işaret etti ve kendi sandalyesini masanın arkasından çekip yanlarına oturmadan önce Evelyn ve Amanda'nın bekledi. Amanda bunun incelikli bir hareket olduğunu fark etti. Hepsini aynı seviyeye getirmeyi başarmıştı.

Evelyn çantasından spiral ciltli bir not defteri çıkardı. Çok işveli bir hali vardı. "Bay Callahan, burada hangi sıfatla çalışıyorsunuz?"

"Yönetmen. Hizmetli. İş danışmanı. Rahip." Ellerini uzatarak o ce'yi işaret etti. Amanda onun ilk düşündüğünden daha iri olduğunu fark etti. Omuzları genişti. İskeleti sandalyeyi dolduruyordu. "Çok para kazandırmıyor ama kitabım üzerinde çalışmam için bana zaman kazandırıyor." Avucunu üst üste dizilmiş daktilo sayfalarının üzerine koydu. "*Şampiyonların Kahvaltısı'nın* Atlanta versiyonunu yazıyorum."

Amanda proje hakkında onunla konuşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Okuldaki profesörleri saatlerce konuşabilirdi. "Burada çalışan tek kişi sen misin?"

"Nişanlým gece vardiyasında alışıyor. Georgia Baptist'te hemşirelik eğitimini tamamlıyor." Kadın ve köpeğin çerçeveli fotoğrafını göstererek ikinci el araba satıcısının gülümsemesini takındı. "Bana güvenin hanımlar, burada hepimiz drstz."

Konuyla pek ilgisi olmasa da Evelyn bunu not etti. "Bize Lucy Bennett'i anlatabilir misiniz?"

Callahan sıkıntılı görünüyordu. "Lucy her müşterilerden farklıydı. Bir kere düzgün konuşurdu. Sertti ama altında bir yumuşaklık vardı." Dış odayı ve boş yatakları gösterdi. "Bu kızların çoğu sorunlu ailelerden geliyor. Bir şekilde yaralanmışlar. Kötü bir şekilde." Durakladı. "Benim söylediklerimi mi anlıyorsun?"

"Seni anlıyorum," dedi Evelyn, sanki her gün jive konuşuyormuş gibi. "Lucy'nin diğer kızlar gibi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Lucy incinmişti. Bunu onun hakkında söyleyebilirsiniz. Bu kızların hepsi incinmiş. Mutlu olduğunuz için kendinizi sokaklarda bulmazsınız." Sandalyede arkasına yaslandı. Bacaklarını iki yana açmıştı. Amanda, bir duruş değişikliğinin onu bir çocuktan bir erkeğe dönüştürmesinden etkilenmeden edemedi. Başlangıçta onun kendi yaşında olduğunu düşünmüştü ama şimdi ona bakınca otuzuna yaklaşmış gibi görünüyordu.

Evelyn, "Lucy'nin hiç arkadaşı var mıydı?" diye sordu.

"Bu kızların hiçbiri gerçekten arkadaş değil," diye itiraf etti Callahan. "Lucy kendi grubuyla takılıyordu. Pezevenkleri Dwayne Mathison'dı. Juice adıyla tanınıyor. Gerçi size zaten bilmediğiniz bir şey söylemiyorum."

Amanda eteğindeki görünmez bir tiftik parçasını karıştırdı. Getto dedikodu değirmeni APD'ninkinden daha düzenliydi. Callahan'ın Juice'un onlara neredeyse saldırdığını bildiğini tahmin ediyordu.

Evelyn, "Lucy'yi en son ne zaman gördün?" diye sordu. "Bir yılı aşkın bir süre önce."

"Onun hakkında çok şey hatırlıyor gibisin."

"Ona karşı zayıf bir nokta vardı." Elini kaldırdı. "Düşündüğün gibi değil. Öyle bir şey değildi. Lucy zekiydi. Edebiyat hakkında konuşurduk. Doymak bilmez bir okuyucuydu. Hayatı bırakıp bir gün niversiteye gideceğime dair hayallerim vardı. Ona kendi hayatımdan bahsettim.

Kitap. Hatta birkaç sayfa okumasına izin verdim. Çok hoşuna gitti, biliyor musun? Ne yaptığımı anladı." Omuz silkti. "Ona yardım etmeye çalışıyordum ama o buna hazır değildi."

"Ailesiyle hiç görüştü mü?"

Elleri sandalyenin kollarını kavradı. "Bu yüzden mi buradasınız?"

Evelyn bilgisiz görünme konusunda Amanda'dan daha iyiydi. "Anlamıyorum."

"Lucy'nin kardeşi. Seni buraya çenemi kapalı tutmamı söylemen için mi gönderdi?"

Amanda adama, "Biz Bay Bennett için çalışmıyoruz," diye güvence verdi. "Bize buraya kız kardeşini aramaya geldiğini söyledi. Biz sadece takip ediyoruz."

Callahan hemen cevap vermedi. "Geçen sene. Adam buraya ağırlığını koyarak . Çok şık giyinmişti. Cehennem gibi kibirliydi." Bu Hank Bennett'in sesine benziyordu. "Gönderdiği mektubu Lucy'ye verip vermediğimi öğrenmek istedi."

"mı?"

"Tabii ki yaptım." Kavrayışı gevşedi. "şey açmaya kıyamadı. Elleri öyle titriyordu ki, onun için çantasına koymak zorunda kaldım. Okuyup okumadığını hiç öğrenemedim. Bir hafta, belki de iki hafta sonra ortadan kayboldu."

"Bu ne zaman oldu?"

"Dediğim gibi, yaklaşık bir yıl önce. Ağustos, belki Temmuz? Hava hala cehennem kadar sıcaktı, bunu hatırlıyorum."

"Hank Bennett'i daha önce ya da o zamandan beri görmediniz mi?"

"Bunun için kendimi şanslı sayıyorum." Sandalyesinde kaydı. "Adam elimi bile sıkmadı. Sanırım havasının bozulmasından korkuyordu."

Evelyn, "Uzun zaman oldu biliyorum ama Lucy'nin takıldığı diğer kızları hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Uh..." Güneş gözlüklerini yukarı kaldırdı ve düşünürken parmaklarını gözlerine bastırdı. "Jane Delray, Mary bir şey ve ..." Bardakları tekrar yere bıraktı. "Kitty diye biri. Burada pek bulunmazdı, çoğu gece Techwood'daydı ama bunun kalıcı bir durum olmadığı hissine kapıldım. hiç öğrenemedim."

Diğer kızlardan daha çok Lucy'ye benziyordu. Kral'ın İngilizcesine yabancı değildi. Ama birbirlerinden nefret ederlerdi. Aynı odada bulunmaya bile tahammül edemezlerdi."

Amanda Evelyn'e bakmasına izin vermedi ama kendi heyecanının diğer kadından yansıdığını hissedebiliyordu. "Techwood'daki bu yer - Kitty'nin orada bir dairesi var mıydı?"

"Bilmiyorum. Olabilir. Kitty istediğini elde etmekte iyi olan bir kız."

"Lucy ve Kitty birbirlerini önceden tanıyorlar mıydı?"

"Sanmıyorum." Sessizce soruyu düşündü, sonra başını salladı. "Birbirleriyle geçinemeyen türden kızlardı. Birbirlerine çok benziyorlardı sanırım." Öne doğru eğildi. "Ben bir sosyoloji öğrencisiyim, anlıyor musun? Bütün iyi yazarlar öyledir. Çalışmalarımın odak noktası bu. Sokaklar benim tezim, diyebilirsiniz."

Evelyn adamın ne dediğini tam olarak anlamış görünüyordu. "Bir teorin mi var?"

"Pezevenkler bu tipleri nasıl birbirlerine düşüreceklerini biliyorlar. Sadece birinin bir numaralı kızları olabileceğini açıkça belirtiyorlar. Bazı kızlar ikinci planda kalmayı sorun etmiyor. Tekmelenmeye alışkınlar, anlıyor musun? Ama bazıları zirve için savaşmak istiyor. Bir numara olmak için ne gerekiyorsa yaparlar. Daha çok çalışırlar. Daha uzun süre çalışırlar. En güçlü olan hayatta kalır. O bir numaralı podyumda olmak zorundalar. Bu arada pezevenkler arkalarına yaslanıp gülerler."

Sosyolojinin canı cehenneme. Amanda bunu daha lisedeyken anlamıştı. "Kitty'yi en son ne zaman gördün?"

"Belki bir yıl önce?" diye tahmin etti. "Burada fazla vakit geçirmiyordu. Juniper'deki kilisenin aşevi açtığı zamanlara denk geliyor. Sanırım orası daha çok Kitty'ye göre bir yerd. Orada daha az rekabet vardı."

Evelyn, "Kitty'nin buraya gelmeyi Lucy kaybolmadan önce mi yoksa sonra mı bıraktığını hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Sonra. Belki birkaç hafta? Bir ay kadar uzun değil. Onu kilisede hatırlayabilirler. Dediğim gibi, o daha çok Kitty'nin sahnesiydi. Kefaret onu büyülerdi. Anladığım kadarıyla dindar bir terbiye almış. Tüm hatalarına rağmen, Kitty dua eden bir kadın."

Amanda bir sokak serserisinin kendini Tanrı'ya yakın hissettiğini hayal etmekte zorlanıyordu. "Kilisenin adını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok, ama önünde büyük siyah bir haç var. Uzun boylu, temiz giyimli bir kardeş tarafından işletiliyor. İyi konuşuyor."

"Kardeşim," diye Evelyn. "Yani o zenci mi?"

Callahan kıkırdadı. "Hayır, kardeşim. Yani o İsa'nın bir kardeşi. Günün sonunda hepimiz aynı ölümlü sarmaldan kurtuluyoruz."

"*Hamlet*," dedi Amanda. İki çeyrek önce Shakespeare çalışmıştı.

Callahan güneş gözlüklerini kaldırdı ve ona göz kırptı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Kirpikleri ona bir sinekkapanın dişlerini hatırlatıyordu. " 'Bütün günahlarım hatırlansın,' güzel Ophelia."

Amanda bir an için utandığını hissetti.

Neyse ki Evelyn devraldı. "Kilisedeki şu adam. Adını biliyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana sorarsan biraz götün teki. Kitaplar falan hakkında tartışmak istiyor ama hayatında hiç kitap okumadığı belli." Callahan güneş gözlüklerini tekrar di. "Biliyor musun, Lucy'nin gitmeden önce bana veda edeceğini düşünmüştüm. Dediğim gibi, aramızda bir şey vardı. Platonik bir şey. Belki de çok utanmıştı. Bu kızlar genellikle uzun süre yerlerinde kalmazlar. Pezevenkleri yeterince kazanmadıklarından bıkar. Onları adamla takas eder. Bazen, sadece taşınırlar. Aileleri kabul ederse birkaçı evlerine geri dönüyor. Geri kalanlar ise Grady'lere gidiyor."

"Gradys," diye tekrarladı Amanda. Bu kelimeyi beyaz bir adamın ağzından duymak tuhaftı. Grady Hastanesi'ne sadece siyahlar Gradys derdi. Bu isim hastane koğuşlarının ayrı tutulduğu zamanlardan kalmaydı. Amanda sordu, "Peki ya Jane Delray? Onu hiç duydun mu?" diye sordu.

Callahan şaşkın bir kahkaha attı. "O kız kardeş çok kaba. Sana bakar bakmaz seni keser."

"Neden söylüyorsun?"

"Jane her zaman kızlarla kavga ederdi. Her zaman onların eşyalarını çalıyordu. Sonunda onu görevden men etmek zorunda kaldım ve bunu hiçbirine yapmaktan hoşlanmıyorum. Bu onların son çaresi. Buraya gelemezler, gidecekleri başka bir yer yok."

"gidemezler mi?"

"Eğer dağılmışlarsa olmaz. Kardeşim onların kapıdan geçmesine izin vermez." Callahan omuz silkti. "Bu kötü bir politika değil. Bu kızlar kafaları güzel olunca sorun çıkarmaya daha meyilli oluyorlar. Ama kapıyı kilitleyip onları sokakta bırakamam."

"Konut İdaresi'nden yardım alamazlar mı?"

"Sicillerinde fuhuş varsa olmaz. HA onları eliyor. Kızların kamu parasıyla iş kurmasını istemiyorlar."

Amanda bilgiyi işlemeye çalıştı. Evelyn'in bunları yazıyor olmasından memnundu. "Lucy hakkında hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?"

"Sadece iyi bir kız olduğunu. Buna inanmanın senin için zor olduğunu biliyorum, özellikle de polis için çalışırken. Ama hepsi iyi başladı. Yolun bir yerinde kötü bir seçim yaptılar, sonra bir tane daha yaptılar ve çok geçmeden hayatları kötü seçimlerden başka bir şey olmadı. Özellikle Lucy. O bu şekilde ölmeyi hak etmedi." Elleri tekrar sandalyeyi kavradı. Sesi sert bir hal aldı. "Bir kardeşi kırmak istemem ama umarım bunun için onu kızartırlar."

Amanda, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Çoktan çıktı." Callahan radyoyu gösterdi. "Siz bayanlar içeri girmeden önce radyoda duydum. Juice, Lucy Bennett'i öldürmekten tutuklanmış. İtiraf etti." Masasının üzerindeki telefon çalmaya başladı. "Affedersiniz," diyerek özür diledi ve ahizeyi kaldırmak için eğildi.

Amanda Evelyn'e bakmak için kendine güvenmiyordu.

Callahan telefonun ağızlığını kapatmak için elini kullandı. "Özür dilerim hanımlar. Bağışçılarımızdan biri arıyor. Benden istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır." Evelyn ayağa kalktı. Amanda da onu takip etti. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Binadan çıktıklarında güneş o kadar parlaktı ki Amanda'nın gözleri yaşardı. Otoparka doğru yürürlerken eliyle kendini gölgeledi.

"Pekala." Evelyn Foster Grant'lerini giydi. "Tutuklandı."

"Tutuklandı," diye yineledi Amanda. "Ve itiraf etti."

İkisi de sersemlemiş bir sessizlikle arabaların yanında durdular.

Sonunda Amanda, "Buna ne diyorsun?" diye sordu.

"Şaşkına döndüm," diye itiraf etti Evelyn. "Sanırım Juice yapmış olabilir. olabilir." Kendi kendisiyle çelişti. "Yine de itiraf almak o kadar da zor değil, özellikle de Butch ve Landry için."

Amanda başıyla onayladı. Butch ve Landry haftada en az bir kez parmak eklemlerinde kesikler ve çürüklerle yoklamaya geliyorlardı. "Kendin söyledin: Juice hastaneden sıvılaşabilir, Jane'i öldürebilir ve kimse gittiğini fark etmeden yatağına geri dönebilirdi." Amanda arabasına yaslandı, sonra sıcak eteğini yaktığında daha iyi düşündü. "Öte yandan, Trey Callahan Juice'un hem Lucy Bennett hem de Jane Delray için pezevenklik yaptığını doğruladı. İki kız arasındaki farkı biliyordur. Neden birini öldürdüğünü itiraf etsin ki?"

"Rick Landry'nin onun hikayesini anlatmasına izin vereceğinden çok şüpheliyim." "Siyah bir adam beyaz bir kadını mı öldürüyor? Böyle bir şey olabilir mi?"

Haklıydı. Dava Belediye Binası'nın içinde uğuldayacaktı. Juice yıl bitmeden hapse girmiş olacaktı, tabii o kadar uzun yaşarsa.

İki kadın da yine sessiz kaldı. Amanda daha önce hiç bu kadar şok olduğunu hatırlamıyordu.

Ve sonra Evelyn zirveye çıktı. "Sence onunla konuşabilir miyiz?"

"Kiminle

konusacaksın?"

"Meyve suyu."

Soru tehlikeli olduğu kadar çılgıncaydı da. "Rick Landry bizi canlı canlı ipe çekerdi. Sana söylemek istemedim ama bu sabah çok kızgındı. Benim önümde Hodge'a davasına karıştığımız için şikâyetle bulundu."

"Hodge ne dedi?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Adam bilmecelemlerle konuşuyor. Sorduğum her soruya sadece 'Bu iyi bir soru' dedi. Çıldırtıcıydı."

"Bu onun sana Rick'i görmezden gelmeni ve ilerlemeye devam etmeni söyleme şekli." Evelyn, Amanda'nın itirazını durdurmak için ellerini kaldırdı. "Bunu bir düşün: Eğer Hodge bunu araştırmayı bırakmanı isteseydi, sana durmanı emrederdi. Seni, Rick'i geçmen için görevlendirebilirdi."

Görev. Seni yedek bırakıp bütün gün dosya tutturabilirdi. Bunun yerine yoklamayı atlamayı ve benimle buluşmanı söyledi." Kadın takdirle gülümsedi. "Gerçekten çok zekice. Size ne yapacağınızı söylemiyor ama bunu yapmak istemenizi sağlıyor."

"Sinir bozucu, bu. Neden doğrudan konuşamıyor?
Bunun nesi yanlış?"

"Zaten dört günlüğüne Model City'ye transfer edildi. Sanırım geri gönderilmeyeceğinden emin olmak istiyor."

" arada, doğrama tahtasında benim kafam var."

Evelyn kendi sözlerini ölçüp biçiyor gibiydi. "Muhtemelen senden korkuyordur, Amanda. Pek çok insanın böyle olduğunu biliyor olmalısın."

Amanda bir tüyle bile yere serilebilirdi. "Ne için?"

"Baban."

"Bu çok saçma. Babam böyle şeylere önem verse bile ben ispiyoncu değilim."

"Bunu bilmiyorlar." Evelyn'in sesi nazikti. "Tatlım, babanın üniformaya geri dönmesi an meselesi. Hâlâ çok güçlü dostları var. İntikam almak zorunda. Gerçekten insanların korkmaması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Amanda Duke konusunda haklı olduğunu kabul etmek istemiyordu, diğer konularda yanılıyor olsa bile. "Bu konuşmayı neden yaptığımızı bile bilmiyorum. Juice cinayetten tutuklandı. Dava kapandı. Sorun tüm departmanı kendimize düşman ederiz."

"Haklısın." Evelyn sokağa baktı, arabalar hızla geçiyordu. "Muhtemelen umursayacak kadar aptalız. Juice bize tecavüz edecekti. Jane gördüğünde bizden nefret ederdi. Lucy Bennett bir keş ve fahişeydi, öz kardeşi onunla aynı odada bulunmaya bile tahammül edemiyordu." Başıyla görevi onayladı. "Snoopy'nin kardeşi onun ne kadar okumuş olduğunu söylese de." Güneş gözlüklerini çıkardı. "Ophelia lafı da neydi öyle?"

"*Hamlet*'ten."

"Bunun farkındayım." Evelyn'in sesi sinirli çıkmıştı. "Dergilerden daha fazlasını okuyorum, biliyorsun."

Amanda dilini tutmanın daha akıllıca olacağını düşündü.

Evelyn güneş gözlüklerini geri taktı. "Ophelia trajik bir figürdü. Kürtaj yaptırdı ve bir ağaçtan düşerek intihar etti." "Kürtaj yaptırdığını nereden çıkardınız?"

"Rue aldı. Kadınların düşük için kullandığı bir bitkidir. Shakespeare ona çiçek dağıttırmış ve o da-" Evelyn başını salladı. "Neyse boş ver. Önemli olan, hapse girecek misin, girmeyecek misin?"

"Ben mi?" Amanda'nın zihni bu ani değişimleri kaldıramıyordu. "Yalnız mı?"

"Cindy'ye Beş'e gidip Lucy'nin kimliği için ruhsat kutusunu kontrol edeceğimi söyledim."

"Bu çok uygun."

"Bubba Keller babanın poker arkadaşlarından biri, değil mi?"

Amanda onun Klan'a bir imada bulunup bulunmadığını merak etti.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" "Keller hapishaneyi yönetiyor."

"Ve?"

"Ve eğer hapishaneye gidip Juice ile konuşmak istersen, bu önemli bir şey değil. *Benimle* hapishaneye gider ve Juice ile konuşmak istersen, bu babana geri döner."

Amanda ne diyeceğini bilemiyordu. Sanki Evelyn, Amanda'nın geçen hafta Duke'e söylediği tüm yalanları birdenbire öğrenmiş gibi, kendini yakalanmış hissetti.

"Sorun değil," dedi Evelyn. "Hepimiz birilerine hesap vermek zorundayız." Evelyn kimseye hesap vermek zorunda değilmiş gibi görünüyordu. Amanda dedi ki,

"Şunu açıklığa kavuşturalım: Hapishaneye elimi kolumu sallayarak girmemi ve cinayetten yeni tutuklanmış bir mahkumla konuşmak istememi mi istiyorsunuz?"

Evelyn omuz silkti. "Neden olmasın?"

Günümüz

SUZANNA FORD

Zanna bir başlangıçla uyandı. Hareket edemiyordu. Göremiyordu. Boğazı ağrıyordu. Zar zor yutkunabiliyordu. Başını ileri geri çevirdi. Bir yastık başını kavradı. Uzanıyordu. Yataktaydı.

"Yardım edin" demeye çalıştı ama dudakları hareket etmedi. Kelime ağzında sıkışıp kalmıştı. Tekrar denedi.

"Yardım edin..."

Öksürdü. Boğazı kupkuruydu. Gözleri kafasının içinde zonkluyordu. Her hareketinde vücuduna acı yayılıyordu. Gözleri bağlıydı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Tek hatırladığı adamdı.

Adam.

Ayağa kalkarken ağırlığı yatağın üzerinde kaydı. Artık otel odasında değillerdi. Şehir merkezinden geçen trenin alçak gürültüsü yerini iki sese bırakmıştı. İlki, bir yıl Noel'de büyükannesine aldıkları beyaz gürültü makinesi gibi bir uğultuydu. Sürekli bir ses çıkarıyordu.

Sus, küçük bebek... Tek kelime etme...

Diğer sesin yerini belirlemek daha zordu. Çok tanıdıktı ama ne zaman saptadığını düşünse ses değişiyordu. Bir ıslık sesi. Tren sesi gibi değildi. Bir tünelden emilen hava gibi. Bir su altı tüneli. Pnömatik bir tüp.

Hiçbir düzenlilik yoktu. Bu sadece kendini daha da bedeninin dışında hissetmesine neden oluyordu. Daha fazla yersiz yurtsuz. Hâlâ Atlanta'da olup olmadığını bile bilmiyordu. Ya da Georgia'da. Ya da Amerika'da. Ne kadar zamandır dışarıda olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Zaman ya da yer duygusu yoktu. Bekleyişin verdiği korkudan başka bir şey bilmiyordu.

Adam tekrar mırıldanmaya başladı. Açılan bir musluk sesi duyuldu. Metal bir kapta su şırıltısı.

Zanna'nın dişleri takırdamaya başladı. Uyuşturucu istiyordu. Uyuşturucuya ihtiyacı vardı. Vücudu kasılmaya başlamıştı. Kendini kaybedecekti. Çığlık atmaya başlayacaktı. Belki de çığlık atmalıydı. Belki de o kadar yüksek sesle bağırmalıydı ki adam onu öldürmek zorunda kalmalıydı, çünkü bu adamın bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu. Tek mesele önce ona yaşatacağı cehennemdi.

Ted Bundy. John Wayne Gacy. Jeffrey Dahmer. The Night Stalker. Green River Katili.

Zanna, Ann Rule'un yazdığı her kitabı okumuştı ve bir kitap olmadığına, bir TV filmi veya bir İnternet sitesi veya bir *Dateline* veya bir *20/20* veya *48 Hours* vardı ve kendi şeytani zevki için bir kadını kaçırmış olan her sadist ucube hakkındaki her korkunç ayrıntıyı hatırlıyordu.

Ve bu adam bir iblisti. Bu konuda tartışacak bir şey yoktu. Zanna'nın ailesi o çocukken kiliseye gitmekten vazgeçmişti ama Roswell'de bir ayeti, kutsal kitabın ritmini tanıyacak kadar uzun süre yaşamıştı. Adam dualar mırıldanıyor ve Tanrı'dan kendisini bağışlamasını diliyordu ama Zanna, Şeytan'dan başka kimsenin onu dinlemediğini biliyordu.

Su kesildi. İki ayak sesi ve adam tekrar yatağın üzerindeydi. Yanına oturduğunda onun ağırlığını hissetti. Daha fazla su damlıyordu. Kaseye gürültülü damlalar.

Suzanna ılık, ıslak bez derisini yıkarken irkildi.

Günümüz

SALI

Sara oturma odasının içinde dolaşırken dizlerinin bağı çözüldü, bir bezi sirke ve sıcak su dolu kaba daldırdı, sonra da süpürgelikleri bölüm bölüm yıkadı.

Bazı kadınlar üzgün olduklarında oturup televizyon izliyordu. Diğerleri alışverişe gider ya da çikolata yedi. Temizlik yapmak Sara'nın hayattaki kaderiydi. Annesini suçluyordu. Cathy Linton'ın herhangi bir rahatsızlığa verdiği yanıt genellikle ağır işti.

"Ugh." Sara topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Kendi dairesini temizlemeye alışık değildi. Termostattaki düşük sıcaklığa rağmen ter damlıyordu. İklim hiç kimse tarafından beğenilmiyordu. Tazıları sanki kutup kışının ortasındaymış gibi kanepenin üzerinde toplanmıştı.

Teknik olarak Sara'nın şu anda işte olması gerekiyordu, ancak Acil Servis'te, bir vardiya sırasında başına gerçekten korkunç üç şey gelen herkesin ayrılabilceğine dair söylenmemiş bir kural vardı. Bugün Sara evsiz bir adam tarafından bacağından tekmelenmiş, kafası çok iyi olduğu için üzerine dışkılayan bir çocuğun annesi tarafından yumruklanmaktan kıl payı kurtulmuş ve yeni stajyerlerden biri tarafından eline kusulmuştu. Hepsi öğle yemeğinden önceydi.

Sara'nın amiri gitmesini söylemeseydi, istifa edeceğinden oldukça emindi. Muhtemelen Grady de bu yüzden böyle bir kural koymuştu.

Süpürgeliğin son bölümünü de bitirdi ve ayağa kalktı. Uzun süre bükülü kaldığı için dizleri titriyordu. Sara, bez ve kâseyle mutfığa doğru yürümeden önce dizlerini gerdi. Sirke solüsyonunu giderden aşağı boşalttı, ellerini yıkadı, ardından kuru bir bez ve bir kutu Pledge alarak bir sonraki aşamaya geçti.

Sara mikrodalganın üzerindeki saate baktı. Will hâlâ aramamıştı. Hartsfield-Jackson Havaalanı'nda bir tuvalette oturmuş, bir iş gezgininin ayağını kabinin altına vurmasını beklediğini hayal etti. Bu da onun telefon numarasını çevirmesi için bolca zaman olduğu anlamına geliyordu. Belki bir mesaj gönderiyordu. Belki de ona aralarındaki şeyin bittiğini söylemeye çalışıyordu.

Ya da belki Sara onun sessizliğinden çok fazla anlam çıkarıyordu. İlişkilerinde oyun oynamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Doğrudan olmayı tercih ederdi. Sorunlarının temelinde de bu yatıyordu.

Çaresizce ikinci bir görüşe ihtiyacı vardı. Cathy Linton evdeydi ama Sara annesinin tepkisinin, Sara'nın bir paket Oreo yediği için hastalandığı zamanki tepkisine benzeyeceğini hissediyordu. Elbette Sara'nın saçlarını tutmuş ve sırtını sıvazlamıştı ama önce "Ne olacağını sanıyordun ki?" diye sormamıştı.

Sara'nın kendine sorup durduğu şey de tam olarak buydu. İşin en kötü yanı, kötü bir durum karşısında sızlanmaya kendini o kadar kaptırıyordu ki, aslında bu konuda bir şeyler yapabileceklerini

Sara toz almak için şömine rafını temizledi. Büyükannesine ait olan kiraz ağacından yapılmış küçük kutuyu yavaşça tuttu. Menteşe yerinden çıkıyordu. Sara kapağı dikkatle açtı. Saten yastığın üzerinde iki alyans duruyordu.

Kocası bir polisti ve Jeffrey ile Will arasındaki benzerlik de burada sona eriyordu. Belki de bitmiyordu. İkisi de komikti. Sara'nın her zaman etkilendiği aynı güçlü, ahlaki karaktere sahiptiler. İkisi de göreve çekilmişti. Sara'ya çekilmişlerdi.

Jeffrey'nin Will'den tamamen farklı olan tek yanı buydu. Sara'yı istediği konusunda hiç tereddüt etmemişti. Bu

onu elde edeceği başından beri belliydi. Bir kez yoldan sapmıştı ama Jeffrey onu geri kazanmak için kendini cam kırıklarının arasında sürüklemişti. Sara, Will'den aynı türden dramatik jestler beklemiyordu ama her gece yatağında görünmekten daha güçlü bir bağlılık işaretine ihtiyacı vardı.

Sara kocasına onun güzel el yazısı yüzünden aşık olmuştu. Onun bir kitabın kenarına yazdığı notları görmüştü. Yazı yumuşak ve akıcıydı, işi gereği silah taşınması ve ara sıra yumruklarını kullanması gereken biri için beklenmedik bir şeydi. Sara, karalamadan biraz daha fazlası olan imzası dışında Will'in el yazısını hiç görmemişti. Ona üzerinde gülen yüzler olan post-it notları bırakmıştı. Birkaç kez de aynı şekilde bir mesaj göndermişti. Sara, Will'in ara sıra kitap okuduğunu biliyordu ama çoğunlukla ses kayıtlarıyla yetiniyordu. Pek çok konuda olduğu gibi, disleksisi de konuştukları bir konu değildi.

Bu adamı sevebilir miydi? Kendini onun hayatının bir parçası ya da en azından onun görmesine izin verdiği bir parçası olarak görebilir miydi?

Sara emin değildi.

Kutuyu kapattı ve şöminenin üzerindeki uygun yerine geri koydu.

Belki Will onu istemiyordu. Belki de sadece eğleniyordu. Evlilik yüzüğünü hâlâ pantolonunun ön cebinde saklıyordu. Sara, Will parmağı çıplak bir şekilde ortaya çıktığında memnun olmuştu ama aptal değildi. Will de öyle, bu yüzden yüzüğü genellikle Sara'nın ellerinin bulunduğu bir yerde tutması şaşırtıcıydı.

Sara kitabı açıp Jeffrey'nin yazdıklarını gördüğünde ona aşık olduğunu fark etmemişti. Ancak daha sonra geriye dönüp baktığında neler olduğunu anlamıştı. Will'le ilgili anılar kalbinde o tanıdık sızıyı yaratmıştı. Onu annesinin mutfak lavabosunda bulaşık yıkarken izlemek. Annesi ailesinden bahsederken onu dikkatle dinlemesi. Onunla ilk kez gerçekten seviştiğinde yüzündeki ifade.

Sara başını şömineye yasladı. Yeterince tembellik ve zaman verildiğinde, kendisini adamı sevmeye ya da ondan nefret etmeye ikna edebilirdi. Bu yüzden adamın bir an önce cesaretini toplayıp onu aramasını diliyordu.

Telefon aldı. Sara yerinden sıçradı. Telefona doğru yürürken kalbinin güm güm attığını hissetti, bu hem aptalca hem de aptalcaydı. Tanrı aşkına, tıp fakültesine gitmişti. Tesadüfler onu bu kadar kolay etkilememeliydi. "Alo?"

"En sevdiğim öğrencim nasıl?" Pete Hanson sordu. Eyaletteki en iyi adli tıp uzmanlarından biriydi. Sara, Grant County'de adli tabipken ondan birkaç ders almıştı. "Okuldan kaçtığını duydum."

"Akıl sağlığı günü," diye itiraf etti, hattın diğer ucunda Will'in olmamasından duyduğu hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. Sonra, Pete onu asla durup dururken aramadığından, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Bazı haberlerim var, canım. Oldukça özel bir konu, bu yüzden şahsen iletmeyi tercih ederim."

Sara baş duran daireye göz gezdirdi. Yastıklar yerdeydi. Halılar kıvrılmıştı. Köpek oyuncakları etrafa saçılmıştı. Yeni bir tazı yapmaya yetecek kadar tüy. "City Hall East'te misin?"

"Her zamanki gibi."

"Yola çıkıyorum."

Sara aramayı sonlandırdı ve ahizeyi kanepeye fırlattı. Aynadaki yansımasını kontrol etti. Saçları terden kabarmıştı. Cildi lekelenmişti. Dizleri yırtılmış bir kot pantolon ve lisedeyken harika görünen bir Lady Rebels tişörtü giymişti. Will, Pete'le aynı binada çalışıyordu ama bütün gün Güney Yakası'ndaydı, bu yüzden onunla karşılaşma ihtimali yoktu. Sara anahtarlarını aldı ve daireden çıktı. Lobiye inen merdivenleri çıktı ve arabasını görene kadar durmadı.

Ön cam sileceğinin altına sıkıştırılmış bir not daha vardı. Angie Trent bazı şeyleri değiştirmişti. Tanıdık "Orospu "nun yanı sıra, kadın beyaz defter kağıdını yoğun dudaklı ağızıyla öpmüştü.

Sara arabasına binerken notu ikiye katladı. Camı indirdi ve kâğıdı otomatik kapının yanındaki çöp attı. Sara, Angie'nin arabasını sokağına park ettiğini ve bu notları arabasına koymak için kapının altından yürüdüğünü tahmin ediyordu. Birkaç gün öncesine kadar

Angie yıllar önce bir polisti. Görünüşe göre, Ahlak Masası'nın sahip olduğu en iyi gizli ajanlardan biriymiş. Birçok eski polis memuru gibi o da haneye tecavüz ve terör tehdidi gibi önemsiz suçları dert etmiyordu.

Arkasında bir korna duyuldu. Sara kapının fark etmemiştir. Özür dilemek için elini salladı ve sokağa çıktı. Will'i düşünmek beyhude bir çabaysa, karısını düşünmek kendinden nefret etme konusunda bir dersti. Angie'nin yüksek sınıftan bir telekızın yanından bu kadar kolay geçmesinin bir nedeni vardı. Uzun boylu ve kıvrımlıydı ve ilgilenen her erkeğin -ya da hikâyeler doğruysa kadının- onun müsait olduğunu bilmesini sağlayan o gizli feromona sahipti. Bu yüzden Will son kan testi sonuçları gelene kadar prezervatif takacaktı.

Tabii o kadar uzun süre dayanabilirlerse.

Doğu Belediye Binası Sara'nın dairesinden bir milden daha az uzaklıktaydı. Ponce de Leon Caddesi'ndeki eski Sears mağazası binasında yer alan mekân, harap olduğu kadar genişti de. Metal pencereler ve çatlak tuğlalar bir zamanlar tertemizdi ama belediyenin böylesine büyük bir yapının bakımını yapacak parası yoktu. Güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'ndeki hacim olarak en büyük binalardan biriydi ve bu da kompleksin yarısının neden boş durduğunu kısmen açıklıyordu.

Will'in ofisi Georgia Soruşturma Bürosu tarafından devralınmış olan üst katlardan birindeydi. Sara'nın Will'in ofisini hiç görmemiş olması, yeraltı otoparkına inen geniş döngüde ilerlerken aklından uzaklaştırmaya çalıştığı pek çok şeyden biriydi.

Ilıman iklime rağmen otopark, yerin altında olduğu düşünülduğünde olması gerektiği kadar serin değildi. Morg daha da yerin altındaydı ama garaj gibi beklenenden biraz daha sıcaktı. Hava sirkülasyonunda bir sorun olmalıydı ya da belki de bina o kadar eskiydi ki, sakinlerini rahat bırakmaya zorlamak için elinden geleni yapıyordu.

Sara çatlak beton merdivenlerden bodruma indi. Morgun tanıdık kokularını, temizlemek için zeminleri ve kullanılan kimyasalları için kullanılan yakıcı ürünleri koklayabiliyordu.

Cesetleri dezenfekte etmek. Grant County'ye döndüğünde Sara, çocuk kliniğindeki emekli ortağını satın alabilmek için yarı zamanlı adli tabiplik işini kabul etmişti. Morgdaki iş bazen sıkıcıydı ama genellikle klinikte tedavi ettiği karın ağrıları ve nezlelerden çok daha etkileyiciydi. Grady Hastanesi'nin sadece marjinal olarak daha zorlayıcı olması da aklından çıkardığı bir başka düşünceydi.

Pete Hanson'ın odası morgun bitişiğindeydi. Sara onu açık kapıdan görebiliyordu. Kâğıtlarla dolu masasının üzerine . Dosyalama sistemi Sara'nın tercih edeceği bir sistem değildi ama Pete'in rastgele bir yığından tam da ihtiyacı olan şeyi aldığını birçok kez görmüştü.

Odanın içine doğru yürürken çaldı. Eli havada durdu. Son zamanlarda kilo vermişti. Çok fazla kilo.

"Sara." Sarı dişlerini göstererek ona gülümsedi. Pete, çok daha az olmasına rağmen uzun örgülü saçlarından vazgeçmeyi reddeden yaşlanmış bir hippiydi. Yüksek sesli Hawaii tişörtlerini tercih ediyor ve prosedürleri uygularken Grateful Dead dinlemeyi seviyordu. Adli tabiplere göre oldukça tipik biriydi, yani masasının üzerindeki rafta tuttuğu on sekiz yaşındaki bir kurbanın kalbinin şişelenmiş örneği sadece en sevdiği şakaya yardımcı olmak içindi.

Onun için hazırladı. ", Pete?"

Pete ona on sekiz yaşında bir çocuğun kalbine sahip olduğunu söylemek yerine kaşlarını çattı. "Geldiğin için teşekkürler Sara." Boş bir sandalyeyi işaret etti. Pete belli ki onun için hazırlık yapmıştı. Normalde sandalyenin üzerine yığılmış olan kâğıtlar ve dosyalar yere konmuştu.

Sara . "Sorun nedir?"

Bilgisayarına döndü ve klavyesindeki boşluk tuşuna dokundu. Ekranda dijital bir radyografi vardı. Önden çekilen göğüs röntgeninde sol akciğerin orta kısmında büyük beyaz bir kitle görölüyordu. Sara en üstteki dosya adına baktı. Peter Wayne Hanson.

"SCLC," dedi ona. Küçük hücreli akciğer kanseri, en ölümcül tür. Sara karnına yumruk yemiş gibi hissetti. "Yeni protokol-"

"Benim için çalışmıyor." Dosyayı tıklayarak kapattı. "Çoktan beynime ve karaciğerime metastaz yaptı."

Sara her gün hastalarına kötü haberler veriyordu. Nadiren kendini diğer tarafta bulurdu. "Oh, Pete, çok üzgünüm."

"Gitmenin en iyi yolu bu değil ama küvette kaymaktan iyidir." Sandalyesine geri oturdu. Kadın şimdi bunu açıkça görebiliyordu; yanaklarındaki zayıflığı, gözlerindeki solgun bakışı. Raftaki kavanozu gösterdi. "On sekiz yaşındaki kalbim için çok fazla."

Sara bu uygunsuz espriye güldü. Pete harika bir doktordu ama en iyi özelliği cömertliğiydi. Sara'nın şimdiye kadar sahip olduğu en sabırlı ve verici öğretmendi. Bir öğrenci onun gözden kaçırdığı bir ayrıntıyı yakalamayı başardığında çok sevinirdi; bu, doktorlar arasında nadir görülen bir özellikti.

"En azından bana yeniden sigara içmek için harika bir bahane verdi" dedi. Sigara içme taklidi yaptı. "Filtresiz Camel. İkinci karım onlardan nefret ederdi. Deena'yla tanışmıştın, değil mi?"

"Onu sadece ününden tanıyorum." Dr. Coolidge GBI merkezindeki adli tıp laboratuvarını yönetiyordu. "Herhangi bir planınız var mı?"

"Ölmeden önce yapılacaklar listesi mi demek istiyorsun?" Başını iki yana salladı. "Ben dünyayı gördüm

-En azından görmek istediğim kısımlarını. Kalan az zamanımda elimden geldiğince faydalı olmayı tercih ederim. Belki çiftliğime torunlarımın tırmanacağı birkaç ağaç dikerim. Arkadaşlarımla vakit geçiririm. Umarım buna sen de dahil olursun."

Sara gözyaşı dökmemek için kendini zor tuttu. Çatlak fayans zemine baktı. Binada o kadar çok asbest vardı ki, Pete'in kanserinin sigaradan fazlasına bağlı olduğunu öğrenirse şaşırmayacaktı. Sandalyenin yanındaki kâğıt yığınının göz attı. Yığının en üstünde bir zarf vardı ve soluk kırmızı bantla kapatılmıştı. Kanıt eskiydi. Derin kırışıklıklar zarfın akordeon kıvrımını korumuştı. Yaşlılıktan sararmamış kısımlar siyaha boyanmıştı.

Pete onun bakışlarını takip etti. "Eski dava."

Sara tarihi not etti, otuz yıldan fazla bir süre önceydi. "Çok eski bir dava."

"Kanıt olarak buldukları için şanslıyız, yine de buna ihtiyacımız olup olmayacağından emin değilim." Zarfı aldı ve masasının üzerine koydu. Siyah toz parmaklarına bulaştı. "Şehir eskiden her beş yılda bir kapanmış davaları tasfiye ederdi. O zamanlar çılgınca şeyler yapardık."

Sara davanın onun için bir anlamı olduğunu söyleyebilirdi. Bu duyguyu biliyordu. Grant County'de üzerinde çalıştığı ve ölene kadar aklından çıkmayacak kurbanlar vardı.

Pete, "Grady'de işler nasıl?" diye sordu.

"Ah, bilirsin." Sara ne diyeceğini bilemedi. Kendisine o kadar sık "kaltak" deniyordu ki, ne zaman biri bu kelimeyi bağırırsa başını çeviriyordu. "Yüzme havuzları ve film yıldızları."

"Yaklaşık elli yıldır, bir kez bile bir hastam bana karşı konuşmadı ya da şikayette bulunmadı." Bir kaşını kaldırdı. "Ben gittiğimde yerimi alacak birine ihtiyaç duyacaklarını biliyorsun."

Sara güldü, sonra şaka yapmadığını anladı.

"Sadece bir düşünce," dedi ona. "Ama bu beni istemem gereken bir iyiliğe getiriyor."

"Ne ki?"

"Yeni gelen bir dava var. Çok önemli bir dava. Dayanmak zorunda."

"Bununla bir ilgisi var mı?" Masasının üzerindeki kirli zarfı gösterdi.

"Evet," diye itiraf etti. "Tüm ağır işleri ben yapabilirim, ancak altı ay, bir yıl sonra tanıklık edecek birinin etrafta olduğundan emin olmam gerekiyor."

"çalışan düzinelerce insan var."

"Şu anda sadece dört tane," diye düzeltti. "Ne yazık ki sizin deneyiminizin uzunluğuna ve genişliğine sahip değil."

"Ben-"

"Hâlâ ehliyetiniz var. Eyaletten kontrol ettim." Öne doğru eğildi. "Ben ikiyüzlü bir adam değilim Sara. Benim hakkımda bunu biliyorsun. Bu yüzden sana bunun ölmek üzere olan bir adamın son isteği olduğunu söylediğimde acımasızca dürüst olduğumu anlayacaksın. Bunu benim için yapmanı istiyorum. Mahkemeye gitmeni istiyorum. Doğrudan jüriye konuşmanı ve bu adamı ait olduğu yere geri göndermeni istiyorum."

Sara bir an ne yapacağını şaşırdı. Bu beklediği son şeydi. Dairesi sanki bir kasırga tarafından vurulmuş gibi görünüyordu. Hâlâ uğraşması gereken Will vardı. İşten çok bir beyzbol maçı için uygun giyinmişti. Yine de başka seçeneği olmadığını biliyordu. "Şimdiden bir şüpheli mi var?"

"Evet." Kâğıtları karıştırdı ve sarı bir dosya klasörü buldu.

Sara ön raporu taradı. Pek bir şey yoktu. Kimliği belirsiz ölü bir kadın şehrin oldukça lüks bir semtindeki bir çöp konteynerinin önünde bulunmuştu. Ölene kadar dövülmüştü. Cüzdanında para yoktu. El ve ayak bileklerindeki morluklar bağlandığını, muhtemelen kaçırıldığını gösteriyordu.

Sara başını kaldırıp Pete'e baktı. İçini korkunç bir batma hissi kapladı. "Kayıp Georgia Tech öğrencisi mi?"

"Elimizde henüz kesin bir kimlik yok ama korkarım ki öyle." "Ölüm cezası davası mı?" Pete başını salladı.

"Ceset burada mı?"

"Onu yarım saat önce getirdiler." Pete başını kaldırıp kapıya baktı. "Merhaba, Mandy."

"Pete." Amanda Wagner'in kolu . Daha kötü görünüyordu ama yine de formaliteleri yerine getirmeye devam etti. "Dr. Linton."

"Dr. Wagner," diye karşılık verdi Sara. Elinde olmadan kadının omzunun üzerinden Will'e baktı.

Amanda, Pete'e "Vanessa mı?" diye sordu.

"Bu sabah ilk iş." Sara'ya açıkladı, "Dördüncü Mrs. Hanson."

Amanda, "Dr. Linton, umarım uzmanlığınızdan yararlanabiliriz?" dedi.

Sara biraz idare edildiğini hissetti. Bariz soruyu sordu. "Bu Will'in davası mı?"

"Hayır. Ajan Trent kesinlikle bu davaya atanmadı. Bu da günümün son üç saatini neden on iki katlı bir binanın her koridorunda bir aşağı bir yukarı yürüyerek ve bizi izlemekten başka yapacak daha iyi işleri olan insanlarla konuşarak geçirdiğimi açıklamıyor." Nefes almak için durakladı. "Pete, biz ne zaman bu kadar yaşlandık?"

"Kendi adına konuş. Sana hep genç öleceğimi söylemiştim."

Güldü ama sesinde hüzünlü bir yan vardı.

"Morga ilk geldiğin günü hâlâ hatırlıyorum." "Lütfen, . Biraz onurlu bir şekilde gitmeye çalışalım."

Bir kedi gibi sııttı. Aralarında bir an geçti ve Sara, Amanda Wagner'in birçok Bayan Hanson'un zaman çizelgesinde bir yere düşüp düşmediğini merak etti.

O an çabucak geçti. Pete masasından kalktı. Uzanıp kendini sandalyeye yasladı. Sara ona yardım etmek için ayağa fırladı ama Pete onu nazikçe itti. "Henüz o noktaya gelmedik canım." Amanda'ya, "Benim kullanabilirsin. Devam edelim ve başlayalım."

Pete, Sara'nın kendisinden önce gitmesi gerektiğini belirtti. Morgun kapılarını iterek açtı ve Pete için kapıları tutma dürtüsüne direndi. Karo döşeli geniş odada daha da küçülmüş görünüyordu. O ce onun bitkin görünümüne karşı bir tampon görevi görmüştü. Otopsi salonunun parlak ışıkları altında, bariz olanı gizlemek mümkün değildi.

"Burası biraz serin," diye mırıldandı Pete, beyaz laboratuvar önlüğünü kancadan çıkarırken. Dolaba gitti ve Sara'ya yedeklerinden birini uzattı. İsmi cebin üzerine dikilmişti. Sara önlüğü vücuduna iki kez sarabilirdi. Ama Pete de öyle yapabiliirdi.

"Kurbanımız." Odanın ortasındaki örtülü cesedi gösterdi. Kan çarşafa nüfuz etmişti ki bu alışılmadık bir durumdu. Kalp atışı durduğunda kan dolaşımı da durmuştu. Kan pıhtılaşmıştı. Sara suçlu bir heyecan duymaktan kendini alamadı. Bir tarikat davasından zevk alıyordu. Grady'de çalışmak, aynı türden hastalıklar ve yaralanmalarla tekrar tekrar uğraşmak biraz zihin uyuşturucu olabiliyordu.

Pete dedi ki, "Fotoğrafını çektik ve röntgenini çektik. Kıyafetlerini laboratuara gönderdik. Eskiden onları kesip bir torbaya attığımızı biliyor musun? Ve tecavüz vakaları." Güldü. "Tanrım, bilim başından beri kusurluydu. Kurbanın sözüne güvenmek mümkün değildi. Şüpheli saldırganın iç çamaşırında meni bulamazsak, yasal olarak tecavüz imzalayamazdık."

Sara ne diyeceğini bilemedi. Eskiden her şeyin ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemiyordu. Neyse ki hayal etmek zorunda değildi.

Pete saç örgüsünü başının üstünde birleştirdi ve Atlanta Braves beyzbol şapkasını taktı. Morgun içinde kendini daha iyi hissediyordu, gözle görülür bir şekilde daha hareketliydi. "Bir odontologla ısıruk izleri hakkında ilk kez konuştuğum zamanı hatırlıyorum. Suç çözenin geleceğine baktığımızdan emindim. Saç lifleri. Halı lifleri." Kıkırdadı. "Yaklaşan sonumla ilgili bir pişmanlığım varsa, o da herkesin DNA'sının bir iPad'de olduğu ve tek yapmamız gerekenin biraz kan ya da doku parçası taramak olduğu ve kötü adamımızın mevcut konumunun ortaya çıktığı günü göremeyecek olmamdır. Bu bildiğimiz anlamda suçun sonu olacak."

Sara, Pete'in yaklaşan kıyameti hakkında konuşmak istemiyordu. Saçıyla meşgul oldu, bandı sıkılaştırdı, hiçbir şeyi kirletmemesi için bir cerrah başlığının içine soktu. "Amanda'yı ne zamandır tanıyorsun?"

"Dinozorlar aramızda dolaştığından beri," diye şaka yaptı. Sonra daha ciddi bir tonda, "Onunla Evelyn ile çalışmaya başladığında tanıştım. İkisi de bir çift tabancaydı."

Bu tanım Sara'ya tuhaf gelmişti, sanki Amanda ve Evelyn Atlanta'da iki Calamity Jan gibi koşturuyorlardı. "Nasıl biriydi?"

"İlginç biriydi," dedi Pete, bu onun en büyük iltifatlarından biriydi. Ellerini yıkarken lavabonun üzerindeki aynada Sara'nın yansımasına baktı. "Tıp fakültesine girdiğinde durumunun pek iyi olmadığını biliyorum, ne kadar kadın vardı, bir avuç mu?"

"Eğer öyleyse," diye yanıtladı Sara. "Ama bu son sınıf yüzde altmışın üzerindeydi." Çocuk sahibi olmak için izin almayanların çoğunlukla pediatri ya da jinekolojiye yöneldiklerinden bahsetmedi, tıpkı Sara'nın staj yaptığı dönemde olduğu gibi. "Amanda katıldığında teşkilatta kaç kadın vardı?"

Bunu düşünürken gözlerini kıstı. "Binden fazla kişi içinde iki yüzden az mı?" Pete geri çekildi, böylece Sara ellerini yıkayabildi. "Kimse kadınların bu işte olması gerektiğini düşünmüyordu. Erkek işi olarak görülüyordu. Kendilerini koruyamayacakları, tetiği çekecek *cesarete* sahip olmadıkları gibi homurdanmalar vardı. Gerçek şu ki, herkes içten içe daha iyi olacaklarından korkuyordu. Onları suçlayamam." Pete ona göz kırptı. "Kadınlar en son yönetime geldiklerinde alkolü yasakladılar."

Sara ona gülümseyerek karşılık verdi. "Neredeyse yüz yılda bir hata yaptığımız için affedilmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Belki," diye izin verdi. "Biliyorsun, bugünlerde benim kuşağımı dinliyorsun, hepimiz özgürlüğü seven hippilerdik, ama gerçek şu ki Amanda Wagner'lar Timothy Leary'lerden daha fazlaydı, özellikle de ülkenin bu kısmında." Ona parıldayan bir gülümseme verdi. "Bizi tamamen es geçtiği söylenemez. Chattahoochee'de muhteşem bir bekârlar sitesinde yaşıyordum. Riverbend. Hiç duydun mu?"

Sara başını salladı. Pete'in anılarını anlatması hoşuna gidiyordu. Belli ki kanser hastalığı onu hayatını bir perspektife oturtmaya zorluyordu.

"Bir sürü havayolu pilotu orada yaşıyordu. Hostesler. Avukatlar, doktorlar ve hemşireler, aman Tanrım." Bu anıyı hatırlayınca gözleri parladı. "Şu anda eyalet hükümetimizi yöneten iyi Cumhuriyetçi erkek ve kadınların çoğuna penisilin satarak güzel bir yan işim vardı."

Sara musluğu kapatmak için dirseğini kullandı. "Kulağa çılgın zamanlar gibi geliyor." AIDS salgını sırasında, özgür aşkın bedelini ödemeye başladığı yaşta gelmişti.

"Gerçekten çılgınca." Pete ona kâğıt havlu uzattı. "Ne zaman *Brown v. Eğitim Kurulu*?"

"Ayrımcılık davası mı?" Sara omuz silkti. Lisedeki tarih dersinin üzerinden epey zaman geçmişti. "Elli dört mü? Elli beş mi?"

Pete, "O sıralarda eyalet beyaz öğretmenlerden entegrasyonu reddeden bir taahhütname imzalamalarını istedi. Reddederlerse işlerini kaybedeceklerdi."

Sara bu yemini hiç duymamıştı ama şaşırmadı.

"Amanda'nın babası Duke, sözün dolaşımında olduğu sırada uzaktaydı." Pete bir çift pudralı ameliyat eldivenini giymeden önce içine üfledi. "Amanda'nın annesi Miriam yemini imzalamayı reddetti. Bu yüzden büyükbabası - çok güçlü bir adam. Southern Bell'in üst düzey yöneticilerinden biriydi ve onu Milledgeville'e gönderdi."

Sara dudaklarının şaşkınlıkla ayrıldığını hissetti. "Kızını devlet akıl hastanesine mi yatırdı?"

"Tesis o zamanlar çoğunlukla gaziler ve cezai ehliyeti olmayan deliler için bir depoydu. Ve babalarının sözünü dinlemeyen kadınlar." Pete başını salladı. "Onu kırdı. Pek çok insanı kırdı."

Sara yapmaya çalıştı. "Amanda henüz doğmadı mı?"

"Tahminimce dört ya da beş yaşlarındaydı. Duke hala Kore'deydi, bu yüzden kayınpederi sorumluydu. Anladığım kadarıyla kimse Duke'e gerçekte neler olduğunu söylememiş. Georgia'ya döner dönmez Amanda'yı aldı ve karısını Milledgeville'den gönderdi. Kayınpederiyle bir daha hiç konuşmadı." Pete Sara'ya bir çift eldiven uzattı. "Her şey yolunda görünüyordu, sonra bir gün Miriam arka bahçeye çıktı ve kendini bir ağaca astı."

"Bu korkunç." Sara ameliyat eldivenlerini çıkardı. Amanda'nın bu kadar içine kapanık olmasına şaşmamalı. Will'den daha kötüydü.

"Bunun seni ona karşı çok fazla yumuşatmasına izin verme," diye uyardı Pete. "Benim ce'mde sana yalan söyledi. Seni burada istemesinin bir nedeni vardı."

Sara nedenini sormak yerine, bakışlarını kapıya kadar takip etti. Will oradaydı. Sara'ya tam bir şok içinde baktı. Onu hiç bu kadar kötü görmemişti. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Buruşuk ve tıraşsızdı. Vücudu yorgunluktan sallanıyordu. Acısı o kadar belirgindi ki Sara neredeyse kalbinin kırıldığını hissedecekti.

İçgüdüsel olarak ona gitmek istiyordu ama Faith oradaydı, sonra Amanda, sonra Leo Donnelly ve Sara halka açık bir gösterinin işleri daha da kötüleştireceğini biliyordu. Bunu onun yüzünden okuyabiliyordu. Onu orada gördüğüne çok şaşırmış görünüyordu.

Sara Pete'e ters ters baktı ve öfkeli olduğunu anlamasını sağladı. Amanda bunun Will'in davası olduğu konusunda yalan söylemiş olabilirdi ama Sara'yı morga çeken kişi Pete'ti. Will'e doğru yürürken eldivenlerini çıkardı. Belli ki Sara'nın onu bu halde görmesini istemiyordu. Onu Pete'in götürüp olanları anlatmayı ve bol bol özür dilemeyi planlıyordu ama Will'in yüz ifadesi onu durdurdu.

Yakından bakınca daha da kötü görünüyordu. Sara ellerini yüzüne götürmemek, başını omzuna yaslamamak için kendini zor tuttu. Yorgunluk vücudundan yayılıyordu. Gözlerinde o kadar çok acı vardı ki Sara'nın kalbi yeniden kırıldı.

Sesini alçak tuttu. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Gidebilirim. Kalabilirim. Senin için en iyisi neyse onu yaparım."

Sığ nefes alıyordu. Ona öyle bir çaresizlik bakışı attı ki Sara ağlamamak için kendini zor tuttu.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvardı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Bakışları sedyeye yerleşti. Masadaki kurbanı. Odaya girerken "Kal" diye mırıldandı.

Sara arkasını dönmeden önce kekeleyerek bir nefes verdi. Faith ona bakmadı ama Amanda bakışlarını ondan ayırmadı. Sara, Will'in patronuyla olan değişken ilişkisini hiçbir zaman anlamamıştı ama o anda umursamayı bıraktı. Şu anda gezegende Sara'nın Amanda Wagner kadar nefret ettiği başka bir insan daha yoktu. Belli ki Will'le bir tür oyun oynuyordu, tıpkı Will'in kaybettiği apaçık ortadayken.

"Başlayalım," diye önerdi Pete.

Sara, Pete'in yanında, Will ve Faith'in karşısında, kollarını kavuşturmuş duruyordu. Öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Will ona kalmasını söylemişti. Sara bunun nedenini tahmin edemiyordu ama odaya daha fazla gerginlik katmasına gerek yoktu. Bir kadın öldürülmüştü. Odak noktası bu olmalıydı.

"Pekâlâ, bayanlar ve baylar." Pete prosedürü kaydetmek için ayağıyla diktafona vurdu. Olağan bilgileri, günün saatini, orada bulunan kişileri ve kurbanın Ashleigh Renee Snyder olan geçici kimliğini söyledi. "Kimlik henüz aile tarafından teyit edilmedi, ancak elbette dijital ortama aktarılmış ve Panthersville Road laboratuvarına gönderilmiş olan dış kayıtlarını takip edeceğiz." Leo Donnelly'ye "Baba yolda mı?" diye sordu.

"Ekip arabası onu havaalanından alacak. Her an gelebilir."

"Çok iyi, Dedektif." Pete ona sert bir bakış attı. "Alaycı yorumlarınızı ya da kaba şakalarınızı kendinize saklayacağınızı umuyorum?"

Leo ellerini kaldırdı. "Sadece kimlik için buradayım, böylece dosyayı teslim edebilirim."

"Teşekkür ."

Pete önsöz söylemeden çarşafın üstünden tuttu ve örtüyü geri çekti. Faith'in nefesi kesildi. Eli ağzına gitti. Aynı hızla kolunu tekrar yanına indirdi. Boğazı çalıştı. Gözlerini kırpmadı. Faith'in böyle şeyleri kaldıracak midesi hiç olmamıştı ama kendini tutmaya kararlı görünüyordu.

Alışılmadık bir şekilde Sara da onun rahatsızlığını paylaşıyordu. Bunca yıldan sonra, şiddetin dehşetine karşı uyuşturulduğunu düşünmüştü ama kadının vücudunun durumunda iç burkan bir şeyler vardı. Sadece öldürülmemiştir. Parçalanmıştır. Çürükler gövdesini karartmıştır. Küçük kırmızı ödemler deriyi çatlatmıştır. Kaburgalarından biri etin içinden delinmiştir. Bağırsakları bacaklarının arasında asılı duruyordu.

Ama en kötüsü bu değildi.

Sara hiçbir zaman kötülük kavramına inanan biri olmamıştır. Bu kelimenin her zaman bir bahane olduğunu düşünmüştü; akıl hastalığını ya da ahlaksızlığı açıklamamanın bir yolu. İnsanoğlunun aşağılık eylemlerde bulunabileceği gerçeğiyle yüzleşmek yerine arkasına saklanabileceği güvenli bir sözcük. Bu, bizi temel dürtülerimizle hareket etmekten alıkoyan pek bir şey değildi.

Yine de Sara kurbana baktığında aklına gelen tek kelime "şeytan" oldu. Şok edici olan çürükler, delikler, hatta ısırık izleri bile değildi. Kadının kollarının ve bacaklarının iç kısımları boyunca uzanan metodik kesiklerdi. Kalçalarını ve gövdesini neredeyse cetvel gibi düz bir çizgide takip eden çapraz desendi. Saldırgan etini, bir elbisenin dikişini söker gibi sökmüştü.

Bir de yüzü vardı. Sara yüzüne ne yapıldığını anlamaya başlayamadı.

Pete, "Röntgenler hyoid kemiğinin kırıldığını gösteriyor." dedi.

Sara kadının boynundaki tanıdık morluğu fark etti. "Boğulduktan sonra bir binadan mı atılmış?"

Pete, "Hayır. Tek katlı bir binanın dışında bulundu. Bağırsak sarkması muhtemelen ölüm öncesi dış travmadan kaynaklanıyor. Künt bir cisim ya da yumruk. Bu çizgiler size parmak izi gibi mi görünüyor, belki de kapalı bir yumruktan?"

"Evet." Sara dudaklarını birbirine bastırdı. Darbelerin gücü muazzam olmalıydı. Katil belli ki formdaydı, muhtemelen iri yarı bir adamdı ve şüphesiz öfkeyle doluydu. Dünya ne kadar değişirse değişsin, hâlâ kadınları kesinlikle hor gören erkekler vardı.

"Dr. Hanson," diye sordu Amanda, "kasetin yararı için, ölüm zamanının ne olduğunu tahmin ediyorsunuz?"

Pete bu soru karşısında gülümsedi. "Bu sabah saat üç ile beş arasında bir yerde olduğunu tahmin ediyorum."

Faith gönüllü oldu: "Yeşil minibüsü gören tanık saat dört buçuk civarında koşuya çıkmıştı. Marka ya da modelini bilmiyor." Hâlâ Sara'ya bakamıyordu. "Bir arama bülteni çıkardık ama muhtemelen çıkmaz sokak."

"Bu sabah dört buçuk kesinlikle bana uyar," dedi Pete. "Hepinizin bildiği gibi, ölüm zamanı kesin bir bilim değildir."

Amanda, "Tıpkı eski günlerdeki gibi," diye homurdandı.

"Dr. Linton?" Pete Sara'ya kendisine katılmasını işaret etti. "Neden sen sol tarafı almıyorsun, ben de sağ tarafı alıyorum?"

Sara yeni bir çift eldiven giydi. O masanın etrafında dolanırken Will geri çekildi. Çok sessiz davranıyordu. Onun sorgulayan bakışlarına karşılık vermiyordu. Sara hâlâ onun için bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyordu ama ölü kadın için doğru olanı yapma isteği de aynı derecede baskındı. İçinden bir ses, ikincisinin birincisine yardımcı olacağını söylüyordu. Amanda'nın söylediği yalanlar ne olursa olsun, bu Will'in davasıydı. Belli ki duygusal bir bağlılık hissediyordu. Sara daha önce hiç bu kadar kederli görünen birini görmemişti.

Ve Pete'in neden güvendiği birinin tanıklık edebileceğinden emin olmak istediğini anlıyordu. Kurbanın vücudunun her santimi adalet için çılgılık atıyordu. Ashleigh Snyder'a saldıran ve onu öldüren kişi sadece ona zarar vermek istememişti. Onu yok etmek istemişti.

Sara kendini prosedüre hazırlarken beyinde ince bir değişim hissetti. Jüri otopsinin temel prensiplerini anlayacak kadar *CSI* izlemişti ama onlara her bulgunun ardındaki bilim hakkında rehberlik etmek adli tabibin işiydi. Gözetim zinciri kutsaldı. Tüm lam numaraları, doku örnekleri ve iz kanıtlar bilgisayarda kataloglanacaktı. Parti, sadece GBI laboratuvarında açılabilen kurcalamaya dayanıklı bir bantla mühürlenecekti. Kanıt ve doku örneklerinin DNA profili çıkarılacaktı. DNA'nın bir şüpheliyle eşleşmesi ve şüphelinin tartışılmaz kanıtlara dayanarak tutuklanması umulmaktadır.

Pete Sara'ya "Başlayalım mı?" diye sordu.

Aynı aletlerle hazırlanmış iki Mayo tepsisi vardı: tahta problemler, cımbızlar, esnek cetveller, şişeler ve lamalar. Pete'inkinde

Cesedin üzerine eğilirken gözüne tuttuğu bir büyüteç. Başın üst başlamak yerine kurbanın elini inceledi. Bacaklarda ve gövdede olduğu gibi, kolunun iç kısmındaki et, bileğinden koltuk altına kadar düz bir çizgi halinde yırtılmıştı. Gövdesinin üst kısmına doğru U şeklinde devam etmiş, ardından kalçalarına kadar inmişti.

"Onu yıkamadın mı?" Sara sordu. Derisi fırçalanmış gibiydi. Hafif bir sabun kokusu vardı.

"Hayır," diye yanıtladı Pete.

"Temiz görünüyor," diye not aldı Sara kaset için. "Kasık kılları traş edilmiş. Bacaklarda kirli sakal yok." Başparmağıyla göz çevresindeki deriye bastırdı. "Kaşlar bir kemer şeklinde cımbızlanmış. Sahte kirpikler."

Sara kafa derisine odaklandı. Saç kökleri koyu renkti, geriye kalan teller ise sarı ve beyaz renkteydi. "Sarı saç ekleri var. Kafa derisine yakın tutturulmuşlar, bu yüzden yeni olmalılar." Sara ince dişli tarağı elinden geldiğince kullanarak saç örgüsünün etrafından dolaşıp saçtaki parçacıkları temizledi. Kızın başının altındaki beyaz kâğıtta kepek ve asfalt parçaları görülüyordu. Sara numuneleri incelenmek üzere bir kenara koydu.

Daha sonra, saç çizgisini inceleyerek iğne deliklerini ve ait olmayan diğer izleri kontrol etti. Burun deliklerini incelemek için bir otoskop kullandı. "Burunda biraz aşınma var. Zar yırtılmış ama delinmemiş."

"Meth," diye tahmin etti Pete, kurbanın yaşı göz önüne alındığında bu muhtemeldi. Sesini yükseltti. Ya diktafon eskiydi ya da onu kullanmaya alışık değildi. "Tırnaklar profesyonelce manikürlenmiş. Tırnaklar parlak kırmızıya boyanmış." Sara'ya, "Dr. Linton, belki siz kendi tarafınızı kontrol edebilirsiniz?" diye önerdi.

Sara kadının elini tuttu. Ceset ölüm katılığının ilk sancılarını çekiyordu. "Bu elde de aynı. Manikürlü. Aynı cila." Pete'in tırnaklarla neden bu kadar yakından ilgilendiğini bilmiyordu. Atlanta'da bir manikür salonuna çarpmadan taş bile atamazdınız.

"Pedikür rengi farklı." dedi.

Sara kızın ayak parmaklarına baktı. Tırnaklar siyaha boyanmıştı.

Pete, "Ayak parmaklarının tırnaklardan farklı olması normal mi?" diye sordu.

Sara omuz silkti, Faith ve Amanda da öyle.

"Pekâlâ," dedi Pete ama "Brick House "un açılış nakaratı onun sözünü kesti.

"Özür dilerim." Leo Donnelly cebinden telefonunu çıkardı. Arayanın kimliğini okudu. "Havaalanına gönderdiğim devriye polisi arıyor. Snyder Baba muhtemelen dışarıdadır." Kapıdan çıkarken telefona cevap verdi. "Donnelly."

Buzdolabının üstündeki motorun uğultusu dışında oda sessizdi. Sara, Will'in dikkatini çekmeye çalıştı ama o sadece yere bakıyordu.

"Yüce ." Faith Donnelly'ye küfretmiyordu; kurbanın yüzüne . "Ona ne yapmış böyle?"

Pete'in ayağı diktafona vurduğunda bir klik sesi duyuldu. Sanki soruyu soran oymuş gibi Sara'ya seslendi. "Gözleri ve ağzı dikilerek kapatılmıştı." Pete yırtılmış göz kapaklarından birini açmak için iki elini kullanmak zorunda . Bir kasabın dondurucusundaki plastik perde gibi kalın şeritler halinde parçalanmışlardı. "İpliğin deriyi nereden yırttığını görebilirsiniz."

Sara, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Pete soruya cevap vermedi. "Gövdesi boyunca, kollarının ve bacaklarının içindeki bu çizgiler - hareket etmesini engellemek için daha kalın bir iplik kullanılmış. Döşeme iğnesi kullanıldığını tahmin ediyorum, muhtemelen mumlu bir iplik ya da belki ipek karışımli bir iplik. Muhtemelen analiz etmek için bol miktarda lif bulacağız."

Pete Sara'ya büyüteci uzattı. Sara kesikleri inceledi. Kurbanın gözleri ve ağzında olduğu gibi, deri , et eşit aralıklarla aşağı sarkmıştı. İpliğin girdiği yerdeki kırmızı noktaları görebiliyordu. Bir kere değil. Birkaç kez değil. Daireler Sara'nın çocukken kulaklarını deldirdiği kulak memelerindeki deliklere benziyordu.

Amanda, "Adam onu dövmeye başladığında kendini şilteden ya da dikili olduğu şeyden koparmış olmalı" dedi.

Pete hipotezi açıkladı. "Bu kontrol edilemeyen bir tepki olurdu. Adam kadının karnına yumruk atar, kadın top gibi kıvrılır.

Ağız açılır. Gözler açılır. Ve sonra ona tekrar tekrar yumruk atıyor."

Sara başını salladı. Oldukça hızlı sonuçlara varıyordu. "Neyi kaçırıyorum?"

Pete ellerini laboratuvar önlüğünün boş ceplerine sokmuş, yeni bir prosedürü öğretirken kullandığı aynı dikkatle Sara'yı sessizce izliyordu.

Amanda, "Bu katilimizin ilk kurbanı değil." diye ekledi.

Sara hâlâ anlamamıştı. Pete'e sordu, "Nereden biliyorsun?"

Will boğazını temizledi. Sara onun odada olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Çünkü aynı şey anneme de yapıldı" dedi.

on yedi

15 Haziran 1975

LUCY BENNETT

Babalar Günü. Bütün radyolarda vardı. Richway özel bir satış yapıyordu. Davis Brothers yiyebildiğin kadar açık büfe sunuyordu. Disk jockeyleri geçmiş yıllardaki favori hediyelerinden bahsediyordu. Gömlekler. Kravatlar. Golf sopaları.

Lucy'nin babası için bir şeyler almak kolaydı. Ona her zaman bir şişe viski alırlardı. Aradan iki hafta geçer ve şişede bir şey kalmışsa, 4 Temmuz'da Spivey Gölü üzerinde patlayan havai fişekleri izlerken hep birlikte içerlerdi.

Lucy'nin babası.

Onu düşünmek istemiyordu. Eskiden tanıdığı herhangi birini.

Patty Hearst aniden yeniden haberlere konu oldu. Duruşmasına daha bir yıl vardı ama savunması kaçırılma olayıyla ilgili ayrıntıları sızdırmaya karar vermişti. Lucy o çılgın hatunun başına neler geldiğini zaten biliyordu. Lucy sokaklardayken olmuştu. O zamanlar bu konuda konuşacak başka kimse yoktu. Kitty dışında hiçbir kız Hearst'ün adını bile bilmiyordu. Ya da belki Kitty yalan söylüyordu. Yalan söyleme konusunda iyiydi, bir şeyler biliyormuş gibi davranıyordu ama sonuçta bu, sinsî bir kaltak gibi sizi sırtınızdan bıçaklamak için bir bahaneydi.

Hearst'ten sonra, *Atlanta Constitution*'da çalışan bir muhabir kaçırılmıştı. Serbest bırakılması için bir milyon dolar istediler. Onlar da SLA'dan olduklarını iddia ettiler. Aslında onlar

Aptallar. Polisler tarafından yakalanmışlar. O paranın tek kuruşunu bile harcamadılar.

Bir milyon dolar. Lucy o kadar parayla ne yapardı?

Şehirde fidye parasını elinde bulunduran tek banka C&S idi. Mills Lane bankanın başkanıydı. Gazetelerde çok resmi vardı. Belediye başkanının stadyumu inşa etmesine yardım eden adamla aynıydı. Siyahi belediye başkanı değil ama Lester Maddox'a karşı aday olan.

Lucy kahkahanın boğazında hissetti.

Pickrick. Maddox'un West Peachtree'deki restoranı. Duvarda baltalar asılı dururdu. Söylentiye göre ön kapıdan girmeye cüret eden her zencinin kafasına bir tane indirirmiş.

Lucy, Juice'un ön kapıdan girdiğini hayal etmeye çalıştı. Kafasında bir balta. Beyinleri her yere saçılmıştı.

Washington-Rawson. Atlanta Stadyumu'nu inşa etmek için yıktıkları gecekondü mahallesi. Lucy'nin babası ona hikayeyi anlatmış. Bir beyzbol maçı için oradaydılar. Braves. Şef Noc-a-Homa, Lester Maddox'tan çalmış olabileceği bir baltayla etrafta koşturan çılgın, büyük suratıyla. Lucy'nin babası stadyumun bölgeyi canlandıracağını söylemişti. Şehir sınırları içinde neredeyse bir buçuk milyon kişi yaşıyordu ve bunların çoğu devlet kuponlarıyla geçiniyordu. Atlanta zencileri zorla şehirden çıkaramazsa, üzerlerine asfalt dökerdi.

SLA, Patty Hearst'ün üstünü örttü. Onlar bir tarikattı. Onun beynini yıkadılar. Ya da radyodaki bir doktor öyle demişti. Psikiyatrist bir kadındı, bu yüzden Lucy onun görüşlerine biraz şüpheyile yaklaştı ama bir insanın beyninin yıkanmasının sadece iki hafta sürdüğünü iddia etti.

İki hafta.

Lucy en az iki ay dayanmıştı. H'nin etkisi geçtikten sonra bile. Kafayı bulmayı arzulamayı bıraktıktan sonra bile. Hareket etmemeyi, çok derin ya da çok uzun nefes almamayı öğrendikten sonra bile. Kendi sidiği ve boku içinde o kadar uzun süre yattığı için sırtında ve bacaklarında yaralar çıkmasını umursamayı bıraktıktan sonra bile.

O odaya her girdiğinde nefretle parlıyordu. Adam ona dokunduğunda irkilmişti. Boğazından sesler çıkardı,

Ağzını oynatmadan bile onun anlayabileceğini bildiği kelimeler kullandı.

Şeyta

n.

Şeytan

.

Seni . Orospu

çocuğu.

Ve sonra aniden, gelmeyi bıraktı. Sadece birkaç gün olmalı. Susuz iki, en fazla üç günden fazla yaşayamazsın. Belki de üç gündür yoktu. Belki de kapıdan içeri girdiğinde kız ağlıyordu. Belki de saçını taradığında ürkmemişti. Belki onu yıkadığında, gerilmedi. Ve belki de sonunda onun üstüne çıktığında, Lucy'nin ilk günden beri yapmasını beklediği şeyleri yaptığında, kendisinin tepki verdiğini hissetmiştir.

Ve sonra belki de o tekrar gittiğinde, onun için ağladı. Onu özlemiştir. Onun için yalvardı. Onu özlemiştir.

Tıpkı ilk aşkı Bobby'ye yaptığı gibi. Tıpkı havaalanında uçakları temizleyen Fred'e yaptığı gibi. Sonra apartman kompleksini yöneten Chuck'a. Sonra ona tecavüz eden, döven, beceren, yol kenarında ölüme terk eden sayısız diğerleriyle.

Stockholm sendromu.

CBS Radyosu'ndaki kadın doktor böyle diyordu. Walter Cronkite onu tanınmış bir otorite olarak tanıttı. Tarikat ve zihin kontrol deneylerinin kurbanlarıyla çalışmıştı. Neden bahsettiğini biliyor gibiydi ama belki de sadece bahane uyduruyordu çünkü söyledikleri tam olarak birbirini tutmuyordu.

En azından Lucy için.

Kendi dışkısında uyuyan kıza değil. Kollarını ya da bacaklarını hareket ettiremeyen kıza değil. Kendisi için kesilmedikçe ağzını açamayan kıza değil. Çakısının keskin kenarı küçük iplik dikişlerini kesmeden gözünü kırpmayan kıza değil.

Lucy bir açıklık gördüğü anda, en ufak bir şans kırıntısı bile görse kaçacaktı. Özgürlüğüne koşacaktı. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek eve dönerdi. Bulacaktı

Ailesini. Henry'yi bulacaktı. Polise gidecekti. Bedenini bu yataktan söküp eve dönmenin bir yolunu bulacaktı.

Patty Hearst aptal bir kaltaktı. Bir dolabın içindeydi ama kimse onu tutmuyordu. Bir şansı vardı. Bolca fırsatı vardı. Kapıdan kaçıp yardım isteyebilecekken bankada elinde tüfekte durup SLA saçmalıklarını haykırmıştı.

Lucy'nin bir tüfeği olsaydı, adamı kafasından vurmak için kullanırdı. Dipçikle kafatasına vururdu. Uzun namlusuyla ona tecavüz ederdi. Ağzından kan akarken ve gözbebekleri dışarı fırlarken gülerdi.

Sonra da radyodaki o kadın doktoru bulup ona yanıldığını söyleyecekti. Patty Hearst çaresiz değildi. Kaçabilirdi. İsteddiği zaman kaçabilirdi.

Ama sonra doktor Lucy'nin Patty Hearst'te olmayan bir şeye sahip olduğunu söyleyebilir.

Lucy artık yalnız değildi. Bobby'ye, Fred'e, Juice'a, babasına, hatta Henry'ye bile ihtiyacı yoktu. Artık zamanı yüzüne vuran sıcak güneş ışığı ya da mevsimsel sıcaklık değişimiyle ölçmüyordu. Geçişini günlerle değil, haftalar ve aylarla ve karnının kabarmasıyla işaretliyordu.

Her an olabilirdi. Lucy'nin bir bebeği olacaktı.

14 Temmuz 1975

PAZARTESİ

Yüzbaşı Bubba Keller Duke'un poker arkadaşlarından biriydi, bu da beyaz bornozunu Deena Coolidge'in annesinin öldüğü yerdeki kuru temizlemecide ütöletmiş olabileceği anlamına geliyordu. Keller'ın karısı çamaşırlarını bırakan kişi olabilirdi. Muhtemelen kimin temizlediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Amanda babasının Klan üyeliğini hiç düşünmemişti. Duke Wagner ve Bubba Keller gibi adamlar katıldığında Klan hala Atlanta Polis Departmanını kontrol ediyordu. Üyelik zorunluydu, tıpkı Polis Kardeşlik Cemiyeti'ne aidat ödemek gibi. Her iki adam da muhtemelen itiraz etmemişti. İkisi de Alman kökenliydi. İkisi de Avrupa'da savaşmak yerine Pasifik'e gönderilme umuduyla Donanma'ya katılmıştı. İkisi de saçlarını sıkı askeri kesim yaptırmıştı. Pantolonları her zaman kırıktı. Kravatları her zaman düzdü. Her şeyin sorumluluğunu alırlardı. Bayanlar için kapıları açarlardı. Masumları korurlardı. Suçluları cezalandırırlardı. Doğru ve yanlışları anladılar.

Yani onlar haklıydı ve diğer herkes hatalıydı.

Altmışlı yılların sonunda, Polis Şefi Herbert Jenkins Klan'ı teşkilatın dışına atmıştı ama Duke'un poker oynadığı adamların çoğu hâlâ eski bağlılıklarını sürdürüyordu. Amanda'nın söyleyebildiği kadarıyla, üyelik sadece oturup her şeyin ne kadar kötüye gittiğinden yakınmaktan ibaretti. Tek konuşabildikleri eski güzel günlerdi - zenciler her şeyi mahvetmeden önce her şeyin ne kadar iyi olduğuydu.

Kabul etmedikleri şey, kendileri için kötü olan şeylerin herkes için daha iyi olduğuydu. Son birkaç gündür Amanda, adaletsizliğin hiçbir zaman kendi kapınızı çalmasından daha trajik olmadığını düşünürken bulmuştu kendini.

Atlanta Hapishanesi'ne girerken bunu bir perspektif içinde tutmaya çalıştı. Yüzbaşı Bubba Keller göreviyle gurur duyuyordu, ancak Decatur Sokağı'ndaki bina Attica'da bulabileceğiniz her şeyden daha kötü, aşağılık bir yerdi. Tavandan yarasalar sarkıyordu. Çatıda delikler vardı. Beton zemin dökülüyordu. Kış aylarında mahkumların hücrelerinde donarak ölme riskine girmektense koridorlarda uyumalarına izin veriliyordu. Geçen yıl, bir adam fare saldırısına uğradıktan sonra Grady'ye getirilmişti. Yaratık, gardiyanlar onu bir süpürgeyle dövmeden önce burnunun büyük bir kısmını kemirmişti.

Bu hikayenin en şaşırtıcı kısmı hapishanede bir süpürge olması değil, bir gardiyanın bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmasıydı. Güvenlik gevşekti. Adamların çoğu işe geldiklerinde zaten sarhoştur. Kaçışlar rutindi, sekreterlik havuzunun hücrelere bitişik olması bu sorunu daha da derinleştiriyordu. Amanda bazı daktilolardan, ön kapıdan çıkarken masalarının önünden geçen tecavüzcüler ve katillerle ilgili korku hikâyeleri duymuştu.

"Hanımefendi," dedi bir devriye polisi, Amanda merdivenlerden çıkarken ona şapkasını eğerek. Sokağa doğru ilerlerken temiz havadan derin bir nefes aldı. Amanda bu iğrenç yerden ayrıldığında de aynı şeyi yapacağını hayal etti. Koku neredeyse projeler kadar kötüydü. Kafesli bir kapının arkasından emlak odasını yöneten Larry Pearce'e gülümsedi. Şişesinden bir yudum alırken ona göz kırptı. Amanda saatine bakmak için çıkana kadar bekledi. Saat daha sabahın onu olmamıştı. Hapishanenin yarısı muhtemelen yandı.

Amanda daktilo havuzuna doğru ilerlerken seçicilerin vızıltısı daha da arttı. Bu onun hayalindeki işti ama şimdi bütün gün bir masanın arkasında oturmayı hayal bile edemiyordu. Bubba Keller için çalışmayı da hayal edemiyordu. Adam şehvet düşkününü ve şamatacıydı, Duke'le yakın arkadaş olmalarına rağmen Amanda'dan saklamaya zahmet etmediği iki şey.

Babasına Keller'ın birden fazla kez göğsünü avuçladığını ya da onu duvara yaslayıp kulağına iğrenç şeyler fısıldadığını söylerse ne olacağını merak ederdi. Amanda Duke'un kızacağını düşünmek istiyordu. Arkadaşlığa son vereceğini. Keller'ın burnunu patlatacağını. Bunların hiçbirini yapmama olasılığı, Amanda'yı ona söylemekten alıkoyan şeydi.

Her zamanki gibi, Keller'ın yüksek sesini daktiloların uğultusundan duyabiliyordu. Çalışma odası geniş ve açık olan daktilo havuzuna bakıyordu. Altmış kadın sıra sıra masaların arkasında oturmuş, birkaç metre ötede olup bitenleri duymuyormuş gibi davranarak özenle daktilo yazıyordu. Keller'ın sekreteri Holly Scott açık kapı aralığında duruyordu. İçeri girmemesi akıllıcaydı. Keller'ın yüzü kıpkırmızıydı. Kollarını havada salladı, sonra elini aşağı indirdi ve tüm kâğıtları yere itti.

"Lanet olsun, yap şunu!" diye bağırdı. Holly bir şeyler mırıldandı ve o da telefonunu alıp duvara fırlattı. Sıva çatlayarak beyaz bir toz yağmuru gönderdi. "Bu pisliği !" Keller emretti, şapkasını kaptı ve yerinden fırladı. Amanda'yı görünce durdu. "Burada ne halt ediyorsun?"

Yalan fazla düşünmeden geldi. "Butch Bonnie benden kontrol etmemi istedi-"

"Umurumda değil," diye araya girdi. "Sadece döndüğümde burada olma."

Amanda onun çıkışa doğru ilerleyişini izledi. Züccaciye dükkânındaki boğanın tam tanımıydı. Masalar itilerek yoldan çekildi. Kağıt yığınları yere devrildi. Altmış masada altmış kadın oturmuş, altmış daktiloda çalışıyor ve dışlanmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ve sonunda Keller odadan çıkarken duyulabilir, toplu bir rahatlama oldu. Daktilolar bir an için sustu. Hücrelerden biri çığlık attı.

Holly, "İyi geceler, Irene." dedi.

Odada kahkaha sesleri yükseldi. Daktilolar tekrar harekete geçti. Holly Amanda'ya el sallayarak Keller'ın

o ce.

"Tanrım," dedi Amanda. "Bu da şimdi?"

Holly eğildi ve kırık bir şişe Old Grand-Dad burbonu aldı. "Kendimi kaybettim."

Amanda diz çökerek dağılan kâğıtları toplamasına yardım etti. "Nasıl kaybettin?"

"Hepimiz Reggie'nin yeni el kitabını yazıcıya yetiştirmeye çalışıyoruz." Holly kırık bardağı çöp kutusuna attı. "Teslim tarihimiz geldi. Üst düzey yöneticiler ensemizde soluyor. Keller'ın nefesi ensemizde."

"Ve?"

"yüzden Keller beni ce'ye çağırmak ve ona memelerimi göstermemi söylemek için mükemmel bir zaman olduğunu düşünüyor."

Amanda iç çekti. Bu isteğe aşınaydı. Bunu genellikle rahatsız edici bir kahkaha ve okşayan bir el takip ederdi. "Ve?"

"Ve ona, hakkında şikayette bulunacağımı söyledim."

Amanda telefonu eline aldı. Plastiği çatlamıştı ama hâlâ çevir sesi geliyordu. "Bunu gerçekten yapar mıydın?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf etti Holly. "Kocam bir daha yaparsa çantamı alıp gitmemi söyledi."

"Neden yapmıyorsun?"

"Çünkü o pislik kalp krizinden bir öfke nöbeti daha uzakta. Beni öldürse bile ondan daha uzun yaşayacağım." Son kâğıtları da topladı. Yüzünde bir gülümseme vardı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir mahkumla konuşmam gerek."

"Beyaz mı siyah mı?"

"Siyah."

"Güzel. Etrafta korkunç bir bitlenme vakası var." Herkes zencilerin bitlenmediğini biliyordu. "Keller'ın orada bir kutu DDT patlatması gerekecek. Bu yıl üçüncü kez oluyor. Koku berbat." Holly masadan bir kalem aldı ve bir kâğıdın üzerine tuttu. "Kız kim?"

Amanda boğazında bir kalınlık hissetti. "Erkek."

Holly kalemi düşürdü. "Oraya geri dönüp siyah bir adamla mı konuşmak istiyorsun?"

"Dwayne Mathison."

"Tanrım, Mandy. Çıldırдың mı sen? Beyaz bir kadını öldürdü. Zaten itiraf etti."

"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Hayır." Şiddetle başını salladı. "Keller kafa derimi alırdı. Ve haklı olarak. Hiç bu kadar çılgınca bir şey duymamıştım. Neden onunla konuşmak istiyorsun ki?"

Amanda, açıklamalarını önceden planlamasının daha iyi olacağını ilk kez fark etmiyordu. "Davalarımdan biri için."

"Ne davası?" Holly kâğıtları düzenlemek için masaya oturdu. Kurutma kâğıdının üzerinde, biri neredeyse boş olan iki şişe burbon daha vardı. Aralarındaki kesme kristal bardakta Keller'ın gün boyunca içkisini sürekli yenilemesinden kaynaklanan kalıcı bir halka vardı. Masanın yumuşak ahşabına kaba bir penis ve bir çift göğüs resmi oyulmuştu.

Holly ona baktı. "Ne oldu?"

Amanda, tıpkı Trey Callahan'ın bu sabah Birlik Misyonu'nda yaptığı gibi bir sandalye daha çekti. Holly'nin karşısına oturdu. Dizleri neredeyse birbirine değiyordu. "Bazı kayıp kızlar var."

Holly harmanlamayı bıraktı. "Sence onları da pezevenk mi öldürdü?" Amanda açıkça yalan söylemedi. "Belki de."

"Butch ve Rick'e söylemelisin. Bu onların davası. Ve bunu duyacaklarını biliyorsun." Bir elini kalbinin üzerine koyup diğerini bağlılık yemini edercesine havaya kaldırdı. "Benden ya da kızlarımdan duymayacaklar ama biliyorsun ki etrafta duyulacak."

"Biliyorum." Bir polis teşkilatında dedikodudan daha yaygın bir şey yoktur. "Ama bunu yapmak istiyorum."

"Mandy." Holly arkadaşına ne olduğunu anlayamamış gibi başını salladı. "Neden belayı davet ediyorsun?"

Amanda ona baktı. Holly Scott bir dansçının zayıf vücuduna sahipti. Uzun kızıl saçlarını düz bir şekilde ütölüyordu. Makyajı ustalıkla yapılmıştı. Cildi mükemmeldi. Bu berbat sıcakta bile bir dergi reklamı için fotoğrafı çekilebilirdi. Mükemmele yakın dikte alması ve dakikada 110 kelime yazabilmesi, muhtemelen Keller'ın onu işe alırken hesaba katmadığı faktörlerdi.

Amanda arkasına uzandı ve kapıyı kapattı. Daktilolar da bir o kadar gürültülüydü ama bu bir gizlilik hissi yaratıyordu.

Holly'ye "Rick Landry beni tehdit etti." dedi. Evelyn'in adını bu işe karıştırmayı doğru bulmuyordu ama Amanda doğruyu söylüyordu: "Patronumun önünde bana yarık dedi. Bana küfretti. Onun davasından uzak durmam gerektiğini söyledi."

Holly'nin dudakları düz bir çizgi halinde birbirine yapıştı. "Onu dinlemeyecek misin?"

"Hayır," dedi Amanda. "Dinlemiyorum. Onları dinlemekten bıktım. Onlardan korkmaktan ve onlardan daha iyi bildiğim halde onların tüm isteklerini yerine getirmekten yoruldum."

Sözler sessizce söylenmişti ama içlerinde bir devrim havası vardı.

Holly endişeyle Amanda'nın omzunun üzerinden baktı. Duyulmaktan korkuyordu. Bunun bir parçası olmaktan korkuyordu. Yine de, "Hiç erkek holdingine girdin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Aşağısı berbat. Kadınlar tarafından daha kötü." "Öyle olacağını tahmin etmiştim."

"Sıçanlar. Dışkı. Kan."

"Fazla abartma." "Keller çok kızacak."

Amanda omuzlarını silkmek zorunda kaldı. "Belki bu ona beklediğin kalp krizini yaşatır."

Holly uzunca bir süre ona baktı. Mavi gözleri düşmeyen yaşlarla parlıyordu. Gözle görülür bir şekilde korkuyordu. Amanda onun bir çocuğu ve banliyöde yaşayabilmek için iki işte birden çalışan bir kocası olduğunu biliyordu. Holly geceleri okula gidiyordu. Pazar günleri kiliseye yardım ediyordu. Kütüphanede gönüllü çalışıyordu. Haftanın beş günü buraya geliyor ve Keller'ın sarkıntılıklarına ve imalarına katlanıyordu çünkü şehir, kadınlara erkeklerle aynı maaşı vermeyi zorunlu kılan federal yasaya uyan tek işverendi.

Yine de Holly, Keller'ın masasındaki telefona uzanırken Amanda'nın bakışlarını üzerinde tuttu. Parmağı kadranı buldu. Elinde hafif bir titreme vardı. Telefonu sürüklerken yere bakmasına gerek kalmadı.

bir ileri bir geri. Holly bütün gün boyunca Keller'ı aradı. Hattın bağlanmasını beklerken sessizdi. "Martha," dedi. "Ben Keller'ın Holly. Benim için bir tutukluyu nezarethaneye naklettirmeni istiyorum."

Holly, Dwayne Mathison'ın bilgilerini aktarırken Amanda onu dikkatle izledi. Keller'ın masasındaki kâğıtları karıştırarak, üzerinde kayıt numarası olan tutuklama kaydına ulaşması gerekiyordu. Elleri bu tanıdık görevi yerine getirirken sabit duruyordu. Tırnakları Amanda'ninki gibi kısa ve şeffaf kaplıydı. Teni neredeyse Jane Delray'inki kadar beyazdı ama tabii ki izleri yoktu. Amanda diğer kadının elinin arkasındaki damarların ince mavi çizgilerini görebiliyordu.

Kucağında kenetlenmiş olan kendi ellerine baktı. Tırnakları düzgünce kesilmişti ama bir gece önce oje sürmeye zahmet etmemişti. Avucunun kenarındaki deri çizik içindeydi. Amanda kendini yaraladığını hatırlamıyordu. Belki de babasının evini temizlerken derisini kazımişti. Buzdolabından çıkan bir metal parçası vardı ve onu temizlerken her zaman eline takılırdı.

Holly telefonu kapattı. "Transfer ediliyor. Yaklaşık on dakika sürecek." Durakladı. "Onları geri arayabilirim, biliyorsun. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Amanda'nın aklında başka şeyler vardı. "Beklerken telefonu kullanabilir miyim?"

"Elbette." Holly telefonu eline alırken inledi. "Ben dışarıda olacağım. Hazır olduklarında sana haber veririm."

Amanda çantasında adres defterini buldu. Juice ile tekrar yüz yüze gelmekten korkması gerekiyordu ama çizik elini görünce aklına bir soru takıldı.

Adres defterinin arkasında günlük olarak kullandığı numaraların listelendiği bir indeks kartı tutuyordu. Butch notlarında sürekli ayrıntıları atlıyordu. Amanda haftada en az bir kez morgu aramak zorundaydı. Genellikle dosyalama işleriyle ilgilenen kadınla konuşurdu ama bugün Pete Hanson'ı istedi.

Telefon üçüncü açıldı. "Coolidge."

Amanda telefonu kapatmayı düşündü ama sonra Deena Coolidge bir şekilde onu görebiliyormuş gibi bir paranoyaya kapıldı. Hapishane morgdan sadece birkaç bina ötedeydi. Amanda endişeyle etrafına bakındı.

Deena, "Cehennem-o?"

dedi. "Ben Amanda

Wagner."

Kadın biraz zaman geçmesine izin verdi. "Uh-huh."

Amanda daktilo havuzuna doğru baktı. Tüm kadınlar sıkı bir şekilde çalışıyordu, sırtları dik, başları hafifçe eğik, büyük olasılıkla kuvvetin yarısı tarafından tuvalet kağıdı, diğer yarısı tarafından da hedef tahtası olarak kullanılacak bir el kitabının sayfalarını yazıyorlardı. "Dr. Hanson'a bir sorum var," dedi Amanda. "Eğer buralardaysa?"

"Bütün gün bir dava için mahkemede ifade veriyor." Deena çekingenliğini biraz kaybetmiş gibiydi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Amanda gözlerini kapattı. Bu iş Pete'le çok daha kolay olacaktı. "Kurbanın tırnağının altında bulunan deri parçasıyla ilgili bir sorum var." Amanda avucundaki çizige baktı. "Merak ediyordum-" Bunu yapamazdı. Belki de Pete'i beklemeliydi. Muhtemelen yarın ofise dönecekti. O zamana kadar Jane Delray daha fazla ölmüş olmazdı.

Deena dedi ki, "Hadi kızım. Zamanımı boşa harcama. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Pete Cumartesi günü kızın tırnağının altında bir şey buldu." "Doğru. Deri dokusu. Saldırganı tırmalamış olmalı."

"Analiz mi?" "Henüz değil.

Neden?"

Amanda başını salladı, keşke sandalyenin içinde eriyebilseydi. Muhtemelen en iyisi ağzından kaçırmaktı. "Saldırgan zenci olsaydı, kızın tırnağının altındaki deri de siyah olmaz mıydı?"

"Hm." Deena birkaç saniye sessiz kaldı. "Şey, biliyorsun, Pete'in özel bir ışığı var. Deri örneğinin üzerine tutuyorsun ve eğer bir zenciye aitse turuncu renkte parlıyor."

"Gerçekten mi?" Amanda böyle bir şeyi hiç duymamıştı. "Deriyi test etti mi? Çünkü sanırım-"

İlk başta Deena'nın ağladığını düşündü. Sonra Amanda kadının o kadar çok güldüğünü fark etti ki nefes almak için yutkunmaya başlamıştı.

"Oh, çok komik," dedi Amanda. "Şimdi kapatıyorum."

"Hayır, bekle-" Deena hâlâ gülüyordu ama belli ki kendini kontrol altına almaya çalışıyordu. "Bekle. Sakın kapatma." Gülmeye devam etti. Amanda Keller'ın masasına baktı. Kül tablasından sigara izmaritleri dökülüyordu. Kahve fincanının kenarında turuncu bir nikotin lekesi vardı. "Tamam," dedi Deena. "Pekâlâ." Ve sonra tekrar gülmeye başladı.

"Şimdi gerçekten kapatıyorum."

"Hayır, bekle." Birkaç kez öksürdü. "Şimdi iyiyim. İyiyim."

"Samimi bir soru soruyordum."

"Biliyorum tatlım. Biliyorum." Tekrar öksürdü. "Dinle, Pure and Simple losyon reklamını biliyorsun, cildin farklı katmanlarını gösteriyor."

Amanda onun başka bir şaka yapıp yapmadığını anlayamadı.

"Ben ciddiym, kızım. Beni dinle."

"Tamam, reklamı biliyorum."

"Derinin temelde üç katmanı vardır. mı?"

"Pekâlâ."

"Genellikle, birini kaşıdığınızda, üst dermisi alırsınız. o beyaz Hayır Madde kim sen vardır. İçinde Sipariş için olsun Derinin pigmentli tabakasını, siyah kısmını, deri altına kadar kazımanız gerekir, bu da tırnağın ciddi bir kanamaya neden olacak kadar derine inmesi gerektiği anlamına gelir. Ve tırnağın altından kazıyarak çıkarmanız gereken bir deri parçası olmaz. Bir yığın olurdu." Amanda kadının sözlerinde Pete'in sabırlı öğretmen tonunu sezdi. "Yani, Cuma günkü kızın tırnağını çizip çizmediğini anlamanın bir yolu yok.

siyah bir saldırgan mı yoksa beyaz saldırgan mı?"

Deena yine sessizdi ama bu kez gülmüyordu. "O beyaz kızı öldürdüğü için tutukladıkları pezevenkten bahsediyorsun, değil mi?"

Amanda, Holly'nin masasının yanında duran bir gardiyan gördü. İri yapılıydı, kesilmemiş bıyığı ve siyah saçları vardı. Holly Amanda'ya el salladı. Juice hazırды.

"Amanda?" Deena sordu. "Şu anda oynamıyorum. Ne yaptığını iyi edersin."

"Kendi türünüzden birine yardım etmeye hevesli olacağınızı düşünmüştüm."

"O katil piçin benimle hiçbir ilgisi yok." Sesini alçalttı. "Başımı omuzlarımdan üzerinde tutmaya hevesliyim, işte ben buyum."

"Soruma cevap verdiğiniz için teşekkür ederim." "Bekle."

Holly'nin el sallaması bir aciliyet kazandı. Muhtemelen Keller'ın döneceğinden korkuyordu. Amanda parmağını kaldırarak bir dakikaya ihtiyacı olduğunu belirtti. "Ne oldu?"

"Dikkatli olun. Şu anda sizi koruyanlarla, ne yaptığınızı öğrendiklerinde peşinizden gelecek olanlar aynı kişiler olacak."

Bundan sonra uzun bir sessizlik oldu. Her ikisi de sözler üzerine düşündü.

"Teşekkür ederim." Amanda, Deena'nın sert vedasından bir şey anlamamaya çalıştı. Telefonu kapattı. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Kadın haklıydı. Duke, Amanda'nın ne yaptığını bilse çok kızardı. Keller da öyle. Butch, Landry ve muhtemelen Hodge da öyle. Buna bir de siyah bir adamın hapisten çıkmasına yardım etmeye çalıştığını öğrenirlerse tüm departmanı ekleyin. Cinayeti çoktan itiraf etmiş siyah bir adam.

Holly kapı aralığına geldi. "Acele et, Mandy. Phillip seni aşağı indirecek ve seninle kalacak." Sesini alçalttı. "O kadar da kötü değil."

Amanda kaçma dürtüsü hissetti. Cesareti bir pistonlu motor gibi inip çıkıyordu. "Ben hazırım."

Masadan kalktı. Phillip içeri girerken yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. Hapishane gardiyanlarının lacivert üniformasını giymişti, kemerinin bir tarafından bir dizi anahtar, diğer tarafından da bir cop sarkıyordu.

Amanda'dan daha gençti ama onunla sanki bir çocukmuş gibi konuşuyordu. "Bunu yapmak istediğine emin misin, kızım?"

Amanda boğazındaki yumruyu yutkunarak geçiştirdi. Evelyn'in kendisine güç vermek için orada olmasını diledi. Sonra kendini suçlu hissetti, çünkü Evelyn son zamanlarda sadece Rick Landry'den değil, Butch'tan ve onu Model City'ye transfer eden her kimse ondan da öfke alıyordu.

Belki Evelyn haklıydı. Belki de insanlar Duke'ten korktukları için Amanda'ya karşı dikkatli davranıyorlardı. Kendisi ondan korkmak yerine, Amanda bundan yararlanmalıydı. En azından elinden geldiğince uzun süre.

"Tanıştığımızdan emin değilim." Amanda adama doğru yürüdü, elini uzattı. "Ben Amanda Wagner. Duke'un kızıyım."

Gözleri önce Holly'ye, sonra da elini sıkarken Amanda'ya kaydı. "Evet, Duke'ü tanıyorum."

"Bubba'nın arkadaşı." Amanda Keller'a asla ilk adıyla hitap etmezdi ama gardiyanın bunu bilmesine gerek yoktu. Sandalyeden çantasını aldı ve evden getirdiği yeni kalem ve spiral ciltli defteri bulmak için etrafı karıştırdı. Çantasını Holly'ye uzattı. "Bunu benim için tutabilir misin?"

Amanda ofisten çıkarken Holly gözlerini dört açarak baktı. Daktilo havuzunun geçerken sabit bir hız tutturmak için kendini zorladı. Selectric toplarının sürekli dönmesi ve gagalaması kalbinin düzensiz atışlarıyla eşleşiyor gibiydi ama Amanda kendini yürümeye devam etmeye zorladı. Erkekler hapishanesine girmek büyük olasılıkla bir yüzme havuzuna girmekle aynıydı. Ya içine atlar ve o hızlı soğuk şokunu yaşarsınız ya da yavaş yavaş, tüyleriniz diken diken, dişleriniz gıcırdayarak yürürsünüz.

Amanda hemen .

Merdivenlerden inerken korkuluklara tutundu. Phillip'in kapıyı açmasını beklemedi. içiyle itti. Hücreler. Holly haklıydı. Erkekler bölümü kadınlar bölümünden çok daha kötüydü. Büyük çatlaklar duvarları yarıyordu. Kirişlerden güvercinler ötüyordu; dışkıları beton zemini kirletiyordu. Duvara yaslanmış kendinden geçmiş bir ayyaşın üzerinden geçti. Bağırışları ve bakışları görmezden geldi. Phillip konuşana kadar duruşunu dik, gözlerini ileride tuttu.

"Sol tarafta."

Amanda bir kapının önünde durdu. Birisi kalın kurşun boyaya bıçakla INTERRIGATION kazımişti. Bir kare vardı

Pencere göz hizasındaydı, ancak cam kirden neredeyse opaklaşmıştı.

Phillip bir dizi anahtar çıkardı ve doğru olanı aradı. Hafifçe sallanıyordu, belli ki içkiden. Sonunda doğru anahtarı buldu. Kilide soktu ve kapıyı iterek açtı. Amanda arkasını dönerek onun içeri girmesini engelledi.

"Buradan sonrasını ben hallederim." dedi.

Güldü, sonra onun ciddi olduğunu gördü. "Delirdin mi sen?" "İhtiyacım olursa seni ararım."

"Bu yeterli zaman olmayacak." Kapıyı gösterdi. "Bu şey kapattığında kilitleniyor. Açık bırakabilirim böylece-"

"Teşekkür ederim." Rick Landry'nin hamlelerinden birini yaparak aralarındaki mesafeyi kapattı ve dokunmasına gerek kalmadan onu geri çekilmeye zorladı. Phillip'e dair gördüğü son şey, kapıyı kapattığında yüzünde beliren şok olmuş ifadeydi.

Kapının mandalının tıkırtısı odada yankılandı. Pencereden gardiyanın mavi şapkasının sadece kenarını gördü ama başka bir şey göremedi.

Ve sonra arkasını döndü.

Dwayne Mathison masada oturuyordu. Başının etrafına kanlı beyaz bir bandaj sarılmıştı. Gözlerinden biri şişmişti. Burnu kırılmıştı. Sandalyesini birkaç metre geriye çekmişti, neredeyse duvara degecekti. Amanda giysilerinin geçen hafta giydikleriyle aynı olduğunu fark etti, ancak şimdi kan ve kirle lekelenmişlerdi. Bacaklarını iki yana açmıştı. Kolları sandalyenin arkasına sarkmış, parmakları neredeyse yere değiyordu. Göğsündeki İsa dövmesini görebiliyordu. Yanağındaki beni. Gözlerindeki nefreti.

"Burada ne yapıyorsun, sürtük?"

İyi bir soruydu. Amanda daha önce hiçbir şüpheliyle uygun bir sorgu odasında görüşmemişti. Genellikle şüphelinin evinde olurdu. Ailesi de odadaydı, bazen de bir avukat. Çocuklar her zaman pişmanlık duyuyor, bir polisle konuşmaktan dehşete , ama sadece bir kadın olduğu için rahatlıyorlardı. Babaları Amanda'ya bunun bir daha asla olmayacağına dair güvence verdi. Anneleri, iddialarda bulunan kız hakkında müstehcen ayrıntıları ortaya çıkardı.

Genel olarak, bir saatten kısa bir süre içinde bitmiş ve çocuk hayatına devam etmek üzere bırakılmıştır.

Peki burada ne işi vardı?

Amanda defterini göğsüne bastırdı, sonra bu hareketinden pişman oldu. Juice onun göğüslerini örttüğünü düşünecekti. Korktuğunu düşünebilirdi. Her ikisi de doğrudu ama bunu bilmesine izin veremezdi. Masaya doğru yürürken kollarını indirdi. Oda küçüktü. Sadece birkaç adımdı. Boş sandalyeyi geri çekti ve oturdu. Juice onu bir hayvanın avını incelediği gibi izliyordu. Amanda sandalyeyi masaya yaklaştırdı, ancak vücudundaki her kas kaçma arzusuyla karıncalanıyordu.

Saniyeler içinde masanın üzerinden atlayıp kızın boynunu kırabilirdi. Onu yumruklayabilirdi. Onu dövebilir. Ona tekrar tecavüz etmeye çalışabilirdi. Amanda her zaman kötü bir şey olursa - gecenin bir yarısı evine bir adam girerse, bir saldırgan onu ara sokakta köşeye sıkıştırırsa - çığlık atamayacağından endişelenmişti. Daha önce Juice onu tehdit ettiğinde çığlık atmamıştı. Şimdi Juice ona doğru hamle yaparsa çığlık atabilir miydi? Phillip onu duyacak mıydı? Eğer duyarsa, en kötüsünü engellemek için anahtarlarını zamanında bulabilecek miydi?

Amanda yutkunmak için ağzında yeterince tükürük üretemedi. Not defterini açtı. "Bay Mathison, anladığım kadarıyla Lucy Bennett cinayetini itiraf etmişsiniz?"

Cevap vermedi.

Tavandaki bir delikten su damlıyordu. Damlalar yerde birikmişti. Köşede ölü bir fare vardı, boynu bir tuzak tarafından kırılmıştı. Köşeleri örümcek ağları doldurmuştu. Hava, kurumuş idrarın kendine özgü amonyak kokusuyla karışık ter kokuyordu.

"Bay Matematik" dedi.

"Mm-mm." Juice dilini üst dudağı boyunca yavaşça yaladı. "Hâlâ güzel görünen bir kadınsın." Cık cık diye bir ses çıkardı. "Fırsatım varken seni almalıydım."

Amanda yersiz bir şekilde dudaklarına bir gülümseme geldiğini hissetti. Evelyn'in sesini, Varsity'deyken Juice'u nasıl taklit ettiğini duyabiliyordu.

"Pekala, şansını kaybettin." dediğinde sesi şaşırtıcı derecede güçlüydü. Amanda not alabilmek için kalemını tıkladı. "Jane Delray'e ne oldu?"

Homurtu ile inleme arasında bir ses çıkardı. "Neden o kaltağın peşinden gidiyorsun?"

"Nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Elini başının üzerine kaldırdı ve masaya bırakırken bombardıman uçağı gibi ıslık çaldı.

Amanda eline baktı. İki parmağı ameliyat bandıyla birbirine bantlanmıştı. Ellerinde, çıplak kollarında hiç çizik yoktu. "Lucy Bennett'i öldürdüğünü itiraf ettin."

"Kara kırımı elektrikli sandalyeden uzak tuttuğumu itiraf ettim." "Ölüm cezası artık yasal değil."

"Benim için geri getireceklerini söylediler."

Koşullar göz önüne alındığında, Amanda devletin bunu deneyeceğinden şüphe duymuyordu. Herkes Yaşlı Sparky'ye yeniden güç verilmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

"İkimiz de o kadını senin öldürmediğini biliyoruz." dedi.

"Keşke yapsaydım."

"Neden?"

"Neden buradasın, sürtük? Bir zenciye ne olduğunu neden umursuyorsun?"

"Aslında bilmiyorum." Amanda kendi sözlerinin doğruluğu karşısında irkildi. "Kızları önemsiyorum."

"Çünkü beyazlar."

"Hayır." Yine ona gerçeğı söyledi. "Çünkü onlar kız. Çünkü başka kimse onları umursamıyor."

Ona baktı. Amanda o ana kadar Juice'un gözlerini ondan kaçırdığını fark etmemişti. Ona baktı ve bunu yapmaya cesaret eden ilk kadın olup olmadığını merak etti. Bir yerlerde bir annesi olmalı. Bir kız kardeşi. Tanıştığı her kadına tecavüz edip fahişelik yapamazdı.

Juice elini masaya vurdu. Amanda başka tarafa bakmadı ama Juice baktı. "Sen de onun gibisin."

"Kim gibi?"

"Lucy." Parmaklarını masanın üzerine vurmaya devam etti. "O güçlü. Çok güçlü. Onu . Ama o her zaman ayağı kalkıyor."

"Kitty de böyle miydi?"

"Kitty." Homurdandı. "O kaltak *beni* neredeyse kırıyordu, ne dediğimi anlıyor musun? Onu dövmek ve aşağıda tutmak zorunda kaldım." Amanda'yı işaret etti. "Bu kızları yeterince uzun süre çalıştırırsan, en güçlü olanın en sadık olan olduğunu görürsün. Tek yapman gereken içeri girmenin bir yolunu bulmak."

"Kadınları kandırmaya karar verirsem bunu aklımda tutacağım."

Avuçlarını masanın üzerine koydu ve ona doğru eğildi. "Seni kandırdım, kaltak. Bana o güzel beyaz kışla beş dakika ver." Kalçalarını masaya vurarak itmeye başladı. "Ellerimi o sulu beyaz ete sokacağım. Ağlayana kadar sokacağım." Masaya daha sert vuruyor, her hamlesini derin bir iniltiyle noktalıyordu. Gırtlaktan gelen bu ses, kadının adamın boğazındaki koyu renkli morlukları fark etmesine neden oldu.

"Beni boğar mısın?" diye sordu.

"Seni boğarım, kaltak." Masayı son bir kez daha itti. "O kadar sert boşalana kadar seni boğacağım ki bayılacaksın."

"Boğulmak hoşuna gidiyor mu?"

"Kahretsin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Pazuları kocaman olmuştu. "Kimse bu kardeşi boğamaz."

Amanda, Pete'in morgda söylediği bir şeyi hatırladı. "Kendi üzerine mi işedin?"

"Altıma işemiyorum." Çenesini savunmacı bir şekilde yukarı kaldırdı. "Bunu sana kim söyledi?"

Amanda dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme hissetti. "Az önce yaptın." Gözlerini duvara dikti.

"Techwood'daki daire. Kitty'nin, değil mi?" Cevap vermedi.

"Bütün gün burada kalabilirim," dedi ona ve o anda Amanda kendini tam da bunu yaparken görebiliyordu. Bubba Keller onu bu odadan çıkarmak zorunda kalacaktı. Burada oturup bu iğrenç pezevenge ne kadar sürerse sürsün bakacaktı. "Techwood'daki daire Kitty'ye aitti, değil mi?"

Juice onun kararlılığını anlamış gibiydi. "Hepsi bu kızların. Şarj ediyor. Onlara yer açmaya çalışıyordu. Buna bir son verdim."

Amanda fahişelerden kira alan başka bir kadın hayal edemiyordu ama son birkaç gün içinde dünya görüşü oldukça genişlemişti. "Bana Hank Bennett'ten bahset."

"Sana ne söyledi?"

"Bana ondan bahset."

"Aptal herif köşeme gelip *bana* emir vermeye ." Masaya vurduğunda yumruğu sıkılıydı. "Adamın geri adım atması gerek."

"Bu ne zaman oldu?"

"Bilmiyorum, sürtük. Takvim tutmuyorum."

Amanda kâğıdın üzerine bir çizik attı. Son zamanlarda kendisine "sürtük" diyen her erkek için bir doları olsaydı, emekli olabilirdi. "Hank Bennett seni Lucy kaybolmadan önce mi yoksa sonra mı gördü?"

Düşünürken dili dışarı fırladı. "Daha önce. Evet, daha önce. Kaltak bir hafta, iki hafta sonra kalkıp gitti. Sanırım onu kaçırdı. Lucy sürekli ondan bahsediyor."

Amanda'nın diktesi paslanmıştı ama sayfaya notlar karalarken aklına geldi. "Yani Lucy kaybolmadan önce Hank Bennett sana yaklaştı mı?" Avukatı yakaladıkları bir yalan daha. "Ne istiyordu?"

"Bana teklifimi söylemek istedi. Kardeşim o sıska beyaz kışını dövmediğime sevinse iyi olur."

"Ne işi?"

"Kitty'yi serbest bırakmamı söyledi. Eğer ona oğlanı vermeyi bırakırsam bana birkaç fatura vereceğini söyledi."

Amanda yanlış duyduğundan emindi. "Kitty mi? Lucy demek istiyorsun."

"Hayır, kaltak. Kitty hakkında konuşmak istiyordu. Adamın ona karşı bir ilgisi vardı."

"Hank Bennett Kitty'yi neden önemsesin ki?"

Omuzlarını silkti ama yine de cevap verdi: "Babası büyük bir avukatmış. Meyve suyu içtiğini öğrenince onu evlatlıktan reddetti." Ne demek anladığından emin olmak için ona korkunç bir sırıtış attı. "Bir yerlerde başka bir kız kardeşi daha var. İyi olan o. Kitty hep kötüydü."

"Kitty'nin babası Andrew Treadwell."

Başını salladı. "Sonunda anlıyorsun, sürtük. Belediye başkanı sana bunu zaten söylemedi mi?"

Amanda notlarını tekrar gözden geçirdi. "Hank Bennett, Kitty'ye eroin vermeyi bırakman için sana para teklif etti."

"Neden söylediğim her şeyi tekrarlayıp duruyorsun?"

"Çünkü bu hiç mantıklı değil," diye itiraf etti Amanda. "Hank Bennett sana Kitty için geliyor. Kız kardeşini sormuyor mu? Onu görmek istemiyor mu?" Juice başını salladı. "Lucy için endişelenmiyor mu?" Juice yine başını salladı. "Ve bir hafta sonra Lucy ortadan kayboldu?"

"Evet, yaklaşık bir hafta sonra-" Parmaklarını şıklattı. "Kitty gitti."

Amanda Jane'in sözlerini hatırladı. "Ortadan kayboldu."

"Doğru."

"Peki ya Mary?"

Homurdandı. "Sürtük de gitti. Yaklaşık iki, üç ay sonra. Bir seferde bu kadar çok kız kaybetmeyeli uzun zaman olmuştu. Genelde başka bir pezevenk beni avlamaya çalışır."

"Birkaç ay içinde üç kızın ortadan kayboldu." Amanda ona bir soru sormuyordu. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Lucy'yi elinde kardeşinden gelen bir mektupla gördün mü hiç?"

Başını salladı. "Çantasındaydı."

"Okuyabiliyor musun?"

"Sürtük, ben ." Amanda bekledi.

"Gerçeğin bu olmadığını bildiğim halde onu özlediğine dair saçma sapan şeyler söyledi. Onunla buluşmak istediğini söyledi." Juice parmaklarıyla masaya . "Kardeşim onu görmek istiyor, benim köşemde beş dakika daha geçirebilirdi. Ona hemen orada olacağını söyledim."

Amanda bir sonraki sorusunu düşünmeye çalışırken sözlerini karaladı. "Etrafta takılan biri var mıydı..." Juice gibi bir adam için "korkutucu" doğru kelime değildi. "Kim doğru değildi? Tehlikeli ya da şiddet yanlısı biri mi? Kızlarını emanet edemeyeceğin biri mi?"

"Kaltak, bunun için ekstra ücret alıyorum." Gülümsedi. Ön dişlerinden biri eksikti. Diş eti çiğdi. "Dışarıda garip orospu çocukları var." Boğazını temizledi. "Affedersiniz."

Amanda özür karşısında başını salladı. "Hangi tuhaf insanlar?"

"Onlar yumruk atmayı seven bir adam." Yumruğunu havaya kaldırdı. Amanda onun kızları yumruklamayı kastettiğini tahmin etti. "Bıçak kullanan biri var, ama o iyi. Kimseye bir şey saplamaz. En azından bıçakla değil."

"Başka kimse var mı?"

"Aşevini işleten şu uzun boylu adam." "Onu duymuştum."

"Misyondaki adamla arası çok iyiydi." Yani Trey Callahan onlara da yalan söylemişti.

"Herif geceleri gelip kızlarıma vaaz vermeye çalışıyor."

"Aşevindeki adam mı?" Juice başını salladı. "Kızlar ondan hiç korkar mıydı?"

"Kahretsin. Ben etraftayken hiçbir şeyden korkmazlar. Bu benim işim, sürtük."

Kâğıdın üzerine bir çizik daha attı. "Kiliseden gelen bu adam gece sokağınızın köşesine geldi ve Lucy ile Kitty'ye vaaz vermeye çalıştı ve-"

"Hayır, o zamana kadar gittiler. Mary de." Sandalyesinde doğrulup oturdu. "Bak, gün içinde bu kurtuluş saçmalığı tamam, ama ben işimi yapmaya çalışırken gelip İsa hakkında atıp tutma. Anlıyor musun beni?"

"" Amanda öne doğru eğildi. "Bana Jane Delray'i kimin öldürdüğünü söyle." "Beni buradan çıkaracak mısın?"

Amanda bu oyunda iyiye gidiyordu ama henüz tam olarak o noktaya gelmemişti. Juice belli ki onun yüz ifadesini okumuştı.

"Kahretsin." Sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Hiçbir şey yapamazsın, sürtük."

"Belediye'den seninle konuşacak birini bulabilirsem, Jane'i kimin öldürdüğünü söyleyebilir misin?"

"Başka bir yarık mı?"

"Hayır, bir adam. Yetkili biri." Amanda şehir merkezinde birkaç sekreter dışında kimseyi tanımıyordu. Yine de omuzlarını dik tuttu, ses tonuna biraz tehdit kattı. "Ama ona anlamlı bir şey söylemelisin. Ona takip edilebilecek bir isim vermelisin. Aksi takdirde Butch ve Landry ile yaptığınız anlaşma çöpe gider. Sana söz veriyorum, eyalet idam cezasını geri getirecek. Yüksek Mahkeme'ye gidene kadar sen ölmüş olacaksın."

Bir tıkırtı sesi vardı. Bacağı aşağı hareket etmeye başlamıştı. Rugan ayakkabısının topuğu betona vuruyordu. "Anlaşmam gerek. İtirafımı yaptım."

"Bunun artık bir önemi yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, Lucy Bennett'i öldürdüğünü itiraf ettin, Jane Delray'i değil. Onlara hatayı söylediğimde-" Omuz silkti. "Umarım o metal başlığı takmadan önce kafanı tıraş etmeyi unutmazlar."

Gergindi. Kırık burnundan ısıklık çalarak nefes alıyordu. "Ne demek istiyorsun, kaltak?"

"Son idam edilen adamı duydun mu? Saçları alev aldı. Düğme çok sıcaktı. Kapatamadılar. Diri diri yanmış. Alevler tavana kadar yükselmiş. Bağlantı kutusunu bulup kapatana kadar iki dakika boyunca çılgılık attı."

Juice'un boğazı çalıştı. Bacağı o kadar titriyordu ki dizi masaya çarptı.

"Bana bir isim ver Juice. Jane'i kimin öldürdüğünü söyle."

Yumruğu sıkıldı ve çözüldü. Masa titredi. "Bana bir isim ver."

Yumruğunu masaya vurdu. "Benim ismim yok!"

Amanda kalemini tıkladı. Defterini kapattı. Hiç ürkmemişti. Son derece sakin bir şekilde bekliyordu.

"Lanet olsun." Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Lanet olsun o sürtüklere. Bu bok için beni kancaya taktılar."

"Jane'i kim öldürmek ister ki?"

"Ever'body," dedi. "çene çalışıyor. Sokakta düşman edinir."

"Onu öldürecek biri mi?"

"Boğazları kesilmeden olmaz. Kaltak çantasında bıçak taşıyordu. Herkesin vardır. Kız onu nasıl kullanacağını biliyordu. Ona bir dakika bile arkanı dönme. Kaltak bir yılan kadar acımasızdı."

"Bunu pezevenginden duymak oldukça zengin."

Cevap vermedi. Omuzları yuvarlandı. Ellerini kucığında kavradı. "Diğer kaltak ne dedi? 'Kitty'nin belediye başkanını tanıması hakkında mı? Sence bir kardeşe yardım edebilir mi? Beni bu beladan kurtarabilir mi?"

"Sana söyledim, eğer bana gerçeği söylersen, belki sana yardım edebilirim."

Ona baktı, gözleri sanki bir kitap okuyormuş gibi ileri geri gidip geliyordu.

"Shee-it," diye mırıldandı. "Sence sana yalan mı söylediler?" Kendini masadan yukarı itti. Amanda'nın vücudu gerildi ama adam üzerine doğru gelirken oturmaya devam etti. "Etrafına bak, sürtük." Ellerini uzattı. "Bir zencinin bu dünyayı yönetmesine izin vermeden önce bir yarığın yönetmesine izin verdiler."

* * *

Amanda elinde bir şişe şarapla Evelyn'kapısının önünde duruyordu. Ucuz bir şey değildi, ama fiyatın lezzetle bir ilgisi olup olmadığından emin değildi. Pek çok şeyde olduğu gibi, bu konuda da alışılmışın dışındaydı. Özellikle de Kenny Mitchell kapıyı açtığında.

Ağzına bir gülümseme yayıldı. Dişleri mükemmeldi. Yüzü mükemmeldi. Onunla ilgili değiştirebileceği hiçbir şey yoktu. Amanda'ya böyle bir şans verileceğinden değil.

Dedi ki, "Amanda. Seni tekrar görmek çok güzel." Ona doğru eğildi ve Amanda hiç düşünmeden geri çekildi.

"Ah," dedi ve sonra yetişkin bir kadından çok gagalayan bir ördeğe benzeyerek arkasına yaslandı. O an daha da garipleşebilirdi ama Kenny elini yüzüne götürüp yanağından öperken güldü. Kenny'nin teninin sert dokusunu, bıyığının dikenli tüylerini hissedebiliyordu. Diğer eli hafifçe kızın kolunda duruyordu. İçinden bir sıcaklık dalgası geçti.

"İçeri gel." Kapıyı açık tuttu. Amanda eve girdi ve anında serin havayla sarmalandığını hissetti. "Güzel, değil mi?" Kenny ondan şarap şişesini aldı. Yaptığı her hareket, sahadaki bir atlet gibi belli bir zarafete sahipti. "Ev arkada çocuğu yatırıyor. Korkarım o kokuyu ben ve Bill akşam yemeğini pişirmeye çalışırken aldık. Size bir bardak şarap getireyim mi?" Şişeye baktı ve kısık bir ısıklık çaldı. "Klas bir şey. Belki kendime saklarım."

"Sorun değil," dedi Amanda, hangi soruya cevap verdiğinden emin . Yere baktı, ayaklarının hala orada olduğunu, ergenlik sersemliğinin fokurdayan bir havuzunda erimediğini görünce şaşırdı. "Sen nasıl istersen."

Kenny fark etmemiş gibiydi ya da belki de kadınların onun yanında böyle aptalca davranmasına alışmıştı. Koridorun aşağısını işaret etti. "Sağdaki ilk kapı."

Amanda koridorda yürürken Juice'un gözlerini üzerinde hissetti. Garip bir şekilde Juice'u, onun poposu hakkında söylediği şeyleri düşündü. Amanda dudağını ısırıldı. Pezevengin söylediği onca şey arasında neden özellikle bu aklına takılmıştı? Elbette Kenny öyle biri değildi. Korkak ya da kaba biri değildi. Amanda da öyle değildi, bu da yatak odasının kapısını usulca çalarken zihninde yanıp sönen müstehcen görüntüleri açıklamıyordu.

Evelyn fısıldadı, "İçeri gel."

Amanda kapıyı iterek açtı. Evelyn sallanan bir sandalyede oturuyordu. Zeke onun kollarındaydı. Başı arkaya düşmüştü. Kolları yana doğru sarkıyordu. Pembe yanakları ve düğme burnu olan uzun kafalıydı. Evelyn'in bu kadar güzel bir bebeği olması şaşırtıcı değildi. Ya da bebek odasının bu kadar şakacı bir şekilde dekore edilmiş olması. Açık mavi duvarlara kabarık beyaz koyunlar çizilmişti. Beşiği parlak beyazdı. Çarşaflardaki sarı halıya, o da odadaki tek aydınlatmayı sağlayan parlayan gece lambasına uyuyordu.

"Güzel görünüyorsun," diye fısıldadı Evelyn.

"Teşekkür ederim." Amanda utanarak saçlarını okşadı. Saçındaki kokuları gidermek için onu dört kez yıkamıştı.

Hapishane, sonra başka nedenlerle bileklerine ve boynuna biraz Charlie sürdü. "Mutfakta yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, bu gece Bill'in gecesi." Evelyn kendini sandalyeden kaldırıırken inledi. Zeke'i kucakladığı gibi beşiğe taşıdı. Zeke bir bez bebek gibi yatağın üzerine yığıldı. Evelyn çarşafı yukarı çekti ve dar omuzlarına doladı. Parmaklarıyla saçlarını geriye doğru taradı. Eğildi ve gitmeleri gerektiğini söylemeden önce yanağına bir öpücük kondurdu.

Evelyn mutfaka gitmek yerine Amanda'yı yan odaya götürdü. Elbisesi, yürüdükçe hışırdayan kısa mavi bir kabarık etekti. ışığı açınca bir oda ortaya çıktı. Karşılıklı duvarlarda iki masa vardı. İkisi de çok düzenliydi. Amanda siyah metal masanın Bill Mitchell'a ait olduğunu tahmin etti. Pembe cam düğmeli, zarif kıvrımlı beyaz rokoko masayı kullandığından şüpheliydi. Evelyn'in spiralli defteri kenarına kadar düzgünce dizilmişti. Yanında bir alışveriş listesi vardı. En dikkat çekici olanı, daha önce yaptıkları projenin duvarda sergilenmesiydi. Evelyn çeşitli inşaat kâğıtlarını raptiyelerle tutturmuştu.

"Bu şekilde daha kolay olur diye düşündüm." Evelyn, Amanda için Bill'in sandalyesini çevirdi. Masasına oturdu ve üst çekmeceyi açtı. "Bunları Beş'te buldum."

Amanda ruhsatları aldı. Lucy Anne Bennett. Kathryn Elizabeth Treadwell. Mary Louise Eitel. Donna Mary Halston. Mary Abigail Ellis.

Fotoğrafları dikkatle inceledi ve Mary'lerden ikisini bir kenara ayırarak Donna Mary Halston'ı bıraktı. "Bu Kitty ve Lucy'ye benziyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Onun bir tipi var." Amanda böyle bir şeyi hiç düşünmemişti ama elbette mantıklıydı. Erkeklerin her zaman etkilendikleri belli tipler vardı. Cinayet neden farklı olsun ki?

Evelyn, "Hepsi çok normal görünüyor. Ne yaptıklarını asla tahmin edemezsiniz."

Amanda kızların fotoğraflarına baktı. Gerçekten de normal görünüyorlardı. Fahişe olduklarını, bir bağımlılığı beslemek için ahlaksızlığın en alt seviyelerine indiklerini gösteren hiçbir şey yoktu.

En dikkat çekici olan benzerlikleriydi. Uzun sarı saçlar. Mavi gözler. Uzun ve ince. Gür dudaklar. Etkileyici gözler. Sadece güzel değil, çok da güzellerdi. "Hepsinin adresi aynı," diye not etti Amanda. "Techwood Evleri. Pam Canale'i arayıp dairenin numarasını bulup bulamayacağını sorabilirim. İçimde Kitty'ye ait olduğuna dair bir his var ama emin olmak bizi öldürmez." Aklına bir fikir geldi. "Bu ruhsat fotoğraflarını yarın Techwood'a götürebiliriz. Dediğin gibi, oranın yüzde doksanı siyah. Üç beyaz kız göze çarpacaktır."

"Bu iyi. Sen onları tut." Evelyn masadan not defterini aldı ama açmadı. "Karakolun geri kalanındaki tüm kayıp kişi dosyalarını kontrol ettim. Lucy ya da Jane için bir şey yoktu ama Mary Halston için bir tane buldum. Virginia'da yaşayan ve neredeyse bir yıldır onu arayan bir kız kardeşi var."

"Onu arayabiliriz." Amanda lisansları çantasına yerleştirdi. "Eminim bizimle konuşacaktır."

"Bunu buradan yapmak zorundayız. İstasyondan uzun mesafe ararsak, bizi ele verirler."

Postları zaten yeterince tehlikede idi. "Göze çarpan başka bir şey var mı?"

"DNF'yi kontrol ettim." Not defterine baktı. "Hiçbiri bizim davamızla eşleşmiyor gibiydi. Ama tüm o kayıp kızlar, Amanda. En az yirmi tane ve kimse onları dolabın arkasındaki bir dosyaya tıkmaktan başka bir şey yapmayı düşünmemiş." Yavaşça başını salladı. Amanda en başta ona bundan bahsettiği için utanç duyuyordu.

Evelyn sözlerine şöyle devam etti: "Ölmüşler, kaçırılmışlar ya da yaralanmışlar ve kimsenin umurunda değiller. Ya da en azından kimsenin umurunda değil. Onları arayan aileleri olmalı. Ama siyah kadınlar hakkında neredeyse hiç kayıp ilanı yok. Sanırım aileleri bunun önemli olmadığını biliyor. En azından ..." Defterini açarken sesi kesildi. "İsimlerini yazdım. Nedenini bilmiyorum. Sadece birilerinin yazması gerektiğini düşündüm. Birileri onların öldüğünü kabul etmeli."

Amanda uzun kadın isimleri listesine baktı. Hepsi ölmüştü. Hepsi kimsenin bakmadığı dosyalara atılmıştı.

Evelyn uzun bir iç geçirdi. Not defterini masasına geri koydu. "Hapishane nasıldı?"

"İğrenç." Amanda çantasını karıştırdı ama notlarına bakmaya pek gerek duymadı. "Juice Lucy Bennett'i öldürdüğünü itiraf etti, ama sadece ölüm cezasından kurtulmak için."

"Kimse ona artık insanları idam etme iznimiz olmadığını açıklamadı mı?"

"Onun için geri getireceklerini söylediler."

Evelyn başını salladı. "Sanırım bu Juice açısından akıllıca bir hareket."

"Eğer hayatının geri kalanını hapiste geçirmek istiyorsan." Amanda not defterini açtı. "Kitty'nin Andrew Treadwell'in kızı olduğunu doğruladı."

"Pekala." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Kara koyun teorimiz doğrudur." "Ben nefesimi tutmazdım bir takdirname için," Amanda tavsiye etti. "İşte en iyi kısmı: Juice, Lucy kaybolmadan bir hafta kadar önce Hank Bennett'in onu görmeye geldiğini söyledi."

Evelyn homurdandı. "Tanrım, bu adam yerde durup doğruyu söylemektense bir ağaca tırmanıp yalan söylemeyi tercih eder." Masasındaki kalemi aldı ve bulmaca duvarına yazmak için ayağa kalktı. "Kaybolmadan bir hafta önce kız kardeşini görmüş," diye seslendi ve kelimeleri Hank Bennett'in adının altına yazdı. "Juice başka ne söyledi?"

"Hank Bennett ona Kitty'ye eroini kesmesini söyledi." "Lucy'yi mi kastediyorsun?"

"Hayır, Kitty'yi kastediyorum."

Evelyn arkasını döndü. "Hank Bennett neden Juice'un Kitty'den eroini kesmesini istesin ki?"

Amanda çekildi a Çavuş Hodge. "Bu bir ilginç bir soru."

Evelyn bulmacaya tekrar bakarken inledi. "Belki de Andrew Treadwell, Kitty'yi temizlemesi için Hank Bennett'i göndermiştir."

"Belki."

Amanda onun ikna olmadığını anlayabiliyordu. "Tamam, şunu dene: Union Mission'dan Trey Callahan, Kitty'nin diğer kızlardan farklı olduğunu söyledi. Belli ki üst sınıftan biriymiş. Halkının kim olduğunu bulmak için etrafı fazla kurcalamak gerekmezdi. Belki Juice

Treadwell'e şantaj yapmaya çalıştı ve Treadwell de kirli işlerini yapması için Hank Bennett'i gönderdi." Notlarını taradı. "Juice bunu kendisi söyledi, Bennett ona Kitty'yi Çocuk'tan kurtarması için para teklif etmiş."

Evelyn derin bir nefes aldı. "Bennett, Juice'a Kitty hakkında rüşvet vermeye gitti ama sonra kız kardeşinin orada olduğunu mu gördü?"

"Juice, Bennett'in o sırada Lucy'yi görmediğini söyledi ama kim bilir? Hepsi yalan söyler."

"Evet, öyle." Evelyn eğildi ve zaman çizelgesinin çizili olduğu sarı sayfayı inceledi. "Bunu güncellememiz gerekiyor. Bana haber verin."

"Zor kısmı üstlendiğin için teşekkürler." Evelyn beklerken Amanda notlarını gözden geçirdi. "Tamam. Lucy Bennett'in mektubu Birlik Misyonu'na geliyor. Hem Trey Callahan hem de Juice bunu doğruluyor."

Evelyn yeni bir mavi inşaat kağıdı çıkardı, duvara yapıştırdı ve ortasına MEKTUP yazdı. "Juice ne yazdığını biliyor muydu?"

"Kız kardeşini görmek istediğini söyledi. Onu özlediğini. Juice onu aldı
bir sürü için."

"Bana bak, bir pezevenkle anlaşıyorum."

Amanda şöyle devam etti: "Hank Bennett birkaç gün sonra misyona geliyor ve Trey Callahan'la konuşuyor. Sonra, muhtemelen kısa bir süre sonra, sokağının köşesindeki Juice'a gidiyor. Onun yerine Kitty'yi görüyor. Juice'a Kitty'yi serbest bırakmasını söyler. Kız kardeşini sormuyor." Gözlerini kısarak karalamalarına baktı. "Juice bana Bennett'e birkaç dakika beklemesini, Lucy'nin hemen geleceğini söylediğini ama Bennett'in beklemediğini belirtti."

Evelyn, "Yani Kitty'yi görmek bizim avukat çocuk için Lucy'yi bulmayı plana attı," diye tahmin etti.

"Belli ki," diye onayladı Amanda. "Sonra, iki hafta sonra, Lucy gitti. Ondan bir hafta kadar sonra Kitty gitti. Ondan sonra da Mary ortadan kayboldu." Amanda not defterinden başını kaldırdı. "Üç kız gitmiş. Ama neden?"

"Söyle de yazmayı bırakayım." Evelyn güncellemeyi bitirmeden önce eline kramp girdi. Sonunda geri çekildi ve

zaman çizelgesine baktı. İkisi de baktı. Bulmaca artık dağılmıştı, farklı bilgi parçaları birbiriyle bağlantılı görünmeden havada uçuşuyordu. "Bir şeyleri kaçırmışız gibi hissediyorum."

"Tamam-" Amanda ayağa kalktı. Volta atmak bazen düşünmesine yardımcı oluyordu. "Şöyle düşünelim: Bennett kız kardeşine ulaşmaya çalışıyordu. Babası ölmüştü. Annesi kızını görmek, ona neler olduğunu anlatmak istiyordu. Böylece Hank Lucy'yi aramak için sokaklara çıktı ve Kitty Treadwell'i buldu."

". "

"Bennett, Lucy'ye mektubu Ağustos ayında gönderdiğini söyledi. Mektubu hatırlıyordu çünkü hukuk fakültesinden yeni mezun olmuştu ve babası kısa süre önce ölmüştü. Daha sonra bize Treadwell-Price'da birinci sınıf öğrencisi olduğunu söyledi."

"Oh-h-h." Evelyn kelimeyi çıkardı. Kalemmini eline aldı ve yaklaşık tarihleri yazdı. "Bennett, Kitty'nin sokakta fahişelik yaptığını gördü ve bunu Treadwell-Price'da bir işe dönüştürdü?" Gülümsedi. "Orası en iyi şirketlerden biri. Orada bir iş seni hayata hazırlar. O çakalın kız kardeşinin trajedisini kendi çıkarları için kullanmaya çalıştığını görebiliyorum."

"Doğru."

Evelyn sandalyeye tekrar oturdu. "Ama bunun Jane Delray ile ne ilgisi var? Ve Bennett neden kimlik konusunda yalan söylesin? Lucy'nin ölmüş olması ona ne kazandıracak? Oh!" Heyecanla kalemi havaya . "Sigorta. Yanlış açıdan bakıyormuşum. Tabii ki Lucy için bir poliçe yok. Bennett bize kendisi söyledi - babası öldü, annesi de aynı şekilde, bu da mirası ve ebeveynlerin sahip olduğu poliçeleri çocuklara bırakıyor." Sandalyede doğrulup oturdu. "Belki de Bennett, Lucy'yi görüp miras üzerindeki haklarından vazgeçmesi için imza atmasını istedi. Geçen yıl Bill'in müşterilerinden birine de böyle olmuştu. Yaşlı adam bir meyveli kek kadar deliydi. Çocukları ona son kuruşuna kadar imza attırdılar."

"Hank Bennett bana kesinlikle bir fırsatçı gibi geliyor."

"Ayrıca, bunun alternatifi ne olabilir ki?" Evelyn sordu. "Jane Delray'i Bennett'in öldürmesi mi? Onu iki gün önce gördük. Elleri tamamen temizdi. Kesik ya da çürük yoktu, birine saldırırsanız tam da böyle olur."

Amanda, Jane Delray'in tırnaklarının altındaki deriyi hatırladı. "Saldırganını tırmalamış. Ellerinin arkasında, boynunda ya da yüzünde bir iz olduğunu düşünürsünüz."

"Tabii kolunu çizmediyse. Göğsünü. Üç parçalı bir takım giyiyordu. Kim bilir altında ne ?" Evelyn bir çekti. "Hank Bennett'in bir fahişeyi boğarak öldürdükten sonra Techwood Homes'un çatısından aşağı attığını sanmıyorum. Ya siz?"

Amanda adamın neler yapabileceğini bilmiyordu. "Onun hakkında içimde kötü bir his var."

"Ben de."

İkisi de gözlerini duvara dikti. Amanda bakışlarını gezdirdi, sırasız farklı isimler seçti. "Juice bana Kitty'nin dairesini diğer kızlara kiraya verdiğini söyledi." dedi.

"Sanırım bu girişimci ruhu babasından almış."

"Bir sonraki mantıklı adım Andrew Treadwell ve Hank Bennett'i sorgulamak olacaktır."

"Ya da ellerimizi çırpıp aya uçabiliriz."

"Union Mission'daki Trey Callahan'a geri dönmeliyiz. Juice, aşevini işleten adamla arkadaş olduğunu söyledi."

Evelyn'in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa herkes bize yalan mı söylüyor?"

"Adamlara da yalan söylüyorlar. Rozetiniz varsa kimse size doğruyu söylemez."

"Pekala, I varsayalım Biz gerekirsöyle Betty Friedan biz nihayet bir miktar eşitlik sağlandı."

Amanda gülümsedi.

"Aşevindeki adamla da konuşmalıyız."

"Butch'un muhbirinin kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Techwood'dan biri Jane Delray'i Lucy Bennett olarak teşhis etti."

Evelyn masasının çekmecesinden temiz bir kâğıt çıkardı. "Tamam, yarın ilk iş: Union Mission, sonra aşevi, sonra da kızların fotoğraflarını göstermek için Techwood. Sence Hank Bennett'in bir fotoğrafını gizlice çekebilir miyiz?" Kalemını masaya vurdu. "Ehliyet bürosunda bir kız tanıyorum. Eminim o şekilde fotoğrafını çekebiliriz."

Amanda arkadaşına baktı. Amanda'nın bütün hafta boyunca hissettiği aynı heyecan ve amaç karışımını gösteriyordu. Bu davada çalışmakla ilgili bir şey onlara işin içindeki tehlikeyi unutturmuştu. "Bugün iki kişi beni bu konuda uyardı." dedi.

"Landry?"

"Üç kişi o zaman. Holly Scott ve Deena Coolidge. İkisi de bana bunu yaptığım için deli olduğumu söyledi."

Evelyn dudağını çiğnedi. Kadınların haklı olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Amanda, "Gerçekten bunu yapmaya devam edecek miyiz?" diye sordu.

Evelyn cevap vermek yerine ona baktı. İkisi de durmaları gerektiğini biliyordu. İkisi de neyin olduğunu biliyordu. Sadece işleri değil. Hayatlarının da. Gelecekleri. Eğer polis teşkilatından kovulurlarsa, kimse onları işe almayacaktı. Parya olurlardı.

"Kızlar!" Bill Mitchell seslendi. "Akşam yemeği ."

Evelyn ayağa kalktı. Amanda'nın elini sıktı. "Her ne ise, harika bir şeymiş gibi davran."

Amanda, Evelyn'in Bill'in akşam yemeğinden mi yoksa kendilerini içine soktukları karmaşadan mı bahsettiğini bilmiyordu. Her iki durumda da, diğer kadını koridorda takip ederken hayranlık duymaktan kendini alamadı. Evelyn ya dünyanın sunduğu en neşeli insandı ya da en hayalperest.

"Hanımlar." Kenny elinde bir plakla hi-fi'nin yanında duruyordu. "Ne istersiniz?"

Evelyn mutfığa doğru giderken Amanda'ya gülümsedi ve soruyu cevaplaması için onu yalnız bıraktı.

Kenny önerdi, "Skynyrd? Allman Brothers? Clapton?"

Amanda bunu aradan çıkarmanın iyi olacağını düşündü. "Üzgünüm ama ben daha çok Sinatra'yım."

"Onu geçen yıl Madison Square Garden'da gördüğümü biliyor musun?" Kenny onun şaşkınlığına gülümsedi. "Sırf gösteriyi izlemek için New York'a uçtum. Üç sıra arkadaydım. Ringe bir şampiyon gibi çıktığı ve saatlerce şarkı söyledi." Kenny plak koleksiyonunu karıştırdı. "Al bakalım. Bunu altı ay önce Bill'e ödünç vermiştim. Baktığından bile şüpheliyim." Kenny ona plağın kapağını gösterdi. *The Main Event-Live*.

Bill aradı, "Yemek soğuyor."

Amanda, Kenny'nin plağı açmasını bekledi. Uvertür hoparlörlerden usulca çalmaya başladı. Kenny kolunu uzattı ve ona yemek odasına kadar eşlik etti. Evelyn kocasının kucağında oturuyordu. Adam onun poposunu okşadı. Ayağa kalkmadan önce onu öptü. "Amanda, şarap çok güzel." Kadehinden büyük bir yudum aldı. "İçmemeliydin."

"Lezzetli olduğuna sevindim. Dükkândaki adamın beni yanlış yönlendirdiğini hissediyordum."

"Eminim mükemmel bir şarap garsonusunuzdur." Kenny bir sandalye çekti. Amanda oturdu ve çantasını yere bıraktı. Kenny kardeşinin karşısına oturmadan önce elini Amanda'nın omzunda gezdirdi.

Amanda dudaklarının arasından bir nefes verirken şarap kadehini ağzına götürdü.

Bill sordu, "Siz iki kız ne yapıyordunuz? Evin duvarlarını inşaat kâğıtlarıyla kaplayacağınızdan endişelenmeli miyim?"

"Belki." Evelyn şarabından bir yudum daha alırken kaşlarını kaldırdı. "Muhtemelen ikimizin de kovulmasına neden olacak bir davamız var."

"Kız arkadaşım ile daha fazla zaman geçireceğim," diye haykırdı Bill. Kuru görünen bir parça rostoyu bıçaklayıp kızın tabağına koyarken pek endişeli görünmüyordu. "Çene mi çalıyordun yoksa sorun mu çıkarıyordun?" Amanda'ya bir parça daha rosto uzattı. "Ya da ikisi birden mi?"

Evelyn, "Muhtemelen siyah bir adamı hapisten çıkaracağız," dedi. Kenny güldü. "Gittiğin her yerde arkadaş ediniyorsun."

"Şaka yapmıyorum." Evelyn bir kadeh şarabını bitirdi. "Bu özel adamın adı Juice."

"Futbolcu gibi mi?" Bill Amanda'nın bardağını doldurdu, sonra Evelyn'inkini doldurdu. "68'de bin yedi yüz metre koştu."

"Bin yedi yüz *dokuz*," diye düzeltti Kenny. "Rose Bowl'da Ohio State'e karşı 171 sayı koştu."

"Futbola." Bill kadehini kaldırdı.

"Duyduk, duyduk." Kenny de onu takip etti. Kadehlerini tokuşturarak kadeh kaldırdılar. Amanda vücuduna bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Şarap onu rahatlatana kadar ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti.

Evelyn, "Futbolcu olmayan Juice, Amanda'ya vurulmuş gibi görünüyor," dedi. Masanın üzerinden göz kırptı. "Güzel bir kadın olduğunu söylüyor."

"Çok zeki bir adam." Kenny Amanda'ya da göz kırptı. Amanda utancını örtmek için şarabından büyük bir yudum aldı.

"O bir pezevenk," dedi Evelyn. "Onunla geçen hafta Techwood Homes'ta tanıştık."

Amanda kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti ama Evelyn konuşmaya devam etti. "Beyaz kadınları yönetiyor."

"En sevdiğim türden." Bill Amanda'nın bardağını yeniden doldurdu. İlk bardağı çoktan bitirdiğini fark etmemişti. Amanda tabağındaki yemeğe baktı. Sebzeler belli ki dondurulmuştu. Etler fazla pişmişti. Ekmeğin kenarları bile yanmıştı.

"Bu fahişe, Jane-" Evelyn gözlerini devirdi. "Dairesi pek de düzenli sayılmazdı. Ne demiştin Amanda? '*Good Housekeeping*'in eski kopyalarına bakacağım' mı?"

Adamlar güldü ve Evelyn hikâyeye devam etti. "Onunla uğraşmak tam bir terördü."

Amanda, Evelyn'in Techwood apartmanı ve geveze fahişe hakkında konuşmasını dinlerken göğsüne bastırdığı şarap kadehinden bir yudum aldı. Jane Delray'in değersiz aksanını taklit ettiğinde hepsi güldü. Evelyn'in hikâyeyi anlatış biçiminde korkutucu olmaktan çok komik gelen bir şeyler vardı. İki cesur kızın burunlarını ait olmadıkları yerlere soktukları ve sonunda zekâ ve mizah yoluyla kaçtıkları bir televizyon sitcomunun konusunu aktarıyor olabiliirdi.

"Çıkış, sol sahne," dedi Amanda.

Evelyn'in gülümsemesi pek içten olmasa da hepsi güldü. Saçının arkasını çekiştirdi.

Bill uzandı ve şefkatle onun elini tokatladı. "Kendini kel bırakacaksın."

Amanda, "Saçını kestirmek zor oldu mu?" diye sordu.

Evelyn omuz silkti. Belli ki öyleydi ama "Zeke'den sonra buna vaktim olmadı" dedi.

Şarap Amanda'yı yüz­süz yapmıştı. Bill'e "Sakıncası var mı?" diye sordu.

Evelyn'in elini tuttu. "Kızımı mutlu edecek her şeyi yaparım."

"En az bir saat ağladım." Evelyn güldü, ama kalbi buna dayanmıyordu.

"Bence altıya daha yakındı," dedi Bill. "Ama hoşuma gitti."

"Çok şık," diye önerdi Kenny. "Ama uzun olması da güzel."

Amanda saçlarının arkasını okşadı. Evelyn'den daha kötüydü.

"Neden onu indirmiyorsun?" Bu istek Kenny'den gelmişti. Amanda hem şaşır­mış hem de çok utanmıştı. Ayrıca tamamen sarhoş olmaya tehlikeli bir şekilde yakındı, muhtemelen bu yüzden isteği yerine getirdi.

Amanda saçındaki tokaları çıkarırken sessizce saydı. Beş, altı, yedi. Toplam sekiz toka vardı, bir de saç spreyi vardı ki parmaklarını saçlarında gezdirirken yapış yapış yapıyordu. Saçları sırtının ortasına kadar dökülüyordu. Amanda yılda kez uçlarını kestirirdi. Saçlarını sadece kışın, o da geceleri yalnızken kısaltırdı.

Evelyn iç çekti. "Çok güzelsin."

Amanda şarabını bitirdi. Zaten başı dönüyordu. En azından alkolün bir kısmını emmesi için bir poğaça yemeliydi ama kendi çiğneme sesini duymak istemiyordu. Çalan plak dışında oda sessizdi. Sinatra "New York'ta Sonbahar" şarkısını söylüyordu.

Bill şişeyi aldı ve tekrar doldurdu. Amanda eliyle bardağı kapatmayı düşündü ama kendini hareket ettiremedi.

Mutfakta telefon çaldı. Evelyn irkildi. "Tanrım, bu saatte kim arıyor olabilir?"

Amanda odada bu şekilde yalnız kalamazdı. Evelyn'i mutfığa kadar takip etti.

"Mitchell malikanesi."

Amanda saçını geriye doğru çekerek tepenin etrafında döndürdü. Tokaları tekrar yerine taktı. Hareketleri beceriksizceydi. Çok fazla şarap içmişti. Çok fazla dikkat.

"Nerede?" Evelyn sordu. Uzun telefon kablosunu odanın diğer ucuna çekti ve çekmecedен bir kâğıt kalem çıkardı. "Tekrar söyle." Konuşurken bir şeyler karaladı. "Peki bu ne zaman oldu?" Bazı sesler çıkararak arayan kişiyi devam etmesi için cesaretlendirdi. Sonunda, "Hemen geliyoruz," dedi ve telefonu kapattı.

"Tam olarak nerede?" Amanda sordu. Elini mutfak tezgâhının üzerinde tutuyordu. Şarap beynini turşulaştırmıştı. "Kimdi o?"

"Deena Coolidge." Evelyn kâğıt parçasını ikiye katladı. "Az önce bir ceset daha buldular."

Amanda dikkatinin tekrar toplandığını hissetti. "Kim?"

"Henüz bilmiyorlar. Sarışın, zayıf, güzel."

"Bu tanıdık geliyor."

"Onu Techwood Homes'ta bulmuşlar." Evelyn yemek odasının kapısını iterek açtı. "Üzgünüm çocuklar, dışarı çıkmamız gerekiyor."

Bill gülümsedi. "Bulaşık yıkamaktan kurtulmaya çalışıyorsun." "Onları sabah yaparım."

Birbirlerine baktılar. Amanda, Bill Mitchell'ın ilk başta düşündüğü kadar saf olmadığını fark etti. O da Amanda gibi karısının komik hikâyelerini anlamıştı.

Kadehini şerefe kaldırdı. "Seni bekleyeceğim, aşkım."

Evelyn kapının kapanmasına izin vermeden önce Amanda'nın çantasını . "Zil zurna sarhoşum," diye mırıldandı. "Umarım sonunda bizi dereye sürüklemem."

"Ben ." Amanda onu mutfak kapısından çıkarken takip etti.

Evelyn arabaya gitmek yerine kulübeye gitti. Adamlar boya dışında işi bitirmişlerdi. Evelyn elini kapının üst kısmında gezdirdi ve anahtarı buldu. Işığı açmak için zinciri çekiştirdi. Yere sürgülenmiş bir kasa vardı. Evelyn kasayı açmadan önce şifresini üç kez denemek zorunda kaldı. "Sanırım bütün şeyeyi aramızda içtik."

"Deena seni neden aradı?"

"Başka bir şey çıkarsa bana haber vermesini istedim." Evelyn tabancasını çıkardı. Silindirde olup olmadığını kontrol ettikten sonra yerine oturttu. Hızlı doldurucuyu çıkardı, sonra kasanın kapağını kapattı. "Hadi gidelim."

"buna ihtiyacın olacak mı?"

Evelyn tabancayı çantasına soktu. "Bir daha asla onsuz bir yere gitmeyeceğim." Ayağa kalkarken rafı tuttu. Kendini yönlendirirken gözleri kapandı. "Muhtemelen ikimize de alkollü araç kullanmaktan ceza verecekler."

"Bu bizi pek öne çıkarmaz."

Evelyn ışığı söndürdü ve kapıyı kilitledi. Amanda arabasına doğru yürürken derin nefesler aldı ve kafasını boşaltmaya çalıştı.

Evelyn, "Juice'un yapmadığı anlamına geldiğini biliyorsun." dedi. "Gerçekten onun yaptığını düşündük mü hiç?"

"Hayır, ama artık onlar da bilecek."

Amanda arabaya tırmandı. Evelyn'in binmesini beklerken çantasını arka koltuğa attı. Techwood'a giden yol uzun değildi, özellikle de akşam saat sekizde. Yolda hiç trafik yoktu. Hava karardıktan sonra Atlanta'da kalanlar sadece orada işi olmayanlardı. Amanda'nın sarhoşluk hali düşünüldüğünde bu iyi bir şeydi. Kazara bir yayaya çarpsa bile kimsenin umurunda olmayacaktı.

Piedmont Yolu'nda trafik ışıkları sarı renkte yanıp sönüyordu. Amanda On Dördüncü Cadde'ye dönüşen dik virajı aldı, sonra Peachtree'den sola dönmeden önce yanıp sönen ışık için yavaşladı. Kuzey'den sağa döndüğünde geçen hafta izledikleri yolu takip ediyordu: Varsity'yi geçip otoyolun üzerinden Techwood Drive'dan sola ve doğrudan projelerin cehennemine.

Birkaç polis aracı her zamanki banketlerine giden yolu kapatıyordu. Amanda tanıdık bir Plymouth Fury'nin arkasına park etti. Yanından geçerken arabanın içine baktı. Sarılmış sigara paketleri. Yarısı boş bir Johnnie Walker şişesi. Ezilmiş bira kutuları. Evelyn'i binalara doğru takip etti. Rick Landry yine avlunun ortasında . Elleri kalçalarının üzerindeydi. Amanda ve Evelyn'i görünce yüzü öfkeyle buruştu.

"Ne yapmalıyım, sizi dövmeli miyim?" Tam da bunu yapmaya hazır görünüyordu ama Deena Coolidge onu durdurdu.

"Hepiniz hazır mısınız?"

Landry ona ters ters baktı. "Kimse kimseyi tavlama için çağırmadı, Sapphire."

Göğsünü şişirdi. "Seni Reggie'ye pazarlamadan önce o kraker kıcını gözümün önünden çekmen gerek."

Landry ona dik dik bakmaya çalıştı ama ondan en az bir karış daha kısa olan Deena direndi. Landry sonunda pes etti ama "Amcıklar" diye mırıldanmadan edemedi.

Deena, "İkisi de gündüz vardiyasındayken Butch'la burada ne yaptıklarını merak ediyorsunuz? Çünkü ben merak ediyorum."

Amanda Evelyn'e baktı, o da başını salladı. Gerçekten de tuhaf görünüyordu.

Deena, "Pete cesetle birlikte arkada, ama önce seninle konuşmam gereken biri var" dedi.

Deena'yı binanın içine kadar takip ederken ikisi de konuşmadı. Salon ev ceketleri ve pijamalar kadınlar ve çocuklarla doluydu. Yüzlerinde temkinli ve korkmuş bir ifade vardı. Polis arabaları geldiğinde muhtemelen gece için yerleşmişlerdi. Hepsi ön kapılarını açık bırakmıştı. Polis arabalarının ışıkları daireleri dolduruyordu. Amanda, Deena onları binanın derinliklerine götürürken sadece kendisinin ve Evelyn'in yüzlerinin beyaz olduğunu farkındaydı.

Kattaki dairelerden sadece birinin kapısı kapalıydı. Deena kapıyı çaldı. Bir zincirin geri kaymasını, sürgülerin dönmesini beklediler. Kapıyı açan yaşlı kadın siyah bir etek ve ceket giymişti. Beyaz bluzu kolalanmıştı. Başında ince siyah bir şapka ve kaşlarının üstüne kadar sarkan kısa bir tül vardı. "Kilise için giyinip kuşanıp ne yapıyorsunuz Bayan Lula?" Deena sordu.

"Sana söyledim, bu kızlar sadece konuşmak istiyor. Seni hapishaneye sürüklemeyecekler."

Yaşlı kadın yere baktı. Onların varlığı onu korkutmuştu, bu çok açıktı. İçeri girebilmeleri için geri adım attığında bile bunu büyük bir baskı altında yaptığı belliydi. Amanda daireye girerken derin bir utanç hissetti.

Deena, "Neden bize çay getirmiyorsun canım?" diye önerdi.

Bayan Lula diğer odaya geçerken başını salladı. Deena kanepayı gösterdi, kanepenin rengi soluk sarı ve kesinlikle

tertemizdi. Aslında oturma odası oldukça düzenliydi. Küçük televizyonun karşısındaki tek sandalyenin eteği rumiliydi ve üzerinde bir örtü vardı. Dergiler masanın üzerine düzgünce yığılmıştı. Yerdeki halı temizdi. Martin Luther King, Jr. ve Jack Kennedy'nin resimleri duvarda karşılıklı duruyordu. Köşelerde hiç örümcek ağı yoktu. Binanın pis kokusu bile mekâna nüfuz etmeyi başaramamıştı.

Yine de ne Evelyn ne de Amanda . Ortama çok dikkat ediyorlardı. Bu kadının dairesi her ne kadar tertemiz görünse de, yine de pislikle çevriliydi. Temiz bir battaniyeyi çamur birikintisinin içinden geçirip zarar görmemesini beklemek gibi bir şeydi bu.

Mutfakta bir çaydanlığın kaynamaya başladığını duyular.

Deena'nın sesi sertti. "O buraya dönene kadar ikiniz de beyaz kıçlarınızın üzerine otursanız iyi edersiniz."

Deena televizyonun yanındaki sandalyeye oturdu. Evelyn isteksizce kanepeye oturdu. Amanda da ona katıldı, çantasını kucağında tutuyordu. Her ikisi de minderlerin kenarına oturdular - kirlenme korkusundan değil, görevde oldukları için. Yıllardır bellerine taktıkları emniyet kemerleri koltuklarında arkalarına imkânsız hale getirmişti.

Amanda, "Cesedi kim çağırdı?" diye sordu.

Deena mutfığa doğru başını salladı. "Bayan Lula yaptı. Burayı birleştirdiklerinden beri burada. Onu Buttermilk'ten buraya getirdiler."

"Neden onu tutuklayacağımızı düşünüyor?"

"Çünkü sen beyazsın ve rozetin var."

Evelyn mırıldandı, "Bu daha önce hiç kimseyi etkilememişti."

Bayan Lula geri dönmüştü. Şapkasını çıkarmış, beyaz saçları ortaya çıkmıştı. Gümüş tepsisindeki porselen fincan ve tabaklar, takımı oturma odasına getirirken tıkırdadı. Amanda içgüdüsel olarak yardım etmek için ayağa kalktı. Tepsi ağırdı. Onu sehpanın üzerine indirdi. Deena sandalyesini yaşlı kadına bıraktı. Güzel bir numaraydı. Deena muhtemelen böcek olup olmadığını kontrol etmek için pantolonunun arkasını dikkatle düzeltti. Bir hamamböceği arkasındaki duvarda gezindi. Deena ürperdi.

"Kurabiye ister misiniz hanımlar?" Bayan Lula teklif etti. Sesi beklenmedik derecede zarıftı. Sesinde neredeyse Lena Horne'unki gibi bir İngiliz aksanı vardı.

Evelyn cevap verdi, "Teşekkür ederim, hayır. Akşam yemeğini yeni yedik." Çaydanlığa doğru uzandı. "Alabilir miyim?"

Bayan Lula başıyla onayladı. Amanda, Evelyn'in dört bardak çay doldurmasını izledi. Bu şimdiye kadar parçası olduğu en tuhaf şeydi. Amanda daha önce hiç siyah bir insanın evinde misafir olmamıştı. Genellikle ziyaretinin amacı mümkün olduğunca çabuk içeri girip çıkmaktı. Kendini Carol Burnett'in mizahtan çok sosyal yorum yapmaya çalıştığı skeçlerinden birindeymiş gibi hissediyordu.

Deena, "Bayan Lula eskiden Benson'daki zenci okulunda öğretmendi," dedi.

Amanda, "Annem öğretmendi. İlkokul öğretmeniydi." "Benim alanım da buydu," diye cevap verdi Bayan Lula. Fincanı aldı ve Evelyn'in sunduğu fincan tabağı. Elleri eskiydi, parmak eklemleri şişmişti. Hafif bir kül tonu vardı. Dudaklarını ve çayı soğutmak için üfledi.

Evelyn önce Deena'ya, sonra da Amanda'ya servis yaptı.

"Teşekkür ederim." Amanda porselenin sıcaklığını hissedebiliyordu ama yine de kafeinin şarabın etkisinin geçmesine yardımcı olacağını umarak kaynar çayı içti.

Kennedy'nin King'e bakan fotoğraflarına baktı ve Bayan Lula'nın evim dediği düzenli daireyi bir kez daha inceledi.

Amanda devriye gezerken, bazı adamlar bu yaşlı insanları korkutmayı bir oyun haline getirmişlerdi. Araçlarını sokakta arkalarından yaklaşıtırlar ve kasıtlı olarak arabayı geri geri ateşlerlerdi. Bakkal poşetleri yere düşerdi. Eller havada uçuşurdu. Çoğu yere düşerdi. Geri tepme sesi silah sesi gibi gelirdi.

"Şimdi." Deena hepsi çay içene kadar bekledi. "Bayan Lula, bana anlattıklarınızı bu kadınlara da anlatabilir misiniz?"

Yaşlı kadın gözlerini tekrar yere indirdi. Belli ki sıkıntılıydı. "Arka tarafta bir kargaşa duydum."

Amanda kadının dairesinin sitenin arka tarafına baktığını fark etti. Jane Delray'in üç gün önce bulunduğu yerle aynı bölgeydi.

Bayan Lula sözlerine şöyle devam etti: "Pencereden dışarı baktım ve kızın orada öylece yattığını gördüm. Belli ki ölmüştü." Başını iki yana salladı. "Korkunç bir manzara. Günahları ne olursa olsun, hiç kimse bunu hak etmiyor."

Evelyn, "Arkada başka biri var ?" diye sordu.

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır."

"O sesin ne olduğunu biliyor musun? Pencereden dışarı bakmana neden olan ses?"

"Belki de arka kapı çarparak açılmıştır?" Emin görünmüyordu ama sanki mantıklı olan tek açıklama buymuş gibi başını salladı.

Amanda, "Etrafta dolaşan tuhaf birini fark ettin mi?" diye sordu.

"Her daha fazla değil. Bu kızların çoğunun akşam ziyaretçileri vardı. Genellikle arka kapıdan girerlerdi."

Bu mantıklı olurdu. Muhtemelen adamların hiçbiri görünmek istemiyordu. Amanda, "Arkada gördüğün kıızı tanıdın mı?" diye sordu.

"En üst kattan. Adını bilmiyorum. Ama dedim ki Burada yaşamalarına izin verilmemeliydi."

Deena, "Fahişe için, beyaz oldukları için değil," diye cevap verdi.

Bayan Lula, "İşlerini apartman dışında yürütüyorlardı. Bu, konut yasalarına aykırıdır."

Evelyn çayını bıraktı. "Müşterilerinden herhangi birini gördün mü?"

"Ara sıra. As I dedi, onlar çoğunlukla kullanılmış ve geri Kapı.

Özellikle de beyaz adamlar."

"Hem beyaz hem de siyah adamlar mı gördüler?" "Sıklıkla birbiri ardına."

Bu açıklamayı düşünürken hepsi sessiz kaldı. Evelyn, "kaç kadın yaşıyordu?" diye sordu.

"İlk başta genç olandı. Adının Kitty olduğunu söyledi. İyi birine benziyordu. Çocuklardan bazılarına şeker verdi, biz onun orada ne yaptığını anlayana kadar buna izin vardı."

"Peki sonra?" Amanda sordu.

"Ve sonra başka bir kadın taşındı. Bu en az bir buçuk yıl . İkinci kız da beyazdı. Çok güzel görünüyordu.

Kitty'ye benziyordu. Adını hiç öğrenemedim. Ziyaretçileri o kadar ketum değildi."

"Bu gece pencerenizden gördüğünüz kadın bu mu? Kitty?"

"Hayır, üçüncü bir tane. Kitty'yi bir süredir görmedim. İkincisini de bir süredir görmedim. Bu kızlar çok geçici." Durakladı, sonra ekledi, "Tanrı onlara yardım etsin. Seçtikleri yol bir tarikat yolu."

Amanda çantasına sıkıştırdığı lisansları hatırladı. Çantasının fermuarını açtı ve onları çıkardı. "Bu kızlardan herhangi birini tanıyor musun?"

Yaşlı kadın ruhsatları aldı. Okuma gözlükleri yan sehpanın üzerinde özenle katlanmış, iyi okunmuş bir İncil'in üzerinde duruyordu. Gözlüğü açıp yüzüne yerleştirirken hepsi onu izledi. Bayan Lula dikkatle her bir ruhsatı inceledi, her bir kıza tüm dikkatini verdi. "Bu," dedi Kathryn Treadwell'in ruhsatını uzatarak. "Bu Kitty, ama sanırım onun adını biliyorsunuz."

Amanda, "Kitty'nin mekânı başka kızlara kiraladığına inandırıldık." dedi.

"Evet, bu mantıklı." "Onunla hiç konuştun mu?"

"Bir kere. Kendini çok beğeniyor gibiydi. Görünüşe göre, babası politik olarak çok bağlantılı."

"Bunu sana o mu söyledi?" Evelyn sordu. "Kitty sana babasının kim olduğunu söyledi mi?"

"Çok fazla kelimeyle değil ama evet. Buraya ait olmadığını açıkça belirtti. Ama sonra, herhangi birimiz mi?"

Amanda soruya cevap veremedi. "Diğer kızlar tanıdık geliyor mu?"

Kadın ehliyeti tekrar taradı. Jane Delray'inkini gösterdi. "Bu kadın için erkeklerin kalitesi biraz değişmiş. O kadar ayrımcı değildi-" Mary Halston'ın fotoğrafını kaldırdı. "Bunun pek çok devamlı müşterisi vardı ama ben onlara beyefendi demezdim. Arka taraftaki kız." İsmi okudu. "Donna Mary Halston. Yaptığı şeyler düşünüldüğünde ne kadar güzel bir isim."

Amanda, Evelyn'in nefesini içine çektiğini duydu. İkisi de aynı soruyu düşünüyordu. Amanda, "Mary'nin sürekli iş yaptığını mı söylemiştin?" diye sordu.

"Evet, bu doğru."

"Siz hiç 1.80 boylarında, kum sarısı saçlı, uzun favorili, muhtemelen mavinin bir tonunda, keskin bir takım elbise giyen beyaz bir adam gördünüz mü?"

Bayan Lula Deena'ya baktı. Lisansları Amanda'ya geri verdiğiinde yüz ifadesi boştu. "Bunu düşünmem gerekecek. Yarın size geri döneyim."

Amanda kaşlarının çatıldığını hissetti. Ya şarabın etkisi geçiyordu ya da çay etkisini göstermeye başlamıştı. Bayan Lula'nın dairesi koridorun sonundaydı. Merdiven boşluğundan en az on metre, arka kapıdan ise daha da uzaktı. Yaşlı kadın günlerini binanın arkasında oturarak geçirmediği sürece, kızların ya da ziyaretçilerinin geliş gidişlerini fark etmesine imkân yoktu.

Amanda konuşmak için ağzını açtı ama Deena sözünü kesti.

"Bayan Lula," dedi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Numaram sizde var. Bu soru için bana geri dönün." Fincan tabağını tepsinin üzerine koydu. Evelyn ve Amanda kıpırdamayınca onların çay fincanlarını da alıp kendi fincanlarının yanına koydu. "Kendimizi dışarı atabiliriz." Onları harekete geçirmek için ellerini çırpırmaktan başka her şeyi yaptı.

Amanda çantasını göğsüne bastırarak önden gitti. Veda etmek için dönecekti ama Deena onları kapıdan dışarı itti.

Koridor boşalmıştı. Amanda hâlâ sesini alçak tutuyordu. "Nasıl olur da-"

"Ona yarına kadar zaman ver," dedi Deena. "Gizemli adamın burada olup olmadığını öğrenecektir."

"Ama o nasıl-"

"O kraliçe arı," dedi Deena ona ve onları koridora yönlendirdi. Çıkış kapısına ulaşana kadar durmadı. Rick Landry'nin Evelyn'i tehdit ettiği yerde durdular. "Bayan Lula'nın size anlattıkları gördükleri değil. Duydukları."

"Ama o yapmadı-"

"Gettonun bir numaralı kuralı: En uzun süredir buralarda olan en yaşlı kadını bul. Burayı o yönetir."

"Şey," dedi Evelyn, "kanepenin altında neden bir av tüfeği olduğunu merak etmiştim."

Amanda "Ne?" diye sordu.

"O şey de doluydu." Deena kapıyı iterek açtı.

Olay yeri sarı bantla çevrilmişti. Burada hiç ışık yoktu ya da en azından çalışan bir ışık yoktu. Elektrik direklerinin üzerindeki ampullerin hepsi muhtemelen taşlarla kırılmıştı. Altı devriye görevlisi sorunu halletti. Cesedin etrafında halka şeklinde durdular, Kel-Lite'larının dipçikleri bölgeyi aydınlatmak için omuzlarına dayanıyordu.

Binanın arkasındaki arazi de önü kadar ıssızdı. Kırmızı Georgia kili, çıplak ayakların sürekli vurmasıyla sertleşmişti. Burada hiç çiçek yoktu. Çimen de yoktu. Yorgun dalları aşağı sarkmış tek bir ağaç duruyordu. Ağacın hemen altında ceset vardı. Pete Hanson geniş gövdesiyle görüşü engelliyordu. Yanında yaklaşık aynı boy ve endamda genç bir adam vardı. Pete gibi o da beyaz bir laboratuvar önlüğü giyiyordu. Pete'in omzuna dokundu ve kadınlara doğru başını salladı.

Pete ayağa kalktı. Yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Dedektifler. Burada olmanıza sevindim, ancak içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında bunu çekinerek söylüyorum." Genç adamı gösterdi. "Bu öğrencilerimden biri, Dr. Ned Taylor."

Taylor başıyla sert bir selam verdi. Amanda loş ışıkta bile derisinin yeşil tonunu görebiliyordu. Hasta olabilirmiş gibi görünüyordu. Evelyn de pek iyi değildi.

Deena, "Pete, neden Amanda'yı bunun üzerinden geçirmiyorsun?" diye önerdi.

Amanda'nın alınganlık göstermemesinden gurur duyması gerekiyordu ama bu durum, kendisiyle ilgili saklaması gereken bir sır daha gibi gelmeye başlamıştı.

Evelyn gönüllü oldu, "Gidip daireyi kontrol edeceğim. Belki Butch ve Landry bir şey kaçırmıştır."

Deena homurdandı. "Bir sonraki maaş çekim üzerine bahse girerim."

"Bu taraftan canım." Pete elini Amanda'nın dirseğinin altına koyarak onu ölü kadına doğru götürdü. Altı o cers

El fenerlerini tutanlar Amanda'nın orada olmasına şaşırmış görünüyorlardı ama muhtemelen Pete'e saygılarından dolayı hiçbir soru sormadı.

"Eğer istersen?" Pete tek dizinin üzerine çöktü, sonra Amanda'nın yanına diz çökmesine yardım etti. Dizleri toprağa sürtünmesin diye eteğini düzeltti. Topukları sürtünecekti. Tam olarak bunun için giyinmemişti.

Pete dedi ki, "Bana ne gördüğünü söyle."

Kurban yüzüstü yatıyordu. Uzun sarı saçları omuzlarından ve sırtından aşağı dökülüyordu. Siyah bir mini etek ve kırmızı bir tişört giymişti. Eli yüzünden birkaç santim uzakta yerde duruyordu. Tırnakları parlak kırmızı cilalıydı.

Amanda dedi ki, "Diğer kurbanla aynı. On tırnağın hepsi de ustalıkla manikürlenmiş."

"Doğru." Pete kadının tel tel sarı saçlarını geriye doğru çekti. "Boynu çürümüş ama dil kemiğinin kırılmadığını tahmin ediyorum."

"Boğularak öldürülmedi mi?"

"Sanırım başka bir şeyler oluyor." Kırmızı tişörtü yukarı çekti. Kadının yan tarafında bir dizi yara vardı, sanki bir elbisenin dikişi sökülmuş gibiydi. "Bu kesikler vücudunu boydan boya sarıyor."

Amanda kızın bacağındaki desenin kopyasını gördü. Bu hasarı bir çift çorabın dikişi sanmıştı. Aynı şekilde, kurbanın kollarının dış kısmında da izler vardı. McCall's deseni gibiydi, biri vücudunun önünü arkasına bağlayan dikişleri koparmaya çalışmıştı.

Amanda, "Bunu kim, ne yapabilir ki?" diye sordu.

"İki çok güzel soru. Ne yazık ki her ikisine cevabım hiçbir fikrim olmadığı yönünde."

Amanda yüksek sesle "Deena'ya bizi aramasını ve buraya getirmesini söyledin mi?" diye sormadı.

"Evet. Manikürlü tırnaklar benzerdi. Ortam. Daha fazlası olduğunu düşünmüştüm ama biraz daha inceleyince ..." Mini eteğini yukarı çekmeye başladı, sonra fikrini değiştirdi. "Sizi uyarmalıyım, ben bile irkildim. Bunu birkaç yıldır görmemiştim."

Amanda başını salladı. "Ne demek istiyorsun?"

Eteği yukarı çekti. Kızın bacaklarının arasında bir örgü iğnesi vardı.

Amanda'nın bu kez yönlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Otomatik olarak kendini derin nefesler alırken, ciğerlerini doldururken ve sonra yavaşça tüm havayı dışarı iterken buldu.

Pete başını salladı. "Bir kızın artık bunu yapmak zorunda kalması için hiçbir neden yok."

Amanda fark etti, "Kan yok."

Pete topuklarının üzerine oturdu. "Hayır, ."

"Kan görmeyi beklersiniz, değil mi? Örgü iğnesinden mi?"

"Evet." Pete bacakları iterek açtı. O cers'lardan biri bir adım geri çekildi. Neredeyse kırık bir ağaç dalına takılıp düşüyordu. Birkaç gergin gülüşme oldu ama adam kazasız belasız kendini toparladı. El fenerinin ışığını kurbanın bacaklarına tuttu.

Bembeyaz kalçalar. Kan yok.

Amanda, "Örgü iğnesinde parmak izi var mı?" sordu.

Bu duruma rağmen Pete ona gülümsedi. "Hayır. Temizlendi."

"Bunu kendine o yapmadı."

"Mümkün değil. . Biri onu buraya getirmiş." "Diğer kurbanımızın bulunduğu yerle aynı."

"Tam olarak değil ama yakın." Birkaç metre ötedeki bir noktayı işaret etti. "Lucy Bennett orada bulundu."

Amanda tekrar binaya baktı. Bayan Lula'nın dairesi en uçtaydı. Penceresinden ağacı göremiyordu. Jane Delray'in bulunduğu yeri de kesinlikle göremiyordu. Deena haklıydı. Her şeyi gören ama söylemeye korkan başka biri ya da bir dizi biri vardı.

"Ned," diye seslendi Pete. "Ayaklarını tut, ben omuzlarını alacağım."

Genç doktor kendisine söyleneni yaptı. Kurbanı dikkatlice sırt üstü yatırdılar.

Amanda kızın yüzüne baktı. Hasar anlaşılmazdı. Göz kapakları parçalanmıştı. Ağzı parçalara ayrılmıştı. Yine de onu tanımaya yetecek kadar kalıntı vardı. Amanda

çantasının fermuarını açıp ehliyeti buldu ve Pete'e uzattı.

"Donna Mary Halston," diye okudu. "Burada mı yaşıyor?" Binaya doğru baktı. "Sanırım en üst katta. Lucy Bennett ile aynı."

Amanda ruhsatları karıştırdı ve Lucy Bennett'inkini buldu. Bunu Pete'e uzattı ve bekledi.

"Hm." Fotoğraflı dikkatle inceledi. Amanda'ya "Bu kız bana gelmiyor" derken altı devriyeyi düşündüğü belliydi.

Amanda ona Jane Delray'in ehliyetini verdi.

Tekrar fotoğraflı inceledi. İnler gibi derin bir iç çekti. "Evet, bunu tanıdım." İki ehliyeti de Amanda'ya geri verdi. "Şimdi ne olacak?"

Başını iki yana salladı. Pete'in kimlikler konusunda fikir beyan etmesi iyi hissettirmişti ama onun onaylaması pek bir şeyi değiştirmeyecekti.

Arka kapı açıldı. Evelyn başını salladı. "Dairede hiçbir şey yok. Hâlâ dağınık ama kimsenin olduğunu sanmıyorum-" Durdu. Amanda onun bakışlarını örgü şişine kadar takip etti. Evelyn elini ağzına götürdü. dönmek yerine ağaca baktı. Sonra tekrar kıza baktı.

"Ne oldu?" Amanda sordu. Bir şeylerin ters gittiği belliydi. Ayağa kalktı ve Evelyn'e katıldı. Kâğıttan yapbozun aynısıydı. Bazen tek gereken bakış açısını değiştirmekti.

Ağaç dalı kırılmıştı. Kız yerde yatıyordu. Çocuğu düşürülmüştü.

"Aman Tanrım." Amanda fark etti, "Ophelia."

on dokuz

Günümüz

SUZANNA FORD

Karanlık. Soğuk. Gürültü.

Hava bir tünelden geçen bir araba gibi içeri girip çıkıyor.

Daha fazla dayanamadı. Vücudu ağrıyordu. Ağzı kurumuştı. Midesi o kadar boştu ki, sanki asitler karnında bir delik açıyormuş gibi hissediyordu.

Meth.

Onu buraya getiren de buydu. Onu alçaltan. Çok fazla düşmüştü. Kendini bataklığa sokmuştu. Kendini bu yere o getirmişti.

Sevgili İsa, diye dua etti. Eğer beni buradan çıkarırsan, her gün sana ibadet edeceğim. Senin adını yücelteceğim.

Klostrofobi. Mutlak karanlık. Bilinmezlik. Boğulma korkusu.

Henüz bir aile oldukları zamanlarda, babası hepsini Galler'e bir geziye götürmüştü. Orada binlerce yıl öncesinden kalma bir maden vardı. Tünellere girmek için baret takmak zorundaydınız. Tüneller küçüktü çünkü o zamanlar insanlar bu kadar uzun değildi. Darlardı çünkü işçilerin çoğu çocuktu.

Suzanna çıldırmaya başlamadan önce yirmi metre içeri girmişti. Açıklıktan hâlâ güneş ışığını görebiliyordu ama girişe doğru koşarken neredeyse altına işeyecekti.

Şimdi de öyle hissediyordum. Kapana kısılmış. Umutsuz.

Seni öveceğim. Senin sözünü yayacağım. Senin önünde alçakgönüllü olacağım.

Kollar hareket edemiyordu. Bacaklar hareket edemiyordu. Gözler açılmıyordu.

Ağız açılmıyordu.

Metamfetamin bir daha asla dudaklarıma, burnuma, ciğerlerime dokunmayacak, Tanrı yardımcım olsun.

Titreme yavaşça başladı, vücudunda dolaşarak kaslarını zorladı. Parmakları yumruk şeklinde büküldü. Omuzlarını, dişlerini, kıçını sıktı. İpler çekildi. Acı dayanılmazdı. Sıcak iğneler çığ sinirlere dokunuyordu. Kalbi göğsünde patlayacaktı. Kendini koparıp atabilirdi. Bundan daha güçlüydü. Kendini koparabilirdi.

Suzanna denedi. denedi. Ama her seferinde acı kazandı.

Deriyi yırtamadı. İpliği koparamadı.

Sadece orada yatabilirdi.

Kurtuluş için dua ediyordu.

Sevgili İsa-

Günümüz

SALI

Will irkilerek uyandı. Bir o yana bir bu yana gererken boynu çatırdadı. Evindeydi, kanepesinde oturuyordu. Betty onun yanındaydı. Küçük köpek sırt üstü yatıyordu. Bacakları yukarıda. Burnu ön kapıya doğru dönüktü. Will etrafına bakındı, Faith'i arıyordu. Onu morgdan eve o getirmişti. Ona bir bardak su getirmeye gitmişti ve şimdi, TiVo'daki saate bakılırsa, neredeyse iki saat geçmişti.

Evi dinledi. Ev sessizdi. Faith gitmişti. Will bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. Rahatlamalı mıydı? Nereye gittiğini merak etmeli miydi? Hayatının bu kısmı için bir rehber kitap yoktu. Her şeyi yeniden bir araya getirmek için izleyebileceği hiçbir talimat yoktu. Tekrar uyumak için gözlerini kapatmaya çalıştı. Bundan bir yıl sonra uyanmak istiyordu. Uyandığında her şeye sahip olmak istiyordu. Bu iş bitti.

Ama gözlerini bir türlü kapalı tutamıyordu. Ne zaman denese, kendini tekrar tavana bakarken buluyordu. Annesi de böyle mi olmuştu? Otopsi raporuna göre, gözleri her zaman dikilerek kapatılmamıştı. Bazen açık dikilmişlerdi. Adli tabip raporunda, Will'in babasının bu dönemlerde yanında kalması gerektiğini belirtmişti. Gözlerinin kurummasını önlemek için damlalık kullanması gerekmiş.

Dr. Edward Taylor. Adli tabibin adı buydu. Adam on beş yıl önce bir araba kazasında ölmüştü. Kendisi

Will'in izini sürmeye çalıştığı ilk dedektif. İlk çıkmaz sokak. Will, annesine tam olarak ne olduğunu kendisine açıklayacak kimse olmadığını için ilk kez rahatlamıştı.

"Hey." Faith boş yatak odasından çıktı. Işığın hâlâ açık olduğunu görebiliyordu. Kitapları oradaydı. Bütün CD'leri. Yıllar boyunca topladığı araba dergileri. Çok eskiden kalma albümler. Faith'in hangi eşyaların en uygunsuz olduğunu anlaması muhtemelen on saniyeden az sürmüştü. Kitapları elinde tutuyordu. *Yeni Feminist Hegemonya. Uygulamalı İstatistiksel Modeller: Teori ve Uygulama. Kadın Haklarının Savunulması.*

"Artık eve gidebilirsin." dedi.

"Seni yalnız bırakmayacağım." Koltuğa otururken annesinin ders kitaplarını masanın üzerine koydu. Dosya da masanın üzerindeydi. Will onu bu sabah orada bırakmıştı. Faith muhtemelen o uyurken her şeyi gözden geçirmişti. Meraklı olduğu için kızgın hissetmesi gerekirdi ama içinde hiçbir şey kalmamıştı. Will herhangi bir duygudan tamamen yoksundu. Sara'yı morgda ilk gördüğünde bunun olduğunu hissetmişti. İlk dürtüsü, ayaklarına kapanarak ağlamak olmuştu. Ona her şeyi anlatmak. Anlaması için yalvarmaktı.

Ve sonra, hiçbir şey.

Sanki bir tıpa çekilmiş gibiydi. İçindeki tüm hisler boşalmıştı.

Gerisi, her olay örgüsünü ele veren bir film fragmanı gibi gözünün önünden geçti: Hırpalanmış kız. Boyalı tırnaklar. Yırtık deri. Will, Sara'nın nefesinin kesildiğini söylediğinde

-Herkese suçlunun babası olduğunu söyledi.

Sara sözlü bir kadındı, zaman zaman açık sözlüydü ve genellikle fikirlerini saklayan biri değildi. Ama sonuçta hiçbir şey söylememişti. Yaklaşık iki hafta boyunca gözlerindeki o meraklı bakışla yaşadıktan sonra, sormak istediği hiçbir soru yoktu. Bilmek istediği hiçbir şey yoktu. şey önüne serilmişti. Amanda otopsi konusunda haklıydı. Will orada olmamalıydı. Annesinin incelenmesini, işlenmesini, kataloglanmasını izlemek gibiydi.

Ve Angie Sara konusunda haklıydı. Bu onun için çok .

Neden bir an için bile olsa Angie'nin düşünmüştü?
Neden Sara'nın farklı olacağını düşünmüştü ki?

Will morgda öylece durmuş, zamanda ve mekânda donup kalmıştı. Sara'ya bakıyordu. Konuşmasını bekliyordu. Çığlık atmasını, bağırmasını ya da bir şey fırlatmasını bekliyordu. Amanda Faith'e onu eve götürmesini emretmese muhtemelen hâlâ orada olacaktı. O zaman bile Faith'in Will'in kolunu tutup onu fiziksel olarak odadan çıkarması gerekti.

Sara'ya yakın çekim. Yüzü solgun. Başı titriyor. Karanlık. Son.

"Will?" Faith sordu.

Will başını kaldırıp ona baktı.

"GBI'a nasıl girdin?"

Soruyu tarttı, onun nihai amacını anlamaya çalıştı. "İşe alındım."

"Nasıl?"

"Amanda benim üniversiteme geldi."

Faith başını sıkıca salladı ve adam onun bir türlü çözemediği bir düşünce zincirinin peşinde olduğunu anlayabiliyordu. "Başvuru ne olacak?"

Will gözlerini ovuşturdu. Köşelerde hâlâ bodrumun parçalanmasından kalan beyaz kumlar vardı.

Faith bastırdı, "Geçmiş araştırması. Tüm evrak işleri."

Disleksisini biliyordu. Ayrıca onun kendi ayakları üzerinde durabildiğini de biliyordu. "Çoğunlukla sözlü mülakatlardı. Geri kalanını eve götürmeme izin verdiler. Aynı senin gibi, değil mi?"

Faith'in çenesi yukarı kalktı. Sonunda, "Doğru," dedi.

Will elini Betty'nin göğsüne koydu. Kalbinin avucunun içinde attığını hissedebiliyordu. İç çekti. Dili dışarı çıktı.

Will, "*Atlanta Journal* muhabiri Amanda'yı neden aradı?" diye sordu.

Faith omuz silkti. "Bu konuda endişelenme. Sana hikayeyi kapattığımı söyledim."

Will çok kördü. Amanda ona bilgiyi bu sabah vermişti ama Will bunu algılayamayacak kadar bitkin düşmüştü. "Kayıtlarım mühürlü. Bir muhabirin ya da herhangi birinin babamın kim olduğunu bilmesine imkân yok. En azından yasal olarak." Faith'i inceledi. "Ve eğer

Birisi öğrendi, neden Amanda'yı aradın? Neden doğrudan beni aramadı? Numaram listede var. Adresim de öyle."

Faith alt dudağını çiğnedi. Bu onun söylemiydi. Will'in bilmediği bir şey biliyordu ve bunu paylaşmayacaktı.

Will ona doğru eğildi. "Otele gitmeni istiyorum. O şartlı tahliye edildi. Yasal olarak mahremiyet beklentisi yok."

Faith'in kimin otel odası olduğunu sormasına gerek yoktu. "Ve ne yapacaksın?"

Will yumruğunu sıktı. Kesikler tekrar açıldı. "Odasını dağıtmanı istiyorum. Onu sorgulamanı ve daha fazla dayanamayana kadar üzerine oturmanı istiyorum."

Faith ona baktı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun." "Neden yapamazsın?"

"Çünkü bir dava açmamız gerekiyor, taciz davası değil."

"Dava umurumda değil. Onu öyle perişan et ki, sırf senden uzaklaşmak için oteli terk etsin."

"Sonra ne olacak?"

Sonra ne olacağını biliyordu. Will onu kuduz bir köpek gibi sokak ortasında vuracaktı.

"Bunu yapmayacağım." dedi.

"Otelin planına bakabilirim. Adliyeye gidebilirim. Oraya girmenin bir yolunu bulabilirim ve-"

"Kağıt izi bırakmak için harika bir yol gibi görünüyor."

Will belgeleri önemsemiyordu. "Otelde kaç adam var?"

"Şu evinizin önünde oturanların beş katı kadar."

Will ön pencereye gitti. Panjurları iterek açtı. Atlanta'dan gelen bir polis arabası evinin önünü kapatmıştı. Sokakta bir G-ride vardı. Will elini panjurlara vurdu. Betty havlayarak kanepeden fırladı.

Evin arka tarafına gitti. Mutfak kapısını açtı. Will'in geçen yaz yaptığı çardakta bir adam oturuyordu. Ten rengi ve mavi GBI kıyafetleri. Belinde Glock vardı. Ayaklarını parmaklıklara dayamıştı. Will kapıyı çarparken el salladı.

"Bunu yapamaz," dedi Will. "Sanki ben bir suçluymuşum gibi evimde oturamaz."

Faith, "Neden bana ondan hiç bahsetmedin?" diye sordu.

Will odanın içinde volta atıyordu. Vücudu aniden adrenalinle dolmuştu. "Yani seri katil koleksiyonuna bir çentik daha atabilir miyim?"

"Gerçekten hayatını bir oyuna çevireceğimi mi düşünüyorsun?"

"Silahım nerede?" Anahtarları masasındaydı. Telefonu da. Glock kayıptı. "Silahımı sen mi aldın?"

Faith cevap vermedi ama kalçasındaki kılıfın yerinde olmadığını fark etti. Silahını arabaya kilitlemişti. Onu almayacağına güvenmiyordu.

Will'in aklına birkaç düşünce geldi. Duvarda bir delik açmak. Masasını tekmelemek. Faith'in arabasının camlarını kırmak. Çardakta oturan o pisliğe sopa atmak. Sonunda, Will sadece orada durabildi. Morgda da aynı şey olmuştu. Çok yorulmuştu. Çok bunalmıştı. Çok fazla idare edilmişti. "Sadece git, Faith. Bana bebek bakıcılığı yapmana ihtiyacım yok. Seni burada istemiyorum."

"Çok kötü."

"Evine git. Evine, aptal çocuğunun yanına git ve benim işimden defol git."

"Eğer bir pislik gibi davranmanın beni uzaklaştıracağını düşünüyorsan, beni çok iyi tanıyorsun demektir." Kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyeye geri oturdu. "Sara kızın saçında meni buldu."

Will onun devam etmesini bekledi.

"DNA profili için yeterli miktarda var. Sisteme girdikten sonra onunkiyle eşleştirebiliriz."

"Bu haftalar sürer."

"Dört gün," dedi ona. "Dr. Coolidge acele ettirdi." "O zaman onu tutuklayın. Onu yirmi dört saat tutabilirsiniz."

"Bu da demek oluyor ki biz onu tekrar yakalayamadan kaçacak ve ortadan kaybolacak." Sesinde makul olmaya çalışan birinin sinir bozucu tonu vardı. "APD otele altı adam yerleştirdi. Amanda'nın muhtemelen on tane daha adamı vardır. Bizim haberimiz olmadan bir bok yapamaz."

"Onu tutukladığınızda orada olmak istiyorum." "Amanda'nın buna izin vermeyeceğini biliyorsun."

"Onu sorguladığında." Will kendini tutamadı. Yalvarmaya başladı. "Lütfen onu görmeme izin verin. Lütfen. Onu görmek zorundayım. I

gözlerinin içine bakmak zorundayım. Kaçtığımı anladığında yüzünü görmek istiyorum. Kazanamadığını."

Faith elini kalbinin üzerine koydu. "Tanrı'ya yemin ederim Will. Çocuklarımın hayatı üzerine yemin ederim ki bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Will, "Bu yeterli değil," dedi. Babasının sadece gözlerinin içine bakmak istemiyordu. Onu dövmek istiyordu. Dişlerini sökmek istiyordu. Aletini kesmek istiyordu. Ağzını, gözlerini ve burnunu dikmek ve onu kendi kusuğunda boğulana kadar dövmek istiyordu. "Bu yeterli değil."

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi Faith. "Asla yeterli olmayacak ama yine de idare etmek zorunda."

Kapı çalındı. Faith kapıyı açtığında Will kimi beklediğini bilmiyordu. Amanda. Angie. Will'in babasının yine öldürdüğünü söyleyen bir polis.

Gerçekte orada olan kişi dışında herkes. Sara

Faith'e "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Faith başını salladı ve kapının yanındaki çantasını aldı. Will'e, "Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım. Söz veriyorum."

Sara kapıyı arkasından kapattı. Saçları yumuşak bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Vücudunu saran dar, siyah bir elbise giymişti. Will onu daha önce de giyinik görmüştü ama hiç böyle giyinmemişti. Siyah leopar desenli, son derece yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Baldırlarına öyle bir şey yapıyorlardı ki, kasıklarında bir gerginlik hissediyordu.

"Merhaba" dedi.

Will yutkundu. Boğazında hâlâ alçı tadı vardı.

Sara kanepenin etrafında yürüdü ve oturdu. Topuklu ayakkabılarını çıkardı ve bacaklarını altına sıkıştırdı. "Buraya gel."

Will kanepeye oturdu. Betty ikisinin arasındaydı. Aşağı atladı. Mutfığa doğru giderken ayak tırnakları yerde tıkırdadı.

Sara onun elini tuttu. Kesikleri ve kabarcıkları fark etmiş olmalıydı ama bir şey söylemedi. Will ona bakamıyordu. O kadar güzeldi ki, bu neredeyse acı veriyordu. Onun yerine, gözlerini sehpa dikti. Annesinin dosyasına. Kitapları.

"Sanırım Amanda sana her şeyi anlatmış." dedi.

"Hayır, ."

Will şaşırmamıştı. Amanda ona işkence etmeyi seviyordu. Annesinin eşyalarını işaret etti. "Eğer istersen-" Will sesinin çatlamasını engellemeye çalışarak durdu. "Hepsi orada. Devam et ve oku."

Sara dosyaya baktı ama "Okumak istemiyorum," dedi. Will başını salladı. Anlamamıştı.

"Hazır olduğunda bana ondan bahsedersin."

"Daha kolay olurdu-"

Yüzüne dokunmak için uzandı. Parmakları yanağını okşadı. Daha da yaklaştı. Will, ona bastıran kadının vücudunun sıcaklığını hissetti. Will elini onun bacağına koydu ve kalçasındaki sert kasları hissetti. O gerginlik geri geldi. Onu öptü. Sara da onu öperken elleri Will'in yüzüne gitti. Ona sarıldı. Saçları yüzüne dökülüyordu. Onun nefesini boynunda hissedebiliyordu.

Ne yazık ki duyguları bu kadardı. "Beni istiyor musun-" diye sordu.

"Hayır." Onu tekrar yukarı çekti. "Özür dilerim. Ben-"

Parmaklarını onun dudaklarına götürdü. "Gerçekten ne yapmak istiyorum biliyor musun?" Onun üzerinden indi ama yakınında kaldı. "Robotların birbirlerine vurduğu bir film izlemek istiyorum. Ya da bir şeylerin havaya uçtuğu. Tercihen çarpan robotlar yüzünden." Uzaktan kumandayı aldı ve seti açtı. Speed kanalını ayarladı. "Oh, bakın. Bu daha da iyi."

Will, hayatında kendini daha mutsuz hissettiği bir zaman düşünemiyordu. Eğer Faith Glock'unu almamış olsaydı, kendini kafasından vuracaktı. "Sara, bu-"

"Şşş." Sara onun kolunu tuttu ve omzuna doladı. Başını onun göğsüne yasladı, elini de bacağına koydu. Betty geri geldi. Will'in kucağına atladı ve yerleşti.

Televizyona baktı. Ferrari Enzo'nun profili çıkarılıyordu. İtalyan bir adam torna tezgahında bir parça alüminyumun içini oyuyordu. Spikerin söylediği hiçbir şey Will'in aklında kalmıyordu. Göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. Yavaş bir nefes verdi.

Sonunda gözleri kapalı kaldı.

Will uyandığında bu kez yalnız değildi. Sara önündeki kanepede yatıyordu. Sırtı Will'in vücuduna doğru kıvrılmıştı. Saçları yüzünü gıdıklıyordu. Televizyonun ışıltısı dışında oda karanlıktı. Ses kısılmıştı. Speed bir canavar kamyon rallisi gösteriyordu. TiVo'da gece yarısını on iki geçiyordu.

Bir gün daha geçti. Bir gece daha geldi. Babasının hayatının takviminde bir sayfa daha açıldı.

Will aklına gelen düşüncelere engel olamıyordu. Faith'in Glock'unun hâlâ yanında olup olmadığını merak ediyordu. Devriye arabasının hâlâ garaj yolunu kapatıp kapatmadığını ya da o pisliğin hâlâ çardağında olup olmadığını merak etti.

Dolabının içine sürgülenmiş silah kasasında bir Sig Sauer vardı. Colt AR-15 tüfeği de yanında demonte haldeydi. Her ikisi için de mühimmat plastik bir kutuya istiflenmişti. Will tüfeği zihninde çalıştırdı; şarjör, sürgü mandalı, tetik korkuluğu. Winchester 55 grain full metal jacket.

Hayır. Sig daha iyi olurdu. Daha yakın. Namlu kafaya. Parmak tetikte. Will babasının gözlerindeki dehşeti, sonra da ölü bir adamın camsı, boş bakışlarını görecekti.

Sara kıpırdandı. Eli geriye doğru kıvrıldı ve adamın yüzünün yan tarafını okşadı. Tırnakları hafifçe deriyi çizdi. Memnun bir iç çekti.

İşte böyle, Will öfkesinin akıp gitmeye başladığını hissetti. Yine morgda olanlara benziyordu ama kendini boş hissetmek yerine, dolu hissediyordu. İçini bir sakinlik kapladı. Göğsünün etrafındaki kısaç gevsemeye başladı.

Sara ona doğru eğildi. Eli onu daha yakına çekti. Will'in vücudu bu kez çok daha duyarlıydı. Ağzını Sara'nın boynuna bastırdı. İnce tüyler diken diken olmuştu. Dilinin altında etinin karıncalandığını hissedebiliyordu.

Sara ona bakmak için başını çevirdi. Uykulu bir gülümseme verdi. "Selam."

"Hey."

"Ben de sen olduğunu umuyordum."

Onun ağzını öptü. Kadın yüzünü ona döndü. Hâlâ gülümsüyordu. Will onun dudaklarının kıvrımlarını ağzında hissedebiliyordu. Onun

saçları onun altında birbirine karışmıştı. Yer değiştirdi ve bacağında keskin bir acı hissetti. Çekilmiş bir kas değildi. Angie'nin yüzüğüydü. Hâlâ cebindeydi.

Sara onun tepkisini daha önceki sorununun nüksetmesi olarak algıladı.

"Hadi bir oyun oynayalım." dedi.

Will'in bir oyuna ihtiyacı yoktu. Angie'yi aklından çıkarması gerekiyordu ama bu paylaşabileceği bir haber değildi.

Elini uzattı. "Ben Sara."

"Biliyorum."

"Hayır." Elini hâlâ uzatmıştı. "Ben Sara Linton."

Ve görünüşe göre Will bir morundu. Onun elini sıktı. "Will Trent."

"Ne yapıyorsun Will Trent?"

"Ben bir ..." Bir fikir bulmak için etrafına bakındı. "Ben bir canavar kamyon şoförüüm."

Televizyona baktı ve güldü. "Bu çok yaratıcı." "Nesin sen?"

"Bir striptizci." Sanki kendini şok etmiş gibi tekrar güldü. "Bunu sadece üniversite masraflarımı karşılamak için yapıyorum."

Will'in aptal evlilik yüzüğü ön cebinde olmasaydı, kucak dansı için biraz para almak üzere Sara'yı elini içeri sokmaya davet edebilirdi. Bunun yerine ona, "Övgüye değer," demekle yetinmek zorunda kaldı. Yan yatarak elini serbest bıraktı. "Ne okuyorsun?"

"Umm..." Sırıttı. "Canavar kamyon tamiri."

Parmağını kadının göğüslerinin arasında gezdirdi. Elbise dekolteydi ve çok az çabayla açılacak şekilde tasarlanmıştı. Will bunu onun için giydiğini fark etti. Tıpkı saçlarını açtığı gibi. Tıpkı ayaklarını, muhtemelen ayak parmaklarını kırabilecek bir çift yüksek topuklu ayakkabının içine sıkıştırdığı gibi.

Tıpkı otopside olduğu gibi. Tıpkı şimdi burada olduğu gibi. "Ben aslında canavar kamyon şoförü değilim." dedi.

"Hayır mı?" Adam parmaklarıyla çıplak karnını gıdıklarken kadının nefesi kesildi. "Nesin sen?"

"Ben eski bir mahkumum."

"Oh, bunu sevdim," dedi. "Mücevher hırsızı mı yoksa banka soyguncusu mu?"

"Küçük çaplı hırsızlık. Özel mülke zarar verme. Dört yıl ertelenmiş hapis cezası."

Kahkahası kesildi. Artık oyun oynamadığını anlayabiliyordu.

Will derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Bunu şimdi yapıyordu. Geri dönüşü yoktu. "Yiyecek çaldığım için tutuklandım." Kelimelerin çıkabilmesi için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "On sekiz yaşımıdayken oldu."

Elini onunkinin üzerine koydu.

"Sistemin dışında yaşlandım." Bayan Flannigan, Will'in on sekizinci doğum gününün yaklaştığı yaz ölmüştü. Evi yöneten yeni adam Will'e yüz dolar ve evsizler barınağına giden bir harita vermişti. "Kendimi şehir merkezindeki misyonda buldum. Oradaki adamların bazıları iyiydi. Çoğu yaşlıydı ve-" Cümlesini bitirmedi. Sara bir gencin orada kendini neden güvende hissetmediğini kolayca tahmin edebiliyordu. "Sokaklarda yaşadım..." Yine sesinin kesilmesine izin verdi. "Highland'daki hırdavatçıda takılırdım. Müteahhitler sabahları günlük işçileri almak için oraya giderlerdi."

Başparmağıyla onun elinin arkasını okşadı. "Bir şeyleri tamir etmeyi orada mı öğrendin?"

"Evet." Bunu hiç düşünmemişti ama doğrudu. "İyi para kazandım ama nasıl harcayacağımı bilemedim. Bir daire için para biriktirmeliydim. Ya da bir araba. Ya da başka bir şey için. Ama ben onu şekere, Walkman'e ve kasetlere harcadım." Will'in cebinde daha önce hiç para olmamıştı. O büyürken harçlık diye bir şey yoktu. "Peachtree'de, eskiden kütüphanenin olduğu yerde uyuyordum. Bir grup yaşlı adam beni yuvarladı. Beni dövdüler. Burnumu ve bazı parmaklarımı kırdılar. Sahip olduğum her şeyi aldılar. Sanırım tek yaptıkları bu olduğu için şanslıyım."

Sara'nın elini sıkıca kavradı.

"Çalışamıyordum. Kıyafetlerim kirliydi. Yıkanacak bir yerim yoktu. Para için dilenmeye çalıştım ama insanlar benden korkuyordu. Sanırım bir keşe benziyordum." Sara'ya, "Ama değildim. Hiç uyuşturucu kullanmadım. O şeylerin hiçbirini yapmadım."

Başını salladı.

"Ama çok acıkmıştım. Karnım sürekli ağrıyordu. Başım dönüyordu. Hastaydım. Uyumaya korkuyordum. Tekrar yuvarlanmaktan korkuyordum. Gittim."

Ponce de Leon'da eskiden gece açık olan eczaneye. Plaza Drugs, sinemanın hemen yanında?" Sara başını salladı. "Doğruca içeri girdim ve raflardan yiyecek almaya başladım. Little Debbies. Moon Pies. Ambalajlı olan her şeyi. Dişlerimle yırtıp açtım ve ağzıma attım." Yutkundu, boğazı acımişti. "Polisleri aradılar."

"Seni tutukladılar mı?"

"Denediler." Utançtan boğazının düğümlendiğini hissetti. "Yumruklarımı sallamaya başladım, bir şeylere vurmaya çalıştım. Beni çok hızlı durdurdular."

Sara parmaklarıyla onun saçlarını geriye doğru okşadı.

"Beni kelepçelediler. Beni hapse götürdüler. Ve sonra-" Başını salladı. "Sosyal hizmet uzmanım geldi. Onu altı, belki de yedi aydır görmemiştim. Beni aradığını söyledi."

"Neden?"

"Çünkü Bayan Flannigan bana biraz para bıraktı." Will haberi duyduğunda yaşadığı şoku hâlâ hatırlıyordu. "Sadece üniversite için kullanmama izin verildi. Yani-" Omuz silkti. "Beni kabul eden ilk üniversiteye gittim. Yurtta kaldım. Kafeteryada yemek yedim. Bahçede yarı zamanlı bir işte çalıştım. Sonra GBI'a alındım ve hepsi bu kadar."

Sara sessizdi, muhtemelen her şeyi özümsemeye çalışıyordu. "Geçmiş kontrolünü nasıl geçtin?"

"Yargıç, üniversiteden mezun olursam sicilimi sileceğini söyledi." Neyse ki kadın notları hakkında bir şey söylememişti. "Ben de öyle yaptım, o da öyle yaptı."

Sara yine sessizdi.

"Kötü olduğunu biliyorum." İroniye güldü. "Sanırım bugün hakkımda duyduğun en kötü şey bu değil."

"Tutuklandığın için şanslısın."

"Sanırım."

"Ve GBI'a girdiğin için şanslıyım, çünkü başka türlü seninle asla tanışamazdım."

"Özür dilerim Sara. Bütün bunları senin başına açtığım için özür dilerim. Ben üzgün değilim."

"- Kelimelerin ağzında birbirine karıştığını hissetti. "Ben istemiyorum"

benden korkmanı istemiyorum. Onun gibi biri olduğumu düşünmeni istemiyorum."

"Tabii ki değilsin." Elini onun elinin etrafına sardı. "Sana hayran olduğumu bilmiyor musun?"

Will sadece ona bakabildi.

"Neler yaşadın. Nelere katlandın. Olduğun adam." Elini kalbinin üzerine koydu. "Sen iyi bir insan olmayı seçtin. Diğer insanlara yardım etmeyi seçtin. Yanlış yola sapmak çok kolay olabilirdi ama sen her adımda doğru olanı yapmayı seçtin."

"Her zaman değil."

"Yeterince sık," dedi. "O kadar sık ki sana baktığımda tek düşünebildiğim ne kadar iyi olduğun. Hayatımda seni ne kadar istediğim, sana ne kadar ihtiyacım olduğu."

Gözleri televizyonun ışığında berrak bir yeşil renkteydi. Will onun hâlâ yanında olduğuna inanamıyordu. Hâlâ onunla birlikte olmak istiyordu. Angie çok yanılmıştı. Sara'nın içinde hiç kurnazlık yoktu. Alçaklık yoktu. Kin yoktu.

Eğer gerçekten iyi bir adam olsaydı, Sara'ya Angie'den bahsederdi. İtiraf eder ve bu işi bitirirdi. Bunun yerine Will onu öptü. Göz kapaklarını, burnunu ve ağzını öptü. Dilleri birbirine değdi. Will onun üstüne çıktı. Sara'nın bacağı Will' bacağına dolandı. Öpücüğü derinleştirdi. Will suçluluk duygusunun kolayca kaybolduğunu hissetti.

-Çok kolay. Düşünebildiği tek şey arzusu, onun içinde olma ihtiyacıydı. Onu soymaya başladığında neredeyse çıldırmış gibi hissediyordu.

Sara elbiselerini taşımasına yardım etti. Sonunda elbiseyi yırttı. Kolayca açılan dantelli siyah bir sütyen giyiyordu. Will onun göğüslerini öptü, Sara derin bir inilti çıkarana kadar dilini ve dişlerini kullandı. Dilini aşağı doğru gezdirdi, pürüzsüz deriyi ısırdı ve öptü. Will onun iç çamaşırını indirip bacaklarını ayırdığında Sara'nın nefesi kesildi. Tadı bal ve bakır para gibiydi. Kalçası adamın yüzüne sürtündü. Tırnakları kafa derisine batıyordu. Onu geri çekti ve tekrar öpmeye başladı. Dilini emdi. Ağzıyla öyle şeyler yapıyordu ki Will titremeye başlamıştı. Will onu itti.

kendini onun içinde. Tekrar inledi. Will'in sırtını kavradı. Will kendini yavaş hareket etmeye zorladı. Sara her hamlede onu daha derine çekti. Dudakları adamın kulağına değdi. "Aşkım," diye nefes aldı. "Aşkım."

yirmi bir

15 Temmuz 1975

LUCY BENNETT

Kasılmalar güneşin doğuşuyla başladı. Gözlerini açmıştı ama ağzını değil. Lucy acıdan inlerken ipliğin dudaklarını çektiğini hissedebiliyordu.

Kolları ve bacakları açıldı, vücudu yatağın ortasına doğru hizalanmıştı. Sağ omzunu çoktan koparmıştı. Sadece birkaç santim ama yeterliydi. Hareket edebilmenin verdiği şok ilk başta acıyı hafifletmişti. Şimdi ise et zonkluyordu. Kan kolundan ve aşağı damlıyor, kürek kemiğinin altında birikiyordu.

Bir kasılma daha oluşmaya başladı. Yavaş, yavaş, yavaş ve sonra patladı ve Lucy acı içinde çığlık atarken dudaklarının parçalanmaya başladığını hissetti.

"Kapa çeneni," diye tısladı biri.

Yan odadaki kız. O konuşmuştu.

Kapalı kapıya doğru yürürken zemin ayaklarının altında gıcırdadı.

"Kapa çeneni," diye tekrarladı.

Diğer kız öğrenmişti. Uyumluydu. Misafirperverdi. Adamla konuştu. Onunla birlikte dua etti. Onunla birlikte bağırды, çırpındı ve homurdandı. Bir çocuk sesiyle, Lucy'nin aklına bile gelmeyen şeyleri yapmasını önerdi.

Bunun için de bazen tasmaını çıkarmasına izin veriyordu.

Şimdi olduğu gibi.

Konuşuyordu. Yürüyordu. Hareket .

Her an gidebilir. Yardım almak için kaçabilir. Polise, ailesine ya da buradan başka bir yere kaçabilirdi.

Ama o yapmadı. Diğer kız sıradan bir Patty Hearst'tü. Lucy'nin yerine geçti.

15 Temmuz 1975

Amanda, Ponce de Leon'daki Majestic Diner'da arka masalardan birine oturdu. Bir esnemeyi bastırdı. Dün gece Techwood'dan ayrıldıktan sonra uyuyamayacak kadar yorgun düşmüştü. Mary Wollstonecraft bile onu gönderememişti. Bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, kâğıttan yapbozun görüntüleri retinasına kazınmış gibiydi. Zihnine yeni ayrıntılar ekledi: Hank Bennett-liar. Trey Callahan-liar.

Ve Ophelia. Ophelia'yı ne yapmalı?

Garson Amanda'nın bardağını yeniden doldurdu. Saatine baktı. Evelyn on beş dakika gecikmişti, bu da can sıkıcıydı. Amanda onun geç kaldığını hiç görmemişti. Model City karakolunu aramak için arkadaki ankesörlü telefonu kullanmıştı ama telefona kimse cevap vermemişti. Amanda'nın kendi yoklaması neredeyse yarım saat önce bitmişti. Bugün Vanessa'ya atanmıştı ve bu ikisinin de işine geliyordu. Diğer kadın kendini bir günlük alışverişle ödüllendirmeye karar vermişti. Yeni kredi kartı cüzdanını yakıyordu.

Kapı açıldı ve Evelyn aceleyle içeri girdi. "Özür dilerim," diye özür diledi. "Hodge'dan çok garip bir telefon aldım."

"Benim Hodge'um mu?"

Evelyn siparişini almaya gelen garsonu el sallayarak uzaklaştırdı. "Beni Birinci Bölge'ye gönderdi."

"Seni gören oldu mu?"

"Hayır, istasyon boştu. Sadece ben, Hodge ve onun açık kapısı vardı." Kabine yaslanarak arkasına yaslandı. Belli ki telaşlanmıştı. "Yaptığımız her şeyi ona anlatmamı istedi."

Amanda paniklemeye hissetti.

"yok. Kızgın değildi. En azından kızgın olduğunu sanmıyorum. Kim bilir ile o adam? Sen kesinlikle haklısın onun hakkında

anlaşılmazlık. Bu sinir bozucu." "Bir şey söyledi mi?"

"Hiçbir şey yok. Eleştiri yok. Yorum yok. Sadece başını salladı ve sonra bana işimi yapmamı söyledi."

"Dün de bana aynı şeyi söyledi. İşimi yapmamı." Amanda, "Sence hikayelerimizi karşılaştırıyor muydu?" diye sordu.

"Olabilir."

"Hiçbir şey mı?"

"Deena'nın adını yazmadım. Ve Bayan Lula'nın. İkisinin de başının belaya girmesini istemedim."

"Ona Ophelia'dan bahsettin mi?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Ona Trey Callahan' geri döneceğimizi söyledim ama nedenini söylemedim. Luther Hodge bana William Shakespeare hayranı biri gibi gelmedi."

"Bunu ben de bilmiyorum Evelyn. Belki de hemen sonuca varıyoruz. Trey Callahan Hamlet'ten bir satır alıntılıyor ve sonra sen ve ben dün gece kurbanı görüyoruz ve boşlukları dolduruyoruz. Bu çok fazla tesadüf kokuyor."

"gerçekten tesadüf diye bir şey var mıdır?"

Amanda ona cevap veremedi. "Sence Hodge bizim için sorun çıkarır mı?"

"Kim bilir?" Ellerini havaya kaldırdı. "Göreve gitmeliyiz. Hodge'la tekrar üzerinden geçmek bana bazı şeyler düşündürdü."

Amanda kabinden dışarı kaydı. Masaya kahve ve yüklü bir bahşiş için iki çeyreklik bıraktı. "Ne gibi?"

"Her şey gibi." Evelyn konuşmak için dışarı çıkana kadar bekledi. "Şu Hank Bennett meselesi. Sanırım haklısın. Bence o sinsî bir yılan ve Kitty Treadwell hakkında edindiği bilgileri kızın babasıyla iş yapmak için kullandı."

Amanda'nın arabasına bindiler. "Bennett bir ilişki olduğunu nereden biliyor?" diye sordu.

"Apartman kapısında onun adı yazıyordu," diye hatırlattı Evelyn. "Bu olmasa bile Kitty babası hakkında çok konuşurdu. Bayan Lula politik bağlantıları olduğunu biliyordu. Juice da biliyordu, hatta

altın çocuk olan başka bir kız kardeşten bahsetti. Bu sokakta açık bir sırды."

"Ama sosyal merdivenin üst basamaklarında değil," diye varsaydı Amanda. "Andrew Treadwell Georgia mezunu. Bunu gazetede okuduğumu hatırlıyorum."

Evelyn gülümsedi. "Hank Bennett UGA sınıf yüzüğü takıyordu."

"Georgia Bulldogs, 1974 sınıfı." Amanda bir kez daha Ponce de Leon Caddesi'nde. "Bir mikserde ya da sosyal bir etkinlikte tanışmış olabilirler. Bütün o kardeşlik çocukları hırsız gibi kalın kafalıdır." Cinsel suçlar birimi için kendi payına düşeni sorgulamıştı. Halı gibi yalan söylüyorlardı.

"Orada neler oluyor?" Evelyn Union Mission'ı işaret etti. Bir APD ekip arabası girişı kapatmıştı.

"Hiçbir fikrim yok." Amanda arabayı kaldırıma çekti ve arabadan indi. Adını bilmesine de binadan çıkan devriye polisini tanıdı. Belli ki hem Amanda'yı hem de Evelyn'i tanıyordu. Arabasına doğru ilerlerken adımları hızlandı.

"Affedersiniz-" Amanda denedi ama artık çok geçti. Adam arabasına bindi. Arabadan inerken lastikler asfalta çarparak gıcırdadı.

"Ve ritim devam ediyor," dedi Evelyn. Görevin girişine doğru ilerlerken pek de korkmuş görünmüyordu. Trey Callahan'ı bulmak yerine, rahip yakası takmış tombul ve yaşlı bir adam gördüler. Yerdeki kırık camları süpürüyordu. Ön pencere kırılmıştı. Parçaların arasında bir tuğla vardı.

"Evet?" diye sordu.

Evelyn öne geçti. "Atlanta Polis Departmanı'ndan geliyoruz. Trey Callahan'ı arıyoruz."

Adamın kafası karışmış gibiydi. " de öyle."

Amanda bir şeyi gözden kaçırdıklarını anladı. "Callahan burada değil mi?" "Sence bu karmaşaya kim sebep oldu?" Kırılmış olan cam. "Trey'in dün gece barınağı açması gerekiyordu. Gelmeyince kızlardan biri pencereden içeri bir tuğla fırlattı." Süpürgeye yaslandı. "Özür dilerim, daha önce polisle hiç muhatap olmadım. Siz sekreter misiniz? Az önce çıkan memur, daktilo edilmiş bir ifadeye ihtiyacı olduğunu söyledi."

Amanda bir iniltiyi bastırdı. Sekreter onu başından savmaya devam ediyordu. "Biz sekreter değiliz. Biz siviliz-"

"Dedektifler," diye araya girdi Evelyn, kendinden çok emin bir ses tonuyla. "Ve biz ifade yazmayız. Adınız nedir, efendim?"

"Peder Bailey. Sokağın aşağısındaki aşevinde çalışıyorum."

Kendilerine verilen tariflere uymuyordu. Rahip Amanda'dan sadece birkaç santim daha uzundu. "Mutfakta çalışan tek kişi sen misin?"

"Hayır, yemekleri ortağım yapıyor. Bazen temizliğe yardım ediyorum ama asıl görevim manevi destek sağlamak." Duvardaki saate bir göz attı. "Aslında geç kaldım, eğer siz kızlar-"

Evelyn araya girdi, "Madem aşevinde çalışıyorsun, neden buradasın?"

"Bu sabah Trey ile buluşmam gerekiyordu. Ayda bir kez koordine oluyoruz, kızlar hakkında konuşuyoruz, kimin başı belada olabilir, kime dikkat etmeliyiz."

"Ve arabayı durdurup kırık camı mı gördünüz?"

"Ve bir oda dolusu kız, binanın dışında kilitli olmaları gerekirken sabahı uyuyarak geçiriyor." Odanın arka tarafını gösterdi. "Trey'in o ce'si karıştırılmış. Muhtemelen kızlardan biri."

"İçlerinden herhangi biri bir şey gördü mü?"

"İnsafsız olmaktan nefret ediyorum, ancak doğrudan kendilerine fayda sağlamadığı sürece hiçbiri özellikle yardımcı olmuyor."

Amanda hatırladı, "Peki ya Callahan'ın kız arkadaşı? Georgia Baptist'te hemşire olmak için eğitim alıyor."

Bir an için onu inceledi. "Evet, onu aramak için orayı aradım. Eileen Sapperson. Dün gece de vardiyasını kaçırdığını söylediler."

"Hastanede onun için bir ev numarası var mıydı?" "Ev telefonu yok."

"yoksa-" Amanda Callahan'ın odasını gösterdi. Rahip omuz silkti. Odanın arka doğru yürürlerken süpürmeye devam etti.

O ce açıkça atılmıştı, ancak Amanda failin para arayan bir keş mi yoksa şehri hızla terk etmeye çalışan bir adam mı olduğundan emin değildi. Callahan'ın masası kişisel eşyalarından temizlenmişti. Köpeği ve kız arkadaşının çerçeveli fotoğrafları yoktu. Slinky yok. Funk posterleri yok. Transistörlü radyo yok. Birkaç tane esrar vardı.

Kül tablasındaki son santimetreye kadar içilmiş. Çekmeceler açıktı. En önemlisi, daktilo sayfaları yığını gitmişti.

Evelyn de bunu fark etti. "El yazması nerede?"

"Bir fahişenin bunu tuvalet kâğıdından başka bir şey için kullandığını düşünemiyorum." "Callahan buradan hızlı çıktı. Kız arkadaşını almış olmalı." "Aynı gece Mary Halston Techwood'da ölü bulundu." "Tasadüf mü?"

Amanda artık bilmiyordu.

"Hadi gidip aşevindeki adamla konuşalım."

"En azından rahibe adını sorabiliriz." Ana odaya geri döndüler. Rahip gitmişti.

"Alo?" Odanın her köşesini görebilmelerine rağmen Evelyn seslendi. Amanda onu dışarı kadar takip etti. Kaldırım boştu. Otoparkta kimse yoktu. Binanın arkasını bile kontrol ettiler. "En azından bize yalan söylemedi."

"Bildiğimiz kadarıyla." Amanda Plymouth'a doğru geri yürüdü. Arabanın içi çoktan pişmeye başlamıştı. Kontak anahtarını çevirdi. "Bu arabada olmaktan bıktım usandım."

"Kolumbo'yu hiçbir yerde araba kullanırken göremezsiniz." "Sanırım Ironside sayılmaz."

"Techwood Homes'un ekmek kamyonundaki bir sakatı ne yapacağını görmek isterdim."

Amanda arabayı caddeye çekti. "Pepper Anderson nerede olması gerekiyorsa sihirli bir şekilde orada beliriyor."

"Bir hafta hastanede hemşirelik yapıyor. Sonraki hafta, bir sürat teknesinde yarışıyor. Sonra bir go-go dansçısı, sonra da rüya gibi bir pilotla flört eden bir uçuş görevlisi. Hey-"

"Kapa çeneni."

Evelyn kolunu kapıya yaslarken kıkırdadı. Amanda birkaç blok ötedeki Juniper Sokağı'na giderken ikisi de sessizdi.

"Sol mu?" diye sordu. Sağ mı?" "Birini seç."

Amanda sola döndü. Arabayı yavaşlattı, Evelyn sağ tarafı tararken o da soldaki her binayı kontrol etti.

Evelyn, "Burası olmalı," dediğinde neredeyse Pine Sokağı'na varmışlardı.

Bina terk edilmişti, küçük avluya sıkışmış büyük ahşap haç dışında kilise olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Siyaha boyanmıştı. Birisi İsa'nın el ve ayaklarının olması gereken yerlere çivi çakmayı akıl etmişti. Küçük kırmızı boya noktaları O'nun çektiği acıları gösteriyordu.

"Ne çöplük ama," dedi Evelyn.

Haklıydı. Tuğla cephe parçalanıyordu. Harçta büyük dikey çatlaklar vardı. Gra ti, kuru yığılmış kül bloklarından inşa edilmiş olan sahanlığı delik deşik etmişti. Alt kattaki dört pencereden ikisi tahtayla kapatılmıştı ama üst kattaki pencereler sağlam görünüyordu.

İkisi de arabadan inip binaya doğru yöneldiler. Amanda sokaktan geçen bir arabanın esintisini hissetti. Bu bir Atlanta Polis aracıydı. Mavi ışık selamlamak bir kez yanıp söndü ama sürücü durmadı.

Aşevinin ön kapısı açıktı. Amanda eşikten geçer geçmez otların ve baharatların kokusunu aldı. Piknik masaları odayı dolduruyordu. Tabaklar ve kaseler yerleştirilmişti. Peçeteler ve kaşıklar.

"Keskin nesneler yok," diye not düştü Evelyn.

"Muhtemelen akıllıca." Amanda sesini yükseltti. "Alo?"

"Bir dakika," diye seslendi sert bir ses arkadan. Tencere tıkırtıları duydular. Yerde ağır ayak sesleri. Adam mutfaktan çıktı. Amanda beklenmedik bir korkuya kapıldığını hissetti. Akademide ortalama bir kapının iki metre sekiz santim yüksekliğinde ve otuz santim genişliğinde olduğunu öğrenmişlerdi. Bir insanın boyunu ve kilosunu tahmin etmek için iyi bir ölçüydü. Adam mutfak kapısını doldurmuştu. Omuzları neredeyse pervazların arasındaki boşluk kadar genişti. Kafası neredeyse açıklığın tepesine değiyordu.

Gülümsedi. Alt dişi çarpıktı. Dudakları dolgundu. "Size yardımcı olabilir miyim, ey cers?"

İkisi de bir an donup kaldı. Amanda elini çantasına attı ve rozetini buldu. Adama gösterdi ama zaten polis olduklarını biliyordu. Amanda sadece kelimeleri söylemek istiyordu. "Ben Dedektif Wagner. Bu da Dedektif Mitchell."

"Lütfen." Masayı işaret etti. "Oturun."

Kibarca oturmalarını bekledi, sonra da karşılarındaki banka oturdu. Amanda yine karşılaştırma yapmaktan kendini alamadı. Adam neredeyse ikisinin toplamı kadar genişti. Masanın üzerinde birbirine kenetlenmiş ellerinin görüntüsü bile tehditkârdı. Muhtemelen parmaklarını kolayca boyunlarına dolayabilirdi.

Evelyn not defterini çıkardı. "Adınız nedir, efendim?" diye sordu.

"James Ulster."

"Trey Callahan'ı tanıyor musun?"

İç çekti. Sesi o kadar derindi ki daha çok bir hırıltı gibi çıkıyordu. "Çaldığı parayla mı ilgili?"

"Para mı çaldı?" Amanda sordu, gerçi sorduğu belliydi. "Peder Bailey halkla ilişkiler konusunda daha dikkatli."

Ulster açıkladı. "Yönetim kurulundaki bağışçılardan biri bazı fonların eksik olduğunu fark etti. Bu sabah ilk iş olarak Trey göreve çağrılacaktı. Anladığım kadarıyla başka planları varmış."

Amanda, Callahan'ın dün onun aldığı telefonu hatırladı. Adam bir bağışçının hatta olduğunu söylemişti. "Zimmetine para geçirenin Trey olduğundan eminler mi?" diye sordu.

"Korkarım öyle." Ulster ellerini sıranın iki yanına dayamıştı. Muhtemelen alışkanlıktan olsa gerek yere çökmüştü. Böylesine iri yarı bir adam insanların gözünü korkutmaya alışkın olmalıydı. Gerçi Atlanta'nın yardıma muhtaç kitleleri için bir aşevi işlettiği düşünülürse, cüssesi muhtemelen bir avantajdan çok daha fazlasıydı.

Amanda, "Callahan'ın nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz mi?" diye sordu.

Ulster başını salladı. "Sanırım bir nişanlısı var."

Bundan sonra Georgia Baptist'e gitmeleri gerekecekti ama Amanda bunun bir çıkmaz sokak olduğundan oldukça emindi. "Bay Callahan'la arkadaş mısınız?"

"Bunu o mu söyledi?"

Amanda yalan söyledi. "Öyle olduğunu söyledi. Bu yanlış mı?"

"Teolojik tartışmalar yaptık. Pek çok farklı şey hakkında konuştuk."

"Shakespeare mi?" Amanda sordu. Karanlıkta bir hamleydi ama işe yaradı.

"Bazen," diye itiraf etti Ulster. "On yedinci yüzyılın pek çok yazarı şifreli bir dille yazmıştır. O dönem yıkıcıların ödüllendirildiği bir dönem değildi."

"*Hamlet*'teki gibi mi?" Evelyn sordu.

"Bu en iyi örnek değil ama-evet." "Peki ya Ophelia?"

Ulster'ın ses tonu . "O bir yalancı ve fahişeydi."

Amanda, Evelyn'in yanında sertleştiğini hissetti. "Bundan emin görünüyorsun" dedi.

"Üzgünüm ama bu konuyu sıkıcı buluyorum. Trey hikayeye takıntılıydı. Anlaşılmaz bir replikten alıntı yapmadığı bir sohbet bile yapamazdınız."

Bu yeterince doğru görünüyordu. "Nedenini biliyor musun?"

"Özellikle düşmüş kadınlarla ilgilendiği bir sır değil. Kefaret. Kurtuluş. Eminim bu kızların hepsinin nasıl kurtarılabileceğine dair verdiği derslerden birini dinlemiştinizdir. Bu konuda oldukça kararlıydı ve başarısız olduklarında bunu çok kişisel olarak ele alıyordu." Ulster başını salladı. "Ve tabii ki başarısız oluyorlar. Sürekli başarısız oluyorlar. Bu onların doğasında var."

Evelyn, "Trey'in kızlara uygunsuz davrandığını hiç gördün mü?" diye sordu.

"Misyona pek sık gelmiyordum. Benim işim burada. Kendisine çıkar sağladığını öğrenmek beni şaşırtmazdı. Bir hayır kurumundan para çalmış. Neden düşmüş kadınları istismar etmekten vazgeçsin ki?"

"Onu hiç kızgın gördün mü?"

"Kendi gözlerimle görmedim ama oldukça sinirli olduğunu duydum. Kızlardan bazıları onun şiddet uygulayabileceğinden bahsetti."

Amanda, Evelyn'in not defterine baktı. O bunların hiçbirini yazmıyordu. Belki o da Amanda'yla aynı şeyi düşünüyordu. Trey Callahan muhtemelen uyanık olduğu saatlerin çoğunda kafayı buluyordu. Öfkeyle hareket etmek şöyle dursun, öfke duyduğunu hayal etmek bile zordu. Elbette onu bir hırsız olarak da görmemişlerdi.

Evelyn, "Trey Callahan bir kitap yazıyordu." dedi.

"Evet." Ulster ısıklı bir ses çıkardı. "Onun eseri. Pek iyi değildi."

"Okudun mu?"

"Birkaç sayfa. Callahan sahip olduğu iş için istediği işten daha uygundu." Onlara gülümsedi. "Tanrı'nın kendileri için hazırladığı planları kabul etseler, pek çok insan huzuru daha iyi tanıyacak."

Amanda, Ulster'in doğrudan onlarla konuştuğu hissine kapıldı.

Evelyn de aynı şeyi hissetmiş olmalı. Sorarken ses tonu kısıktı,

"Burada tam olarak ne iş yapıyorsunuz Bay Ulster?"

"İnsanları besliyoruz tabii ki. Kahvaltı sabah . Öğle yemeği saati öğlen başlıyor. Masaların o saatten çok önce dolmaya başladığını göreceksiniz."

"Tek öğünün bunlar mı?"

"Hayır, akşam yemeği de veriyoruz. Saat beşte başlıyor ve yedide hemen bitiyor."

"Sonra da gidiyorlar mı?"

"Çoğu kalıyor. Bazıları akşamları kalıyor. Üst katta yirmi yatak var. Sıcak su güvenilir olmasa da bir duş var. Elbette sadece kadınlar." Ayağa kalktı. "Size göstereyim mi?"

"Buna gerek yok." Amanda adamla birlikte üst katta kapana kısılmak istemiyordu. "Geceleri burada mı kalıyorsun?" diye sordu.

"Hayır, buna gerek yok. Peder Bailey'nin kilisesi sokağın . Her akşam on birde gelip onları içeri kilitliyor, sonra da her sabah altıda dışarı bırakıyor."

Amanda, "Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordu. Adam düşündü. "Sonbaharda iki yıl olacak."

"Ondan önce ne yapıyordun?"

"ustabaşıydım."

Evelyn binayı gösterdi. "Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama buradaki ücretin aynı seviyede olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, değil ve kazandığım azıcık şeyi de geri vermeye çalışıyorum."

"Burada çalıştığın için para almıyorsun-" Evelyn hızlıca hesap yaptı.

"Günde on üç saat mi?"

"Dediğim gibi, ihtiyacım olanı alıyorum. Ama günde on altı saate yakın. Haftanın yedi günü." Eli açık bir şekilde omuz silkti. "Ödüllerim cennette olacakken neden dünyevi zenginliklere ihtiyacım olsun ki?"

Evelyn bankta kıpırdandı. Amanda'nın hissettiği rahatsız görünüyordu. "Kitty Treadwell adında çalışan bir kızla hiç tanıştın mı?"

"Hayır." Onlara boş boş baktı. "Hatırladığım kadarıyla hayır, ama burada pek çok fahişe var."

Amanda çantasının fermuarını açtı ve ehliyeti buldu. Ona Kitty'nin fotoğrafını gösterdi.

Ulster gazeteye uzandı. Onun eline dokunmamaya dikkat etti. Fotoğrafı inceledi, sonra gözleri isim ve adrese kayd. Dudakları sanki kelimeleri seslendiriyormuş gibi sessizce kıpırdadı.

Sonunda şöyle dedi: "Bu fotoğrafta belirgin bir şekilde daha sağlıklı görünüyor. Sanırım bağımlılığının şeytanına yenik düşmeden önce çekilmiş."

Evelyn, "Yani Kitty'yi tanıyor muydun?"

diye açıkladı. "Evet, ismen olmasa da."

"Onu en son ne zaman gördün?" "Bir ay önce mi? Belki daha fazla."

Bu hiç mantıklı değildi. Amanda önce Lucy Bennett'in, sonra da Mary Halston'ın ehliyetini ortaya koydu. "Peki ya bu kızlar?"

Masanın üzerine eğildi ve onları tek tek inceledi. Acele etmedi. İsimleri okurken dudakları yine kıpırdadı. Amanda onun nefes alışını dinledi, sürekli nefes alıp veriyordu. Adamın başının üst kısmını görebiliyordu. Açık kahverengi saçlarında kepekler vardı.

"Evet." Yukarı baktı. "Bu kız. Birkaç kez buraya geldi ama görevi tercih etti. Sanırım Trey'le bir ilişkisi olduğu için." Dün geceki cinayet kurbanı Mary Halston'ı gösteriyordu. "Bu kız." Lucy'yi işaret etti. "Ondan emin değilim. İkisi de birbirine çok benziyor. İkisi de belli ki uyuşturucu bağımlısı. Bu bizim neslimizin belası."

Evelyn doğruladı, "Lucy Bennett ve Mary Halston'ı bu aşevini kullanan kızlar olarak tanıyor musunuz?"

"Sanırım öyle."

Evelyn Şimdi yazıyordu. "Ve Mary, Trey Callahan'ın favorisi miydi?"

"Bu doğru."

"Lucy ya da Mary'yi en son ne zaman gördünüz?"

"Birkaç hafta önce mi? Belki bir ay?" Tekrar fotoğrafları inceledi. "Bu fotoğraflarda ikisi de çok sağlıklı görünüyor." Başını kaldırıp önce Evelyn'e, sonra da Amanda'ya baktı. " kiniz de polis memurusunuz, bu yüzden uyuşturucu bağımlılığının daha alışık olduğunuzu varsayıyorum. Bu kızlar. Bu zavallı kızlar."  z nt yle başını salladı. "Uyuşturucu bir zehirdir ve Rabbimiz buna neden sebep bilmiyorum ama bu kapılan belli bir tip var. Tanrı'nın önünde titremeleri gerekirken uyuyturucunun önünde titriyorlar."

Sesi açık odada yankılanıyordu. Amanda onu kürsüden konuşurken hayal edebiliyordu. Ya da sokaklarda. "Sokaktaki adı Juice olan bir pezevenk var."

"O g nahk rı tanıyorum."

"Bazen kızlar çalışırken onlara vaaz verdiğinizi söylüyor?"

"Tehlike ne olursa olsun Tanrı'nın işini yapıyorum."

Aklı başında hiç kimsenin karanlık bir sokakta James Ulster kadar iri bir adamla karŐılaŐmaktan mutlu olmayacağı düşünülürse, Amanda onun pek tehlike hissettiğini sanmıyordu. "Hiç Techwood Homes'a gittin mi?"

"Birçok kez," diye cevap verdi. "Eve kapananlara çorba dağıtıyorum. Techwood pazartesi ve cuma günleri. Grady Homes Salı ve PerŐembe günleri. Perry Homes ve Washington Heights'a hizmet veren başka bir mutfak daha var."

"Teşekkür ederim," diye araya girdi Evelyn, "ama biz sadece Techwood'la ilgileniyoruz."

"Orada bazı korkunç Şeyler duydum." Ellerini birbirine kenetledi. "O insanların nasıl yaşadığını görmek insanın ruhunu zorluyor. Ama sanırım hepimiz aynı fani dünyadan göçüp gidiyoruz."

Amanda kalbinin durduğunu hissetti. "Trey Callahan da bizimle aynı cümleyi kullanmıştı. Shakespeare'den."

"Öyle mi?" diye sordu. "Belki de onun konuşma tarzını kapmışımdır. Dediğim gibi, sürekli bu konu üzerinde duruyordu."

"Jane Delray adında çalışan bir kız hatırlıyor musun?"

"Hayır. Başlı belada mı?"

"Peki ya Hank Bennett? Onunla hiç tanıştınız mı?" Evelyn bekledi ama Ulster başını salladı. "Saçları senin renginde. Yaklaşık bir metre boyunda. Çok iyi giyimli."

"Hayır, kardeşim, korkarım ."

Evelyn'in çantasındaki radyo tıkladı. Mırıltılı bir çağrı ve ardından bir dizi klik sesi duyuldu. Evelyn sesi kısmak için çantasına uzandı ama hoparlörden kendi adı gelince durdu.

"Mitchell?" Amanda Butch Bonnie'nin sesini tanıdı.

"Affedersiniz," dedi telsizi çıkararak. "Mitchell, 10-4." Butch emretti, "Yirmi beş konumunuzu bildirin. Hemen."

Telsizden daha fazla klik geliyordu - toplu bir kahkaha tepkisi. Butch ikisine de dışarıda buluşmalarını söylüyordu.

Evelyn Ulster'e, "Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz. Umarım soru sormak için aramamızın bir sakıncası yoktur?"

"Tabii ki hayır. Size telefon numaramı vereyim mi?"

Kalemi Ulster'in sol elinde neredeyse kayboluyordu. Yedi rakamı yazarken kalemi başparmağıyla işaret parmağı arasında değil, yumruğuyla kavradı. Bunun üzerine dikkatlice adını yazdı. Daha çok bir çocuğun karalamasına benziyordu. Tükenmez kalem son harfte kâğıdı yırttı.

"Teşekkür ederim," dedi Evelyn. Kalemi geri almak konusunda gözle görülür bir isteksizliği vardı. Kapağını kapattı ve defterini kapattı. Ulster onlar ayağa kalktığında ayağa kalktı. Her birine elini uzattı. Hepsi sıcaktan terliyordu ama Ulster'in teninde özellikle nemli bir şey vardı. Ellerini nazıkçe tuttu ama Amanda'ya göre bu sadece, eğer isterse kemiklerini kırabileceğini hatırlatmaya yaradı.

Kapıya doğru yürürlerken Evelyn'in nefes alış veriş sığılaştı. "Tanrım," diye fısıldadı. Ulster'dan uzaklaştıkları için ikisi de rahatlamıştı ama Butch Bonnie'nin görüntüsü Amanda'yı neredeyse içeri geri gönderiyordu. Belli ki çok öfkeliydi.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Evelyn'i kolundan tutup cüruf taşlı merdivenlerden aşağı sürükledi.

Amanda, "Sen-" dedi.

"Kapa çeneni!" Amanda'yı duvara doğru itti. Yumruğu geri çekildi ama ona yumruk atamadan durdu. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" diye sordu. "İkinize de!" Geri adım attı. Ayakları kaldırımında sürtündü. "Aman Tanrım."

Amanda elini göğsüne bastırdı. Kalbinin göğüs kafesine çarptığını hissedebiliyordu. Ve sonra Evelyn'in düştüğünü gördü. Ona yardım etmek için koştu.

"Hayır." Evelyn kendi başına ayağa kalktı. İki eliyle Butch'un göğsüne vurdu.

"Bu da ne-" Tökezleyerek geri çekildi.

Ona tekrar vurdu. Sonra tekrar, adam duvara yaslanana kadar. "Eğer bana bir daha böyle dokunursan, seni suratından . Duydun mu beni?"

Butch şaşkın şaşkın baktı. "Senin içine ne girdi böyle?"

Evelyn bir ileri bir geri volta atıyordu. Kafese kapatılmış bir hayvan gibiydi. "Siz pisliklerden bıktım usandım."

"Ben mi?" Butch sigarasını çıkardı. "Siz karılara ne demeli? Bu işi bırakmanızı kaç kere söylemem gerekiyor?" Parmağını paketin içine soktu. "Nazik olmaya çalıştım. Sizi çalıştım. Sonra duydum ki muhbirimim etrafında dolanıyormuşsunuz. Sorun çıkarıyormuşsun. Bay İyi Adam işe yaramıyor. Başka ne yapabilirim ki?"

"Muhbirin kim?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

Evelyn sigaraları tokatlayarak uzaklaştırdı. Öfke onu öylesine sarmıştı ki konuşmakta güçlük çekiyordu. "O ölü kadının Jane Delray olduğunu biliyorsun."

Gözleri yana kaydı. "Bir bok bilmiyorum."

"Lucy Bennett olduğunu söylemeni kim söyledi?" "Kimse bana bir şey yapmamı söylemedi."

Evelyn pes etmedi. "Lucy Bennett'i Juice öldürmedi."

"Hapisteki bir zencinin peşinden koşarken dikkatli olsan iyi edersin." Marlborosunu alırken ona küçümseyici bir bakış attı. "Tanrım, Ev. Neden bir tür lezbiyen gibi davranıyorsun?" Ev'e baktı.

Amanda'dan yardım istedi. "Hadi, Wag. Annie Oakley'in aklını başına getir."

Amanda boğazında safra tadı aldı. Aklına gelen en iğrenç şeyi savurdu. "Seni orospu çocuğu."

Şok olmuş bir kahkaha attı. "Beni mi beceriyorsun?" Çakmağını bulmak için cebini karıştırdı. "Kimin anasını siktiğimi bilmek ister misin?" Sigarayı yaktı. "Dün hapishaneye gittiğin için" -Amanda'yı işaret etti- "sen de" -Evelyn'i işaret etti- "onu bütün bunlara bulaştırdığın için boku yedin."

"Beni neye zorluyorsun?" Amanda talep etti. "O benim koruyucum değil."

Bir duman tüttürdü. "İkiniz de yarın transfer edileceksiniz. Umarım geçiş görevi için beyaz eldivenleriniz hâlâ yanınızdadır."

"Umarım cinsiyet ayrımcılığı davası açmaya hazırsınızdır," diye karşılık verdi Evelyn. "Sen ve Landry ikiniz de."

Burun deliklerinden dumanlar fişkırdı. "Siz aptal sürtükler bunu her zaman söylüyorsunuz, ama biliyor musunuz? Henüz hiçbiriniz bunu yapmadınız. Tra c'ı yönetirken kurt gibi ağlamaya devam edin." Uzaklaşırken omzunun üzerinden onlara el salladı.

Evelyn yumruklarını sıkıp gevşeterek onu izliyordu. Amanda bir an için onun Butch'un peşinden koşup sırtına atlayabileceğini düşündü. Amanda böyle bir şey olursa ne yapacağından emin değildi. Tırnakları kısa ama güçlüydü. Muhtemelen onun gözlerini çizebilirdi. Bunu başaramazsa, dişlerinin arasına alabileceği her şeyi ısırabilirdi.

"Bundan çok sıkıldım." Evelyn tekrar volta atmaya başladı. "Onlardan saçmalık duymaktan bıktım. Yalan söylenmesinden bıktım." Plymouth'un lastiğini tekmeledi. "Araba alamamaktan bıktım. İnsanların beni lanet olası bir sekreter sanmasından bıktım." Çantasını kavradı. "Onu neden vurmam? Tanrım, onu vurmak istedim."

"Bunu şimdi yapabiliriz." Amanda hayatında hiçbir şeyi yapmaya bu kadar hazır olmamıştı. "Gidip onu bulacağız ve hemen şimdi yapacağız."

Evelyn çantasını omzuna attı. Kollarını kavuşturdu. "Bunun için hapse girmeyeceğim-" Durdu. "Ne dedin sen?"

O mu? Orospu çocuğu mu?" Şaşırmış bir kahkaha attı. "Bu kelimeyi bildiğini bile bilmiyordum."

Amanda ellerinin de kenetlenmiş olduğunu fark etti. Parmaklarını teker teker uzattı. "Sanırım pezevenkler ve fahişelerle takılınca böyle oluyor."

"Yaya geçidi bekçiliğı." Evelyn tiksintiyle kelimeleri ağzından çıkardı. "Yaz geldi. Normal yıl boyunca beceremeyen tüm aptal çocuklarla baş başa kalacağız."

Amanda arabanın kapısını açtı. "Georgia Baptist'e gidelim ve bakalım Trey Callahan'ın nişanlısını bulabilecek miyiz?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Butch'un ne dediğini duydun." "O yarın olacak. Biz bugün için endişelenelim."

Evelyn arabanın diğer tarafına doğru yürüdü. "Sonra ne olacak, Scarlett O'Hara?"

"Sonra da Techwood'a gidip Bayan Lula'nın Hank Bennett'i gördüğünü hatırlayan birini bulup bulmadığına bakacağız." Amanda kontağı çevirdi. "Ve sonra ona hiç evsizlere çorba dağıtan devasa, tuhaf bir adam görüp görmediğini sorarız."

Evelyn kucağındaki çantasını sıkıca kavradı. "Ulster, Techwood Homes'a girip çıktığını itiraf etti. Pazartesi ve Cuma günleri. Kurbanlarımızın ortaya çıktığı günler."

"Bize yalan söyledi." Amanda arabayı caddeye çekti. "Ehliyetteki ismi bile zar zor okuyabiliyorsa Trey Callahan'ın el yazmasını nasıl okuyabilir?"

"Bunu sen de mi fark ettin?" Evelyn, "Sesi geri zekalı gibi gelmiyordu." dedi. "Belki de sadece yavaş okuyordur."

"Butch onun muhbiriyle uğraştığımızı söyledi. Sence bu Ulster mi? Peder Bailey? O çakalın nereye kaçtığını merak ediyorum. O kızları geceleri içeri kilitliyor. Sıradan bir Triangle Gömlek Fabrikası. Hiç gördün mü?"

"Ulster tüm bunlar için Trey Callahan'ı çerçeveye koymaya oldukça hevesli görünüyordu. Ophelia çizgisi. Öfkesiyle ilgili kısım."

"Bunu da mı fark ettin?" Evelyn dirseğini kapıya dayadı. "Burada hepimizin Hristiyan olduğunu biliyorum ama Ulster'ın bunu kullanma şeklini sevmiyorum. Sanki bu onu herkesten daha iyi yapıyormuş gibi. Bunu anladın mı?"

Amanda'nın emin olduğu tek bir Şey vardı. "Bence James Ulster hayatımda tanıdığım en korkunç adam. Onda Şeytani bir Şeyler var."

"Kesinlikle," diye onayladı Evelyn. "Ellerinin ne kadar büyük olduğunu gördün mü?" Amanda bir ürpertinin omurgasına doğru ilerlediğini hissetti.

Evelyn, "Yukarıdan biri bize karşı çalışıyor," dedi.

"Biliyorum," diye mırıldandı Amanda.

"Butch'un bağlantısı var ama bizi transfer ettirecek kadar değil. Dün hapishanede Juice ile konuŐtuđunuzu bilen biri olmalı. Bugün Ulster'la konuŐtuđumuzu bilen biri. Ve Peder Bailey. Ve Trey Callahan. Ya da belki DNF'leri kontrol ederken bir Şeyler karıŐtırmıŐımdır." Dudağını çiğnedi. "Her ne yaptıysak, bu birilerini bizi sokaktan çektilirip karşıdan karşıya geçme görevine bağlayacak kadar kızdırdı."

"Biliyorum," diye tekrarladı Amanda. Evelyn'daha fazlasını söylemesini bekledi ama kadın muhtemelen Amanda'yla aynı sonuca varmıştı. Duke Wagner henüz üniformasını giymemişti ama ipleri eline almaya başlamıştı bile.

Amanda saatine baktı. Akşam saat sekiz on beŐti. Gece vakti yaz sıcağından kurtuluş getirmiyordu. Aksine, nemin ortaya çıkıp oynaması için bir sebep veriyordu. Amanda terden sıırılsıklam olduğunu hissetti. Juniper ve Pine'ın köşesindeki telefon kulübesinin önünde dururken sivrisinekler başının etrafında dönüyordu. IŞığın yanmaması için kapıyı açık bırakmıştı. On sent parmaklarının arasında yağlı gibi duruyordu. Amanda bozuk parayı yuvaya bıraktı, sonra yavaŐca babasının numarasını çevirdi.

Duke'un evinden on beş dakika önce ayrılmıştı. Amanda onun akşam yemeğini hazırlamıştı. O günkü haberleri aktarıırken, davasıyla ilgili son gelişmeleri aktarıırken yarım kulakla dinlemiŐti. Duke'ün eski görevine dönmesi an meselesiydi. Amanda'nın tekrar onun kontrolü altına girmesi de an meselesiydi. Amanda sadece başını sallamıŐtı; Duke'un yemek yemesini izlerken başını sallamıŐ, bulaŐıkları yıkarken başını sallamıŐtı. İcini ezici bir hüzün kaplamıştı. Konuşmak için ağzını her açtığında ağlama korkusuyla kapatıyordu.

Duke ilk alışta telefonu açtı. Sesi akıllıydı, muhtemelen yemekten sonra çok fazla sigara içtiğinden. "Alo?"

"Baba, benim."

"Evde misin?"

"Hayır, baba."

Bekledi, sonra sordu, "Araba mu?" "Hayır, efendim."

Yatar koltuğın gıcırdadığını duydu. "Ne oldu? Seni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum. Bütün gece surat asıyordun."

Amanda ankesörlü telefonun camında kendi yansımasını yakaladı. Yirmi beş yaşındaydı. Geçen hafta sonu ölü bir insana dokunmuştu. Dün sabah bir pezevenkle göz göze gelmişti. Dün gece ölü bir kızın muayenesine yardım etmişti. Sokakta Butch Bonnie'ye karşı durmuştu. Babasıyla samimi bir konuşma yapabilmeliydi.

"Beni neden yaya geçidi bekçiliğine tayin ettirdiniz?" diye sordu.

"Ne?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Seni ben transfer etmedim. Seni kim transfer etti?" Kâğıtların hışırdadığını, bir kalemin tıkırdadığını duyabiliyordu. "Bana o ahmağın adını ver. Transfer için onunla konuşacağım."

"Sen mı?"

"Bir aydan kısa bir süre içinde eski takımıma geri dönecekken neden seni transfer edeyim ki?"

O haklıydı. Dahası, Duke birinden hoşnut değilse bunu genellikle onun yüzüne söylerdi. "Yarımdan itibaren geçiş görevindeyim." Bunun doğru olduğunu teyit etmek için çoktan merkezi aramıştı. "Evelyn Mitchell ile birlikte."

"Mitchell?" Ses tonu değişti. "O saldırgan kadınla ne yapıyorsun? Sana ondan uzak durmanı söylemiştim."

"Biliyorum, ama birlikte bir dava üzerinde çalışıyoruz." Homurdandı. "Ne tür bir dava?"

"İki kız öldürüldü." "Beyaz kızlar. Techwood Evleri'nde yaşıyorlardı."

"Fahişeler,

sanırım?" "Evet,

öyleydiler."

Sessizdi, belli ki düşünüyordu. "Bunun beyaz bir kızı öldürmekle suçlanan zenciyle bir ilgisi var mı?"

"Evet, efendim."

Adamın çakmağını çakışını ve nefes verirken çıkardığı havayı duydu. "Bu yüzden mi dün sabah hapishanedeydin?"

Amanda boğazındaki yumruyu yutamadı. Hayatının gözlerinin önünde yok olmaya başladığını gördü. Dairesinin. İşi. Özgürlüğü.

Duke dedi ki, "O zenciye yere serdiğini duydum. Kendini onunla bir odaya kilitlemişsin."

Amanda cevap vermedi. Duke'un bu sözleri söylediğini duyunca ne kadar çılgınca davrandığını fark etti. Ne kadar aptalca. Hayatını kurtardığı için şanslıydı.

Duke sordu, "Korktun mu?"

Onun bir yalanı anlayacağını biliyordu. "Çok korkmuştum." "Ama bunu görmesine izin vermedin."

"Hayır, efendim."

Adamın sigarasından uzun bir nefes daha çektiğini duydu. "Sanırım bu gece geç saatlere kadar dışarıda olacağını düşünüyorsun?"

"I-" Amanda ne diyeceğini bilemedi. Sokaktan aşağıya . Ay gökyüzünde neredeyse dolunaydı. Siyah tahta haç, aşevinin önündeki kaldırıma gölge düşürüyordu. "Olası bir şüpheliyi izliyoruz."

"Biz mi?"

Soruyu yanıtsız bıraktı. "Elinizde ne kanıt var?"

"Hiçbir şey." o itiraf etti. "Sadece-" O aranıyor için a ama sadece "Kadın sezgisi" diyebilirdi.

"Öyle deme," diye emretti. "Önsezi de. İçgüdülerinde hissedersin, bacaklarının arasında değil."

Amanda "Pekâlâ" demekten ne diyeceğini bilemedi.

Birkaç kez öksürdü. "Rick Landry'nin davası, değil mi?"

"Evet, efendim."

"O aptala kar fırtınasında kıcını bulması için güvenmezdim." Kıkırdaması keskin bir öksürüğe dönüştü. "Geç saatlere kadar dışarıda kalırsan

uykuya ihtiyacın var. Yarın sabah kendime kahvaltı hazırlayacağım."

Telefon kulağında tıkırdadı. Amanda, sanki plastik ağızlık ona az önce ne olduğunu açıklayabilecekmiş gibi ahizeye baktı. Bir çift far dikkatini çekmek için yanıp sönene kadar kafasını kaldırmadı.

Evelyn'in Falcon steysin arabası şeker ve ucuz şarap kokuyordu.

Amanda yolcu koltuğuna yerleşirken gülümsedi. "İyi misin?" "Sadece kafam karıştı." Evelyn'e telefon görüşmesini anlattı.

Baba.

"Pekala." Evelyn'in sesi ihtiyatlı çıkıyordu. "Sence doğruyu mu söylüyor?"

"Evet." Duke pek çok şey olabilirdi ama yalancı değildi. "O zaman doğruyu söylüyor olmalı."

Amanda, Evelyn'in Duke'e asla güvenmeyeceğini biliyordu. Nedenini anlayabiliyordu. Diğer kadına göre, o Rick Landry ve Butch Bonnie ile aynı kumaştan kesilmişti. Belki de öyleydi ama o hâlâ Amanda'nın babasıydı.

Evelyn sokağın aşağısındaki aşevine baktı. "Ulster orada mı?"

"Temizlik yapıyor." Amanda daha önce yanından geçerken James Ulster'ın masadan büyük bir çorba tenceresini kaldırdığını görmüştü. Sırtı ona dönüktü ama yine de adımlarını hızlandırmıştı. "Binanın arkasına park etmiş yeşil bir minibüs var. Plakasını aradım, kiliseye kayıtlı. Ön koltukta bazı dini broşürler, ön panelde de bir İncil vardı. Arkasında tahta kasalar ve bir sürü ip var. Sanırım onları yiyeceklerin dökülmesini önlemek için kullanıyor."

"Muhtaçlara yemek dağıtmak. Bu bana bir seri katil gibi geldi."

"Eminim bir tane bulabilirsin?"

Evelyn dalga geçmeye hazır değildi. "Buraya gelirken bir yanım kendi cenazeme gidiyormuşum gibi hissetti." Kollarını belinde kavuşturdu. "İşteki son günümüz ya da en azından gerçek işimiz. Yapmak istediğimiz iş. Artık yaya geçidi görevlisi üniformama sığabileceğimi sanmıyorum. O şeyin emekli olduğunu sanıyordum."

Amanda bu konuda konuşmak istemedi. "Georgia Baptist'i aradın mı?"

"Callahan'ın nişanlısının adı Eileen Sapperson, yani en azından bu konuda bize doğruyu söylediler. Bu sabah işe gelmemiş. Ev telefon numarası yok. Adresi yok. Doug Henning'in bir başka büyüğü kayboluşu."

"Bir çıkmaz sokak daha," diye not etti Amanda. Bayan Lula Techwood'da Hank Bennett'in tarifine uyan bir adam gördüğünü hatırlayan kimseyi bulamamıştı ve birçok insan iri yarı Bay Ulster'i tanısa da hiçbirisi onun sorun çıkardığını görmemişti. Sıcak yemek götürdüğünüz insanları düşman edinmek zordu.

Evelyn, "James Ulster her Pazartesi ve Cuma Techwood'da, yani kurbanların bulunduğu günlerde." dedi.

"O kadar çok girip çıkıyor ki kimse onu fark etmiyor," diye ekledi Amanda. "En azından Kitty'yi tanıyordu. Mary Halston hakkında Trey'in ona karşı bir şeyler hissettiğini söyleyecek kadar çok şey biliyordu. Muhtemelen Lucy Bennett'i de tanıyordu."

"Kızların son zamanlarda hayatta olduğunu söyleyen tek kişi o. Jane Delray, Hank Bennett, Trey Callahan, Juice - hepsi de üç kızın en az bir yıldır kayıp olduğunu söylüyor."

"Belki de Ulster Butch'un muhbiridir. Kardeşinin onu aramayı bırakması için Lucy Bennett'in öldüğünü söylemiş olabilir."

"Gerçekten onu arıyor muydu?" Evelyn sordu. "Bildiğimiz kadarıyla Kitty'yi bulduğunda durdu. Ve bunların hiçbirisi Hodge'un bizi ilk etapta neden gönderdiğini açıklamıyor. Ya da baban değilse bizi kimin gönderdiğini. Hiçbirini."

Amanda her şeyi tekrar düşünmeye dayanamıyordu. Bu konuyu kaç kez konuşurlarsa konuşsunlar, kâğıttan bulmaca muhtemelen hiçbir zaman çözülemeyecekti. Evelyn'in eve dönmesi gereken bir ailesi vardı. Amanda'nın okul ödevleri, yazması gereken önemli bir ödev vardı. Bu dava onlara hiç verilmemişti ve yarın otoriteleri, okul çağındaki ergenlerin çığlıklarının onlara verdiği yetkiden daha fazla olmayacaktı.

Evelyn, "Düşünüyordum da, eğer gerçekten cinsel ayrımcılık davası açarsam ne olur?" dediElini üzerine koydu. "Ne yaparlardı ki? Kanun benim tarafımda. Butch

haklı. Sonuca ulaşmadan tehdit etmeye devam edemeyiz. Dişlerini kaybetti."

"Bir daha asla terfi alamazsın. Seni havaalanında tutarlar, ki bu da sınırı geçme görevinden sadece biraz daha aşağılayıcıdır." Amanda ona şunu söyleme ihtiyacı hissetti: "Ama senin için tanıklık ederim. Rick'in ne yaptığını gördüm. Ve Butch'un. Bunu yapmaya hakları yoktu."

"Mandy, sen çok iyi bir arkadaşsın." Uzandı ve Amanda'nın elini tuttu. "Bu aptal işi neredeyse katlanılabilir hale getirdin."

Amanda ellerine baktı. Evelyn'in elleri kendisinininkilerden çok daha zarıftı. "Bana daha önce hiç Mandy dememiştin."

"Pek öyle birine benzemiyorsun."

Amanda artık öyle hissetmiyordu. Bir Mandy hapishaneye girip bir pezevengi azarlar mıydı? Bir Mandy zorbalara karşı onlara kötü isimler takar mıydı?

Evelyn, "Biliyor musun, Hodge bizi o telefon görüşmesine ilk gönderdiğinde senden çok korkmuştum" dedi.

Amanda'nın nedenini sormasına gerek yoktu. Eğer bu hafta ona bir şey öğrettiyse, o da Wagner isminin bir zamanlar inandığı gibi bir varlık olmadığıydı.

Evelyn, "Ama sen çok iyi birine dönüştün. Bu olaydan iyi bir şey çıktıysa o da arkadaşlığımızdır."

Amanda bütün gece ağlamakla mücadele etmişti. Sadece başını sallayabildi.

Evelyn bırakmadan önce onun elini sıktı. "Çok fazla arkadaşım yok. Aslında hiç arkadaşım yok."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Eskiden bir sürü vardı." Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. "Bill ve ben her hafta sonu partilere giderdik. İki ya da üç. Bazen dört." Uzun bir iç geçirdi. "Teşkilata katıldığım da herkes bunun bir gaz olduğunu düşündü, ama sonra bırakmayacağımı gördüler ve aniden hiçbir şey kalmadı. Yemek tariflerini değiş tokuş etmek ya da kek satışları planlamak istemedim. Neden bir erkeğin işini yapmak istediğimi anlayamadılar. Bu konuda bir de kayınvalidemi dinlemelisiniz." Acı acı güldü. "Bu iş sizi değiştiriyor. Düşünme şeklinizi, dünyayı görme şeklinizi değiştirir. Ne olduğu umurunda değil."

Çocuklar öyle diyor. Biz polisiz. Biz de en az onlar kadar bu işi yaşıyor ve nefes alıyoruz."

"Butch ve Landry'yi şu anda burada göremezsin."

"Hayır, muhtemelen evde aileleriyle birlikte dirler."

Amanda bundan şüpheliydi. "Daha çok metresleriyle."

"Hey, bu o." Ulster'in binanın ön kapısını kilitlediğini gördüler. Karanlık ona hiç yaramamıştı. İri yarı bir adamdı. Amanda böyle bir güce karşı koyabilecek birini hayal bile edemiyordu.

Sokağa bir göz attı. Hem Amanda hem de Evelyn eğildiler ama Ulster kırmızı steysin arabayı fark etmemiş gibiydi ya da fark ettiyse bile pek önemsememişti. Geriye dönüp baktığında, araba -arkasında çocuk oyuncakları ve halının içinde erimiş boya kalemleriyle-mükemmel bir sipermişti.

Amanda nefesini tutmuş Ulster'in yeniden ortaya çıkmasını bekliyordu. Saatler gibi gelmişti ama Evelyn sonunda "İşte geliyor" diyene kadar sadece dakikalar geçmişti.

Yeşil minibüs Juniper'a döndü. O geçerken kambur durdular. Evelyn anahtarı çevirdi. Motor tekledi, sonra çalıştı. Farların kapalı olduğundan emin olmak için düğmeye bastı, sonra burnunu sokağa doğru çevirdi ve yumuşak bir şekilde karşı şeride girdi.

"Bu işte gittikçe daha iyi oluyorsun," dedi

Amanda. "Son kez," diye mırıldandı.

Juniper'de hiç sokak lambası yoktu. Ay, arabayla geçmek için yeterliydi ve göremediği yerlerde Evelyn yoluna devam etti.

Ulster, Piedmont Caddesi'nden sola döndü. Bedford Pine'ın doğru sürdü. Buttermilk Bottom'ın pis kokusu arabayı dolduruyordu ama camları kapalı tutuyorlardı.

"Nereye gidiyor?" Evelyn sordu. Amanda

başını salladı. Hiçbir fikri yoktu.

Minibüs son anda fren yaparak Ralph McGill'e doğru keskin bir dönüş yaptı. Amanda, "Courtland'a doğru kes" diye emretti.

Evelyn dönüşü yapmak için geri gitmek zorunda kaldı. "Sence bizi fark etmiş midir?"

"Bilmiyorum." Farları hâlâ kapalıydı. Arabanın içi karanlıktı. "Belki sadece dikkatli davranıyordur."

"Neden dikkatli olsun ki?" Evelyn nefesini içine çekti. Yeşil minibüs ilerideydi. "İşte orada."

Courtland'a kadar minibüsü takip ettiler. Yol dümdüzdü. Evelyn en az yüz metre geride durdu. Minibüs Pine'a döndüğünde, Crawford Long Hastanesi'nin ışıkları içeriyi aydınlattı. Ulster'ın kusursuz çerçevesini gördüler. Evelyn yavaşladı ve onu takip etmek için dönüş yapmadan önce caddeye baktı. Otoyoldan gelen ışıklar yolu daha da kült hale getiriyordu. Spring Sokağı'na döndü.

"Evelyn," dedi Amanda.

"Biliyorum." Onu Kuzey Caddesi'ne kadar takip etti. Varsity'yi geçti. Otoban üzerinden. Techwood'a gidiyordu. "Telsizimi getir."

Amanda arka koltukta Evelyn'in çantasını buldu. Tabanca ellerinde soğuktu. Bunu Evelyn'e uzattı, o da bir elini direksiyonda tutarken silahı bacağının altına kaydırıldı.

Amanda telsizi tıkladı. "Merkez?"

Cevap gelmedi.

"Merkez, burası 16. birim. Tamam mı?"

Telsiz tıkladı. "Birim yirmi üçten birim on altıya," dedi bir erkek sesi. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Amanda elindeki telsizi sıkıca kavradı. Merkeze telefon etmişti, devriye gezen bir köylüye değil.

"Kopya on altı mı?" diye sordu adam. "Bulunduğunuz yer neresi?" Amanda dişlerini sıkarak konuştu. "Techwood Evleri."

"Tekrar edin lütfen."

Amanda kelimeleri telaffuz etti. "Teknik. Ahşap. Homes."

"Anlaşıldı. Perry Homes."

"Tanrım," diye tısladı Evelyn. "Bunun bir şaka olduğunu sanıyor."

Amanda telsizi olabildiğince sert bir şekilde kavradı, adamın kafasında kırmak istiyordu. Parmağını düğmeye götürdü ama basmaya cesaret edemedi.

"Amanda," diye mırıldandı Evelyn. Sesinde bir uyarı tonu vardı.

İleride, yeşil minibüs Techwood Drive'a dönmek için yavaşlamadı. Bunun yerine, düz devam ederek gettonun kalbine doğru ilerledi.

"Bu hiç iyi değil," dedi Evelyn. "Burada olması için hiçbir sebep yok."

Amanda onayladığını seslendirmeye zahmet etmedi. Şehrin, siyah, beyaz, polis ya da suçlu hiç kimsenin hava karardıktan sonra girmek istemediği bir bölümündeydiler.

Minibüs tekrar döndü. Evelyn yavaşladı, dönüşü burun kıvırdı, kolay hedef olmadıklarından emin oldu. Az ileride minibüsün arka lambalarının hafifçe parladığını gördüler. Ulster belli ki nereye gittiğini biliyordu. Temposu yavaş ve bilinçliydi.

Amanda telsizi tekrar dener. "Merkez, on altı Cherry'den kuzeye gidiyor."

Yirmi üç numaralı birimdeki adam cevap verdi. "Ne , on altı mı? Bana kirazını vermek ister misin?"

Telsiz sıkıştığında daha fazla tıktırtı duyuldu.

Merkez konuşmasını kesti. "10:30-4, tüm birimler. On altı, on-yirmi tekrar et."

Evelyn, "Bu Rachel Foster." dedi. Merkezdeki kadınlar saçmalıkları geçersiz kılacak tek kişilerdi. Evelyn telsizi aldı. "On altı, Cherry'den kuzeye doğru gidiyor. Muhtemelen otuz dörtte yeşil bir Dodge minibüs. Georgia plakalı-" Gözlerini kısarak minibüse baktı. "Charlie, Victor, William, sekiz-sekiz-sekiz."

Rachel, "On-yirmi, on altı birim mi?" diye sordu.

Amanda telsizi aldı, böylece Evelyn iki elini de direksiyona koyabildi. "Cherry Caddesi'ni doğrulayın, Merkez. Kuzeye doğru gidiyoruz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Rachel'ın ses tonu sertti. Sokakları yoldaki çoğu polisten daha iyi biliyordu. "On altı mı?"

Araba sessizdi. İkisi de gettonun derinliklerine doğru ilerleyen yeşil minibüse baktı. Ulster onları bir tuzağa mı sürüklüyordu?

"On altı mı?" Rachel tekrarladı.

Amanda, "Cherry'den kuzeye doğru gittiğinizi doğrulayın." dedi.

Statik, saniyeleri doldurdu. Rachel dedi ki, "Bana beş dakika ver. Konumunuzu koruyun. Tekrar ediyorum, bekleyin."

Amanda radyoyu kucağına koydu. Evelyn sürmeye devam etti.

Amanda, "Minibüsün çalınmış olabileceğini neden bildirdiniz?" diye sordu. "Tek ihtiyacımız olan yirmi üç numaralı birimdeki o kovboy her kimse

ışıklar ve sirenlerle buraya koşuyor."

"Belki de bu o kadar kötü bir şey değildir." Amanda şehrin bu kısmına hiç gelmemişti. Herhangi bir beyaz kadının da gittiğinden şüpheliydi. Sokak tabelaları yoktu. Sokağın iki yanındaki evlerin ışıkları yanmıyordu. Ay bile burada daha az parlıyor gibiydi.

Minibüs bir sola daha saptı. Hava çok yoğundu. Amanda ağzından nefes almak zorunda kaldı. Caddenin her iki tarafı da hurda arabalarla kaplıydı. Eğer Evelyn Ulster'i takip ederse, steysin arabayı ondan saklamanın hiçbir yolu kalmayacaktı. Sonunda buna gerek kalmadı. Minibüs yavaşlayıp fiçı tahtası bir evin garaj yoluna girdiğinde fren lambaları yanıp söndü. Diğerlerinde olduğu gibi içeride de ışık yanmıyordu. Şehrin bu kısmında elektrik bir lükstü.

"Terk edilmişler mi?" Evelyn evleri kastederek sordu. Bazıları tahtalarla kapatılmıştı. Diğerleri o kadar haraptı ki çatıları çökmüştü.

"Söyleyemem."

İkisi de arabaya oturdu. Ulster minibüsten indi ve eve girdi. İki kadın da ne yapacağını bilmiyordu. Kapıyı kırıp içeri silahla giremezlerdi.

Amanda, "Rachel şimdiye kadar telsizle haber vermiş olmalıydı," dedi.

Evelyn elleriyle direksiyonu kavradı. İkisi de Ulster'in evine bakıyordu. Arka odalardan birinde bir ışık yandı. Garaj yolunda park etmiş yeşil minibüsün önünü beyaz bir şerit halinde kesiyordu.

Evelyn'in sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Yirmi üç numaralı birimi aramamız gerektiğini söylesem korkak olduğumu düşünür müydünüz?"

Amanda da aynı soruyu nasıl soracağını merak ediyordu. "Ulster'a minibüsün çalındığını söyleyebilir."

"Ve evin içine bakmayı isteyin."

Ve yüzünden vurulmak. Ya da göğsünden. Ya da yumruklanır. Ya da bıçaklanır. Ya da dövülmek.

"," dedi Evelyn.

Amanda telsizin düğmesine bastı. "Yirmi üç mü?" Sadece parazit vardı. Tıklamalar bile kaybolmuştu. "Merkez?"

"Kahretsin," diye küfretti Evelyn. "Muhtemelen bir cebin içindeyiz." Şehrin her yerinde ölü noktalar vardı. Evelyn arabayı geri vitese taktı. "Bu

son blokta çalışıyoruz. Yapabiliriz-"

Bir ılık havayı deldi. Vahşice, dehşet uyandırıcıydı. Amanda'nın içinde bir şey geri tepti. Vücudu soğuk terler döktü. Her kası gerildi. Ses ilkel bir kaçma dürtüsünü tetikledi.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı Evelyn. "O bir hayvan mıydı?"

Amanda hâlâ kulaklarında yankılanan sesi duyabiliyordu. Hayatında hiç bu kadar korkunç bir şey duymamıştı.

Birden radyo canlandı. "On altı mı? Yirmi üç burada. Siz tilkiler teklifimi tekrar düşünür müsünüz?"

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı Evelyn. Düğmeye bastı ama konuşacak zamanı olmadı.

İkinci ılık Amanda'nın kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. Bu bir hayvan değildi. Yardım için yalvaran bir kadının çaresiz ılığıydı.

Telsiz çatırdadı. "On altı, bu da neydi böyle?"

Amanda'nın çantası döşemenin üzerindeydi. İçine uzandı ve tabancasını çıkardı. Kapının kolunu tuttu.

Evelyn'in ayağı frenden kaydı. "Ne yapıyorsun?" "Arabayı durdur." Geri geri gidiyordu. "Arabayı durdur."

"Amanda, yapamazsın-"

Kadın tekrar ılık attı.

Amanda kapıyı iterek açtı. Arabadan inerken tökezledi. Dizleri asfalta saplandı. Hortumu yırtıldı. Kendini durduramadı. Kendini durduramadı. "Yirmi üçü al. Bulabildiğin herkesi bul." Evelyn ona beklemesi için bağırdı ama Amanda ayakkabılarını tekmeledi ve koşmaya başladı.

Kadın tekrar ılık attı. Evin içindeydi. Ulster'in evinde.

Amanda caddede koşarken tabancayı daha sıkı kavradı. Kolları pompalandı. Görüşü tünelleşti. Ulster'in araba yoluna girerken ayağı kaydı. Hortumu ayaklarının altında toplanmıştı. Yavaşladı. Ön kapı kapalıydı. Tek ışık evin arka tarafındaydı.

Amanda ağzını açık tutarak nefes alıp verişini sakinleştirmeye çalıştı. Minibüsün yanından sıkıca geçti. Kimse onu göremese de alçak bir yere çömeldi. Ev ay ışığını engelliyor, her şeyi gölgeye boyuyordu. Tabancasını doğrulttu.

Dümdüz ilerliyordu, parmağı tetikteydi, ona öğrettikleri gibi yandan değil, çünkü yoluna çıkan herkesi vuracaktı.

Çılgılık tekrar geldi. Bu sefer o kadar yüksek değildi ama daha çaresizdi. Daha çok korkmuştu.

Amanda açık pencereye yaklaşırken kendini çelikleştirdi. Işık bir çift ağır siyah perdenin arasından geliyordu. Kadının her nefes alışında inlediğini duyabiliyordu. Neredeyse miyavlıyordu. Amanda perdelerdeki aralıktan dikkatle baktı. Eski bir lavabo gördü. Bir lavabo. Bir yatak. Kadın oradaydı. Oturuyordu. Sarı saçları kızıla boyanmıştı. Şişmiş karnı dışında bir deri bir kemik kalmıştı. Kollarındaki ve omuzlarındaki deri kanlı bir posa gibiydi. Dudakları ve göz kapakları yırtıldığı yerden yırtılmıştı. Kan derisinin her santimini kaplamıştı; yüzünü, boğazını, göğsünü.

Kız tekrar çılgılık attı, ama Amanda arkasında bir şey duymadan önce değil.

Beton üzerinde bir ayakkabı süngü.

Amanda dönmeye başladı ama büyük bir el onu arkasından yakaladı.

yirmi üç

15 Temmuz 1975

LUCY BENNETT

Omuzları serbestti ama umurunda değildi.

Kolları serbestti ama umurunda değildi.

Beli, kalçaları bir yıldan uzun süredir ilk kez serbestti.

Ama umurunda değildi.

Umurumda değil.

Sadece vücudundan çıkan bebek vardı. Güzel küçük çocuk. On parmak. On ayak parmağı. Mükemmel sarı saçlar. Mükemmel küçük bir ağız.

Lucy parmağını onun dudaklarında gezdirdi. Ona dokunan ilk kadın. Kalbini açan ve bu yaratığın mutlak neşesini hisseden ilk kadın.

Burnundaki ve ağzındaki sümüşü sildi. Avucunu hafifçe göğsüne dayadı ve atan kalbini hissetti. Bir kelebek gibi çırpınıyor, çırpınıyordu. O kadar güzeldi ki. Çok küçüktü. Nasıl olmuştu da bu kadar mükemmel bir şey onun içinde büyümüşü? Bu kadar şımarık bir şeyden nasıl bu kadar tatlı bir şey çıkmıştı?

"Ölüyorsun."

Lucy hislerinin keskinleştiğini

hissetti. Patty Hearst.

İkinci kız. Diğer odadaki diğer kadın.

Kapıda durdu, içeri girmeye korkuyordu. Giyinikti. izin verdi. Etrafta dolaşmasına izin verdi. Her şeyi yapmasına izin verdi.

ama Lucy'nin odasına giremezdi. Şimdi bile, ikisi yalnızken, ayak parmakları eşiği geçmiyordu.

"Ölüyorsun," diye tekrarlardı kadın.

İkisi de pencerenin dışındaki sesleri duydu. Bağırışmalar. Silah sesleri. O kazanacaktı. Her zaman kazanacaktı.

Bebek miyavladı, bacaklarını
tekmeledi.

Lucy çocuğuna baktı. Mükemmel bebeğine. Onun kurtuluşu.
Onun kurtuluşu. Onun tek iyi şeyi.

Onun güzel yüzüne, vücutları arasında gidip gelen ışığa konsantre olmaya çalıştı.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Acının değil. Ne kokunun. Ne de kendi ağzından çıkan hırıltılı nefesler.

Göğsünden çıkan büyük bıçağın etrafındaki rüzgârın emilmesi değil.

yirmi dört

Günümüz

ÇARŞAMBA

Sara, Betty'nin sıcak nefesinin kokusuyla uyandı. Köpek önündeki kanepeye kıvrılmış, vücudu iki büklüm olmuş, burnu Sara'nın yüzünden birkaç santim uzaktaydı. Sara küçük şeyi ekmek yapan bir fırıncı gibi yuvarladı. Betty'nin tasmaı tıngırdadı. Esnedi.

Will'in giysileri yerdeydi ama odada değildi. Sara elini yüzüne götürdü. Will'in dokunduğı dudaklarına dokundu. Boğazını okşadı. Ağzı onun öpücükleri yüzünden morarmış gibiydi. Onu düşündükçe teni karıncalanıyordu.

Şimdi içindeydi. Belki de Will annesinin mutfağında bulaşık yıkarken olmuştu. Ya da Sara'nın, Will elini nazikçe okşayana kadar kendini tamamen teselli edilemez hissettiğı o iş günü. Ya da dün gece ona öyle dikkatle bakmıştı ki, Sara sanki içindeki her şey ona açılıyormuş gibi hissetmişti.

Ne zaman gerçekleşmiş olursa olsun, bu olasılık gerçeğe dönüşmüştü. Sara, Will Trent'e derinden ve büyük bir aşkla bağlıydı. Bundan geri dönüş yoktu. İnkâr etmek de yoktu. Beyni bahaneler üretirken kalbi kararını vermişti. Dün gece onu gördüğü anda anlamıştı. Sara onu elinde tutmak için her şeyi yapardı. Sırlarını kabul edecekti. Sessizliğine tahammül edecekti. Berbat karısına katlanacaktı.

Babasının gönderilmesine yardım et.

Pete Hanson dava duruşmaya gittiğinde ölmüş olacaktı. Sara tanıklık için çağrılacaktı. Bu büyük bir dava olurdu. Kız

kaçırılmış ve öldürülmüştü; bu kombinasyon Georgia'nın idam cezası istemek için yasal gerekliliklerini karşılıyordu.

Will'in babası Ashleigh Snyder'ı titizlikle temizlemişti ama adam son otuz yıldır parmaklıklar arkasındaydı. Televizyon ve hapishane bilimi onu hücrelerinin dışında gerçekleşen adli tıp gelişmeleri konusunda eğitmiş olabilirdi ama saç uzatmayı duymuş olması pek olası değildi. Katilin iğne ve ipliğe olan düşkünlüğü düşünüldüğünde bu ironik bir durumdu.

Saç örme işlemi saatler sürerdi. İnce bir korniş ya da "iz", başın arkasından yarım daire şeklinde sıkı bir şekilde örülürdü. Daha sonra iğne ve iplikle yeni, daha uzun ve dolgun saçlar dikilirdi. Kadının ne kadar para ve zaman harcamak istediğine bağlı olarak her seferinde birkaç sıra daha eklenirdi. Ucuz değildi. Doğal saçlar sonunda uzadı. Örgünün her iki haftada bir sıkılaştırılması gerekiyordu. Her seferinde daha fazla dikiş ekleniyordu. Basit bir şampuanlama, eski saçla yeni saç arasındaki tüm kuytu ve çatlakları temizleyemiyordu.

Sara'nın meni izlerini bulduğu yer burasıydı - ince iplik dizileri arasına sıkışmış küçük kurumuş lekeler. Sonunda jüriye keşfini anlatmak, dokuma tekniğini tarif etmek ve seminal sıvıdaki proteinlerin siyah ışık altında neden floresan olduğunu açıklamak zorunda kalacaktı.

Ve sonra yargıç muhtemelen zehirli iğneyle idam cezası verecektir.

Sara derin bir iç çekti. Saate baktı. Sabahın altı buçuğuydu. Sekizde işte olması gerekiyordu. Will'in gömleğini bulup giydi ve mutfığa girerken düğmelerini ilikledi.

Ocağın başında durmuş krep yapıyordu. Ona gülümsedi. "Aç mısın?"

"Çok." Sara onun ensesini öptü. Adamın teni sıcacıktı. Kollarını ona dolayıp aşkını ilan etme isteğine direndi. Will'in hayatı şu anda Sara'nın onu zor durumda bırakmasına gerek kalmadan da yeterince karmaşıktı. Birine onu sevdiğini söylemek, ondan bu sözleri tekrarlamasını istemekle eşdeğerdi.

Will, "Üzgünüm, hiç kahvem yok." dedi.

Sara masaya oturdu. Will kahve içmezdi. Her sabah sıcak çikolata içerdı ve bu yeterli şeker olmadığı için, içeceğini genellikle bir Pop-Tart ile tamamlardı. "Sonra alırım."

"İstersen yumurta yapabilirim" diye teklif etti.

"Hayır, teşekkür ederim." Sara elleriyle yüzünü ovuşturdu. Beyni henüz uyanmamıştı ama bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu. Will iş için lacivert takım elbisesini giymiş, kravatını takmıştı. Ceketi mutfak sandalyesinin üzerine örtülmüştü. Saçları taranmıştı. Yüzü yeni tıraş edilmişti. Mutlu görünüyordu, ki bu alışılmadık bir şey değildi, ama fazla mutluydu. Çok hareketli. Yerinde duramıyordu. Ocağın başında dururken ayağı takırdıyordu. Krepleri tabağı koyarken parmakları tezgâha vuruyordu.

Sara bu tür davranışları daha önce de görmüştü. Genellikle biri kararını verdiğinde ortaya çıkardı. Üzerindeki baskı kalkmıştı. Karar verilmişti. Hepsi katılmıştı. Bu işi bitirmeye hazırdılar.

"Madam." Tabağı kadının önüne koydu.

O zaman kokusunu almıştı, yağ ve kordit. Adamın ellerinde. Masanın üzerinde. "Teşekkürler." Sara sandalyeden kalktı. Ellerini masanın üzerinde yıkadı.

Lavabo. Uyanık olduğu ve düşündüğü için koku şimdi daha güçlüydü. Will arkasını temizlemişti ama yeterince iyi temizlememişti. Ellerini bir kâğıt havluyla sildi. Çöp için dolabı açtığında, kirli temizlik bezlerini gördü.

Sara dolabın kapağını kapattı. Silahların arasında büyümişti. Temizleme yağının kokusunu biliyordu. Will'in kasasında yedek bir silah bulundurduğunu biliyordu. Kararını vermiş bir adamın bakışını biliyordu.

Arkasını döndü.

Will masada oturuyordu, elinde çatal vardı. Tabağından şurup damlıyordu. Bir ağız dolusu krepın etrafında konuşuyordu. "Spor çantayı arabadan aldım." Çatalı kullanarak yerdeki çantayı işaret etti. "Elbiseni yırttığım için özür dilerim."

Lavaboya yaslandı. "Bugün havaalanında mı çalışıyorsun?"

Başını salladı. "Arabayı ödünç alabilir miyim? Benimki sorun çıkarıyor."

"Elbette." Otelin çevresinde Will'in arabasını arıyor olacaktı. Sara'nın BMW'si şehrin o bölgesinde neredeyse hiç tanınmıyordu.

"Teşekkürler." Ağzına bir çatal dolusu daha krep tıktırdı. "Bugün hasta olduğumuzu söyleyelim." dedi.

Çiğnemesi yavaşladı. Onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Birlikte uzaklara gitmemizi istiyorum," dedi. "Kuzenimin Körfez'de kullanabileceğimiz bir evi var. Hadi buradan gidelim. Kasabayı terk edelim."

Yutkundu. "Kulağa hoş geliyor."

"Köpekleri alıp her sabah sahilde koşabiliriz." Kollarını beline doladı. "Ve sonra yatağa geri dönebiliriz. Sonra öğle yemeği yeriz. Sonra tekrar yatarız."

Ona zoraki bir gülümseme verdi. "Kulağa gerçekten hoş geliyor." "O zaman yapalım. Hemen şimdi."

"Tamam," diye kabul etti. "Seni evine bırakayım, sonra da birkaç işimi halledeyim."

Sara rol yapmayı bıraktı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Will sandalyesine geri oturdu. Gergin enerjisi gitmişti. Onun bedenini yavaşça terk edişini izledi. Şimdi sadece bir gün önce kalbini kıran keder ve hüznü vardı.

"Will-"

Boğazını temizledi. Ses öksürüğe dönüştü. Gözyaşlarına karşı koyarken boğazı düğümlendi. "O sadece bir öğrenciydi."

Sara dudaklarını ısırdı.

"Bir gece sınıfa doğru yürüyordu, adam onu gördü ve kaçırdı, hepsi bu. Hayatı sona erdi." Çatalını yere bıraktı. "Ona ne yapıldığını biliyorsun. Dün kızı gördün. İkisine de aynı şeyi yaptı."

Will'in cep telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkardı. "Onu tutukladın mı?" Yüzündeki yıkım Sara'ya cevabı verdi. "Nerede?" Birkaç saniye daha dinledikten sonra telefonu kapattı. "Faith garaj yolunda bekliyor."

"Ne oldu?" Sara bu sözleri söylerken bile anlamsız olduklarını biliyordu. Bir ceset daha bulunmuştu. Bir hayat daha mahvolmuştu. Will'in babası yine öldürmüştü.

Will ayağa kalktı. Sandalyenin arkasından ceketini aldı. Ona bakmıyordu. Will'in düşüncelerini neredeyse duyabiliyordu: Bunu yapmalıydı. Babasının serbest kaldığını duyar duymaz silahını alıp otele gitmeliydi.

"Amanda senin de gelmeni istiyor." dedi.

Sara yük olmak istemiyordu. Amanda onu daha önce de bu işe sürüklemişti. "Beni orada istiyor musun?"

"Amanda'nın var."

"Amanda değil. Sadece senin için en iyi olanı yapmak istiyorum. Senin için en kolayı."

Will kapı aralığında durdu. Derin bir şey söyleyecek gibiydi ama sonra uzanıp spor çantasını aldı. "Acele etmeye çalış. Ben dışarıda olacağım."

yirmi beş

15 Temmuz 1975

James Ulster Amanda'yı ensesinden yakaladı. Kendini ensesinden yakalanmış bir kedi yavrusu gibi hissetti. Kolları gevşedi. Ayak parmakları yerden kalktı.

Sonra elindeki tabancayı hatırladı.

Silahı yan tarafına doladı ve tetiği çekti. Bir kez. İki kez. Üç kez. Vurulduğunda vücudu sarsıldı ama tutuşu daha da sıkılaştı. Tetiği tekrar çekti. Namlu flaşı Amanda'nın yan tarafını yaktı. Silah elinden fırladı. Ulster homurdandı. Namlu ağzı etini yakacak kadar sıcaktı. Silah yere çarptı.

Amanda dizlerinin üzerine çöktü ve körlemesine silahı aramaya başladı. Ulster onu kolundan tutup kaldırdı. Kemiklerinin çatırdadığını hissetti. Ayakları tekrar yerden kesildi. Sırtı eve çarptı. Nefesi kesilmişti. Ulster'ın eli boynuna dolanırken tekmeledi ve pençeledi. Tırnaklarını adamın derisine geçirdi. Yüzü öfkeyle buruştu. Amanda başının döndüğünü hissetti. Ciğerlerini dolduracak kadar nefes alamıyordu.

"onu!" Evelyn çığlık attı. Kel-Lite'ını tabancasının altına sıkıştırmıştı. "Şimdi!"

Ulster ona inanmadı. Amanda'yı daha sıkı kavradı.

Evelyn tetiği çekti. Ulster'ın Amanda'nın boynuna dolanan eli gevşedi. Evelyn tekrar ateş etti. Kurşun bacağına isabet etti. Amanda'yı düşürdü. Kolu kanıyordu. Yanı kanıyordu. Yine de yere düşmedi.

", " diye emretti Evelyn. Ama Ulster dinlemedi. Doğruca Evelyn'e doğru yürüdü. Evelyn tetiği çekti ama atış boşa gitti. Ulster silahı tokatlayarak elinden aldı. Yumruğunu savurdu. Evelyn geri adım attı ama yeterince hızlı değildi. Adamın eklemleri çenesini sıyırdı. Evelyn araba yoluna yığıldı.

"Hayır!" Amanda çığlık attı. Adamın sırtına atladı. Tırnakları adamın gözlerini çizdi. Ulster körlemesine dönmek yerine dizlerinin üzerine çöktü ve sırt üstü yuvarlandı. Ağırlığı Amanda'yı ezdi. Nefesi göğsünden dışarı fırladı. Yine de kolunu onun boynuna doladı ve diğer koluyla sıkıca kenetledi. Boğma tutuşu. Daha önce yapıldığını görmüştü. Çok kolay görünüyordu ama kimse gerçekten koymuyordu. Kimsenin bu tutuştan kurtulmak için iki yüz elli kilodan fazla kası yoktu. Ulster, Amanda'nın kollarını bir çocuğun yayını çözmesi kadar kolay bir şekilde ayırdı. Kadın sertçe geriye düştü ve kafası beton zemine çarptı.

Tekmeledi ve yumrukladı. Darbeleri işe yaramadı. Ulster onu kolayca yere yapıştırdı, kollarını iki yanına sıkıştırdı, vücudunun ağırlığı kuyruk sokumunu betona sürttü. Kan Ulster'in gömleğinin önünü ıslattı, ağzından damladı. "Tövbe etmelisin kardeşim." Daha sert bastırdı. Vücudundaki havayı dışarı itiyordu. "Günahların için bana tövbe et."

"Hayır," diye fısıldadı Amanda.

"Lütfen." "Babamız."

Çırpındı, nefes almak için yutkundu.

"Babamız," diye tekrarladı, daha sert bastırarak.

Kaburgaları karnına doğru büküldü. İçinde bir şeyler yırtılıyordu. Artık mücadele edemiyordu. Sadece onun soğuk, ruhsuz gözlerine bakabiliyordu.

"Babamız," dedi üçüncü kez, Rab'bin Duası'nın başlangıcı.

Amanda "Baba" diye homurdandı.

"Cennette olan."

"Kim sanat ..." Konuşmak için yeterince hava alamıyordu. "Cennette olan."

"Kim-" Ona doğru itti ama adamın ağırlığı bir dağ gibiydi. "Lütfen," diye nefes nefese kaldı. "Lütfen."

Ulster göğsünü nefes alabilecek kadar yukarı kaldırdı. "Kim sanat-"

"Kim...," diye denedi. "Kim sanat ..."

Kollarının kendi iradeleriyle hareket ettiğini hissetti. Ulster önce onu durdurdu, ağırlığını tekrar bastırdı ama sonra anladı. Dikkatlice, bir santim kadar geriye kaydı. Amanda kolunu uzattı ve etinin Ulster'in pantolonunun iç kısmına sürtündüğünü hissetti. Diğer kolunu da çıkardı, sonra ellerini birbirine kenetledi. Parmakları birbirine dolandı. Avuç içleri sıkı. Başparmaklar dışarıda.

Ulster dikkatle ona baktı. Dudaklarında bir gülümseme vardı. Yavaşça sallanıyor, leğen kemiği onunkine sürtünüyordu. Kalça kemiği ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordu. Adam daha fazla eğildi. Onu görmek istiyordu, yüzündeki acının tadını çıkarmak istiyordu.

"Babamız..." diye fısıldadı.

"Doğru." Sesi yavaştı, sanki bir çocuğa öğretiyormuş gibi. "Cennette olan."

"Cennette olan." Durdu, nefesi kesildi. "Kutsal ol-"

Kelimeler hızla . "Adın kutsal kılınsın."

"Krallığın gelsin." Adam daha da eğildi ve kadının yüzüne baktı.

"Krallığın mı gelecek?"

"Thy-"

Amanda duayı bitirmedi.

Bunun yerine, sıktığı ellerini olabildiğince sert bir şekilde adamın boynuna geçirdi. Parmak eklemleri kıkırdak ve kemiğe çarptı. Adamın boğazı büküldü. Bir şey kırıldı. Bir sopanın kırılma sesine benziyordu.

Hyoid. Tıpkı Pete'in ona gösterdiği gibi.

Ulster bir kazık gibi üzerine düştü. Amanda onu itmeye çalıştı. Adam inledi ama kımıldamadı. Yer değiştiremeyecek kadar ağırdı. Onun altından sürünerek çıkmak zorunda kaldı. Adamın ağırlığı onu boğuyordu. Bayılmamak için kendini zorladı. Kusmamak için. Teslim olmamak için.

Amanda'nın avuç içleri satın almak için kazındı. Ayak parmaklarını betona bastırdı. Yavaş ilerliyordu, zahmetliydi. Kalbi içindeydi

Boğazından. Ağzında safra vardı. Ve sonra, son bir hamleyle, sonunda kendini kurtarmayı başardı.

Evelyn hâlâ baygındı. Tabancası açık elinde duruyordu. Kel-Lite yana yuvarlanmıştı.

Amanda silaha uzandı ama Ulster ayak bileğinden tutarak onu geriye çekti. Amanda olabildiğince sert tekmeledi. Adamın burnunun topuğunun altında kırıldığını hissetti. Adam bıraktı. Amanda çırpınarak kendini dizlerinin üzerine çekti ama Ulster onu tekrar yakaladı. Kollarını beline doladı. Amanda başını geriye atarak adamın kırık burnuna doğru gitti. Adam duraksadı, bu da Amanda'ya dönüp nişan alması ve dirseğini doğrudan boğazının yumuşak etine saplaması için zaman verdi.

Gürültülü çatırtı bir av tüfeği patlamasına benziyordu.

Ulster'ın elleri boynuna gitti. Hava ıslık çalarak ağzına girdi. Amanda dirseğini ikinci kez çarptı. Bir çatırtı daha. Tekrar . Ulster yan tarafına düştü. Sırt üstü yuvarlandı, hırıltıyla nefes alıyordu. Amanda kendini tekrar yukarı itti. Kolları ağrıyordu. Başı çarpıyordu. Göğsü ağrıyordu. Boğazı acıyordu. Her şeyi acıyordu.

Tekrar düşmemek için minibüse tutunarak ayakta durmayı başardı.

Ulster guruldayan bir ses çıkardı. Ağzından ve burnundan kan damlıyordu.

Amanda çıplak ayağını adamın boynuna bastırdı. Hissettiği şey tıpkı Pete'in tarif ettiği gibiydi, ayağının kemerinde çatırdayan kabarcıklar. Ağırlığını ileri geri hareket ettirerek Ulster'ın gözlerinin dehşet içinde açılmasını izledi ve Pete onun canına okurken kendi gözlerinin de aynı şeyi yapıp yapmadığını merak etti.

"Manda," diye mırıldandı Evelyn. Ayağa kalkmıştı. Dudağı yarılmıştı. Elini yüzüne götürmüştü. Çenesi o kadar şişmişti ki, yumru parmaklarının arasından görünüyordu.

"Hey!" Bir devriye polisi minibüsün etrafında koştu. Manzarayı görünce ciyaklayarak durdu. "Aman Tanrım." Silahını çekmişti ama önünde gevşekçe sallanıyordu. "Siz karılar ne ettiniz?"

"Amanda." Evelyn'in sesi sanki konuşmak canını acıtıyormuş gibi kesik kesikti. "Şu kız" dedi.

yirmi altı

Günümüz

ÇARŞAMBA

Haber minibüsleri ve muhabirler Four Seasons'ın dış otoparkında karıncalar gibi koşuşturuyordu. Burası sadece bir otel değildi. Yüksek fiyatlı avukatlar ve para yöneticileri üst katlardaki ofisleri doldurmuştu. Rezidans katları zengin ve ünlülerle doluydu. Rap şarkıcıları. TV reality yıldızları. Şöhret peşinde koşan sosyetikler.

Ondördüncü Cadde'nin önündeki mermer çeşme boyunca olay yeri bandı gerilmişti. Birisi Faith'in sinyalinin açık olduğunu fark etti. Muhabirler öne doğru akın etti. Will, kapalı pencereden bağırarak sordukları soruları duyabiliyordu. Ne olmuştu? Neden buradasınız? Bize kurbanın kim olduğunu söyleyebilir misiniz?

Hikayeyi yakında öğreneceklerdi. Birinci sınıf bir otel odasında öldürülen bir kadın. Şartlı tahliye edilmiş bir katil serbest. Belediye başkanlığından Kongre ve Ziyaretçi Bürosu'na kadar şehrin hiçbir yerinde bu suçun dokunmadığı bir yer yoktu.

Will bu hikâyelerin kontrolden çıktığını daha önce de görmüştü. Her müstehcen ayrıntı tartışılır ve analiz edilirdi. Söylentiler makineye beslenir ve gerçekmiş gibi kusulurdu. Bariz sorular sorulacaktı: Kimi öldürdü? Neden serbest bırakıldı? Günışığı Kanunu'na başvurulacaktı. Dosyaların fotokopileri çekilecek, kuryeyle gönderilecek ve Faith'in gazetede çalışan eski sevgilisi Sam Lawson muhtemelen gece çökmeden CNN'e çıkacaktı.

Faith, "Kahretsin," diye mırıldanarak Mini'sini polis barikatına doğru yaklaştırdı. Muhabirler pozisyon almak için yarışırken araba sarsıldı. Kadın

rozetini görevli polise gösterdi.

Faith ona arkalarındaki Sara'nın arabasını göstererek, "BMW de," dedi.

Polis panosuna bir not yazdı, ardından kalabalığın arasından geçerek barikatı kaldırdı.

Bir muhabir Faith'in camına vurdu. Faith arabayı ileri doğru sürerken, "Pislik," diye mırıldandı. Yolda pek bir şey söylememişti. Will, bunun ne söyleyeceğini bilmediğinden mi yoksa Amanda'nın her zamanki ayrıntıları saklama oyununu oynadığından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Başka bir ceset. Aynı yöntem. Babası hiçbir yerde bulunamadı. Yeni kurban bir fahişeydi. Will bunu kesin olarak biliyordu. Bu babasının şablonuydu. Önce bir öğrenci, sonra çalışan bir kız. Yerini alacak bir başkası olmadıkça birinden kurtulmazdı.

Will Sara'yı kontrol etmek için arkasını döndü. BMW onları barikatın içinde takip etti. Sig Sauer'ı hâlâ ön koltuğun altındaydı. Bu kez onu durduramayacaktı. Amanda, Will'in başına elli koruma koyabilirdi ama o yine de silahı alıp babasını bulacak ve kafasından vuracaktı.

Tam da dün gece yapması gerektiği gibi. Bu sabah. Geçen hafta.

Kaçırılan pek çok fırsat vardı. Babası iki aydır bu otelde yaşıyordu ve bir şekilde kimsenin haberi olmadan gelip gitmeyi başarmıştı. İki kızı kaçırmayı başarmıştı. Birini Techwood'a atmayı, diğerini de otel odasında öldürmeyi başarmıştı. Tüm bunlar olurken polis, otel güvenliği ve gizli ajanlar sözde onun her hareketini izliyordu.

O piç kurusu onları atlatabiliyorsa, Will de atlatabilirdi. O, babasının oğlu değilse hiçbir şeydi.

Faith, Amanda'nın G-ride'nin arkasına park ederken el frenini çekti. Will arabadan indi. Sara'nın BMW'si iki Atlanta polis aracının önünde durdu. Olay yerinde muhabirler kadar polis de vardı. Sara'nın kapısını açmak için iki üniformalı devriyeyi itmek zorunda kaldı. Sara arabadan inerken kameralar parladı. Kendinden emin bir şekilde kollarını kavuşturdu. Yoga pantolonu ve onun gömleğini giymişti. İş kıyafeti sayılmazdı. Will bu fırsattan yararlanarak Sara'nın arkasına uzandı ve koltuğun altından silahını aldı.

Ama silah orada değildi.

Kafasını kaldırdığında Sara ona bakıyordu.

"Dr. Linton," dedi Amanda. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Sara arabanın kapısını kapattı. Gömleğinin cebine koyduğu anahtarlıkla kilitledi. "Pete yolda mı?"

"Hayır. Bu sabah mahkemede ifade verecek." Amanda içeri girmelerini işaret etti. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu cesedi bir an önce ortadan kaldırmak hepimizin yararına olacaktır."

Bir devriye görevlisi yan kapıyı açtı. Hava basıncı değişince bir vınlama oldu. Will daha önce otelin içine hiç girmemişti. Lobi gösteriliyordu. Her yüzey farklı renkte mermerle kaplıydı. Odanın ortasına hâkim olan büyük bir merdiven, ikinci kata ulaştığında karşılıklı iki tarafa ayrılıyordu. Basamaklar halı kaplıydı. Tırabzanlar cilalı pirinçtendi. Tepedeki avize sanki bir kristal fabrikası patlamış gibi görünüyordu.

Lobiye her tondan ve her çeşitten polisin doldurduğu gerçeği olmasaydı, ortam etkileyici olabilirdi. Sivil polisler. Üniformalı devriye. GBI'dan özel ajanlar. Ahlak masasından birkaç kadın bile oradaydı, altın dedektif kalkanları cılt kıyafetleriyle uyumsuz görünüyordu.

Amanda Faith'e, "Güvenlik son yirmi dört saatin görüntülerini çekiyor. Bunu hızlandırmanı istiyorum."

Faith başını salladı ve resepsiyona doğru ilerledi. Sara, "Kurbanın kimliğini tespit ettiniz mi?" diye sordu.

"Evet." Amanda, Jamal Hodge'u işaret etti. "Dedektif, lütfen adamlarınızın en azı hariç hepsini dışarı çıkarabilir misiniz?"

"Evet, hanımefendi." Kalabalığa doğru yürüdü ve dikkat çekmek için kollarını kaldırdı. Will adamı duymazdan geldi. Onun yerine Amanda'yı izledi. Oteldeki kiralık polislerden birine emirler verirken omzundaki askıyı düzeltiyordu.

Sara, "Ne oldu?" diye sordu.

Will cevap vermedi. Lobiye taradı, kıdemli bir Atlanta Polis memurunu bulmaya çalıştı. Leo Donnelly yoktu. Bu bölgeden sorumlu başkomiser Mike Geary de yoktu.

Will, Amanda'nın davayı devraldığını fark etti. Hiç mantıklı değildi. Atlanta Polis Departmanı'nın bildiği kadarıyla, ölü bir fahişe

kaçırılan bir öğrenciyle ilgisi olmadığını söyledi. Amanda'ya "Ne oldu?" diye sordu.

Amanda kiralık polisi gösterdi. Pahalı görünen kömür rengi bir takım elbise giymişti ama elindeki telsiz onu ele veriyordu. "Bu Bob McGuire, otelin güvenlik şefi. Kendisi aradı."

Will adamın elini sıktı. McGuire emekli bir polis olmak için çok gençti ama kucağına düşen şey düşünüldüğünde oldukça sakın görünüyordu. Onları asansöre doğru götürdü ve "Bu sabah mutfaktan aradılar. Oda servisindeki kız adamın kapıyı çalmasına yanıt vermediğini söyledi."

Amanda, "Düzenli bir programa ," diye açıkladı.

Asansörün kapıları açıldı. Will, Sara ve Amanda'nın önce binmesi için geride durdu.

McGuire, "İki aydır burada kalıyor," dedi. Panelin üzerinde bir anahtar kartı salladı, ardından on dokuzuncu katın düğmesine bastı. "Kapı kilidindeki yazılım aracılığıyla odaya giriş çıkışlarını takip edebiliyoruz. Buraya geldiğinden beri programı aşağı yukarı aynı. Sabah oda servisi, sonra spor salonu, sonra odasına geri dönüyor, sonra da öğlen oda servisi sipariş ediyor." Ellerini ceplerine soktu. "Haftada bir ya da iki kez akşam yemeği için restoranımızı kullanıyor ya da barda yemek yiyor. Çoğu gece saat altıda oda servisine sipariş verir. Sonra ertesi sabah altıya kadar ondan haber alamıyoruz."

Amanda, "Hapishane programına uyuyor," dedi.

Will asansör kabininin etrafına baktı. Güvenlik kamerası köşeye sıkışmıştı. "Onu ne zamandır izliyorsun?"

"Özel olarak mı?" McGuire sordu. "Sadece birkaç gündür." Amanda'ya, "Ağır işlerin çoğunu sizinkiler yapıyordu, ama de destek oldular," dedi.

"Uno cially?" Will sordu.

"Geldiğinden beri. Garip bir adam. Fiziksel olarak çok itici. Açıkça bir şey yapmadı ama insanları rahatsız etti. Ve açıkçası, Başkanlık Süiti'nin geceliği dört bin dolar. Normalde üst düzey müşterilerimizin kim olduğunu bulmaya çalışırız. Etrafta biraz araştırma yaptım ve onu daha yakından izlememiz gerektiğini fark ettim."

Amanda sordu, "Onunla konuşan oldu mu? Onunla sosyalleşti mi?"

"Dediğim gibi, itici biriydi. Otel personeli mümkün olduğunca ondan uzak dururdu. Hizmetçilerin yukarı yalnız çıkmasına asla izin vermezdik."

"Peki ya diğer konuklar?"

"Kimse bir şey söylemedi."

Will, "Odanın parasını nasıl ödedi?" diye sordu. Adam hapisteydi. Kredi kartı yoktu.

McGuire şöyle açıkladı: "Her şeyi bankası ayarladı. Oda için yüz bin dolarlık bir depozito tutuyoruz."

Bir zil çaldı. Kapılar açıldı.

Will kenara çekildi, sonra da onları asansörden çıkarken takip etti. Sara birkaç saniye Will'in bakışlarını üzerinde tuttu. Önünden gitmesi için başıyla işaret etti.

McGuire, "Onun katında beş süit daha var. Başkanlık köşede. Yaklaşık yirmi iki yüz metre kare."

Üç üniformalı Atlanta Polis memuru koridorun sonunda duruyordu. En az elli metre uzaktaydılar. Kırmızı çıkış işareti başlarının üzerinde parlıyordu. Süit, merdivenlerin tam karşısındaydı.

McGuire onları koridorun sonuna götürdü. "Süitlerden üçü doluydu. Şovmenler. Şehirde bir konser var. Kardeş mülkümüze taşınmaları için gerekli ayarlamaları yaptık. Size onların bilgilerini verebilirim ama-"

Amanda, "Avukatlarla konuşarak zaman kaybetmeyi tercih etmem" dedi.

Will çenesinde, boynundan aşağıya doğru inen bir acı hissetti. Dişleri birbirine kenetlenmişti. Omuzları gerildi. Kendi nefes alış verişini müzikten duyabiliyordu. Kalın halı, ayakkabılarının altında yumuşacıktı. Duvarlar, uzun koridoru bir tünel gibi hissettiren koyu bir kahverengiye boyanmıştı. Avizeler eşit aralıklarla asılıydı. Kapalı bir kapının yanında bir oda servisi arabası vardı. Odanın numarası yoktu. Süitler muhtemelen üç ya da dört odaya eşdeğerdi. Filmlerde hep jakuzili küvetleri ve Will'in evi büyüklüğünde banyoları olurdu.

Küvette olmazdı. Banyoda olmazdı. Yatağın üzerinde olacaktı. Bir bilim projesindeki numune gibi sabitlenmiş olacaktı.

Başka bir kurban. DNA'sı Will'in içinde dolaşan bir adam yüzünden hayatı sona eren başka bir kadın.

Daha önce hiç otel süitinde kalmamıştı. Hiç kumsalda koşmamıştı. Hiç uçağa binmemişti. Hiç eve okul karnesi getirmemiş ve annesinin gülümsemesini izlememişti. Anaokulunda yaptığı kil kül tablası, Bayan Flannigan'ın Anneler Günü'nde aldığı on altı hediyeden biriydi. Ağacın altındaki tüm Noel hediyelerinin üzerinde "bir kız için" ya da "bir erkek için" yazıyordu. Will liseden mezun olduğu akşam, tezahürat yapan ailelerin oluşturduğu kalabalığa baktığında sadece yabancıları görmüştü.

Amanda üniformalı memurlardan birkaç adım ötede durdu. "Dr. Linton, belki de bir süre koridorda kalmalısın?" Sara başıyla onayladı, ama Will, "Neden?" diye sordu.

Amanda gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Bir gün öncekinden daha kötü görünüyordu. Gözlerinin kenarında koyu halkalar vardı. Ruju bulaşmıştı.

"Pekâlâ." Amanda ilk kez itiraz etmedi. Koridorda devam etti.

Polisler görevlerinden sıkılmış görünüyorlardı. Başparmaklarını ağır kemerlerine geçirmişlerdi. Ekipmanlarının ağırlığı altında bellerinin kırılmasını önlemek için bacaklarını iki yana açarak durdular.

"Mimi," dedi Amanda kadın görevliye. "Pam teyzen nasıl?"

"Emeklilikten nefret ediyorum." Odayı işaret etti. "Kimse girip çıkmadı."

Amanda, McGuire'in anahtar kartıyla kapıyı açmasını bekledi. Yeşil ışık yanıp söndü. Bir tıklama sesi duyuldu. Kapıyı açık tuttu. Sara ve Amanda içeri girdi, sonra da Will.

McGuire, "Bana ihtiyacınız olursa koridorda olacağım," dedi. Kapı pervazında metal bir mandal vardı. Kapıyı yakalamak ve kilitlenmesini önlemek için onu dışarı doğru salladı.

"Pekala," dedi Amanda.

Antrede durmuş, Will'in evinin tamamından daha büyük bir odaya bakıyorlardı. Perdeler açıldı. Güneş ışığı içeri süzülüyordu. Köşe birim, Midtown'ın panoramik manzarasını sunuyordu. Equitable binası. Georgia Power. Westin Peachtree Plaza.

Ve uzakta, Techwood.

İki kanep ve dört sandalye, elli iki inçlik düz ekran televizyonun etrafına yerleştirilmişti. DVD oynatıcı. VCR. CD alar. Bir mutfak vardı. Islak bir bar. Yemek odasında on kişilik oturma yeri. Aeron sandalyeli büyük bir masa. Duvara monte edilmiş bir telefonu olan bir yarım banyo. Tuvalet kağıdı gl şeklinde katlanmıştı. Musluk altın kaplama bir kuğuydu ve kanatları çevrilir çevrilmez ağız açılarak su akıtıyordu.

"Bu taraftan," dedi Amanda. Yatak odasının kapısı yarı kapalıydı. Ayağıyla iterek kapıyı sonuna kadar açtı.

Will ağızından nefes aldı. Tanıdık, metalik kan kokusunu almayı bekliyordu. Boş gözleri ve mkemm el tırnakları olan ince, sarışın bir kız bulmayı bekliyordu.

Onun yerine babasını buldu.

Will'in dizleri büküldü. Sara onu tutmaya çalıştı ama yeterince güçlü değildi. Kapıya doğru yığıldı. Odada hiç ses yoktu. Amanda'nın ağız hareket ediyordu. Sara ona bir şey söylemeye ama kulakları . Ciğerleri alışmıyordu. Görüşü bozulmuştu. Sanki dünyaya bir kan perdesinin arkasından bakıyormuş gibi her şey kırmızı bir ton aldı.

Halı kırmızıydı. Perdeler. Pencereleden gelen güneş - hepsi kırmızıydı.

Babası hariç.

Yataktaydı. Sırt st yatıyordu. Elleri göğsünde birbirine kenetlenmişti.

Uykusunda lmşt.

Will öfkeyle bağırdı. Kapıyı tekmeleyerek kolunu duvara çarptı. Yer lambasını kaptı ve odanın ucuna fırlattı. Biri onu durdurmaya çalıştı. McGuire. Will onun yüzüne yumruk attı. Sonra bir cop dizlerinin arkasına vururken yere yığıldı. İki polis onun üstündeydi.  polis. Will'in yüzü halıya gömüldü. Güçlü bir el onu orada tutarken, kolu ekiştirildi. Bileğine bir kelepçe takıldı.

"Sakin buna cüret etme!" Sara bağırdı. "Dur!"

Sözleri bir tokat gibiydi. Will hislerinin geri geldiğini hissetti. Ne yaptığının farkına vardı. Tamamen ve tamamen

tamamen kontrolden çıktı.

Ve Sara'nın her şeyi gördüğünü.

"O cers." Amanda'nın ses tonunda sert bir uyarı vardı. "onu. Derhal."

Will çırpınmayı bıraktı. Üzerindeki baskının biraz azaldığını hissetti. Kadın polis, Will'in yüzünü görebilmesi için eğildi. Mimi. "İyi olacak mıyız?" diye sordu.

Will başını salladı.

Anahtar kelepçenin içine girdi. Kolu serbest kaldı. Hepsi yavaşça üstünden indi. Will hemen ayağa kalkmadı. Başını halıya doğru çevirdi. Avuçlarını düz bir şekilde yere bastırdı. Topuklarının üzerine oturdu. Nefes nefese kalmıştı. Kanının sesi kulaklarında çınılıyordu.

"Pislik." Bob McGuire'in eli burnunu kapattı. Parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Amanda, "Bay McGuire, umarım bize izin verirsiniz?" dedi.

Adam, Will'in dişlerini tekmelemeyi tercih gibi görünüyordu.

Mimi, "Sana biraz buz getireyim," dedi. Elini McGuire'in dirseğine koydu ve ona odadan çıkarken eşlik etti. Diğer iki polis de onu takip etti.

"Pekala." Amanda uzun bir iç geçirdi. "Dr. Linton, ölüm zamanını tahmin edebilir misiniz?"

Sara hareket etmedi. Will'e bakıyordu. Kızgın değildi. İğrenmemişti. Vücudunda hafif bir titreme vardı. Ona yardım etmek istediğini söyleyebilirdi. Ona yardım etmeyi arzuluyordu. Bunu yapmamış olması onu delici bir netlikle sevmesine neden oldu.

Will ellerini yere bastırdı. Ayağa kalktı. Ceketini düzeltti.

Amanda, "Onu en son dün gece saat yedi sularında görmüşler. Tepsisini çıkarmak için oda servisini aramış. Kahvaltı kartını kapıya yapıştırdı."

Oda servisi. Çatı katı sütleri. Uykusunda huzur içinde ölüyor.

"Dr. Linton?" Amanda söyledi. "Ölüm zamanı çok yardımcı olacaktır."

Amanda daha sözünü bitirmeden Sara başını sallamaya başlamıştı. "Uygun aletlerim yok. Cesedin yerini değiştiremem.

Fotoğrafi çekildi. Eldivenim bile yok."

Amanda çantasının fermuarını açtı. "İlk ekip geldiğinde termostat yetmişe ayarlıydı." Sara'ya bir çift ameliyat eldiveni uzattı. "Eminim bize bir şeyler verebilirsin."

Sara tekrar Will'e baktı. Onun iznini beklediğini fark etti. Will başıyla onayladı ve Sara eldivenleri aldı. Yatağa doğru yürürken yüzü değişti. Bunun daha önce de birçok kez olduğunu görmüştü. İşinde iyiydi. Kim olduğunu yapması gerekenlerden ayırmakta iyiydi.

Will, Sara'nın ne düşündüğünü bilecek kadar ön muayeneye tanık olmuştu. Cesedin pozisyonuna dikkat etti; yatağın üzerinde yüzüstü yatıyordu. Çarşaf ve yatak örtüsünün yatağın ayakucunda düzgünce katlanmış olduğunu fark etti. Kurbanın beyaz, kısa kollu bir tişört ve beyaz bir boxer şort giymiş olduğunu fark etti.

Masanın üzerinde, yanında siyah kadife bir manikür seti duruyordu.

Aletler özenle yerleştirilmişti: tırnak makası, küçük bir makas, bir tırnak törpüsü, üç çeşit metal törpü, bir zımpara tahtası, cımbız, babasının tırnaklarının beyaz, hilal şeklindeki kırpıntılarını tutan şeffaf bir cam şişe.

Will adamı hiç canlı olarak görmemişti. Sabıka fotoğrafında, koyu morlukların gölgelediği şişmiş yüz hatları görölüyordu. Tutuklanmasından aylar sonra, bir gazete fotoğrafçısı onun adliyeden prangalarla çıkarken çekilmiş bulanık bir görüntüsünü yakalamayı başarmıştı. Will'in bildiği tek iki fotoğraf bunlardı. Dosyasında geçmişiyile ilgili hiçbir bilgi yoktu. Kimse nereli olduğunu bilmiyordu. Hiçbir arkadaşı ortaya çıkmamıştı. Ailesi yoktu. Hiçbir komşu, onun her zaman çok normal görüldüğünü iddia etmedi.

AJC o zamanlar iki gazeteden oluşuyordu: *Atlanta Journal* ve *Atlanta Constitution*. Her iki gazete de mahkeme sürecini haber yapmıştı ama ortada bir duruşma yoktu. Babası adam kaçırma, işkence, tecavüz ve cinayet suçlarını kabul etmişti. İdam cezası Yüksek Mahkeme tarafından yasadışı ilan edildiğinden, savcının davasını mahkemede kanıtlamak zorunda kalmaması karşılığında sunabileceği tek cazibe şartlı tahliye olasılığı olan ömür boyu hapis cezasıydı. Herkesin bu olasılığın asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğü anlaşıldı.

Will, babasının şanslı olduğunu düşünüyordu. En büyük cezayı kaçırdığı için şanslıydı. Şartlı tahliye kurulu sonunda onu serbest bıraktığı için şanslıydı. Kendi şartlarıyla öldüğü için şanslıydı.

Son bir kez öldürecek kadar şanslı.

Sara muayeneye onun yüzüyle başladı. Titizlik her zaman oradan başlardı. Çenenin gevşekliğini test etti, kapalı göz kapaklarına ve ağza bastırdı. Sonra parmakları kontrol etti, bileği büktü. Tırnaklar güneş ışığında parlıyordu. Çabucak kesilmişlerdi. Başparmağındaki tırnak etleri ölmeden önce kanamıştı.

Sara, "En iyi tahminim -ve bu sadece bir tahmin- son altı saat içinde öldüğüdür," dedi.

Amanda onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermedi. "Ölüm nedenini tahmin etmek ister misiniz?"

"Pek sayılmaz. Kalp krizi olabilir. Siyanür de olabilir. Onu masaya yatırana kadar bilemeyeceğim."

"Onun hakkında bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

Sara bu sorudan gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuştu. Yine de cevap verdi: "Altmışlı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında. İyi beslenmiş ve formda. Kas tonusu sertlikte bile takdire şayan. Dişleri takma, belli ki ceza sistemi kalitesinde. Göğsünde yara izine benzeyen bir şey var. Atletinin V yakasında görebilirsiniz. Ameliyat izi gibi görünüyor."

"Birkaç yıl önce kalp krizi geçirdi." Amanda kaşlarını çatı. "Ne yazık ki onu kurtarmayı başardılar."

"Bu boynundaki trakea izini açıklayabilir." Bileğindeki metal bileziği gösterdi. "Diyabetik. Fotoğrafi çekilene kadar kıyafetlerini çıkarmayacağım ama sanırım karnında ve bacaklarında enjeksiyon bölgeleri bulacağız." Eldivenleri çıkardı. "Başka bir şey var mı?"

Faith kapı aralığında durdu. "Bende bir şey var." Elinde bir bilgisayar diskı vardı. Will'e bakmıyordu, bu da ona kurbanın kimliğinin sürpriz olmadığını söylüyordu. Düşündüğünden daha iyi bir yalancıydı. Belki de değildi. En azından buraya gelirken neden bu kadar sessiz olduğunu anlamıştı.

Amanda, "Diğer odada izleyebiliriz." dedi.

Üçü, Faith'in DVD oynatıcıyı yüklemesini beklerken yarım daire şeklinde durdular. Amanda, Will ve Sara'nın arasındaydı. Çantasından BlackBerry'sini çıkardı. Will önce onun e-postalarını okuduğunu düşündü ama omzunun üzerinden bakmak kolaydı. Ekran örümcek ağı gibi paramparçaydı. Haber sitesini tanıdı.

Amanda manşeti okudu, " 'Yeni şartlı tahliye edilen dolandırıcı Midtown'daki otel odasında öldü. "

"Ünlü birini umuyorlardı." Faith uzaktan kumandayı eline aldı. "Aptallar."

"Hikaye henüz ölmedi." Amanda kaydırmaya devam etti. "Görünüşe göre, bir otel çalışanı onlara son birkaç gündür yoğun bir polis varlığından bahsetmiş." Will'e, "İşte bu yüzden arkadaş edinmeye çalışıyoruz." dedi.

"İşte başlıyoruz." Faith uzaktan kumandayı oynatıcıya doğrulttu. Güvenlik kamerası boş bir otel asansörünü gösteriyordu. Kayıt renkliydi. Will arabanın zeminindeki altın kakmalı döşemeyi tanıdı. Faith videoyu hızlıca ileri sararak, "Üzgünüm, videoya bağlanmadı," dedi.

Asansör panelindeki ışıklar yanıp sönerken kabinin lobiye doğru ilerlediğini gösteriyordu. Kapılar açıldığında Faith kaydı yavaşlattı. Asansöre bir kadın bindi. Zayıf ve uzun boyluydu, uzun sarı saçları ve sarkık beyaz bir şapkası vardı. Kabine girerken başını öne eğmişti. Şapkanın kenarı yüzünün büyük kısmını kapatıyordu. Arkasını dönmeden önce sadece çenesi görünüyordu. "Çalışan bir kız," dedi Faith. "Otel güvenliği adını bilmiyor ama daha önce buraya gelmiş. Şapkayı tanıdılar."

Will zaman damgasını kontrol etti. 22:14:12. Sara'yla birlikte kanepede uyuyordu.

"Anahtar kartı var," dedi Amanda, tam kadın kartı tıpkı Bob McGuire'ın yaptığı gibi pedin üzerinden geçirirken. On dokuzuncu kat için düğmeye bastı. Kapılar kapandı. Kadın yüzünü kabinin ön tarafına dönmüş, güvenlik kamerasına şapkasının tepesini, ince, uyumlu beyaz elbisesinin arkasını gösteriyordu. Asansör kapıları masif ahşaptı. Ayna yansıması yoktu.

Amanda, "Lobi kameraları yüzünü çekti mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Faith. "O bir profesyonel. Kameraların nerede olduğunu biliyordu." Kadın asansörden indi. Kapılar kapandı. Araba yine boştu. "Bir saat önce burada yarım saat kaldı.

tekrar aşığı iniyor. APD yardımcıısıyla görüştüm. Doğru zamanın bu olduğunu söylediler."

Amanda, "Hayatını kurtardığı için şanslı" dedi.

Faith videoyu tekrar ileri sardı, sonra asansörün kapıları açıldığında yavaşlattı. Kadın önceki gibi girdi, başı öne eğikti, şapkası yüzünü örtüyordu. Lobiye gitmek için anahtar karta ihtiyacı yoktu. Parmağıyla düğmeye bastı. Yine kapılara yöneldi ama bu kez uzanıp şapkasını düzeltti.

Will, "Tırnakları daha önce boyanmamıştı." dedi.

"Aynen öyle," diye onayladı Faith. "Buraya gelmeden önce dört kez kontrol ettim."

Will kadının ellerine baktı. Tırnaklar kırmızıya boyanmıştı, şüphesiz Bombshell Max Factor Ultra Lucent. Olay yeri raporuna göre, bu babasının tercih ettiği renkti. Will, "Yatağın yanında oje yok. Sadece manikür malzemeleri."

Faith, "Belki kendi getirmiştir?" diye önerdi.

"Bu pek mümkün görünmüyor," dedi Amanda onlara. "Her şeyi kontrol etmeyi severdi."

Sara, "Ben diğer odayı kontrol edeyim." dedi.

Amanda Faith'e, "Güvenlik kızın daha önce otele geldiğini söylüyor. Senden ellerindeki her saniyelik görüntüyü taramanı istiyorum. Yüzü bir yerlerde kamerada olmalı."

Faith odadan çıktı.

Amanda çantasından lateks bir eldiven çıkardı. Eldiveni takmadı ama masanın üzerindeki çekmeceleri açarken parmakları arasında bir bariyer olarak kullandı. Kalemler. Kağıt. Kendine özgü sivri beyaz kapaklı Max Factor yoktu.

Amanda, "Bu iş için iki kişi gerekmiyor." dedi.

Will mutfığı kontrol etti. Tezgâhın üzerinde iki anahtar kartı vardı. Biri simsiyahtı, diğerinin üzerinde bir koşu bandı resmi vardı, muhtemelen spor salonu içindi. Bir yığın banknot vardı. Will, beş yüz dolar civarında olduğunu tahmin ettiği paraya dokunmadı, hepsi yirmilikti.

"Bir şey var mı?" Amanda sordu.

Will ıslak barın arkasına gitti. Swizzle çubukları. Peçeteler. Bir martini çalkalayıcı. Sayfalarının arasına zarf sıkıştırılmış bir İncil. Kitap.

eskiydi. Deri kapağın köşeleri aşınmış, altındaki karton görünüyordu.

Amanda'ya "Eldivenine ihtiyacım var." dedi.

"Ne oldu?" Kadın eldiveni ona vermedi. Onun yerine avucunu eteğine sildi, sonra elini lateksin içine soktu. İncil'i açtı.

Zarf sayfanın üzerinde düz bir şekilde duruyordu. Belli ki bir süredir oradaydı. Kâğıt eskiydi. Köşedeki yuvarlak logonun mürekkebi . Daktiloyle yazılmış adres zamanla grileşmişti.

Amanda İncil'i kapatmaya başladı ama Will onu durdurdu.

Eğildi ve adresi seçebilmek için gözlerini kısarak baktı. Will babasının adını, sözcükleri tanıyacak kadar çok görmüştü. "Atlanta Hapishanesi" de aynı kolaylıkla gelmişti. Yazdığı hemen her raporda birini ya da ikisini birden kullanmıştı. Posta damgası soluktu ama tarih belliydi. 15 Ağustos 1975.

"Bu ben doğduktan bir ay sonra postalanmış." dedi.

"Öyle görünüyor."

"Bir hukuk firmasından." Adaletin terazisini tanıdı. "Herman Centrello," diye ekledi.

Babasının savunma avukatı. Adam kiralık bir silahtı. Burada olmalarının sebebi de oydu. Centrello'nun mahkeme salonundaki üstün performansının tehdidi, Atlanta şehir savcısını şartlı tahliye olasılığı ile ömür boyu hapis cezası pazarlığı teklif etmeye ikna etti.

Will, "Aç " dedi.

Will, on beş yıl boyunca Amanda'nın soğukkanlılığının kırıldığını sadece bir kez görmüştü ve o zaman bile bu daha çok bir çatlak gibiydi. Bir anlığına, korkuya benzer bir şey gösterdi. Sonra aynı hızla bu duygu kayboldu.

Zarf sırtın içine yapıştırılmıştı. Bir sayfa gibi çevirmesi gerekiyordu.

Kapaktaki yapıştırıcı uzun zaman önce kurumuştı. Zarfı açmak için

baş ve işaret parmaklarını kullandı. Will içine baktı.

Mektup yok. Not yok. Sadece bazı kelimelerin soluk mürekkep.

Amanda, "Görünüşe göre bir yer iminden başka bir şey değil," dedi

"O zaman neden bunca yıl sakladı?"

"Hiç şans yok." Sara geri dönmüştü. Onlara, "Banyoda ya da yatak odasında oje yok. Diyabet kitini buldum. Şırıngaları plastik bir imha kutusunda. Laboratuvara açtırmamız gerekecek ama söyleyebileceğim kadarıyla içinde ona ait olmayan hiçbir şey yok."

"Teşekkür ederim, Dr. Linton." Amanda İncil'i kapattı. BlackBerry'sini tekrar çıkardı. "Will?"

Barı aramaya devam etmekten başka ne yapacağını bilmiyordu. Alt dolapları açmak için ayakkabısının kenarını kullandı. Daha fazla bardak. İki buz kovası. Minibarın kilidi açıktı. Will ayakkabısının ucunu tekrar kullandı. Buzdolabı insülin şişeleriyle doluydu ama başka bir şey yoktu. Kapının kapanmasına izin verdi.

Barın arkasındaki raflarda en az iki düzine içki şişesi vardı. Ayna Will'in yansımasını gösteriyordu. Kendisine bakmadı, kendisini babasıyla kıyaslama tavşan deliğine düşmek istemedi. Bunun yerine renkli etiketleri, şişelerin şeklini, kehribar ve altın renkli sıvıları inceledi.

Bu yüzden şişelerden birinin hafif bir açıyla sıralandığını fark etti. Altında bir şey vardı ve onu yana doğru kaydırıyordu.

Amanda'ya "Şu şişeyi al." dedi. Amanda ilk kez ona nedenini sormadı. Şişeyi raftan aldı. "Bu bir anahtar."

Sara, "Minibar için mi?" diye sordu.

Will buzdolabının kilidini kontrol etti. "Hayır. Çok büyük."

Amanda dikkatle anahtarı kenarlarından tuttu. Başı yuvarlak ya da açılı değil, basamaklıydı. Metalin üzerine damgalanmış bir numara vardı.

Will, "Bu Schlage fabrika kilidi için." dedi.

Amanda'nın sesi tedirgindi. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu ağır hizmet tipi bir sürgü." Will koridora çıktı. Polisler gitmişti ama McGuire hâlâ oradaydı. Burnuna bir torba buz tutuyordu.

Will, "Öncesi için özür dilerim." dedi.

McGuire'in sertçe başını sallaması affedildiğini göstermiyordu.

Will, "Bu oteldeki hangi kapı gerçek bir metal anahtarla açılıyor?" diye sordu.

Buz torbasını indirirken acele etmedi, sni kanı geri akıttı. "Anahtar kartları-"

Amanda onun sözünü keserek anahtarı kaldırdı. "Bu bir Schlage sürgüsü. Ağır hizmet tipi. Bu otelinizdeki hangi kapıyı açıyor?"

McGuire aptal değildi. Kendini çabuk toparladı. "Böyle kilitler sadece alt bodrumda var."

Amanda, "Aşağıda ne var?" diye sordu.

"Jeneratörler. Mekanik sistemler. Asansör şaftları."

Amanda asansörlere doğru yöneldi. McGuire'a "Güvenlik ekibine telsizle haber ver. Bizimle aşağıda buluşmalarını söyle."

McGuire ona yetişmek için koştu. "Ana asansörler lobide duruyor. Servis asansörüyle ikinci kata çıkmanız, sonra da spa'nın arkasındaki acil çıkış merdivenlerini kullanmanız gerekiyor."

Amanda düğmeye bastı. "O katta başka ne var?" "Tedavi odaları, tırnak süiti, havuz." Kapılar açıldı. O Önce Amanda'yı içeri al. "Alt bodruma inen merdivenler spor salonunun arkasında."

yirmi yedi

15 Temmuz 1975

"Amanda," diye tekrarladı Evelyn.

Amanda gözlerini Ulster'a dikti. Ayağı hâlâ boynuna sıkışmıştı. En ufak bir baskıyla soluk borusunu ezebilirdi.

"Amanda," dedi Evelyn. "Kız." Kız.

Amanda geri çekildi. Devriyeye, "Götürün onu." dedi. Adam kelepçelerini çıkardı. Omuz mikrofonundan merkeze seslendi, sesi Amanda'nın on dakika önce hissettiği kadar korkmuştu.

Artık korkmuyordu. Çelikliği geri gelmişti. Öfke. Öfke. Eve doğru yöneldi.

"Bekle." Evelyn elini Amanda'nın koluna koydu. Yüzünün alt yarısı şişmişti. Belli ki konuşmak canını yakıyordu ama fısıldadı: "Başka biri daha olabilir."

Başka bir kız değil. Başka bir katil.

Amanda tabancasını yerde buldu. Ahşap kabzası çatlamıştı. Silindiri açtı. Tek mermi vardı. Evelyn'e baktı, o da kendi tabancasını kontrol etti ve dört parmağını kaldırdı. Aralarında beş mermi vardı. Sahip oldukları tek şey buydu.

İhtiyaçları olan tek şey buydu.

Ön kapının kilidi açıktı. Amanda eliyle içeri uzandı ve düğmeyi açtı. Tavandaki eski bir armatürden tek bir ampul sarkıyordu. Ev av tüfeği tarzındaydı, tek katlıydı ve ön kapısı arkaya doğru sıralanmıştı. Ön odada iki sandalye vardı. üzerinde bir İncil açıktı. Sandalyenin üzerinde gümüş bir kase su vardı.

zemin. Paskalya ayinlerini hatırladı. Kadınlar su dolu taslar getirir ve erkeklerin ayaklarını yıkarlardı. Annesi öldüğünden beri her yıl Duke'un ayaklarını yıkamıştı.

Uzaktan gelen siren sesi sessizliği bozdu. Sadece bir siren değil. İki. Üç. Deşifre edebileceğinden daha fazla.

Evelyn koridorda yürürken Amanda'ya katıldı. Mutfak tam karşılarındaydı. Sağlarında iki kapı vardı. Biri de solda. Hepsi kapalıydı.

Evelyn ilk kapıyı gösterdi. Elindeki tabancayı kavradı. Başıyla hazır olduğunu işaret etti.

Kapalı kapının iki yanında durdular. Amanda uzanıp kapı kolunu çevirdi. Kapıyı iterek açtı. Hızla içeri uzandı ve ışık düğmesini çevirdi. Bir yer lambası yandı. Odanın ortasında metal bir yatak vardı. Şilte kirlenmişti. İplikler yukarı çıkıyordu. Kırık iplikler. Bir lavabo. Bir lavabo. Bir sandalye. Bir yatak masası.

Masanın üzerinde bir çift tırnak makası vardı. Tırnak eti makası. Tampon. Üç çeşit metal törpü. Bir zımpara tahtası. Cımbız. Sivri beyaz kapaklı kırmızı Max Factor oje. Kadın tırnaklarının hilal şeklindeki kırpıntılarıyla dolu bir cam şişe.

Jane Delray.

Mary Halston.

Kitty Treadwell.

Lucy Bennett.

Pis odalar. Çatlak alçı duvarlar. Tavanda çıplak ampuller. Yerdeki hayvan pislikleri. Kan ve dehşet kokusu.

Bu ev onları sakladığı yerd.

Evelyn onun dikkatini çekmek için alçak sesle tısladı. Yandaki kapıya doğru başını salladı. Amanda devriyenin ön odaya girdiğini gördü. Onu beklemedi. Onun yardımına ihtiyaçları yoktu.

Kapalı kapının yanında durdu ve tokmağı çevirdi. Odanın ışığı çoktan yanmıştı. Lavabo. Lavabo. Manikür seti. Kırmızı cila. Tırnak kırpıntılarıyla dolu bir cam şişe daha.

Kız yatak başlığına doğru yığılmıştı. Karnından aşağı düzenli bir şekilde kan akıyordu. Ağzından pembe köpükler fışkırıyordu. Eli göğsündeki büyük bıçağın etrafına sarılmıştı.

"Yapma!" Amanda öne doğru atılarak yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Kızın elini kendi eliyle kapattı. "Sakın çıkarma."

Evelyn devriyeye bağırdı, "Ambulans çağırın! Hâlâ yaşıyor!"

Kızın boğazından bir emme sesi geldi. Hava Amanda'nın elinin etrafında ısıklık çaldı. Bıçak sola doğru eğilmişti, akciğeri ve muhtemelen kalbi deliyordu. Bıçak çok büyüktü, avcılarının avlarının derisini yüzmek için kullandıkları türden bir silahtı.

"Ha...," diye nefes aldı kız. Vücudu titriyordu. Parçalanmış dudaklarının etrafındaki deliklerden yırtık iplikler sarkıyordu. "Ha ..."

Amanda, kızın parmaklarını sıyırırken bıçağı sabit tutmaya çalışarak, "Sorun yok," yatıştırdı.

Evelyn, "Nöbet mi geçiriyor?" diye sordu. "Bilmiyorum."

Kızın eli düştü. Parmakları yatağa doğru seğirdi. Nefesi bayattı, neredeyse ekşiydi. Amanda bıçağın sapını kavrayıp umutsuzca yerinde tutmaya çalışırken kasları yandı. Ne yaparsa yapsın, yaradan durmadan kan akıyordu.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı Amanda. "Sadece biraz daha dayan."

Kız göz kırpmaya çalıştı. Göz kapağı parçaları alnına yapıştı. Kolunu uzattı, açık kapıyı işaret etmeye çalışırken parmakları büküldü.

"Bu doğru." Amanda gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını hissetti. "Seni buradan çıkaracağız. Artık sana zarar veremeyecek."

Bir ses çıkardı, nefesle kelime arasında bir ses. "Seni buradan çıkaracağız."

Yine o sesi çıkardı. "Ne oldu?"

Amanda sordu.

"Laa..." Kız nefes aldı. "Vah ..."

Amanda başını salladı. Anlamamıştı. Evelyn onun yanına indi. "Ne , tatlım?" "Laa," diye tekrarladı. "Laa ... vah ..."

"Sevgilin mi?" Amanda sordu. "Aşk mı?"

Başını titreyerek . "O..."

Nefesi kesildi. İçindeki yaşam tükenirken vücudu gevşedi. Amanda onu daha fazla tutamadı. Yavaşça, kızın yatağa düşmesine izin verdi. Gözleri boş bir bakışa büründü. Amanda daha önce hiç başka birinin öldüğünü görmemişti. Oda soğudu. Bir esinti onu iliklerine kadar üşüttü. Sanki üzerlerinde bir gölge dolaşıyormuş gibi hissetti, sonra aynı hızla kayboldu.

Evelyn dizlerinin üzerine oturdu. Sessizce konuştu. "Lucy Bennett." "Lucy Bennett," diye tekrarladı Amanda.

Zavallı yaratığa baktılar. Yüzüne. Gövdesine. Kollarına ve bacaklarına. Geçen yılın dehşeti vücudunun her tarafına yayılmıştı.

"Onu nasıl sevebilir ki?" Amanda sordu. "Nasıl olur da..."

Evelyn gözyaşlarını silmek için elinin tersini kullandı. "Bilmiyorum."

Amanda ölü kızın gözlerinin içine baktı. Onu birkaç dakika önce pencereden görmüştü. Görüntü Amanda'nın zihninde bir korku filminden bir sahne gibi canlandı. Yatakta yatan kız. Eli göğsündeydi. Elinde tuttuğu bir bıçaktı. Amanda bunu şimdi fark etmişti.

Sirenlerin sesi daha da yükseldi.

"Ev temiz." Devriye polisi arkalarından geldi. "Ne yaptın-" Cesedi gördü. Öğürerek odadan kaçarken elini ağzına götürdü.

Evelyn, "En azından onun için buradaydık" dedi.

Lastikler caddede gıcırdadı. Mavi ışıklar parladı.

"Belki de ona ... bilmiyorum. Konfor mu?" Amanda,

"Onu kurtarmak için çok geç kaldık" dedi.

"Onu bulduk," dedi Evelyn. "En azından onu bulduk. En azından hayatının son birkaç dakikasında özgürdü."

"Bu yeterli değil."

"Hayır," dedi Evelyn. "Bu asla yeterli olmayacak."

Kruvazörler yanaşırken siren sesleri kesildi. Dışarıdan gelen konuşmaları duydular; sert sesler emir yağdırıyordu, sorumluluğu üstlenen adamların olağan palavraları.

Ve başka bir şey daha.

Belli ki Evelyn de duymuş.

Yine de Amanda, "Bu ses de ne?" diye sordu.

yirmi sekiz

Günümüz

SUZANNA FORD

Artık gürültünün ne olduğunu biliyordu. Asansörler bir aşağı bir yukarı koşturuyordu. Doktor bir makasla ipleri keserken rüzgârın bir tren gibi ılık çaldığını duydu, bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı.

"İyi olacaksın," dedi kadın. Belli ki yetkili oydu. Suzanna'nın yanına ilk gelen oydu. Gördüklerinden korkmayan tek kişi oydu. Diğerleri geri çekilmişti. Ütuden çıkan buhar gibi nefes alışlarını duyabiliyordu. Sonra doktor birine ambulans çağırmasını söyledi. Diğerine bir şişe su getirmesini. Bir diğeri battaniye getirmesini. Bir diğeri makas bulmasını. İtaat etmek için atladılar, o kadar hızlı koştular ki Suzanna onların varlığının hayaletlerini, yere vuran spor ayakkabılarını artık duyamadıktan çok sonra bile hissedebiliyordu.

"Güvendesin," dedi doktor. Elini Suzanna'nın başına koydu. Güzel bir kadındı. Suzanna'nın gördüğü ilk şey yeşil gözleriydi. İplikleri dikkatle kesip ayırırken makasın bıçağının altından ona bakıyorlardı. Suzanna'nın gözlerini eliyle kapatmıştı ki ışık onu kör etmesin. Suzanna'nın dudaklarını keserken dokunuşu o kadar hafifti ki Suzanna metalin tenini sıyırdığını bile hissetmedi.

"Bana bak. İyi olacaksın," dedi kadın. Sesi kararlıydı. Suzanna'nın ona inandığından o kadar emindi ki.

Ve sonra adamı gördü. Hulking. Pusuya yatmış. Farklı görünüyordu. Daha genç. Ama hala aynı adamdı. Hala aynı canavar.

Suzanna çığlık atmaya başladı. Ağzı açıldı. Boğazını tırmaladı. Ciğerleri titredi. Olabildiğince yüksek sesle çığlık attı. Gürültü durmadı. Adam gittiğinde bile çığlık attı. Doktorun yatıştırıcı sesine rağmen çığlık attı. Sağlık görevlileri geldiğinde çığlık attı. Doktor iğneyi batırana kadar çığlık atmaya devam etti.

İlaç vücudunda hızla yayıldı.

Anında rahatlama.

Beyni sakinleşti. Kalbi yavaşladı. Tekrar nefes alabildi. Tekrar tadabildi. Tekrar görebiliyordu. Bunu hissetmeyen hiçbir parçası yoktu. Elleri, parmakları, ayak parmakları, hepsi bu heyecandan karıncalandı.

Serbest bırak. Kurtuluş. Oblivion.

Ve Zanna yeniden aşık olmuştu.

yirmi dokuz

Günümüz

ÇARŞAMBA

Amanda'nın Lexus'unun hoparlörlerinden Sinatra yumuşak bir şekilde mırıldanıyordu ama Will sadece Suzanna Ford'un çığlıklarını duyabiliyordu. Kızı canlı bulduğu için çok rahatlamıştı. Sara kızı serbest bırakırken ağlamak istemişti. Babası ona zarar vermişti. Onu yok etmeye çalışmıştı. Ama Will onu durdurmuştu. O kazanmıştı. Sonunda yaşlı adamı yenmişti.

Ve sonra Suzanna Will'e bir kez baktı ve James Ulster'ın hayata döndüğünü gördü.

Başını eline yaslamış, geçen arabalara bakıyordu. Peachtree Yolu'ndaydılar, birçok alışveriş merkezinden yakınındaki tra c bölgesinde sıkışıp kalmışlardı.

Amanda radyonun sesini kıstı. Sinatra'nın sesi daha da yumuşamıştı. Elini tekrar direksiyona koydu. Diğer omzuna ve beline sarılı askıda duruyordu.

"Bu hafta sonu hava soğuk olacak" dedi.

Muhtemelen son yirmi dakikadır BlackBerry'siyle durmaksızın konuştuğu için boğazı düğümlenmiş gibiydi. Otel güvenliği. Atlanta Polis Departmanı. GBI'daki kendi ajanları. Hiç kimse Ulster'ın sabahları spor salonuna gitmesinin alt bodruma inen merdivenlere ulaşması için bir bahane olduğu gerçeğini gözden kaçırmayacaktı. Ona zarar vermek için kaç kez oraya inmişti? Onu durdurmak için kaç fırsat kaçırmıştı?

Kız en az bir haftadır tutuluyordu. Susuz kalmıştı. Aç bırakıldı. Sakat bırakıldı. Tanrı bilir daha neler.

Amanda, "Tabii ki hava durumu sunucusuna güvenemezsin. Asla güvenemezsin."

Will hâlâ cevap vermedi.

Amanda'nın evinin önünden geçerken araba hızlandı. Regal Park kompleksi güzeldi ama komşularının yanında sönük kalıyordu. Buckhead fingerbowl'daydılar. Habersham Yolu, Andrews Drive, Peachtree Battle - bu caddelerdeki konutlar iki milyon dolardan başlıyor ve hızla kuzeye doğru yükseliyordu. Bölge şehirdeki en pahalı gayrimenkulleri içeriyordu. Posta kodu ülkenin en zengin on posta kodu arasında yer alıyordu.

"Biraz yağmur işimize yarayabilir."

Buckhead'in kalbine yaklaşırlarken Will dikiz aynasına baktı. Atlanta Polisi'ne ait bir araç onları takip ediyordu. Amanda ona nedenini söylememişti ve Will de ona sormaya cesaret edemiyordu. Nefes alış veriş kesilmişti. Avuçları nemliydi. Hislerinin bir açıklaması yoktu, sadece ruhunun derinliklerinde kötü bir şey olmak üzere olduğunu biliyordu.

Amanda arabayı yavaşlattı. Batı Paces Ferry Yolu'na yasadışı bir dönüş yaptığında kornalar çaldı. Dudakları aralandı ama sadece nefes almak için.

Onun hava durumu hakkında daha fazla bir şey söylemesini bekledi ama ağzı kapalı, gözleri önlerindeki yolda kaldı.

Will yine pencereden dışarı baktı. Korkudan midesi bulanıyordu. Bugün onu zaten bir kez şaşırtmıştı. Bu çok zalimce bir şeydi. Şok onu neredeyse öldürüyordu. Başka ne planlamıştı?

Amanda sahte Tara sütunları olan altmışlı yıllardan kalma bir evi işaret etti. Vali Konağı. "Sen doğmadan birkaç ay önce bir kasırga buradan geçti. Çatıyı uçurdu, Perry Homes'u kesti."

Will yemi yutmayacaktı. "Cesedine ne olacak?"

Kimi kastettiğini sormadı. "Kimse ona sahip çıkmayacak. Bir fakir mezarına gömülecek."

"Parası var."

"İstiyor musun?"

"Hayır." Babasından hiçbir şey istemiyordu. Will, adamın kanlı parasından tek kuruş almadan önce yine sokaklarda yaşayacaktı.

Amanda bir tur daha atmak için yavaşladı. Will sonunda soruyu sordu. "Nereye gidiyoruz?"

Dönüş için işaret verdi. "Bilmiyor musun?"

Sokak tabelasını inceledi. Ortadaki *X* işareti onu veriyordu. Tuxedo Yolu. En zengin bölgenin en zengin kısmındaydılar. İki milyon dolar muhtemelen bir mülkün emlak vergilerini karşılamaya yeterdi.

"Hayır mı?" diye

sordu. Will başını

salladı.

Dönüşü yaptı. Araba birkaç metre daha gittikten sonra "Çocukluk kayıtlarınız mühürlendi" dedi.

"Biliyorum."

"Babanın adını taşı mıyorsun."

"Ya da annemin." Will kravatındaki düğümü gevşetti. Yeterince hava alamıyordu. "AJC"deki şu muhabir. Faith'in eski erkek arkadaşı. Seni aradı-"

"Çünkü asıl davada ben çalışmıştım." Amanda ona baktı. "Babanı ilk seferinde hapse atan bendim."

"Hayır, . Butch Bonnie ve-"

"Rick Landry." Dik bir virajda fren yaptı. "Onlar cinayet masası dedektifleriydi. Ben ise Vajina Suçları olarak adlandırılan birimde çalışıyordum. Eğer bir şey vajinaya girmiş ya da vajinadan çıkmışsa, bu benim davamdı." Tekrar baktı, ama sadece onun tepkisinin tadını çıkarabilmek için. "Evelyn ve ben bütün işi yaptık. Butch ve Landry bütün övgüyü aldılar. Bu kadar şaşırmayın. Bu yaygın bir olaydı. Hâlâ da devam ettiğini söyleyebilirim."

Will istese bile cevap veremezdi. Kabul etmesi gereken çok şey vardı. Çok fazla bilgi. Bunun yerine, yanından geçip giden malikânelere baktı. Şatolara. Anıt mezarlara. Sonunda, "Neden bana söylemedin?" diye sormayı başardı.

"Çünkü bir önemi yoktu. Bu sadece başka bir davaydı. Yıllar boyunca birçok dava üzerinde çalıştım. Fark ettiniz mi bilmiyorum ama

Bu işi çok uzun yapıyorum."

Yakasının düğmelerini açtı. "Bana söylemeliydin."

Bir kez olsun dürüst davrandı. "Muhtemelen sana pek çok şeyi anlatmalıydım."

Araba tekrar yavaşladı. Sinyal lambasını yaktı ve uzun bir araba yoluna girdi. Tudor tarzı bir ev yarım futbol sahası uzunluğunda uzanıyordu, ön giriş evin genişliğinin iki katı uzunluğunda yeşil bir çimenliğe bakıyordu. Çimenler kareli bir desenle çaprazlanmıştı. Açelyalar ve hosta, uzun meşelerin etrafına halkalar halinde yayılmıştı.

Will, "Burada kim yaşıyor?" diye sordu.

Amanda kapalı kapıya yanaşırken soruyu duymazdan geldi. Parşömen, araziye çevreleyen tuğla ve ferforje çitlerle uyumlu parlak bir siyaha boyanmıştı. Güvenlik panelindeki dahili telefon düğmesine bastı.

Bir kadın sesi "Evet?" diyene kadar tam bir dakika geçti. "Ben Amanda Wagner."

Dahili telefondan statik bir ses geldi, ardından uzun bir vızıltı duyuldu.

Kapı açılmaya başladı.

Amanda kıvrımlı araba yolundan yukarı çıkarken, "Harika kazılar," diye mırıldandı.

"Burada kim yaşıyor?" Will tekrarladı.

"gerçekten tanımıyor musun?"

Will başını salladı ama evde tanıdık bir şeyler vardı. Yemyeşil tepeden aşağı yuvarlanırken, pantolonuna çimen lekeleri bulaşmıştı.

Araba yolu evin önünden hafif bir kavis çizerek geçiyordu. Amanda arabayı dairesel yola çekti. Ortada büyük bir çeşme vardı. Su, beton bir vazoya çarpıyordu. Amanda Lexus'u ağır ahşap ön kapılara paralel olarak park etti. Kapılar büyüktü -en az on iki metre boyundaydılar- ama binanın ölçeğine uyuyorlardı.

Will omzunun üzerinden kontrol etti. APD kruvazörü otuz metre aşağıda, garaj yolunun sonunda duruyordu. Egzozu egzoz borusundan çıkıyordu.

Amanda kolundaki askıyı düzeltti. "Yakanı ilikle ve kravatını düzelt." Adam uyana kadar bekledi, sonra arabadan indi.

Will'in ayakkabıları çakıl taşlı araba yolunda çıtırdadı. Fıskiye den su fışkırıyordu. Ön bahçenin manzarasına baktı. O tepeden aşağı yuvarlanmış mıydı? Zihni sadece parçaları hatırlayabiliyordu. Hiçbiri mutlu hissettirmiyordu.

"Hadi gidelim." Amanda ön merdivenlerden çıkarken çantasını askılarından tuttu. Zili çalamadan kapı açıldı.

Kapının gölgesinde yaşlı bir kadın duruyordu. Buckhead Betty'sinin prototipiydi; tüm zengin kadınlar gibi son derece zayıftı ve belli ki kafatasının üzerine gerilmiş sıkı bir yüzü vardı. Makyajı kalındı. Saçları saç spreyiyle sertleştirilmişti. Kırmızı bir etek, hortum ve yüksek topuklu ayakkabı giymişti. Beyaz ipek bluzunun bileklerinde minik inci düğmeler vardı. Kırmızı bir hırka dar omuzlarına dolanmıştı.

Formalitelerle uğraşmadı. "Sizi bekliyor."

Fuaye neredeyse Four Seasons'ın lobisi kadar büyüktü. Bir başka geniş merdiven. İki katlı bir giriş daha. Koyu renkli ahşap kirişler beyaz alçı tavana kemer yapıyordu. Avize ferforje demirdendi. Mobilyalar sağlam görünümlüydü. Oryantal halılar koyu maviler ve bordoların bir karışımını sergiliyordu.

"Bu taraftan," dedi kadın ve onları evin eni boyunca uzanan uzun bir koridora yönlendirdi. Ayak sesleri arduvaz karolarda yankılanıyordu. Will, önünden geçtikleri her odaya bakmaktan kendini alamadı. Kafasının içinde bir ampul yanıp söniyormuş gibi hissediyordu. Büyük maun masalı yemek odası. Ön salonun duvarlarında asılı narin porselenler. Will'in dokunmasına asla izin verilmeyen bilardo masasının bulunduğu oyun odası.

Sonunda kapalı bir kapının önünde durdular. Kapı tokmağını çevirdi ve kapıyı çalarken açtı. "Geldiler."

"Onlar mı?" Henry Bennett masasından kalktı. Kusursuz bir şekilde giyinmişti, mavi takım elbisesi vücuduna göre dikilmişti. Ağzı açıldı, sonra kapandı. Sanki görüşünü temizlemek istercesine başını salladı.

Will de neredeyse aynısını yapıyordu. Amcasını neredeyse otuz yıldır görmemişti. Lucy öldüğünde Henry hukuk fakültesini yeni bitirmişti.

öldürüldü. Kız kardeşinin tek çocuğuyla bir bağ kurmaya çalışmıştı ama yasalara göre evli olmayan bir adam bir bebeği evlat edinemezdi. Henry, Will altı yaşına geldiğinde ilgisini kaybetmişti, bu da Will'i kimsenin onu istemediği bir yaşa getiriyordu. Henry bile. Will amcasını bir daha hiç görmemişti.

Şimdiye kadar.

Ve ne söylemesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Görünüşe göre Henry de bilmiyordu. "Bu da ne-" Gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti. Amanda'ya, "Ne oyunu oynuyorsun?" diye sorarken ağzı tiksintiyle çarpılmıştı.

Will bir kez daha soğuk terler döktüğünü hissetti. Yere baktı ve ortadan kaybolabilmeyi diledi. Amanda bunun mutlu bir eve dönüş olacağını düşündüyse, çok yanılmıştı.

"Wilbur?" Henry dürtükledi.

Amanda devraldı. "Hank, sana bazı sorular sormam gerekiyor."

"Adım Henry," diye düzeltti. Belli ki sürprizlerden hoşlanmıyordu, tıpkı Amanda'dan hoşlanmadığı gibi. Ona bakamıyordu bile.

Will boğazını temizledi. Amcasına, "Bu şekilde geldiğimiz için özür dilerim," dedi.

Henry ona baktı. Will tuhaf bir deja vu duygusu hissetti. Bunca yıl sonra bile Henry, ölen kız kardeşiyle benzer özellikler taşıyordu. Aynı ağız. Aynı yüksek elmacık kemikleri. Onun bütün sırlarına da sahipti. Çocukluğuyla, ailesiyle, hayatıyla ilgili tüm hikâyeler.

Ve Will'in elinde Lucy Bennett'in vahşice öldürüldüğünden başka bir şey söylemeyen ince bir dosya vardı.

"Şey," dedi Buckhead Betty. "Bu çok garip." Will'e elini uzattı. "Ben Elizabeth Bennett. Austen'daki gibi, ama daha yaşlı." Gülümsemesi de şakası kadar pratikti. "Sanırım ben de senin teyzenim."

Will onun elini sıkmaktan başka ne yapacağını bilemedi. Kadının tutuşu beklediğinden daha sıkıydı. "Will Trent."

Sanki bu isim onu şaşırtmış gibi bir kaşını kaldırdı.

Amanda, "Ne zamandır evlisiniz?" diye sordu.

"Henry'ye mi?" Güldü. "Çok uzun." Kocasına dönerek, "Kabalaşmayalım tatlım. Bu insanlar bizim misafirlerimiz."

Aralarında bir şeyler geçti, eski evli çiftlerin yıllar içinde geliştirdiği türden sessiz, özel bir alışveriş.

"Haklısın." Henry masasının önündeki iki sandalyeyi işaret . "Otur evlat. Bir içki ister misin? Bir içkiye ihtiyacım var."

"Ben iyiyim," dedi Amanda. Masanın önüne oturmak yerine kanepeye oturdu. Her zamanki gibi minderin kenarında durdu, arkasına yaslanmadı. Deri eskiydi. Hafif ağırlığının altında gıcırdadı.

"Wilbur?" Henry sordu. Bar dolu bir arabanın yanında duruyordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Will kanepede Amanda'nın yanına oturdu. Çerçeve o kadar alçaktı ki dirseklerini rahatlıkla dizlerine dayayabiliyordu. Bacakları titremek istiyordu. Yanlış bir şey yapmış gibi gergin hissediyordu.

Henry bardağın içine bir parça buz attı. Bir şişe viski aldı ve kapağını açtı.

Elizabeth uyumlu deri koltuğa oturdu. Amanda gibi o da koltuğun kenarına oturdu, sırtı dikti. Yan masadaki gümüş kutuyu açtı. Bir sigara ve çakmak çıkardı. Will en son ne zaman sigara içen birinin yanında olduğunu hatırlamıyordu. Ev kokuyu emecek kadar büyüktü ama kadın sigarayı yakarken yanan tütünün keskin kokusu burun deliklerini doldurdu.

"Şimdi." Henry masasındaki sandalyelerden birini çekti. "Buraya gelmeniz bir nedeni olduğunu varsayıyorum. Para için mi? Sizi uyarmalıyım, şu anda bütün param bağlı. Piyasa çok değişken."

Will kasıklarına bir bıçak saplanması tercih ederdi. "Hayır. Paranı istemiyorum."

Amanda, "James Ulster öldü." dedi.

Henry'nin dudakları büzüldü. Kıpırdamadan durdu. "Çıktığını duymuştum." "İki ay önce," diye doğruladı Amanda.

Henry sandalyesinde arkasına yaslandı. Bacağını dizinin üzerinden geçirdi. Bardağını hafifçe avucuna dayadı. Takım elbisesinin ceketinin kolunu düzeltti. "Wilbur, Ulster'ın korkunç davranışlarına rağmen hâlâ senin baban olduğunu biliyorum. Dayanabiliyor musun?"

"Evet, efendim." Will kravatını tekrar gevşetmek zorunda kaldı. Hava boğucuydu. Özellikle de oda sessizliğe büründüğünde gitmek istedi. Kimse ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi.

Elizabeth sigarasından derin bir nefes çekti. Dudaklarında sanki onların rahatsızlığından zevk alıyormuş gibi eğlenen bir gülümseme vardı.

"Pekala," dedi Henry. "Dediğim gibi, baban çok kötü bir adamdı. Sanırım hepimiz onun ölümünü öğrendiğimiz için rahatladık."

Will başını salladı. "Evet, efendim."

Elizabeth sigarasını kül tablasına vurdu. "Peki senin hayatın nasıl genç adam? Evli misin? Çocuğun var mı?"

Will kolunda bir karıncalanma hissetti. Kalp krizi geçirip geçirmediğini merak etti. "Ben iyiyim."

"Peki ya sen, Hank?" Amanda sordu. "Ortak olduğun zamanı gördüm. Hukuk fakültesini bitireli üç yıl oldu ve firmanın en tepesine fırladın. Yaşlı Treadwell sana çok iyi bakmış."

Henry viskisini bitirdi. Bardağı masanın üzerine koydu. "Artık emekli oldum."

Amanda Elizabeth'le konuştu. "Onu evde görmek çok güzel olmalı."

Sigarasını dudaklarına götürdü. "Her anın değerini bilirim." Başka bir sessiz değişim, Bu zaman arasında Amanda ve Elizabeth Bennett.

Will gömleğinin yakasını açmak için uzandı. Amanda onu durdurmak için dirseğine dokundu. Elizabeth sigarasından bir nefes daha çekti. Evin içinde bir yerde bir saat tik tak ediyordu. Garaj yolundaki fiskiye'nin suyu ritmik sesini sürdürüyordu.

"Yani." Henry'nin parmakları dizine vurdu. "Wilbur." Parmakları birbirine vurmaya bıraktı. Eline baktı. "Başka bir şey var mıydı? Kulübe gitmek üzereydin."

Amanda, "Lucy şimdi kaç yaşında olacak?" diye sordu. Henry eline bakmaya devam etti. "Elli üç mü?" Will, "Elli altı," dedi.

Henry bacağını düzeltti. Pantolonunun cebine uzandı ve bir çift tırnak makası çıkardı. "Wilbur, geçen gün anneni düşünüyordum." Sapını çevirdi. "Sanırım Ulster'in şartlı tahliye haberi aklıma onu getirdi."

Will o tanıdık kışkacın göğsünün etrafında sıkılmaya başladığını hissetti.

"Lucy'nin bir arkadaşı vardı. Güzel bir kız değildi ama çok ağırbaşlıydı." Henry makası başparmağının ucuna hizaladı ve saplarını birbirine bastırdı. "Lucy'nin onun için kötü bir örnek olduğunu söyleyebilirim. Bu ne

ne burada ne de orada." Kesik tırnağını kül tablasının yanındaki masanın üzerine koydu ve bir sonraki tırnağa başladı. "Her neyse, okuldan eve döndüğüm yaz, Lucy'nin odasında plak dinlerken kıkırdadıklarını duyuyordum. Bir gün tüm bu gürültünün ne olduğunu görmek için içeri girdim ve onları aynanın önünde dans ederken, saç fırçalarına şarkı söylerken yakaladım." İkinci çiviye birincinin yanına koydu. "Bu aptalca değil mi?"

Will onun orta parmağının tırnağını kesmesini izledi. Henry çok yakından keserken irkildi. Yine de ucu tek parça halinde çıkarmayı başardı. Hilal şeklindeki tırnağı diğerlerinin yanına koydu. İşinden başını kaldırdığında, kendisini izlemelerine şaşırılmış "Sanırım bu ilginç bir anekdot değil. Sadece anneniz hakkında bir şeyler bilmek isteyeceğinizi düşünmüştüm."

Amanda, "Evelyn Mitchell'ı hatırlıyor musun?" diye sordu. Adam ismi duyunca homurdandı. "Hayal meyal."

"Biliyorsunuz, Evelyn Ulster'ın parasının izini sürmeye kararlıydı." Will'e, "Bu, hükümetin bankalardan büyük mevduatları bildirmelerini istemeye başladığı Miami kokaininin altın çağından önceydi" dedi.

Henry makası tekrar cebine soktu. "Bunun bir anlamı var mı?"

Amanda çantasını yerden aldı. Çanta çok büyüktü. Dünyayı omzunda taşıyordu. "Ulster bir gecekondu mahallesinde yaşıyordu ama Güneydoğu'daki en iyi savunma avukatını tutacak kadar parası vardı. Bu bazı soru işaretlerine yol açtı. En azından bazılarımızda."

Henry'nin ses tonu kibirliydi. "Tekrar söylüyorum, bunun benimle ne ilgisi var bilmiyorum."

"Ulster'ın C&S bankasında bir tasarruf hesabı vardı. Orada bir kız tanıyorduk. Bize yirmi dolardan az parası olduğunu söyledi. Avukatına ödeme yapmak için tek kuruşunu kullanmamış."

Henry, "Mülk sahibiydi." dedi.

"Evet, Techwood'da 1995 yılında dört milyon dolara sattığı bir ev." Çantasının fermuarını açtı. "Son direnen oydu. Eminim sonunda kabul ettiğinde şehir çok sevinmiştir."

Henry'nin sesi sinirli geliyordu. "Olimpiyatlardan pek çok insan para kazandı."

"Ulster kesinlikle yaptı." Amanda çantasından lateks bir eldiven çıkardı. Her zamanki gibi avucunu eteğine sildi. Kolu askıda olduğu için

Parmaklarını lateksin içine sokmak için daha fazla kült gerekiyordu ama eldiveni çekmeyi başardı. Sonra tekrar çantasına uzandı ve babasının İncil'ini çıkardı.

Kadın kitabı sehpanın üzerine koyduğunda Henry güldü. "Ulster'in ruhu için dua edecek miyiz?"

Amanda İncil'i açtı. "İşte senin hatan, Hank."

Zarfı inceledi. Bir omzu omuz silmek için kalktı. "Yani?" "Bu Atlanta Hapishanesi'nden James Ulster'a gönderilmiştir." Kadın ismi işaret etti. "Ve bu logoda Treadwell-Price yazıyor. Sizin hukuk firmanız."

Will, Amanda'nın yalanlarına şaşırarak noktayı geçmişti. Bir saatten kısa bir süre önce ona mektubun babasının savunma avukatından geldiğini söylemişti.

"Yani?" Henry yine omzunu silkti. "İçeride hiçbir şey yok."

Amanda, "değil mi?" diye sordu.

"Hayır, yok." Kendinden çok emin görünüyordu. "Açıkçası, ona bir mektup yazarak aklımdan geçenleri anlattım. O adam kız kardeşimi öldürdü. Aksini kanıtlayamazsınız."

"Ne kadar tembel bir domuz olduğunu kanıtlayabilirim."

Ona sert bir bakış attı. "Nerede-" "Bu zarfı yazması için kız arkadaşına vermişsin."

Karısına baktı ama Elizabeth gözlerini Amanda'ya dikmişti. Yine gülümsüyordu ama ifadesinde hiç sıcaklık yoktu.

Amanda, "Treadwell-Price logosunun üzerinde adının yazdığını görüyor musun?" diye sordu. Henry'nin görebilmesi için İncil'i çevirdi. "Bir iş yazışması gönderirken bunu yapman gerekir. Bunu size sekreterlik okulunda öğretirler."

"Sekreterim yıllar önce vefat etti."

"Kaybınız için üzgünüm." İncil'i geri çevirdi. "O eski daktiloların özelliği -bunu bilemezsiniz- makaralarının ağır olmasıydı. Eğer dikkatli olmazsanız, parmaklarınızı aralarında sıkıştırabilirsiniz."

Henry masanın üzerindeki tırnak kırpıntılarını düzeltti. Onları hareket ettirmek için parmaklarının ucunu kullandı. "Tekrar soruyorum, ne demek istediğinizi anladım."

"Mesele şu ki, adresin eğri çıkmaması için zarfı tam olarak hizalamanız gerekiyordu. Bazen düz olması için zarfı silindirler arasında ileri geri çevirmeniz gerekiyordu. Neredeyse eski bir matbaa gibi, mürekkebi kağıda basmak için vidayı çeviriyorsunuz. Hâlâ dolma kalem kullanıyor musunuz?"

Henry dondu kaldı. Sonunda anlamış gibiydi.

"Çeki içine koyduğunuzda mürekkep kurumamıştı." Amanda kağıdı dikkatlice sıkıştırarak açtı. "Yani, kızınız zarfı o iki ağır silindirin arasına sıkıştırdığında, çekin üzerindeki mürekkep zarfın içine geçti. Bu zarfa." Gülümsedi. "Senin adın. İmzanız. Paranız, kız kardeşinizi öldüren adamın savunma avukatı Herman Centrello'nun emrine ödenmiş."

Henry tırnak makasını tekrar çıkardı. "Bu dumanı tüten bir silah sayılmaz."

"Bunca yıl saklamış," dedi Amanda. "Ama Ulster de böyleydi, değil mi?"

"Ne olduğunu nereden bileyim-"

"Para umurunda değildi. Bu bir amaç için bir araçtı. İnsanları kontrol etmek için yaşıyordu. Eminim bu İncil'i her açtığında tek düşündüğü şey doğru muhbire söylenecek bir sözün, doğru avukata yapılacak bir telefonun dünyanızı ne kadar kolay alt üst edebileceğiydi."

"Hiçbir kanıtınız yok-"

"Mektubu mühürlemek için zarfın kapağını yaladın, değil mi Hank? Kız arkadaşının bunu senin için yapmasına izin vereceğini sanmıyorum. Kız kardeşini öldürdüğü için hapse atılmak üzere olan bir adamla ilgilenen başka bir hukuk firmasına neden bu kadar yüklü bir çek gönderdiğini merak edebilir." Gülümsedi. "Kendi zarfını yalamak zorunda kalmak canını sıkmış olmalı. Yıllar boyunca bu kaç kez oldu?"

Henry önce korkmuş, sonra da kızmış görünüyordu. "Karşılaştırmak için benim DNA'ma sahip değilsin."

"Öyle değil mi?" Amanda öne doğru eğildi. "Hiç tırmalandın mı, Hank? Sen onu boğarken Jane seni kolundan ya da göğsünden tırmaladı mı?"

O kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalye devrildi. "Artık gitmeni istiyorum. Wilbur, kendini bu işe bulaştırdığın için üzgünüm-"

bir kelime aradı. "Delilik."

Will yakasının düğmelerini çözdü. Oda boğucuydu.

Amanda eldiveni çıkardı. "Ulster ile bir anlaşma yaptın, değil mi Hank? O istediğini aldı. Sen de istediğini aldın."

"Polisi arayacağım." Masasına doğru yürüdü. Elini telefonun üzerine koydu. "Wilbur'a olan saygımdan dolayı, gitmen için sana son bir fırsat veriyorum."

"Pekâlâ." Amanda ayakta durmak için acele etmedi. Askısını düzeltti. Çantasını omzuna aldı. Ama doğrudan kapıya yönelmedi. Önce Henry'nin devrilmiş sandalyesinin yanında durdu. Yan masadaki tırnak makasını aldı.

Henry, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Jane'i hep merak etmişimdir. O diğer kızlar gibi öldürülmemişti. Vücudunda izler yoktu. Boğulmuş ve dövülmüştü. İntihar gibi göstermeye çalıştınız ama aradaki farkı anlayabileceğimizi bilemeyecek kadar aptaldınız."

Henry konuşmadı. Amanda'nın elindeki tırnaklara baktı.

"Jane dinleyen herkese kayıp kızlardan bahsediyordu. Sen de Treadwell'in adını kullanarak bazı torpiller yaptın. Jane'in polisten korkacağını düşündün."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kadınları hiç anlamadın, değil mi Hank? Tek yaptığın Jane'i kızdırmak ve daha çok konuşmasını sağlamaktı." Amanda elini açtı. Tırnakları halıya düştü.

Henry neredeyse masanın üzerinden atlıyordu. Son anda kendini tuttu ve karısına, "Şunları al. Derhal."

Elizabeth cevabını tartışıyor gibiydi. "Hiç sanmıyorum Henry. Bugün olmaz."

"Bunu sonra konuşuruz." Öfkeyle telefondaki numaraları tuşladı. "Polisi arıyorum."

"Hemen dışarıdalar," dedi Amanda ona. "Zarf seni tutuklamak için yeterli. Laboratuvarda senin DNA'nı ele geçirmek için can atan bir kız tanıyorum."

"Sana gitmeni söyledim." Henry ahizeyi kapattı ve tekrar kaldırdı. Üç rakam çevirmek yerine on rakam çevirdi. Arayan oydu.

Avukatını arıyor.

Elizabeth, "Sen ona hiç benzemiyorsun, biliyor musun?" dedi.

Amanda ya da Henry ile konuşmuyordu. Will'le konuşuyordu.

"Sende bir nezaket var," dedi. "James dehşet vericiydi. Konuşmasına, hareket etmesine, hatta nefes almasına bile gerek yoktu. Onun yanında olmak bile cehennem çukuruna bakmak gibiydi."

Will onun çirkin ağız şekline baktı.

"Onları kurtarmak istediğini söyledi. Ne gariptir ki hiçbiri sözünü yerine getirmedi." Elizabeth sigarasından derin bir nefes çekti. "En azından Lucy'ye bir şans verdi. İyi bir şey yapma, dünyaya saf bir şey getirme şansı."

Will, "Ne ?" diye sordu.

"Kızlar önemli değildir. Asla önemli değiller." Kırmızı ruju ağzının etrafındaki derin çizgilere işlemişti. "Ama sen, yakışıklı çocuk. Sen James'ten kurtuldun. Onun vahşetinden kurtarıldın. Onun deliliğinden. Sen bizim kurtuluşumuzdun. Umarım bunu hak etmişsindir."

Will onun sigarasının külünü kül tablasında yuvarlayışını izledi. Tırnakları uzundu, eteği ve kazağıyla uyumlu alev kırmızısına boyanmıştı.

Amanda, "Birlikte , değil mi?" dedi.

"Düşündüğünüz gibi değil," diye cevap verdi. "Evet, Hank biraz eğlendi ama eminim ellerini kirletmekten hoşlanmadığını fark etmişsinizdir."

Henry emretti, "Kapa çeneni. Hemen şimdi."

Will'e, "Seni gerçekten istemiyordu ama başkasının da sana sahip olmasını istemiyordu," diyerek onu görmezden geldi. Durakladı. "Bunun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

"Seni uyarıyorum, Elizabeth." Henry'nin sesi sertti. Yüzünün kenarlarından terler akıyordu.

Kocasını görmezden gelmeye devam ediyor, sadece uğursuz bir gülümseme olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle Will'e bakıyordu. "Seni çocuk yurdundan alır ve her seferinde bir, iki günlüğüne buraya getirirdi. Aşağıda oynadığını duyardım -bir çocuğun hiçbir şeye dokunmadan oynayabileceği kadar. Bazen güldüğünü duyardım. O tepeden aşağı yuvarlanmaya bayılırdın. Saatlerce yapardın. Aşağı ve yukarı

Yine, gülerek. Sana hissetmeye başlardım ve sonra Henry seni alırdı ve ben yine yalnız kalırdım."

"Ben-" Will nefesini tutmak için durmak zorunda kaldı. "Seni hatırlamıyorum."

Sigarayı ağzına götürdü. Ruju filtrenin etrafını sarmıştı. "Yapmazsın. Seni sadece bir kez gördüm." Yumuşak bir kahkaha attı. "Diğer zamanlarda bağlıydım."

Henry'nin elindeki telefon ahizesinden tiz bir kadın sesi geldi. Ahizeyi kulağından tutarak durdu ve karısına baktı.

Elizabeth Will'e, "Ben de olabilirdim, biliyorsun. Ben senin annen olabilirdim. Olabilirdim-"

Amanda tısladı, "Kapa çeneni, Kitty."

Dumanını dışarı üfledi. Dallar ince sarı saçlarına doğru kıvrıldı. "Sürtük, seninle mi konuşuyordum?"

15 Temmuz 1975

Kesinlikle bir ses vardı. Bir vurma sesi. Tıkırtı. Amanda emin değildi. Ev, ağır ayakkabılarıyla etrafta koşuşturan, odalar arasında bağırان adamlarla doluydu. Çatı katının merdivenleri indirilmişti. Birisi tavan arasını kontrol ediyordu. Parke zemindeki tahtaların arasından bir Kel-Lite'ın ışığını görebiliyorlardı.

Amanda koridorda durdu. "Kesin sesinizi!" diye bağırdı. "Herkes çenesini kapasın."

Adamlar ne bilemez bir halde ona bakıyorlardı.

Amanda sesi tekrar duydu. Ses mutfaktan geliyordu.

Evelyn kalabalığı iterek arka tarafa geçmek için mücadele etti.

"Hey!" diye yakındı içlerinden biri.

Amanda onu mutfağa kadar takip etti. Dolaplar metaldi. Beyaz laminat tezgahın üzerinde altın rengi bir girdap deseni vardı. Aletler otuzlu yıllardan kalmaydı. Tepedeki lamba tek ampullüydü, diğer odalarda da aynısı vardı.

"Duyuyor musun?" Evelyn çenesini sıkı tuttu. Yüzünün alt yarısını kaplayan yumru artık koyu kırmızıydı.

Amanda gözlerini kapadı ve dinledi. Gürültü yoktu. Tıkırtı yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sonunda başını salladı. Evelyn uzun bir iç geçirdi.

Evdeki adamların sabrı tükenmişti. Alçak sesle konuşmaya başladılar ve daha fazla yurttaşları olay yerine geldikçe sesleri daha da yükseldi. Ön kapı ardına kadar açıktı. Amanda evin içini görebiliyordu.

Sokakta. Bir ambulans gelmişti. Sağlık görevlisi arkadan atladı ve eve doğru yöneldi. Bir devriye onu durdurdu ve garaj yolunu işaret etti.

James Ulster hâlâ hayattaydı. Açık pencereden onun iniltilerini duyabiliyordu.

"Yer altı boşluğu temiz," diye seslendi bir ses. "Biri beni buradan çıkarsın."

Evelyn, "Duydun, değil mi?" sordu.

"Evet." Amanda tezgâha yaslandı. İkisi de orada durdu, kulakları sesi duymak için zorlanıyordu. Ve sonra tekrar duydular. Kağıtlar hışırdıyordu. Bir gümbürtü. Lavabonun altından geliyordu.

Evelyn'in silahı hâlâ yanındaydı. Onu önünde tutuyordu. Amanda elini dolabın topuzuna doladı. Sessizce geri sayımı mırıldandı, "Bir... iki... üç..." ve kapıyı açtı.

Kimse dışarı atlamadı. Kurşun atılmadı.

Evelyn başını salladı. "Hiçbir şey yok."

Amanda dolabın içine baktı. Kendi dolabına çok benziyordu. Bir tarafta her zamanki temizlik malzemeleri vardı: çamaşır suyu, birkaç bez, mobilya cilası. Diğer tarafta ise büyük bir mutfak çöp tenekesi vardı. Lavabonun altına sıkıştırılmıştı, neredeyse yer için çok büyüktü.

Amanda tam kapıyı kapatacağı ki çöp tenekesi yerinden oynadı.

"Tanrım," diye fısıldadı Evelyn. Eli göğsüne gitti. "Bu muhtemelen bir sıçan."

İkisi de koridora baktı. Olay yerinde en az otuz adam vardı.

Evelyn fısıldadı, "çok korkarım."

Amanda da onlar için deli olmuyordu ama bu gece yaptıkları her şeyi güçlü bir adamdan yardım isteyerek silecek değildi.

Çöp kutusu tekrar hareket etti. Öksürüğe benzeyen bir ses duydu.

"Aman Tanrım." Evelyn silahını tezgâhın üzerine bıraktı. Dizlerinin üzerine çöktü ve çöp tenekesini çıkarmaya çalıştı. "Yardım edin bana!"

Amanda plastik kutunun tepesini yakaladı. Çekebildiği kadar sert çekti. Kenar serbest kaldı ve ona bakan iki göz gördü.

Badem şeklinde. Mavi. Göz kapakları kağıt mendil kadar ince.

Bebek gözlerini kırptırdı. Amanda'ya gülümserken üst dudağı mükemmel bir üçgen oluşturdu. Amanda kalbinde bir sızı hissetti, sanki bebek aralarındaki görünmez bir ipi çekiyordu. Minik elleri. Kıvrılmış ayak parmaklarının tombul küçük noktaları.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı Evelyn. Parmaklarını çöp tenekesi ile dolap arasına sıkıştırarak plastiği geriye doğru bükmeye çalıştı. "Oh, Tanrım."

Amanda bebeğe doğru uzandı. Elini onun yüzüne götürdü. Yanağı sıcacıktı. Başını çevirdi ve avucuna doğru eğildi. Eli onunkine sürtündü. Ayakları yukarı kalktı. Sanki görünmez bir topa bastırıyormuş gibi kıvrıldılar. İnanılmaz derecede küçüktü. Ve çok mükemmeldi. Çok güzeldi.

"Ben hallederim." Son bir hamleyle Evelyn sonunda çöp kutusunu serbest bıraktı. Çocuğu kucağına aldı ve göğsüne yakın tuttu. "Küçük kuzu," diye mırıldandı, dudaklarını çocuğun başına bastırarak. "Zavalı küçük kuzu."

Nereden geldiği belli olmayan bir kıskançlık duygusu hissetti Amanda. Gözlerine yaşlar doldu ve görüşünü bulanıklaştırdı. Onu kör etti.

Ve sonra öfke geldi.

Amanda'nın son bir hafta içinde gördüğü dehşetler arasında bu en kötüsüydü. Bu nasıl olmuştu? Bu çocuğu kim bir kenara atmıştı?

"Amanda?" Arayan Deena Coolidge'di. Boynundaki eşarp maviydi. Üzerinde beyaz bir laboratuvar önlüğü vardı. "Ev? Ne oldu? Siz ikiniz iyi misiniz?"

Amanda mutfaktan çıkarken çıplak ayakları yere çarpıyordu. Ön kapıya ulaştığında koşuyordu. Ulster'ı ambulansa bindiriyorlardı. Sokağa fırladı ve sağlık görevlisini iterek yolundan çekti.

Ulster sedyeye bağlanmıştı. Bilekleri metal kazıklara kelepçelenmişti. Kıyafetleri kesilerek açılmıştı. Kanlı bir bandaj yan tarafına, bir diğeri de bacağına bantlanmıştı. Kolunun etrafına gazlı bez sarılmıştı. Boğazı Evelyn'in çenesi kadar kızarmıştı.

Acil yardım görevlisi, "Onu trakte etmeliyiz. Yeterince hava almıyor."

Amanda Ulster'a "Onu bulduk," dedi. "Seni yendik. *Ben* sizi yendim."

Ulster'ın ıslak dudakları kendinden memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Zar zor nefes alıyordu ama hâlâ ona gülüyordu.

"Amanda Wagner. Evelyn Mitchell. Deena Coolidge. Cindy Murray. Pam Canale. Holly Scott. Bu isimleri hatırlıyorsunuz. Sizi alaşığı eden kadınların isimlerini hatırlıyorsunuz."

Ulster'ın ağızından hırıltılı bir hava çıktı ama korkudan değıl, kahkahadan titriyordu. Onun gözlerindeki bakışı daha önce milyonlarca kez görmüştü; babasından, Butch ve Landry'den, Bubba Keller'dan. Adam eğleniyordu. Onunla dalga geçiyordu.

, bebeğim. Şimdi git.

Amanda sedyenin en alt durdu, böylece Ulster'ın onun üzerinde durduğı gibi o da Ulster'ın üzerinde durabilecekti.

"Onu asla göremeyeceksin." Kızın tükürüğü gözüne kaçınca gözlerini kırıştırdı. "Seni asla tanımayacak. Tanrı üzerine yemin ederim ki ne yaptığını asla bilmeyecek."

Ulster'ın gülümsemesi solmayacaktı. Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Sesi boğuk bir soluktu. "Göreceğız."

23 Temmuz 1975

BİR HAFTA SONRA

Amanda, Bölge 1 istasyon binasının otoparkına girerken gülümsedi. Bir ay önce birisi buraya dönmekten mutlu olacağını söylese gülerdi. Bir haftalık yaya geçidi bekçiliği görevi ona zor bir ders vermişti.

Otoparkın arka tarafındaki uzak yerlerden birini seçti. Anahtarı çevirdiğinde motor çaldı. Amanda saati kontrol etti. Evelyn geç kalıyordu. Amanda ekibin içine girip onu beklemeliydi ama bunun zaferle döndükleri bir gün olduğunu düşünüyordu. Tembel çocuklar tra c'a girip çıkarken yün bir üniforma giyerek yorucu sıcakta beş gün geçirmek zorunda kalmaları bir katil yakaladıkları gerçeğini ortadan kaldırmamıştı.

Amanda çantasının fermuarını açtı. Butch Bonnie için yazacağı son raporu çıkardı. Bunu iyilik olsun diye yapmamıştı. Doğru olduğundan emin olması gerektiği için yapmıştı.

Wilbur Trent. Amanda bebeğe isim vermişti çünkü başka kimse vermemişti. Hank Bennett ailesinin adını lekelemek istememişti. Ya da belki de Lucy'nin bir varisi olmasının getireceği yasal karmaşayı istemiyordu. Evelyn sigorta poliçeleri konusunda haklıydı. Hank Bennett'in anne ve babası öldüğüne ve kız kardeşi de öldürüldüğüne göre, artık onların mirasının tek varisi oydu. Kendisi veraset mahkemesinden milyoner olarak çıkarken, şehrin kız kardeşini bir fakir mezarına gömmesine izin verecekti.

Böylece Wilbur'a ilk battaniyesini, ilk minik tişörtünü almak Amanda'ya düştü. Onu çocuk yurduna bırakmak Amanda'nın hayatında yaptığı en kült şeydi. James Ulster'la yüzleşmekten daha külttü. Annesini bir ağaçta asılı ölü bulmaktan daha külttü.

Ulster'a verdiği sözü tutacaktı. Çocuk babasını asla tanımayacaktı. Annesinin bir keş ve fahişe olduğunu asla bilmeyecekti.

Amanda daha önce hiç kurgu yazmamıştı. Butch'un raporuna koyduğu ayrıntılar, Lucy Bennett'in kaçırılmadan önceki hayatı hakkında söylediği bariz yalanlar yüzünden gergindi.

Çocuk asla bilemezdi. Tüm bu sefaletten iyi bir şey çıkmalıydı.

"Ne oldu?" Evelyn arabanın dışında duruyordu. Kahverengi bir pantolon ve önden düğmeli kareli turuncu bir gömlek giymişti. Çenesindeki morluk sararmaya başlamıştı ama yüzünün alt yarısı hâlâ kararmıştı.

Amanda, "Neden bir erkek gibi giyindin?" diye sordu.

"Eğer şehirde koşturacaksak, bir çift mükemmel külotlu çorabı daha mahvetmeyeceğim."

"Artık fazla koşmayı planlamıyorum." Amanda raporu çantasına geri koydu. Çantanın fermuarını hızla kapattı. Georgia Soruşturma Bürosu'ndan talep ettiği başvuruyu Evelyn'in görmesini istemiyordu. Babası eski işine geri dönmüştü. Yüzbaşı Wilbur Wagner ay sonuna kadar yeniden 1. Bölge'yi yönetmeye başlayacaktı.

Amanda arabadan inerken Evelyn kaşlarını sempatik bir şekilde çattı. "Bu sabah yine çocuk yurduna mı gittin?"

Amanda cevap vermedi. "Ellerimi yıkamam gerek."

Evelyn onu Plaza Tiyatrosu'nun arka tarafına kadar takip etti.

Amanda derin bir iç çekti. "Bunu sadece beni rahat bırakman için söyledim."

Evelyn çıkış kapısını açarak *Vixen Volleyball*'un pornografik homurtularını serbest bıraktı. Lobide duran iki adam onları görünce çok şaşırılmış görünüyordu.

"Karılarınızın selamı var," dedi Evelyn onlara ve banyoya doğru yöneldi.

Amanda onu takip ederken başını salladı. "Bir gün bizi vurduracaksın."

Evelyn daha önce yaptıkları konuşmaya devam etti. "Tatlım, her gün ona bakmaya devam edemezsin. Bebeklerin insanlarla bağ kurmaya ihtiyacı vardır. Onun sana bağlanmasını istemezsin."

Amanda musluğu açtı. Ellerini yıkarken aşağıya baktı. Wilbur'dan tam olarak istediği şey buydu ama bunu söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu. Umutsuzdu. Yirmi beş yaşındaydı ve bekârdı. Devletin evlat edinmesine izin vermesine imkân yoktu. Ve muhtemelen vermemekte de haklıydılar.

Evelyn, "Üzerinde deri olan slaytı Pete'den mi aldın?" diye sordu.

Yüzünü soğuk suyla sıvazladı. Çantasında mühürlü kanıt zarfı vardı. "Bunun neden önemli olduğunu hâlâ bilmiyorum."

"Pete bilim konusunda haklı. Şimdi kullanamazlar ama belki bir gün kullanırlar." "Hapishanede kaybolmasını istemezsin. Beş yıl içinde atarlar."

Amanda lavaboyu kapattı. "Eğer idam cezası olsaydı, bunların hiçbirinin önemi olmazdı."

"Amin." Evelyn çantasından pudra kâğıdını çıkardı. "Zarfı nereye koyacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok." Duke'un imzası olmadan bankaya gidip bir kiralık kasa isteyemezdi. "Peki ya silah kasanız?"

"Bebekle birlikte kalmalı. Edna'ya söyle bir yere saklasın." Gülümsedi. "Kilere kilitlemediğinden emin ol."

Amanda güldü. Edna Flannigan'ın çocuk hizmetleri çevresinde bir ünü vardı ama çocukları önemseyen iyi bir kadındı. Wilbur'dan hoşlanmıştı. Amanda bunu anlayabiliyordu. Sevmesi kolay bir bebektir.

"Ders kitaplarınızdan birini alabilir miyim?"

Evelyn burnunu pudralamayı bıraktı. "Neden?"

"Edna, bebek büyüdüğünde sahip olması için bazı eşyalar bırakabileceğimizi söyledi. Ben de bırakabileceğimizi düşündüm..."

Evelyn, yıldız öğrenci Lucy Bennett'in hikâyesini biliyordu. Yalanların daha inandırıcı görünmesi için Georgia Tech hakkında bazı iç detaylar vererek hikayenin hazırlanmasına yardım etmişti. "Sana istatistik kitaplarımdan birini verirsem, üzölmeyi bırakacağına söz verir misin?"

". "

Evelyn pudra kutusunu kapattı. "Bir sonraki davamız hakkında konuşmamız gerekiyor."

"O da ne?"

"DNF. Bu cinayetleri araştırabiliriz."

"Landry'nin bizi karşıdan karşıya geçerken yakalatan kişi olduğunu unutuyor musun?" Duke onu iki telefon görüşmesinde bulmuştu. Landry nakli onaylayan komutanla içki arkadaşığıdı. Bu bir komplodan çok, işini yapmaya çalışan iki kadına tahammöl edemeyen şovenist bir erkek domuzun işiydi. "Tek yapmamız gereken kendimizi tekrar onun hedef tahtasına koymak."

"O palavracıdan korkmuyorum." Aynanın saçlarını kabarttı. "Bir hayat kurtardık, Amanda."

"Üç, belki de dört kayıp verdik." Kitty Treadwell'in nerede olduğunu Tanrı biliyordu. Muhtemelen şehir çöplüğüne gömülmüştu. Babasının umurunda değildi. Andrew Treadwell ikinci bir kızı olduğunu kabul etmek şöyle dursun, telefonlarına bile çıkmayı reddediyordu. "Ve ikimiz de sağ salim kurtulamadık."

"Ama artık insanları tanıyoruz. Kaynaklarımız var. Bir ağıımız var. Tıpkı çocuklar gibi, hatta daha iyi davalarda çalışabiliriz."

Amanda ona sadece bakabildi. Porno filmde gelen homurtu sesleri ifadesinin gülünçlüğünü daha da artırıyordu. "Olumlu bir yöne çeviremeyeceğın bir şey var mı?"

"Hitler. Dünya açlığı. Kızıl saçlılar, onlara güvenmiyorum." Evelyn makyajını tekrar kontrol etti. Amanda da aynısını yaptı ve gördükleri karşısında kaşlarını çatı. Morarmış olan tek kişi Evelyn değildi. Amanda'nın boynu Ulster'in elleri yüzünden hâlâ morarmıştı. Kaburgaları dokunulduğunda hassaslaşıyordu. Avuç içlerindeki ve ayak tabanlarındaki kesikler yeni yeni kabuk bağlamaya başlamıştı.

Evelyn'in gözü aynaya takıldı. Savaş yaraları.

Banyodan çıkarken ikisi de gülümsüyordu.

Evelyn, "Sana Kuzey Carolina'da tüm ailesini öldüren Yeşil Bereli'den bahsetmiş miydin?" diye sordu.

"Evet." Amanda onu durdurmak için elini kaldırdı. "İki kez. Detayları dava hakkında tekrar konuşmayı tercih ederim, çok teşekkür ederim."

Lobi boştu. Evelyn durdu. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sigorta poliçelerinin beni hâlâ rahatsız ettiğini biliyorsun."

Hank Bennett. Bunun bırakamazdı.

Evelyn bastırdı, "Bennett Lucy'yi aramak için misyona gitti. Aşevine gitmesi ve James Ulster'la tanışması da bundan kaynaklanıyor."

"Belki tanışmışlardır, ama birlikte çalıştıklarını söylemek..." Amanda başını salladı. "Neden? Ne anlamı var ki?"

"Bennett, ailesinin parasını alamasın diye kız kardeşini aradan çıkarır. Kitty Treadwell'i kendine ve onun parasına saklıyor, çünkü biliyorsunuz bir miktar olmalı."

"Hank Bennett'in Kitty'yi bir yerlerde sakladığını düşünüyorsun." Bu bir soru değildi. Bütün hafta boyunca o ölü atın üzerinde tepinip durmuştu. "Ne amaçla?"

"Andrew Treadwell'e şantaj yapmak için." Yüzünde bir gülümseme vardı. "Bu sözümü bir kenara yazın, Hank Bennett bir gün o şirketin başına geçecek."

Amanda iç çekti. Bu çılgın komploların suçlusunun Evelyn'in dergileri olup olmadığını merak ediyordu. "Kitty Treadwell bir yerlerde sık bir mezarda gömülü. Ulster onları öldürmek için aldı, rehabilite etmek için değil."

"Biri o bebeği çöp kutusuna atsın."

Amanda'nın ona verecek bir cevabı yoktu. Onu bulduklarında Lucy'nin vücudunun bir kısmı hâlâ yatağa dikiliydi. Pete Hanson onlara Wilbur'un doğumuyla Lucy'nin ölümü arasındaki süreyi tam olarak verememişti. Sadece kızın bir noktada özgür kaldığını ve bebeği sakladığını varsayabiliyorlardı.

Ve sonra Ulster eve gelip onu tekrar dikmiş miydi? Evelyn,

"Sanki bir şeyleri kaçırıyormuşuz gibi hissediyorum." dedi.

Amanda ateşi körüklemek istemiyordu ama aynı kötü duyguyu o da hissediyordu. "Ona başka kim yardım edebilirdi?" diye sordu. "Trey Callahan

Biloxi'de nişanlısıyla yakalandı." Adam görevden parayı sadece kitabını kendi başına yayınlamak için çaldığını iddia etti. "Belli ki Ulster, Ophelia olayını Callahan'ın üzerine yıkmaya çalışıyordu. Eğer ikinci bir katil olsaydı, Ulster'ın suçu onun üzerine atacağını düşünmüyor musunuz?"

"Şuna ne dersiniz: Para geliyor?"

Herman Centrello. Evelyn, James Ulster'in Güneydoğu'daki en iyi ceza avukatı için nasıl ödeme yaptığını öğrenmeye kararlıydı.

Amanda başını salladı. "Bunun ne önemi var ki? Dünyadaki hiçbir avukat onu bu işten kurtaramaz. Ulster suçüstü yakalandı. Bıçağın üzerinde onun kanlı parmak izleri var."

"Diğer kızların üzerinden kayacak. Onu Jane ya da Mary'ye bağlayacak hiçbir şeyimiz yok. Kitty'nin cesedi değil, eğer oradaysa. Ulster eninde sonunda şartlı tahliye edilebilir. Bu yüzden o slaytı elinde tutmalısın. Belki o zamana kadar bilim buna hazır olur."

"Altmışlı yaşlarında olacak. Kimseye zarar vermek şöyle dursun, yürüyemeyecek kadar yaşlı olacak."

Evelyn çıkış kapısını iterek açtı. "Ve biz de Florida'da kocalarımızla birlikte yaşayan, çocuklarımızın neden hiç aramadığını merak eden emekli küçük nineler olacağız."

Amanda bu görüntüye tutunmak istedi. Bu gece uyumaya çalıştığında ve tek görebildiği Ulster'in gözlerindeki o küçümseyici bakış olduğunda bunu düşünmek istedi. Ona gülüyordu. Kendinden bir şeyler saklıyordu ve bunun ona diğer herkes üzerinde güç verdiğini biliyordu.

Evelyn, "Kenny mi aradı seni?" diye sordu.

Amanda kızarmasının cevap olmasına izin verdi. İstasyona doğru yürürlerken çantasını omzuna yerleştirdi. Ön kapının yanında bir kargaşa vardı. İki polis bir ayyaşla boğuşuyordu. Adamın başında zaten tutuklanmaya direnen bir türban vardı. Yakasından tutularak geri çekilirken ellerini çılgınca sallıyordu.

Amanda, "Aslında buna geri dönmek istiyorduk" dedi.

Evelyn saatine baktı. "Kahretsin, geç kaldık."

Muzaffer dönüşleri için çok fazla. Luther Hodge muhtemelen onları bütün hafta masa başında çalıştıracaktı. Amanda dosyalamadan nefret ederdi ama

En azından Evelyn'le dertleşebilirdi. Belki de kayıp siyah kızlarla ilgili bazı davalara bakabilirdi. Başka bir yapbozu bir araya getirmenin hiçbir zararı yoktu.

"Hey!" İstasyonun girişine doğru yürürlerken şarapçı hâlâ debeleniyordu. Devriyelerden biri kulağına bir şaplak attı. Adamın kafası bir sapan gibi sarsıldı.

Ekip her zamanki gibi dumanlı ve kirliydi. Oda aynı görünüyordu: odayı boydan boya geçen eğri büğrü masa sıraları, bir tarafta beyaz, diğer tarafta siyah. Erkekler önde, kadınlar arkada. Hodge kürsüdeydi. Herkes yoklama için oturmuştu.

Ama nedense ayağa kalkmaya başladılar.

Önce bazı beyaz dedektifler, sonra da yavaş yavaş siyahlar masalarından kalktı. Yavaş bir dalga halinde odayı dolaştı ve her zamanki gibi en son sırada oturan Vanessa Livingston'la sona erdi. İkisine de başparmağıyla selam verdi. Dişleri gururlu bir sırıtışla görünüyordu.

Evelyn bir an için afallamış gibiydi ama odaya girerken başını dik tuttu. Amanda da onu takip ederken aynı şeyi yapmaya çalıştı. Adamlar onlar için bir yol açtılar. Kimse konuşmadı. Islık çalmadılar. Bağırıp çağırmadılar. Bazıları başını salladı. Rick Landry oturmaya devam eden tek kişiydi ama onun yanında duran Butch Bonnie'nin gözlerinde isteksiz bir saygı vardı.

Sonra ayyaşın ekip odasına fırlatılmasıyla o an mahvoldu. Yerden sıçradı ve "Sizi dava edeceğim orospu çocukları!" diye bağırdı.

Oda gerildi. Bir oda dolusu polisle karşı karşıya olduğunu fark eden sarhoşun gözleri büyüdü. Endişeyle önce Amanda'ya, sonra Evelyn'e baktı. "Kusura bakmayın hanımlar."

"Shee-it." Butch kürdanı ağzından çıkardı. "Onlar kadın değil, dostum. Onlar polis."

Oda toplu bir iç geçirdi. Şakalar yapıldı. Sarhoş kapıdan dışarı çıkarıldı. Hodge sessizlik için kürsüye vurdu.

Amanda odanın arka tarafına doğru yürürken dudaklarındaki gülümsemeyle savaştı. Evelyn'i arkasında hissedebiliyordu, onun ne düşündüğünü biliyordu.

aynı şey.

Sonunda kabullenme.

Günümüz

ÇARŞAMBA

Will, inişli çıkışlı tepenin üstündeki tahta banka oturdu. Dirseklerini dizlerine dayadı. Polis arabası garaj yolundan çıkarken sokağa baktı. Babası bir katildi. Amcası bir katildi. Will iki taraftan da suçluydu.

Ayak sesleri çakıllı garaj yolunda gıcırdadı. Amanda elini onun omzuna koydu ama sadece oturmasına yardım etmek için.

İkisi de boş sokağa baktı. Saniyeler dakikalara dönüştü. Will kulaklarında beyaz bir gürültü duyabiliyordu. Beyninin herhangi bir düşünceye tutunmasını imkânsız hale getiren bir uğultu.

Amanda derin bir iç çekti. "Evelyn bunu yaşamama asla izin vermeyecek. Her zaman başka biri olduğunu düşündü."

"Ona karşı tanıklık edecek mi?"

"Kitty?" Amanda sağlam omzuyla omuz silkti. "Bundan şüpheliyim. Konuşacak olsaydı bunu yıllar önce yapardı. Hâlâ Henry'nin kontrolü altında olduğuna dair bir his var içimde." Kederli bir kahkaha attı. "Uzun bir yoldan geldin, bebeğim."

Will tüm bu olanlardan memnunmuş gibi davranamazdı. Amanda'nın yaptığı gibi trajediyi alaycı bir yorumla geçiştiremezdi. "Bana neler olduğunu anlat. Gerçeği anlat."

Amanda ön bahçeye, çoğu parktan daha büyük ve daha bakımlı olan geniş yeşil alana baktı. Belli ki düşüncelerini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı. Dürüstlük Amanda Wagner için doğal bir davranış değildi. Will bunun çaba gerektirdiğini söyleyebilirdi.

Sonunda, "İki kurban olduğunu biliyorsun. Annen ve Jane Delray."

"Doğru." Will bu referansı babasının dosyasında bulmuştu. James Ulster'ı Jane Delray cinayetiyle ilişkilendirmek için yeterli kanıt yoktu ama bu eylemden onun suçlu olduğu varsayılıyordu. "Bu onun alışkanlığıydı. İki tane alır ve hangisini saklayacağına karar verir."

"İki kız daha vardı. Mary Halston ve Kitty Treadwell." Will ellerini birbirine kenetledi.

"Annen ve Mary Halston'da da aynı hasar vardı. Dikişler. İğne izleri. Ama Jane farklıydı. O kaçırılmadı. Cinayeti anlaktı. Boğulmuş, sonra da çatıdan atılmış ki ölümü intihar gibi görünsün."

"Henry?"

"O çeki görene kadar emin değildim. Söylediklerim tamamen doğrudu. Ulster'ın yüksek fiyatlı bir avukatı olması Evelyn'i rahatsız etti. Açıkçası, beni de rahatsız etti. Ulster hiçbir zaman maddi şeylerle ilgilenmedi. Kontrol istiyordu ve sanırım Hank'in hapisanede o çeki ona postalamasını sağlamak biraz kontrol sağlıyordu."

"Henry zarfın üzerinde kayacak. Çekin yeterli olmadığını biliyorsun."

"Henry'nin DNA'sı Jane Delray'in davasındaki kanıtlarla eşleşecek. Babanın dışarıda olduğunu duyar duymaz arşiv kanıtlarından sorumlu kızı aradım. Gözetim zincirinin hâlâ sağlam olması bir mucize, yoksa bunu asla kullanamazdık."

"Kanıt nedir?"

"Orada söylediğim şey buydu. Jane saldırganı tırmalamış. Zarftaki Henry'nin DNA'sıyla eşleşecek."

"Bundan emin misin?"

"Sen emin değil misin?"

Will amcasının yüzünü görmüştü. Bundan emindi.

"Peki ya Kitty?"

"Sadece bir tahminde bulunabilirim. Ulster onu eroinden kurtardı. Hank de Treadwell'den para koparmak için onu tuttu." Başıyla eve doğru işaret etti. "Gördüğünüz gibi fena bir plan değil."

Will eve baktı. *Konak* doğru kelime bile değildi. Belki *müze*. *Hapishane*.

Amanda, "Bilmek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

Bir ömür boyu sorular vardı. "Neden bana dış çektiriyorsun?"

"Çünkü bu benim için de bir di kült Will."

Bunu hiç düşünmemişti. Tüm palavralarına rağmen Will, Amanda'nın buna yakın olduğunu biliyordu. İlk davası. İlk cinayeti. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu ama şu anda ikisinin de burada oturuyor olması bu iddiayı yalanlıyordu.

Sonunda, "Hank kadınlardan hep nefret etmiştir. Sanırım Lucy'den de bağımsızlığı için nefret ediyordu. Özgür ruhundan. Kendisi için seçimler yapmasından. Okula gidiyordu. Atlanta'da yaşıyordu. Hank kadınların yerlerinde kalması gerektiğini düşünüyordu. O zamanlar çoğu erkek öyleydi. Hepsi değil ama-" Tekrar omzunu silkti. "Bilmen gereken tek şey annenin iyi bir insan olduğu. Akıllı ve bağımsızdı ve seni seviyordu."

Bir kablo kamyonu caddede ilerliyordu. Will tekerleklerin yoldaki uğultusunu duyabiliyordu. Bir malikanede yaşamanın, dünyanın geri kalanının yanından geçip gitmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu merak etti.

Amanda, "Okulda görüştüğüm herkes onu severdi," dedi. Will başını salladı. Yeterince şey duymuştu.

"Komik ve nazik biriydi. Çok popülerdi. Tüm profesörleri olanları duyduklarında yıkıldılar. Büyük gelecek vaat ediyordu."

Boğazındaki bardağı yutmaya çalıştı.

"Öldüğünde oradaydım." Amanda yine durakladı. "Son sözleri senin içindi Will. Seni sevdiğini söyledi. Onu duyduğumuzdan emin olana kadar, vücudundaki her nefesle seni sevdiğini anladığımı bilene kadar gitmesine izin vermedi."

Will parmaklarını gözlerine bastırdı. Onun önünde ağlamayacaktı. Bunun geri dönüşü olmayacaktı.

"Seni babandan kurtarmak için çöp tenekesine sakladı." Amanda durakladı. "Evelyn de oradaydı. Seni birlikte bulduk. Hayatımda hiç bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum. Ne daha önce ne de o zamandan beri."

Will tekrar yutkundu. Konuşmak için boğazını temizlemesi gerekti. "Edna Flannigan. Onu tanıyordun."

"Pek çok davam beni çocuk esirgeme kurumuna götürdü." Amanda askısının kayışını düzeltti. "Kimse bana onun öldüğünü söylemedi. Öğrendiğimde-" Will'in gözlerinin içine baktı. "İnan bana, onun yerine geçen kişi yaptıklarının cezasını çekti."

Will, Amanda'nın kendisini sokağa atan adamı yok etme düşüncesinden biraz zevk almaktan kendini alamadı. "Bodrumda ne vardı? Ne arıyordun?"

Çimenlere baktı ve uzun bir iç geçirdi. "hiç öğrenebilecek miyiz?"

Will kömürlükteki çizikleri hatırladı. Bunların bir hayvan tarafından yapıldığını düşünmüştü ama şimdi muhtemelen Amanda'nın yaşlı karılarından biri olduğunu biliyordu. "Biz hastanedeyken biri oraya geri dönmüş."

"Gerçekten mi?" Amanda şaşırmış gibi yaptı.

Will ona tam bir aptal olmadığını anlatmaya çalıştı. Bir slaydın otuz yedi yıl boyunca polis gözetiminde kalmış olmasına imkân yoktu. "Arşiv kanıtı."

"Arşiv kanıtı mı?" Dudaklarında sinir bozucu bir gülümseme vardı ve adam daha ağzını açmadan onun tam bir gizleme moduna geri döndüğünü anladı. "Hiç duymadım."

"Cindy Murray," diye devam etti. Will'in sosyal hizmet uzmanı, onun sokaklardan kurtulup üniversiteye girmesine yardım eden kadın.

"Murray?" Amanda ismi uzattı ve sonunda başını salladı. "Bir şey çağrıştırmıyor."

"Yüzbaşı Scott hapishanede-"

Kıkırdadı. "Hatırlat da bir ara sana eski hapishaneyle ilgili hikâyeler anlatayım. Holly orayı temizlemeden önce berbat bir yerdi."

"Rachel Foster." Amanda hâlâ federal yargıçtan arama emrini istiyordu. "Onunla arkadaş olduğunu biliyorum."

"Rachel ve ben birlikte büyüdük. Gündüzleri hukuk fakültesine gidebilmek için gece vardiyasında çalışıyordu."

"Üniversiteden mezun olduğumda sicilimi silmişti." Amanda sadece "Rachel iyi bir kızdır." demekle yetindi.

Will kendine engel olamadı. En azından bir çatlak bulmalıydı. "Senin başka bir GBI işe alım gezisine gittiğini hiç görmedim. On beş yıldır bir kez bile. Sadece beni kaydettirdiğin geziye."

"Pekâlâ." Askıyı tekrar ayarladı. "Kimse bu gezilerden gerçekten hoşlanmıyor. Elli kişiyle konuşuyorsun ve yarısı okuma yazma bilmiyor." Ona gülümsedi. "Bu kötü bir şey değil."

"Ondan mı aldım?" Ona bakamıyordu. Amanda onun disleksisini biliyordu. "Benim sorunum mu?"

"Hayır." Kesin bir ifadeyle konuştu. "İncil'ini gördün. Sürekli okuyordu."

"Şu kız-Suzanna Ford. O gördü-"

"Uzun boylu bir adam gördü. Hepsi bu kadar. Sen ona hiç benzemiyorsun, Will. James Ulster'ı tanırdım. Onunla konuştum. Gözlerinin içine baktım. İçinde babandan bir damla bile yok. Hepsi Lucy. Seninle ilgili her şey doğrudan annenden geliyor. En azından bu konuda bana inanmalısın. Yoksa seninle vaktimi harcamazdım."

Will ellerini önünde kavuşturdu. Ayaklarının altındaki çimenler yemyeşildi. Annesi şimdi elli altı yaşında olacaktı. Belki de bir akademisyen olurdu. Ders kitapları çok iyi okunmuştu. Kelimelerin altı çiziliydi. Kenar boşluklarına yıldız işaretleri karalanmıştı. Bir mühendis, matematikçi ya da feminist bir akademisyen olabilirdi.

Angie'yle birlikte saatlerce keşkeler hakkında konuşmuştu. Ya Lucy yaşasaydı? Ya Angie'nin annesi aşırı doz almasaydı? Ya o evde büyümeselerdi? Ya birbirleriyle hiç tanışmasalardı?

Ama annesi ölmüştü. Angie'ninki de öyle, gerçi daha uzun sürmüştü. İkisi de o evde büyümüştü. Neredeyse otuz yıldır birbirlerine bağlıydılar. Öfkeleri aralarında bir mıknaş gibiydi. Bazen onları birbirine çekiyordu. Çoğu zaman da onları birbirinden uzaklaştırıyordu.

Will, kızgınlığa bu kadar uzun süre dayanmanın nelere mal olduğunu görmüştü. Bunu Kitty Treadwell'in bir deri bir kemik kalmış bedeninde okumuştü. Amcası Henry'nin çenesinin kibirli eğiminde görmüştü. Ve bazen, kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda, Amanda'nın gözlerinde parladığını görmüştü.

Will bu şekilde yaşayamazdı. Hayatının ilk on sekiz yılının, sonraki altmış yılını mahvetmesine izin veremezdi.

Elini cebine attı. Alyansın metali parmaklarına soğuk geliyordu. Yüzüğü Amanda'ya uzattı. "Bunu almanı istiyorum."

"Şey." Yüzüğü alırken utanmış gibi davrandı. "Bu oldukça ani oldu. Aramızdaki yaş farkı-"

Will onu geri almaya çalıştı ama kadın elini Will'in elinin etrafına doladı.

Amanda Wagner sevecen bir kadın değildi. Will'e nadiren nezaketle dokunurdu. Kolunu yumrukladı. Omzuna vurdu. Hatta bir keresinde çivi tabancasının emniyetini geri çekmiş ve çivi Will'in başparmağı ile işaret parmağı arasındaki ağa saplandığında şaşırmış gibi yapmıştı.

Ama şimdi onun elini tutuyordu. Parmakları küçüktü, bileği inanılmaz derecede küçüktü. Tırnaklarında şeffaf bir cila vardı. Elinin arkasında yaşlılık lekeleri vardı. Omzu Will'in omzuna yaslandı. Will nazikçe baskıya karşılık verdi. Elini bırakmadan önce bir saniyeliğine sıkıca kavradı.

"Sen iyi bir çocuksun Wilbur." dedi.

Will, sesi çatlamadan cevap vermek konusunda kendine güvenmiyordu. Normalde, bir kız gibi ağlamakla ilgili bir şaka yapardı ama bu ifade, yanında oturan kadın için bir çelişkiydi.

Amanda, "Kitty hortumu üzerimize çevirmeden önce gitmeliyiz," dedi. Banktan kalkarken yüzüğü çantasına bıraktı. Çantayı omzuna almak yerine bir eliyle kavradı.

Will, "Bunu taşımamı ister misin?" diye sordu.

"Tanrı aşkına, ben sakat değilim." Bir şeyi kanıtlamak istercesine çantayı omzuna çekti. "Yakanı ilikle. Sen ahırda büyümedin. Ve saçınla ilgili son konuşmamızı yaptığımızı sanma."

Will onunla birlikte arabasına doğru yürürken yakasını ilikledi.

Kitty Treadwell açık ön kapıda durmuş, onları dikkatle izliyordu. Dudaklarından bir sigara sarkıyordu. Duman gözlerine doğru kıvrılıyordu.

"Emlak vergilerini ben ödedim." dedi.

Amanda arabanın kapısına uzanıyordu. Durdu.

"Techwood evinde." Kitty merdivenlerden aşağı yürüdü. Arabadan birkaç adım ötede durdu. "Vergileri ödedim. Her kuruşuna değdi. James sattığında Henry'nin kışını yırttı."

"Benimki de öyle," diye itiraf etti Amanda. "Dört milyon dolar oldukça büyük bir kâr."

"Henry'nin anladığı tek şey para." Kitty sigarasını ağzından çıkardı. "Wilbur'a gideceğini sanmıştım."

"İstemiyor," dedi Amanda.

"Hayır." Kitty, Will'e gülümsedi. Bu onun içinde soğuk bir his uyandırdı. "Sen hepimizden daha iyi oldun. Nasıl oldu bu?"

Will ona cevap veremedi. Ona bakmaya bile dayanamıyordu.

Amanda, "Hank, Ulster'la aşevinde mi tanıştı?" diye sordu.

Kitty isteksizce Amanda'ya döndü. "Lucy'yi . Ailelerinin mirasına konmayacağından emin olmak istiyordu. Cennette yapılmış bir eşleşme gibi görünmüş olmalı." Sigarasını dudaklarına götürdü. "Büyük bir pazarlık yaptılar. Hank ona Lucy'yi verdi, hiçbir şart koşmadan. Karşılığında Ulster beni uyuşturucudan kurtardı. Gerçi onun yöntemlerini tavsiye etmiyorum." Sanki tüm bunlar bir şakaymış gibi gülümsedi. "Sanırım James Lucy'nin iyi bir takas olduğunu düşündü. Ailesi ya da ailesi olmayan, ortalığı ayağa kaldıracak düşmüş bir melek." Biraz duman üfledi. "Ve ayrıca, Mary artık onun için gerçekten yapmıyordu."

"Onu neden öldürdü?"

"Mary?" Kitty omuz silkti. "O kırılmazdı. Hamile kalmakla ilgili bir şey insanı değiştiriyor. En azından dışarıdan öyle görünüyor. Övgüye değer, ama bak onu nereye getirdi."

"Ya Jane Delray?"

"Jane için sürekli kavga ederlerdi. Henry onun yolundan çekilmesini istiyordu. Jane çenesini kapatmıyordu. Dinleyen herkese Lucy'den, Mary'den, benden bahsedip durdu. Sanırım ben de aynı sonla karşılaşmadığım için şanslıydım. Sürekli babamın adını ağzıma alıyordum." Kekeleyerek güldü. "Sanki gettoda babamın kim olduğu kimsenin umurundaymış gibi."

"Bu konuda kavga mı ettiler?" Amanda .

"James o küçük sürtüğün kiminle konuştuğunu umursamadı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde bu konuda oldukça yüksek ve kudretliydi. Tanrı'nın işini yapıyordu,

Her şeyden sonra. O kiralık bir katil değildi. Tanrı onu koruyacaktı."

Amanda bariz bir bağlantı kurdu. "Lucy ile birlikte evde tutuluyordunuz."

"Evet. Başından beri oradaydım." Amanda'nın başka bir soru sormasını bekliyor gibiydi. "Tüm zaman boyunca."

Amanda hiçbir şey söylemedi.

"Her neyse." Kitty araba yoluna biraz kül döktü. "Sonunda babamla barıştım." Acı bir kahkaha attı. "Henry'nin kasası için daha fazla para. Ne derler? Tanrı bütün pencereleri çivilemeden kapıyı kapatmaz mı?"

Amanda, "Eğer tanıklık edersen, ben-" diye teklif etti.

"Gerçekten hiçbir şey yapamazsın. Bunu ikimiz de biliyoruz." "Onu terk edebilirsin. Onu hemen şimdi terk edebilirsin."

"Bunu neden yapayım ki?" Gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "O benim kocam. Onu seviyorum."

Gerçekçi ses tonu, Will'in bugün duyduğu her şey kadar şok ediciydi. Gerçekten bir cevap istiyor gibiydi.

Amanda sordu, "Nasıl ? Yaptığı onca şeyden sonra?"

Kitty hırıldayarak uzun bir duman çıkardı. "Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin." Sigarasını bahçeye fırlattı. "Bazen bir kadının yapması gereken şey suçtur."

Günümüz

BİR HAFTA SONRA

Sara'nın tazıları çok şımartılmıştı. Will onlara peynir vermeye başlamıştı ve Sara bunu zor yoldan keşfetmişti. Görünüşe göre, bu devam eden bir şeydi. Köpekler takıntılıydı. Will'in sokağını fark ettikleri anda, Klondike'a koşan huskyler gibi tasmalarını çekmeye başladılar. Araba yoluna vardığında Sara'nın kolları sanki yuvalarından sökülmiş gibi hissediyordu.

Will'in evinin anahtarını bulmak için cebini karıştırırken, bir eliyle tasmalarını kavradı. Neyse ki Porsche'si arkasından yanaştı. Yanından geçerken el salladı. Köpekler fırladı.

"Şu haline bak," diye mırıldandı Will. Köpekleri aşağı yukarı okşadı. "Uslu çocuklar değil misiniz?"

"İğrençler," dedi Sara. "Artık peynir yok."

Will ayağa kalktığında gülüyordu. "Köpeklerin peynire ihtiyacı var. Vahşi doğada bulamazlar."

Sara karşı çıkmak için ağzını açtı ama adam onu o kadar uzun ve güzel öptü ki artık umurunda değildi.

Will ona gülümsedi. "Kuzeninden haber aldın mı?" "Bütün hafta onun sahil evini kullanabiliriz."

Gülümsemesi sırtmaya dönüştü. Tasmalarını aldı. Will'i yürüyüş yoluna götürürken köpekler çok daha iyi davranıyorlardı. Sara, Will'in ne kadar iyi görüldüğünü düşünmeden edemiyordu. Gerçek işine geri dönmüştü. Gece boyunca uyuyordu. Artık o kadar şokta değildi.

Will, köpeklerin tasmalarını çıkarmak için Sara ön kapıyı kapatana kadar bekledi. Mutfağa doğru kaçtılar ama Will onları takip etmedi. Sara'ya, "Henry'nin duruşması haftaya." dedi.

"Eğer plajı erteleyebilirsek-"

"Hayır."

Adamın ceplerini boşaltmasını, anahtarlarını ve parasını masanın üzerine koymasını izledi. "Dava nasıl gidiyor?"

"Henry buna karşı çıkıyor ama DNA ile tartışamazsın." Kürek kılıfını kemerinden kaydırды. "Peki ya sen? Günün nasıl geçti?"

"Sana bir şey söylemem gerek."

Temkinli görünüyordu. Sara onu suçlayamazdı. Son zamanlarda yeterince kötü haber almıştı.

"Babanızın toksin testi geldi."

Will masasının üzerindeki kalemi düzeltti. "Ne buldular?" "Kan dolaşımında Demerol varmış. Çok fazla değil."

Ona dikkatli bir bakış attı. "Hap mı?"

"Tıbbi sınıf, enjekte edilebilir."

"Ne kadarı çok değil?" diye sordu.

"İri bir adamdı, o yüzden emin olmak zor. Onu rahatlatacak kadar olduğunu tahmin ediyorum ama tamamen bayılmaz." "Şişeyi barın altındaki buzdolabında buldular. Çöp kutusunda da üzerinde kalıntılar olan bir şırınga vardı. Her ikisinde de parmak izleri vardı."

Will parmaklarıyla yüzünün yan tarafını ovuşturdu. "Daha önce hiç uyuşturucu kullanmamıştı. Onun olayı buydu. Onlara karşıydı."

"Hapishanelerin ne kadar kötü olduğunu biliyorsunuz. Pek çok insan içeri girdiklerinde uyuşturucuyla ilgili fikirlerini değiştiriyor."

"Sıvı Demerol'ü nereden bulmuş olabilir?"

Sara bir açıklama bulmak için etrafına bakındı. "Bir gece önce onu ziyaret eden fahişe getirmiş olabilir. Polis onu hiç buldu mu?"

Will, "Hayır," diye cevap verdi. "Ojeyi de hiç bulamadılar."

Sara, Will'in yarım kalmış işlerden nefret ettiğini biliyordu. "Belki çalmıştır. O kızların çoğu bağımlı. Eğlenceli olduğu için günde yirmi otuz erkekle seks yapıyorlar."

"Ölüm nedeni neydi?" Bu kelimeyi söylemekten çekiniyor gibiydi. "Aşırı doz mu?"

"Kalbi pek iyi durumda değildi. Bu tür şeylerin her zaman kesin olmadığını bilirsiniz. Adli tabip doğal sebepleri sıraladı ama üzerinde başka ilaçlar da olabilirdi; bir şey solumuş, yutmuş ya da kötü bir reaksiyon göstermiş olabilirdi. Her şeyi test etmek imkânsız."

"Pete davayla ilgilendi mi?"

"Hayır, tıbbi izin aldı. Asistanlarından biriydi. Akıllı bir adamdır. Ona güveniyorum."

Will çenesini çalıştırmaya devam etti. "Acı çekti mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Keşke sana söyleyebilseydim."

Betty havladı. Will'in ayaklarının etrafında zıpladı. "Onları beslesem iyi olur."

Mutfağa doğru yöneldi. Sara da onu takip etti. Will, kaseleri almak ve dolaptan kutuları çıkarmak odanın ortasında durdu.

Mutfak masasının üzerinde yastıklı bir zarf vardı. Parlak kırmızı bir ruj izi ortasını öpüyordu. Sara Angie Trent'in elinden çıktığını hemen anladı. Bu hafta her sabah arabasının üzerinde aynı ruj öpücüğünün olduğu bir not bulmuştu. Angie'nin notun içine "Fahişe" yazdığından çok şüpheliydi ama yine de Will'e, "Ne istiyor?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Will'in sesi önce kızgın, sonra da sanki karısını kontrol edebilirmiş gibi savunmacı çıkmıştı. "Kilitleri değiştirdim. İçeri nasıl girdiğini bilmiyorum."

Sara cevap verme zahmetine girmede. Angie eski bir polisti. Kilit açmayı biliyordu. Yardımcılığını yaparken, sınırlar arasında cezasız bir şekilde nasıl gidip geleceğini öğrenmişti.

Will, "Onu ." dedi.

Sara öfkesini bastırmaya çalıştı. " yok."

"Hayır, değil." Will zarfı eline aldı. Zarf mühürlü değildi. Kapağı açıldı.

Sara geri sıçradı, ancak masaya çarpan şey pek de tehlikeli değildi. En azından artık değil.

Four Seasons'taki fahişe, Will'in babasını canlı gören son kişiydi. Sıradan kızları tanıyordu. Nasıl giyindiklerini, donlarını nereden aldıklarını biliyordu. Daha da önemlisi.

Asansörün güvenlik kamerasının tam önünde şapkasını düzeltmesinin dikkatleri yeni manikürlenmiş tırnaklarına çekeceğini biliyordu.

Ve bu hala yeterli değildi.

Sahibinin kapısının önüne ölü bir hayvan bırakan bir kedi gibi, Angie Trent de Will onun için ne yaptığını tam olarak bilsin diye olay yerinden bir hatıra almıştı.

Cam şişe. Sivri beyaz kapaklı. Bomba kırmızısı.

Kayıp Max Factor oje şişesiydi.

Vernon'a-
yelkenlerimi yönlendirdiğin için

TEŞEKKÜRLER

Ben Hecht, "Gazeteleri okuyarak dünyada neler olup bittiğini anlamaya çalışmak, bir saatin saniye koluna bakarak zamanı söylemeye çalışmak gibidir" demiştir. Bu düşünceyle, arşivleri Atlantallıların günlük yaşamlarına büyüleyici bir bakış sunan *Atlanta Journal* ve *Atlanta Constitution* gazetelerinin 1970'li yıllardaki baskılarını inceledim. *Atlanta Daily World* ise aynı olaylara bazen karşıt, çoğu zaman da daha derinlemesine bir bakış sunuyordu. *Atlanta* dergisi, "en iyiler" sayılarının yanı sıra Riverbend apartman kompleksinin şok edici derecede komik bir profilini de içeren tarihsel bağlam için harika bir kaynak sağladı. *Cosmopolitan* dergisinin eski sayıları saç stilleri, ünlüler ve cinsel tatmine ulaşma konusunda ipuçları veriyordu - bugün odaklandıklarından çok farklı. *Newsweek*, *Time*, *Ladies' Home Journal* ve Sears kataloğu da giyim ve dekorasyon için harika rehberlerdi. AtlantaTimeMachine.com şehrin gözde yerlerinin sayısız öncesi ve sonrası fotoğraflarını sergiliyor. YouTube'da hayatımın asla geri alamayacağım saatlerini emen endişe verici sayıda 1970'lerin TV reklamları var. Tek tesellim, posterleri yükleyenlerin onları izlemek için benim harcadığımdan daha fazla zaman harcamış olmaları.

Yazarlar için Araştırma'dan Daniel Starer'dan bu hikâye için ihtiyacım olan malzemeyi bulmasına yardım etmesini istedim. Ciltler dolusu araştırma kapıma gelene ve her şeyi okumak zorunda kalacağımı fark edene kadar bunun benim açımdan zekice bir hile olduğunu düşünmüştüm. (Tam listeyi web sitemde bulabilirsiniz.) Dan ayrıca 1975 yılında Atlanta Polis Teşkilatı üzerine bir belgesel çeken Robert Barnes adında bir adamı da buldu. Atlanta'nın yerlisi olan Robert, Atlanta silüetinin büyük bölümünü gösteren ve Techwood Homes ile şehir merkezinin helikopterle çekilmiş görüntülerini içeren filmin bir kopyasını bana gönderme nezaketinde bulundu. Ayrıca

Atlanta'da büyümele ilgili anılarını paylaştı, bunun için çok minnettarım.

Atlanta Tarih Merkezi'nde, Auburn Avenue Araştırma Kütüphanesi'nde, Georgia Tech Kütüphanesi'nde, Georgia Eyalet Üniversitesi Pullman Kütüphanesi'nde ve Kongre Kütüphanesi'nde online ya da şahsen birçok saat geçirdim. (Hey, tüm bu yerlerin isimlerinde "kütüphane" olduğunu fark ettiniz mi? Belki gerçekten kütüphanelere ihtiyacımız vardır).

Atlanta Tarih Merkezi'nde baltayı taşa vurduğumu söylemek hafif kalır. Patricia'dan ilk kez orada söz edildiğini gördüm.

W. Remmington'ın *Polislik: The Occupation and the Introduction of Female Police Officers* (University Press of America, 1981). Bu tez, Remmington'ın 1975 yılında Atlanta Polis Teşkilatı'nda bir yıl boyunca yaptığı saha çalışmasına dayanmaktadır. Devriye gezdi. Sık sık sorgulamaları izledi. Hatta ona bir tabanca bile emanet etmişler. Bayan Remmington'ın çalışmasından Atlanta polis personel rotasyonlarını, istatistiksel verilerini, organizasyon yapısını ve sosyoekonomik detaylarını çıkarabildim. Çalışmanın odak noktası kadın polisler olduğu için, hem erkek hem de kadın teşkilattaki kadınlarla ilgili yapılan görüşmelerin deşifreleri vardı. Onlu kodların, argonun ("hummy", "trim" ve "crack") ve polislerin yaptığı çoğu zaman korkunç eşek sakalarının çoğu Remmington'ın gözlemlerinden gelmektedir.

Başlangıç noktası olarak tezi kullanmış olsam da, 1970'lerde ortaya çıkan birkaç kadın polis memuruyla da konuştum. GBI'dan Marla Lawson şimdiye kadar dinlediğim en eğlenceli hikaye anlatıcısı. Ayrıca emniyet mensupları Dona Robertson, Barbara Lynch ve Vickye Prattes'e benimle konuşmak için Atlanta'ya kadar geldikleri için teşekkür etmek istiyorum. SL, EC ve BB bana çeşitli Georgia kuvvetlerinde işlerin hala nasıl yürüdüğü (ya da yürümediği) konusunda içeriden bilgi verdiler. Her ne kadar bu kitapta erkeklere yıldız muamelesi yapılmasa da, her zaman olduğu gibi GBI'daki Müdür Vernon Keenan ve John Bankhead'e teşekkür etmek istiyorum. Aslında, geri kalanımızla ilgilenen tüm memurlara teşekkür etmek istiyorum. Hepiniz Tanrı'nın işini yapıyorsunuz.

Bu hikayede öne çıkan Reginald Eaves'ten bahsetmem gerektiğini düşünüyorum. Eaves uzun zamandır Atlanta siyasetinde tartışmalı bir figür. 1978 yılındaki bir sınav hilesi skandalı onu polis teşkilatından uzaklaştırdı. 1980 yılında Fulton İlçe Komisyonu'na seçildi. 1984 yılına gelindiğinde, haraç almaktan soruşturma altındaydı ve sonunda 1988 yılında hapse atıldı. Yine de ... Komiser Eaves döneminde Atlanta'da suç oranının önemli ölçüde düştüğü inkar edilemez. İşe alım eğitimini artırdı, terfi için resmi bir yol başlattı ve aile içi vakalarla nasıl daha iyi başa çıkılacağını öğrenmek için tüm memurların "krize müdahale" dersleri almasını sağladı. "Ne kadar fakir olursanız olun, bir kadının kafasına vurmanın ya da çantasını çalmanın hiçbir mazereti olamaz" diyerek kaynaklarının çoğunu siyahlara karşı işlenen suçlara odakladı. Bana göre bu Eaves'i tam bir Atlanta politikacısı yapıyor.

Bazıları 1970'leri hala aşk ve özgürlük on yılı olarak görse de, o dönemin kadınları genellikle hala zorlu bir mücadeleyle karşılaşıyorlardı. Bir çek hesabı açmak, araba kredisi veya ipotek almak -Hatta kira kontratı imzalamak bile, babaları ya da kocaları kefil olmadıkça pek çok Amerikalı kadın için ulaşılmaz bir durumdu. (Aceleci davranma, New York City. Konutta cinsiyet ayrımcılığı 1974 yılına kadar yasal olarak yasaklanmamıştı). 1972'de nihayet evli olmayan kadınların hap kullanması yasal hale geldi, ancak bazıları hala reçeteyi yazacak bir doktor ve dolduracak bir eczacı zorlanıyordu. 1963'teki Eşit Ücret Yasası'na daha ince bir nokta koymayı amaçlayan 1975 Cinsiyet Ayrımcılığı Yasası, kadınların erkeklerin maaşlarının yalnızca yüzde 62'sini aldığı gerçeğini vurguluyordu. APD, tüm polis güçleri gibi yasalara uymak zorundaydı, bu nedenle polislik kadınlar için hem ekonomik hem de sosyal güç sağlayan birkaç işten biriydi.

Polisliğin ilerici yönü bu kadardı. Çoğu erkek -ve pek çok kadın- kadınların polis olmaması gerektiğini düşünüyordu. Olay yerine bir kadın polis geldiğinde insanların güldüğüne dair hikayeler doğrudur. Kadınlar rutin olarak başarısız olmaya zorlanıyor ve başarısız olduklarında da cezalandırılıyorlardı. Kolluk kuvvetlerinin pek çok alanında kadınlara kesinlikle izin verilmiyordu. Bu, sorunun tamamen erkeklerden kaynaklandığı anlamına gelmiyor. *Atlanta Constitution*'da 1974'te yayınlanan bir makalede karakola gelen telefonlardan bahsediliyor -hepsi kadınlardan-

Bir kadının polis arabasını çaldığını gördüklerini söylediler. "Hırsızın" aslında arabayı devriye gezerken kullanan bir kadın polis olduğunu anlayamadılar. (Başka bir alıntı, bu seferki H. L. Mencken'den: "Kadın düşmanı: Kadınlardan, kadınların birbirlerinden nefret ettiği kadar nefret eden erkek.")

Valerie Jackson, Belediye Başkanı Maynard Jackson'ın ilk dönemindeki düşüncelerine bir bakış atmamı sağladığınız için teşekkür ederim. Kadınlar ve azınlıklar adına yaptığı açıklamalar bugünlerde politikacılar arasında yaygın olsa da, nadiren Başkan Jackson'ın başardığı şekilde takip ediliyor. Onun mirasının pek çok olumlu şekilde yaşamaya devam ettiğini söylerken sanırım pek çok Atlantali adına konuşuyorum.

Vernon Jordan hikâyeye bağlam kazandırma konusunda son derece yardımcı oldu. Anlatının kilidini açmamı sağlayan anlayışlı öneriniz için size teşekkür ederim efendim. Bana fazla bir şey anlatamayacağınızı söyleyip duruyordunuz ama hemen hemen her şeyi anlattınız. Üzerinde bu etkiyi bıraktığınız tek kişinin ben olmadığımı eminim.

Linda Fairstein sadece en sevdiğim yazarlardan biri değil, aynı zamanda New York'un ilk cinsel suçlar biriminin ön saflarında görev yapmış bir kadın. Çığır açan çalışmaları, polislik alanındaki pek çok kadına fayda sağlayan LEAA hibeleri sayesinde mümkün oldu. Linda, ülkenin dört bir yanındaki kadınlar için yaptıklarının karşılığını verme çabalarını alkışlıyorum.

Bana saç örgülerinin nasıl çalıştığını gösterdiği için Jeanene English'e özel teşekkürler. Kate White, bana sürekli olarak kadınların birbirlerini desteklediklerinde ne kadar büyük işler başarabileceklerini hatırlatıyorsun. Monica Pearson'a (kızlık soyadı Kaufman) hayatımın en keyifli öğleden sonralarından biri için özellikle teşekkür etmek istiyorum. Emily Saliers, bana Atlanta'dan bahsettiğiniz için teşekkür ederim. Tyne Daily ya da Sharon Gless ile tanışma şerefine nail olmamış olsam da, benim yaşımdaki her kadın bu hikayenin her ikisine de özel bir minnet borcu olduğunu bilir.

Her zamanki gibi Dr. David Harper, Sara ve Pete'in ne yaptıklarını biliyormuş gibi görünmelerine yardımcı oldu. Ülkenin en büyük devlet hastanesi olan Grady Hastanesi hakkında bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. Bu H şeklindeki dev, en iyi ve en kötü yanlarımızın bir kanıtıdır. Sara'nın çalıştığı acil servis gerçek Grady Acil Servisi'ne hiç benzemiyor, çünkü insanlığın yıkanmışlığının hakkını vermek binlerce sayfa sürer

her gün koridorlara doluyor. Sorunlardan kaçmak yerine onlara doğru koştukları için Grady doktorlarına ve hemşirelerine şapka çıkarıyorum.

Danimarkalı çevirmenim Henrik Enemark bana Atlanta'ya yaptığı lise gezisinin harika fotoğraflarını gönderdi. Hollandalı çevirmenim Ineke Lenting de çok yardımcı oldu. Pram Müzesi'nin küratörü Marty, garip bir soruya hızlı ve göz kırpmadan cevap verdi. Kitty Stockett adını bir fahişeye verdi (belki de bu sayede eserleri sonunda hak ettiği ilgiyi görecektir). Dekalb İlçe Halk Kütüphanesi sistemi yararına düzenlenen "Karin Slaughter'ın Bir Sonraki Kitabında İsminiz Geçsin" açık artırmasının büyük kazananı Pam Canale oldu. Diane Palmer aklıma kötü bir fikir soktu. Debbie T., Will'in dünyasını yakalamadaki sürekli yardımın için teşekkür ederim. Cincinnati Media'dan Beth Tindall uzun zamandır benim webmaster'ım ve en iyi arkadaşım. Victoria Sanders, Angela Cheng Caplan ve Diane Golden bir kızın isteyebileceği en iyi ekip. İyi arkadaşım ve uzun zamandır editörüm olan Kate Elton'a da işimi bu kadar kolaylaştırdığı için teşekkür ederim. Jennifer Hershey, Libby McGuire, Cindy Murray, Gina Centrello ve Susan Corcoran- eve pastırma getirip tavada kızarttığınız için teşekkürler.

Babam bir gece bana 1970'lerin Atlanta'sının bel altı dünyasından hikâyeler anlatarak beni eğlendirdi. Beni Mills Lane'den ve kaçırılma vakasından haberdar etti (aynı zamanda Mike Thevis'ten de, ki kendisi başka hikayelerde de karşımıza çıkacak, ancak babama Amerikan pornosunun çehresini değiştiren adamla olan bağlantısını sormaktan çekiniyorum). Kız kardeşim Jatha Slaughter'a benimle hayatı hakkında bu kadar açık konuştuğu için minnettarım. Ve D.A.'ya - her zaman olduğu gibi, sen benim kalbimsin.

Tarih tehlikeli bir şeydir, özellikle de bir aceminin elinde. Bu romanı araştırırken, kimsenin geçmişi aynı şekilde görmediğini anladım. Atlanta için beyazların bakış açısı var, siyahların bakış açısı var ve bir de bu kategorilerdeki kadın ve erkeklerin (zaman zaman zıt kutuplardaki) bakış açıları var. Bunu mevcut nüfusumuzun erime potasına uyarladığınızda, bir yazar olarak neden tek bir bakış açısı üzerinde karar kılmayı seçtiğimi anlamaya başlayabilirsiniz.

Bununla birlikte, ben bir romancıyım, tarihçi değil. 1970'lerin Atlanta'sı ya da günümüz hakkında uzman olduğumu iddia etmiyorum.

bazı ayrıntılarda kesinlikle özgür davranmışlardır. (Techwood Homes'da beş katlı bina . Monica Kaufman, Snoopy'nin kardeşi Spike gibi, 1975 yılının Ağustos ayına kadar Atlanta'da ortaya çıkmadı. Four Seasons'ın önünde mermer çeşmeyi aramak için çok uzun süre takılırsanız muhtemelen tutuklanırsınız). Bu kitabı yazarken odaklandığım ana nokta iyi bir hikaye anlatmaktı. Güneyli bir kadın olarak ırk ve toplumsal cinsiyet konularında yazmanın doğasında çeşitli tuzaklar olduğunu en başından beri biliyordum. Irk, din, inanç, cinsiyet veya ulusal köken fark etmeksizin herkesin eşit derecede kötü muamele gördüğünden emin olmak için çok çalıştığımı lütfen bilin.

Karin Slaughter
Atlanta, Georgia
www.karinslaughter.com

AYRICA KARIN SLAUGHTER TARAFINDAN

Kör Görüşlü

Kisscut

Soluk Soğuk Bir

Korku Silinmez

Cazibe Gibi

(Editör)

İnançsız Triptik

Beyond Reach

Fractured

Undone

Kırık

Düşmüş

YAZAR HAKKINDA

KARIN SLAUGHTER, *Fallen, Broken, Undone, Beyond Reach, Triptych, Faithless, Indelible, A Faint Cold Fear, Kisscut* ve *Blindsighted* kitaplarının *New York Times* ve uluslararası alanda 1 numaralı çok satan yazarıdır; *Like a Charm* kitabına katkıda bulunmuş ve editörlüğünü yapmıştır. Kitapları bugüne kadar otuzdan fazla dile çevrilmiştir. Atlanta, Georgia doğumlu olan yazar, halen burada yaşamakta ve bir sonraki romanı üzerinde çalışmaktadır.

www.karinslaughter.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

